STEPHEN KING

UN STROP DE SÂNGE

ARMADA

virtual-projet.eu

STEPHEN KING

UN STROP DE SÂNGE

Original: *IF IT BLEEDS* (2020)

Traducere din limba engleză:
RUXANDRA TOMA

virtual-project.eu

NEMIRA

— 2022 —

În amintirea lui Russ Dorr[1].
Mi-e dor de tine, băiete.

[1] Russ Dorr a fost un asistent medical, foarte bun prieten al lui Stephen King, consultant pe probleme de medicină, care și-a adus o însemnată contribuție la realizarea multor romane ale acestuia (n. tr.).

TELEFONUL DOMNULUI HARRIGAN

Orașul meu natal era doar o localitate micuță cu aproximativ șase sute de suflete (la fel este și astăzi, deși eu nu mai locuiesc acolo), însă aveam internet ca în orașele mari. Prin urmare, tata și cu mine primeam din ce în ce mai rar corespondență prin poștă. De obicei, domnul Nedeau ne aducea doar numărul săptămânal din *Time,* pliante adresate „Locatarilor" sau „Simpaticilor noștri vecini" și facturile lunare. Însă, din 2004, când am împlinit nouă ani și am început să lucrez pentru domnul Harrigan, care locuia mai sus de noi, am primit în fiecare an cel puțin câte patru plicuri pe care erau scrise de mână numele și adresa mea. O felicitare de Sfântul Valentin în februarie, o felicitare de ziua mea în septembrie, una de Ziua Recunoștinței în noiembrie și una de Crăciun, fie cu o zi sau două înainte, fie cu o zi sau două după sărbătoarea aceea. În fiecare plic era un bilet de loterie răzuibil de un dolar, de la Loteria Statului Maine, iar pe felicitare scria mereu același lucru: *Urări de bine din partea dlui Harrigan.* Simplu și formal.

Și reacția tatei era mereu aceeași: râdea și își dădea îngăduitor ochii peste cap.

— E zgârcit, mi-a zis tata într-o zi.

Cred că făcusem unsprezece ani, iar felicitările alea le primeam deja de doi ani.

— Îți dă câțiva bănuți pe ce-i lucrezi și primele de sărbători sunt ca și cum n-ar fi – bilete de loterie luate de la băcănia din colț.

I-am atras atenția asupra faptului că, de obicei, la unul din patru bilete răzuibile, câștigam câte doi dolari. Iar atunci când se întâmpla minunea, se ducea tata la băcănia lui Howie să ridice câștigul, pentru că minorii nu aveau voie să joace la loterie, chiar dacă biletele alea le primeai gratis atunci când cumpărai ceva. Odată, când am dat lovitura și am câștigat cinci dolari, l-am rugat pe tata să-mi cumpere de banii ăia alte cinci bilete răzuibile. El a refuzat și mi-a spus că mama s-ar răsuci în mormânt dacă ar ști că mă încurajează să devin dependent de jocurile de noroc.

— Deja e destul de rău că o face Harrigan, a zis tata. Ca să nu mai spun că ar trebui să te plătească cu *șapte* dolari pe oră. Poate chiar

opt. Că are de unde. Poate o fi legal să-ți dea doar cinci, că ești copil, dar chestia asta ar putea fi considerată exploatare a minorului.

— Îmi place să lucrez pentru el, am zis eu. Și îmi place *de el,* tată.

— Înțeleg, a spus tata atunci. Și nu ajungi vreun Oliver Twist al secolului al XXI-lea dacă-i citești și îi uzi florile din grădină. Dar tot cărpănos e. Mă și mir că dă banii pe timbre pentru felicitările alea, când ar putea foarte ușor să facă drumul de la casa lui până la cutia noastră poștală și să le lase acolo. Nu cred că-s mai mult de patru sute de metri.

Când am avut această discuție, stăteam pe pridvorul casei noastre și beam Sprite. Tata a făcut un semn cu degetul mare spre strada noastră (nepavată, așa cum erau majoritatea străzilor din Harlow) și spre casa domnului Harrigan. Care casă era realmente o vilă, cu piscină interioară, seră, lift cu pereți din sticlă – în care îmi plăcea *la nebunie* să mă urc – și o altă seră în spate, unde fusese o lăptărie pe vremuri (adică înainte să mă nasc eu, însă tata o mai ținea minte).

— Știi cât de tare îl supără artrita, am spus eu. Acum se folosește câteodată de două bastoane, nu doar de unul. L-ar termina drumul până aici.

— Păi, atunci ți-ar fi putut da personal afurisitele alea de felicitări, a spus tata.

Dar nu pe un ton tăios, nu, deloc. Mai degrabă părea că face mișto de situație. Se înțelegea de minune cu domnul Harrigan. De fapt, tata se înțelegea de minune cu toată lumea din Harlow. Probabil felul lui de a fi îl făcea să fie un agent de vânzări atât de bun.

— Că parcă mai mult stai acolo decât pe acasă.

— N-ar fi același lucru.

— Nu mai spune! Dar de ce, mă rog?

Nu puteam să-i explic. Citind foarte mult, aveam vocabularul destul de dezvoltat; experiență de viață nu prea aveam eu. Știam doar că-mi plăcea foarte mult să primesc felicitările de la domnul Harrigan, le așteptam cu înfrigurare și pe ele, și biletul ăla de loterie, pe care-l răzuiam cu bănuțul meu norocos. Și mă bucuram mereu când citeam scrisul demodat, de mână: *Urări de bine din partea dlui Harrigan.* Acum, privind în urmă, îmi vine în minte un cuvânt care să descrie cel mai bine felul de a se purta al domnului Harrigan. Iar

cuvântul acela este *ceremonios.* Domnul Harrigan își punea mereu una dintre cravatele lui înguste și negre atunci când mergeam cu mașina în centru, deși el rămânea la volanul Fordului său sedan – automobil practic și confortabil – și citea *Financial Times,* în timp ce eu intram în supermarket și cumpăram ce-mi scrisese pe listă. Printre produsele nelipsite de pe lista lui erau carnea tocată de vită și douăsprezece ouă. Uneori domnul Harrigan spunea că, după ce a ajuns la o anumită vârstă, omul poate să trăiască extrem de bine doar cu carne tocată de vită și ouă. Când l-am întrebat care e vârsta aia, mi-a spus că șaizeci și opt.

— Când omul ajunge la șaizeci și opt de ani, nu mai are nevoie de vitamine.

— Serios?

— Nu, mi-a zis el. Spun eu așa ca să-mi justific obiceiurile alimentare nesănătoase. Ia zi-mi tu acum, Craig, ai făcut sau nu comandă pentru un radio auto cu satelit?

— Am făcut.

De la computerul tatălui meu, pentru că domnul Harrigan nu avea așa ceva.

— Și atunci, unde este? Că nu reușesc să-l prind decât pe gargaragiul ăsta de Limbaugh[2].

I-am arătat cum să intre pe posturile transmise prin satelit. A învârtit de buton, trecând peste cam o sută de posturi până a găsit unul care difuza doar muzică country. Cântecul care se auzea acum era „Stand by Your Man[3]".

Și acum mă ia cu fiori când aud cântecul ăla. Presupun că așa va fi mereu.

★★★

În ziua aceea din al unsprezecelea an al vieții mele, în timp ce stăteam cu tata în pridvor și beam Sprite și ne uitam la casa aia mare (că exact așa îi ziceau locuitorii din Harlow: „Casa cea Mare", de parcă ar fi fost închisoarea Shawshank[4]), am răspuns:

[2] Rush Hudson Limbaugh (1951-2021), comentator politic cu opinii conservatoare, realizator de talk-show-uri radio (n. tr.).

[3] Cântec din 1968, al lui Tammy Winette, cântăreață de muzică country (n. tr.).

[4] Închisoare reală, din Mansfield, Ohio, unde se petrece acțiunea povestirii lui Stephen King „Shawshank Redemption" („Închisoarea îngerilor") (n. tr.).

— E super tare să primești scrisori prin poștă.

Tata iar și-a dat ochii peste cap – era un obicei de-al lui.

— *E-mailul* e super tare. Și telefoanele celulare sunt tari. Mie mi se par adevărate minuni. Ești prea tânăr ca să înțelegi. Dacă ai fi crescut doar cu un telefon fix în casă, și ăla cuplat cu patru vecini – printre care doamna Edelson, care vorbea întruna – poate n-ai mai spune asta.

— Când îmi iei și mie un telefon mobil?

Pusesem de multe ori întrebarea în anul acela, cel mai des după ce se anunțaseră reduceri substanțiale la primele modele de iPhone.

— Când o să cred eu că ești suficient de mare.

— Cum zici tu, tată.

Acum a fost rândul meu să-mi dau ochii peste cap și tata a început să râdă. Apoi a devenit serios.

— Tu ai idee cât de bogat e John Harrigan?

Am ridicat din umeri.

— Știu că avea niște fabrici.

— A avut mai mult de atât. Până când a ieșit la pensie, a fost mare mahăr la o companie care se chema Oak Enterprises. Și compania aia deținea o firmă de transport maritim, centre comerciale, un lanț de cinematografe, o firmă de telecomunicații și nu mai știu câte altele. Oak era cea mai tare pe piața de capital.

— Ce-i aia piață de capital?

— Bursa. Locul unde faci pariuri în numele celor plini de bani. Știrea că Harrigan și-a vândut toate acțiunile n-a apărut doar pe pagina bursieră din *Financial Times,* ci pe prima pagină, cu litere de-o șchioapă. Tipul ăla care conduce un Ford vechi de șase ani, care locuiește la capătul unei străduțe nepavate, care te plătește cu cinci dolari pe oră și care îți trimite de patru ori pe an câte un bilet de loterie de un dolar stă cu fundul pe o avere de peste un miliard.

Tata a zâmbit strâmb și a continuat:

— Iar cel mai uzat costum al meu, cel pe care, dacă ar mai trăi încă, maică-ta m-ar trimite să-l donez unei organizații caritabile... costumul ăla arată mai bine decât cel pe care îl poartă domnul Harrigan când se duce la biserică.

Mi se părea extrem de interesant tot ce auzeam acum de la tata,

mai cu seamă faptul că domnul Harrigan, care nu avea laptop și nici măcar televizor, avusese pe vremuri o firmă de telecomunicații și mai multe cinematografe. Eram convins că nu s-a dus niciodată la film. Tata le zicea „luddiți" acestor oameni, adică niște tipi care detestau dispozitivele noi (printre multe altele). Excepția era radioul cu satelit, pentru că îi plăcea muzica country și nu putea să sufere reclamele de pe postul WOXO, unicul cu muzică country pe care îl prindea aparatul lui din mașină.

— Știi cât înseamnă un miliard, Craig?

— O sută de milioane, da?

— O *mie* de milioane.

— Uau! am exclamat, însă doar pentru că mi s-a părut că așa cerea situația.

Pricepeam cât înseamnă cinci dolari și înțelegeam și cât înseamnă cinci sute – adică prețul unui scuter vechi, de vânzare pe Deep Cut Road, la care visam de ceva vreme (vise, taică, vise!) – și înțelegeam teoretic cam cât ar putea să însemne cinci mii, adică suma pe care o câștiga tata lunar ca agent de vânzări la Fabrica de Tractoare și Utilaje Grele Parmeleau din Gates Falls[5]. Tata era în permanență cel mai bun vânzător al lunii și poza lui se afla mereu la panoul de onoare. Zicea că nu-i mare chestie, dar eu nu eram de acord. De fiecare dată când i se acorda titlul de cel mai bun vânzător al lunii, mergeam și luam cina la Marcel's – un restaurant franțuzesc și elegant din Castle Rock[6].

— Bine ai zis „Uau", a spus tata și a ridicat sticla de Sprite spre casa cea mare de pe colină, cu o mulțime de camere nefolosite și cu ascensorul pe care domnul Harrigan nu putea să-l sufere, dar era obligat să-l folosească din cauză c-avea artrită și sciatică. „Uau" este vorba cea mai nimerită.

★★★

Înainte să vă povestesc despre lozul cu marele câștig și despre moartea domnului Harrigan și despre necazul pe care l-am avut cu Kenny Yanko când eram în anul întâi la liceul din Gates Falls, ar trebui să vă spun cum de am ajuns să lucrez pentru domnul Harrigan.

[5] Gates Falls, oraș din statul Maine (n. tr.).

[6] Castle Rock, oraș fictiv din Maine, unde se desfășoară acțiunea din câteva romane și nuvele ale lui Stephen King (n. tr.).

A fost datorită bisericii. Tata și cu mine ne duceam la Prima Biserică Metodistă din Harlow, care era, de fapt, *singura* biserică metodistă din Harlow. A mai fost încă o biserică în oraș, una la care se duceau baptiștii, numai că aceea a ars până în temelii în 1996.

— Unii oameni dau cu artificii atunci când vor să sărbătorească venirea pe lume a unui copil, a zis tata.

Nu cred că aveam mai mult de patru ani la vremea respectivă, dar țin minte ce mi-a spus – poate fiindcă-mi plăceau artificiile.

— Maică-ta și cu mine am zis „ce naiba, doar ne bucurăm și noi" și am dat foc unei *biserici* ca să-ți urăm bun venit, Craigster. Și ce spectacol frumos a fost.

— Nu mai vorbi așa, a intervenit mama. Nu cumva să te ia în serios și după aia să dea și el foc unei biserici atunci când o să i se nască primul copil.

Tare mult glumeau unul cu altul și eu mă hlizeam mereu, deși nu pricepeam deloc despre ce vorbesc.

Obișnuiam să ne ducem toți trei la biserică și iarna – prin zăpada întărită care ne scârțâia sub tălpile ghetelor – și vara – prin praful pe care îl ridicam cu pantofii noștri cei buni (pe care mama îi ștergea cu șervețele de hârtie înainte să intrăm). Iar eu îl țineam întotdeauna de mână pe tata cu stânga și pe mama cu dreapta.

A fost o mamă bună. Îmi era tare dor de ea în 2004, când am început să lucrez pentru domnul Harrigan, cu toate că murise de trei ani. Iar acum, după alți șaisprezece ani, încă îmi este dor de ea, deși îmi amintesc doar ca prin ceață chipul ei, iar pozele nu reușesc să mi-l readucă în memorie cu toate detaliile. E perfect adevărat ce zice cântecul ăla despre copiii fără mamă[7]: copiii ăștia o duc tare greu. Îl iubeam pe tata și ne împăcam bine, dar cântecul mai are dreptate și în altă privință: sunt o mulțime de lucruri pe care tăticul tău nu le știe. De exemplu, cum să facă o coroniță din margarete culese de pe câmpul din spatele casei și să ți-o pună pe cap și să-ți spună că azi nu mai ești un băiețel oarecare, azi ești Regele Craig. Sau cum să se bucure, dar fără să exagereze – adică să nu se laude în dreapta și în stânga – atunci când începi să citești cărți cu benzi desenate (Superman și Spider-Man), deși nu ai decât trei ani. Sau cum să se

[7] „Motherless Children" (1974), de Eric Clapton (n. tr.).

bage în pat lângă tine atunci când te trezești în miez de noapte speriat de un coșmar în care ești fugărit de Doctor Octopus. Sau cum să te ia în brațe și să-ți spună că totul va fi bine atunci când un băiat mai mare – de pildă, Kenny Yanko – te bate de-ți merg fulgii.

Tare bine mi-ar fi prins în ziua aia una dintre îmbrățișările ei. O îmbrățișare de mamă ar fi putut să schimbe multe.

★★★

Faptul că nu s-au grozăvit spunând tuturor că eu am început să citesc de la o vârstă foarte fragedă a fost darul pe care mi l-au făcut părinții mei, și anume că am învățat de timpuriu că talentul pe care îl ai nu te face mai bun decât cel de lângă tine. Însă tot s-a aflat, așa cum se află mereu lucrurile în orășelele de provincie; și, când aveam opt ani, pastorul Mooney m-a întrebat dacă nu aș vrea să citesc din Biblia pentru copii în duminica dedicată familiei. Poate că l-a atras noutatea situației, pentru că, de obicei, ruga un băiat sau o fată de liceu să facă asta. În duminica aceea am citit din Evanghelia după Marcu și, după slujbă, pastorul mi-a spus că m-am descurcat atât de bine, încât și-ar dori să citesc în fiecare duminică dacă eram și eu de acord.

— A zis că un copil mic trebuie să le arate calea, i-am spus eu tatei. Așa scrie în Isaia.

Tata a mârâit, de parcă nu se simțea prea impresionat. Apoi a dat din cap.

— În regulă, atâta timp cât ții minte că tu ești doar instrumentul, nu mesajul.

— Ce?

— Biblia reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu, nu Cuvântul lui Craig, așa că să nu ți se urce la cap.

Am zis că n-o să mi se urce și, în următorii zece ani – până când m-am dus la facultate, unde am învățat să fumez iarbă, să beau bere și să mă dau la fete –, am citit lecția biblică în fiecare săptămână. Am făcut-o chiar și atunci când lucrurile mergeau cum nu se poate mai prost pentru mine. Pastorul îmi dădea cu o săptămână înainte referința din Scriptură – adică detaliile exacte, cum se zice. După care, la întrunirile Tineretului Metodist de joi seara, eu îi aduceam lista cu toate cuvintele pe care nu știam să le pronunț. Drept urmare,

s-ar putea să fiu singura persoană din statul Maine care nu doar că știe să pronunțe numele Nabucodonosor, dar știe și cum să-l scrie.

★★★

Unul dintre cei mai bogați oameni ai Americii s-a mutat în Harlow cam cu trei ani înainte să mă apuc eu să răspândesc învățăturile Scripturii către persoane mult mai în vârstă decât mine. Asta s-a întâmplat chiar la granița dintre secole, imediat după ce și-a vândut toate companiile și s-a retras din activitate și înainte să-i fie complet terminată casa cea mare (piscina, liftul și aleea pavată din față au fost făcute mai târziu). Domnul Harrigan participa săptămânal la slujbă, îmbrăcat în costumul negru și demodat, pantaloni cu turul lăbărțat, la gât cu una dintre cravatele alea negre și înguste, vechi și de demult, și cu părul cărunt și rărit, pieptănat cu grijă. În celelalte zile, firele de păr îi stăteau care încotro, ca părul lui Einstein după o zi întreagă de descifrat cosmosul.

Pe vremea aceea, folosea doar un baston, în care se sprijinea când se ridica să cânte imnurile pe care probabil că le voi ține minte toată viața... și mereu îmi va da fiori versul ăla din „Vechea Cruce Ruginită" despre cum au izvorât apă și sânge din rana lui Isus, la fel cum îmi va da mereu fiori și ultimul vers din „Stand By Your Man" când se dezlănțuie Tammy Wynette. În orice caz, domnul Harrigan nu cânta pe bune, ceea ce era perfect în regulă, pentru că avea o voce ruginită și stridentă. Dar mormăia cuvintele în barbă. Și tata făcea la fel – chestia asta o aveau în comun el și cu domnul Harrigan.

Într-o duminică din toamna lui 2004 (când culori superbe învăpăiau toți copacii din partea noastră de lume), am citit *Cartea a doua a Regilor,* încercând – așa cum făceam mereu – să transmit credincioșilor un mesaj pe care eu nu-l înțelegeam prea bine, dar știind că îl va explica apoi pastorul Mooney în predica lui: „Podoaba ta, Israele, a fost doborâtă pe înăl imile tale! Cum au căzut vitejii! Nu vesti i în Gat și nu da i de știre pe uli ele Ascalonului, ca să nu se bucure fiicele Filistenilor, ca să nu prăznuiască fiicele celor netăia i împrejur!"[8]

După ce m-am așezat în strana noastră, tata m-a bătut pe umăr și

[8] Citat biblic, ***2 Regi,*** 1:19-20 (aici și în continuare, toate citatele biblice apud Biblia sinodală, Editura Institutului Biblic BOR, București, 1982) (n. tr.).

mi-a șoptit la ureche: *M-ai dat pe spate cu ce-ai zis.* Am fost nevoit să-mi acopăr gura cu palma ca să-mi ascund zâmbetul.

★★★

În următoarea seară, tocmai când terminam cu vasele folosite la cină (tata le spăla și eu le ștergeam și le puneam la loc), în fața casei noastre a oprit Fordul domnului Harrigan. I-am auzit bastonul pocnind tare pe treptele de la intrare și tata i-a deschis înainte să apuce să bată în ea. Domnul Harrigan a refuzat invitația în living și s-a așezat la masa din bucătărie, de parcă era unul de-ai casei. A acceptat sticla de Sprite oferită de tata, dar a refuzat paharul.

— Beau din sticlă, așa cum făcea și tata, a spus el.

A intrat direct în subiect, că doar era om de afaceri, nu? Dacă tata era de acord, ar fi vrut să mă angajeze să-i citesc vreo două sau trei ore pe săptămână. Și m-ar fi plătit cu cinci dolari ora. Îmi putea oferi de lucru pentru alte trei ore, a mai spus el, dacă aș fi acceptat să mă ocup puțin de grădina lui și să-l ajut cu alte treburi, de pildă, iarna să-i curăț scara de zăpadă și să-i șterg praful din casă întregul an.

Adică douăzeci și cinci sau chiar treizeci de dolari pe săptămână, dintre care jumătate doar pentru citit, chestie pe care aș fi făcut-o și gratis! Nu-mi venea să cred. Normal că m-am gândit imediat să pun banii ăia deoparte pentru scuterul pe care mi-l doream, cu toate că mai aveam de așteptat încă șapte ani până să am dreptul legal să mă urc pe el.

Da, era prea frumos ca să fie adevărat și mi-era teamă că tata o să zică nu. Dar n-a zis.

— Cu condiția să nu-l pui să-ți citească vreodată ceva discutabil, a spus tata. Fără tâmpenii politice, fără violențe extreme. Citește ca un adult, dar n-are decât nouă ani. Și ăia abia împliniți.

Domnul Harrigan i-a promis, a mai băut niște Sprite și a plescăit din buzele uscate.

— Da, citește bine, dar nu ăsta-i motivul principal pentru care vreau să-l angajez. Nu *bălmăjește* cuvintele nici chiar atunci când nu înțelege ce zice. Asta mi se pare mie cu adevărat remarcabil. Nu extraordinar, dar remarcabil.

Și-a pus sticla pe masă și s-a aplecat către mine, țintuindu-mă cu ochii lui pătrunzători. Am văzut adesea jovialitate în ochii aceia, dar

foarte rar afecțiune. Iar seara aceea din 2004 nu a fost una dintre acele ocazii deosebite.

— Când ai citit ieri, Craig, ai știut ce înseamnă „fetele celor netăiați împrejur”?

— Nu prea, am zis eu.

— Nici eu n-am crezut că știi, dar tot ai folosit tonul corect: un ton de furie și lamentație. Apropo, știi ce înseamnă *lamentație?*

— Plâns și văicăreală și chestii de-astea.

A dat din cap.

— Însă n-ai exagerat. N-ai întins coarda. Și foarte bine ai făcut. Cel care citește este doar mesagerul, nu creatorul mesajului. Te mai ajută la pronunție și pastorul Mooney?

— Da, domnule, câteodată.

Domnul Harrigan a mai băut niște Sprite și s-a ridicat de pe scaun, sprijinindu-se în baston.

— Să-i zici din partea mea că se spune *Așkelon,* nu *Ass*-kelon[9]. Mi se pare o glumă involuntară, dar eu nu prea am simțul umorului. Ce-ar fi să vii de probă la mine miercuri pe la trei, să vedem cum merge? Nu mai ești la școală la ora aia, nu?

Terminam orele de la școala primară din Harlow la două și jumătate.

— Da, domnule. Trei e foarte bine.

— Și stai până la patru? Sau e prea târziu?

— E în regulă, a spus tata, care și el părea năucit de toată povestea. Mâncăm abia pe la șase. Că eu mă uit înainte la știrile locale.

— Și asta nu-ți cauzează la digestie?

Tata a râs, deși eu nu prea cred că domnul Harrigan glumea.

— Câteodată. Nu sunt cine știe ce fan al domnului Bush.

— E cam prostovan, a fost de acord domnul Harrigan. Bine măcar că s-a înconjurat cu oameni care înțeleg despre ce e vorba. Miercuri la trei, Craig. Nu cumva să întârzii. Deloc nu-mi place lipsa de punctualitate.

— Niciun pericol, a zis tata. O să aibă vreme destulă pentru asta când o să mai crească.

Domnul Harrigan i-a promis și altceva, dar probabil că oamenii

[9] Joc de cuvinte în limba engleză: *ass,* „fund” (n. tr.).

care se descurcă de minune în lumea afacerilor știu că promisiunile sunt ușor de încălcat, din moment ce nu te costă nimic să le faci. Nu a fost absolut niciun pericol cu *Inima întunericului*[10], prima carte pe care i-am citit-o. Când am terminat, domnul Harrigan m-a întrebat dacă am înțeles-o. Era pur și simplu curios, nu cred că voia să mă dăscălească în vreun fel.

— Nu prea, am spus, dar tipul ăla, Kurtz era cam nebun. Asta am înțeles.

Nu a fost niciun pericol nici cu următoarea carte – după umila mea părere, *Silas Mamer*[11] era un roman extrem de lung și extrem de plictisitor. Însă a treia a fost *Amantul doamnei Chatterley*[12], care a reprezentat o adevărată revelație pentru mine. Era 2006 când am făcut cunoștință cu Constance Chatterley și cu tipul desfrânat care era paznicul terenului ei de vânătoare. Aveam zece ani. Iar acum, după atâta vreme, încă-mi mai amintesc versurile din „Vechea Cruce Ruginită" și la fel de bine îmi amintesc cum Mellors o mângâia pe doamnă și îi murmura „Ce frumoasă ești". Băieții mici au multe de învățat din felul în care se purta el cu doamna și e bine să nu uite.

— Înțelegi ce mi-ai citit acum? m-a întrebat domnul Harrigan după un pasaj deosebit de fierbinte. Tot din curiozitate te întreb.

— Nu, i-am răspuns eu.

Însă nu era chiar adevărat. Înțelegeam mult mai multe din ce se petrecea între Ollie Mellors și Connie Chatterley decât din ce se petrecea între Marlow și Kurtz în colonia belgiană Congo. Sigur, e greu de înțeles sexul – chestie pe care am aflat-o încă dinainte să ajung la facultate –, dar mai greu de înțeles e nebunia.

— Bine, a zis domnul Harrigan. Dar dacă te întreabă tatăl tău ce citim, îți sugerez să-i spui că acum ne ocupăm de *Dombey și fiul*[13], pentru că oricum este următoarea carte pe care o s-o citim.

Tata nu m-a întrebat niciodată – cel puțin nu atunci – și m-am simțit ușurat când am ajuns la *Dombey,* primul roman pentru adulți care mi-a plăcut cu adevărat. Nu voiam să-mi mint tatăl, m-aș fi simțit îngrozitor dacă aș fi fost nevoit s-o fac, deși sunt sigur că

[10] Roman de Joseph Conrad (n. tr.).
[11] Roman de George Eliot (n. tr.).
[12] Roman de D.H. Lawrence (n. tr.).
[13] Roman de Charles Dickens (n. tr.).

domnul Harrigan n-ar fi avut absolut nicio problemă cu asta.

★★★

Domnului Harrigan îi plăcea să-i citesc eu pentru că-i oboseau imediat ochii. Probabil n-avea nevoie de mine ca să-i ud florile; cred că Pete Bostwick, care-i tundea iarba de pe peluza de vreo jumătate de hectar, s-ar fi ocupat bucuros de asta. Iar Edna Grogan, menajera, ar fi șters bucuroasă praful de pe colecția lui uriașă de globuri de zăpadă, vechi obiecte de artă, însă asta era sarcina mea. Pentru că îi plăcea să mă aibă prin preajmă. Mi-a mărturisit-o abia cu foarte puțin timp înainte de a muri, însă eu știam. Ce nu știam eu era de ce îi plăcea și nu cred că știu nici acum adevăratul motiv.

Odată, când ne întorceam de la o altă cină luată la Marcel's, în Castle Rock, tata mi-a zis pe nepusă masă:

— Harrigan te atinge vreodată într-un fel care ție nu-ți face plăcere?

Mai aveam ani buni până să-mi mijească perișorii pe buza superioară, dar știam ce vrea să spună; că doar încă din clasa a treia ne învățaseră la școală să nu intrăm în vorbă cu străinii și ne mai învățaseră ce sunt alea „atingeri nepotrivite".

— Adică dacă mă pipăie? Nu! Zău, tată, nu-i *homo.*

— În regulă. Liniștește-te, Craigster. Trebuia să te întreb. Pentru că stai mult timp acolo.

— Dacă m-ar pipăi, ar putea măcar să-mi trimită lozuri de *doi* dolari, am zis eu, făcându-l să râdă pe tata.

Câștigam treizeci de dolari pe săptămână, atâta tot; iar tata a insistat să pun măcar douăzeci din ei în contul de economii pentru facultate. Ceea ce am și făcut, deși aveam impresia că-i o megaprostie; păi, dacă adolescența mi se părea la ani-lumină distanță, atunci facultatea era precis în altă viață. Oricum, zece dolari pe săptămână tot erau o avere pentru mine. Cheltuiam câțiva la băcănia lui Howie pe burgeri și milk-shake-uri și cea mai mare parte a sumei o dădeam pe cărți vechi pe care le cumpăram de la anticariatul lui Dahlie din Gates Falls. Nu-mi luam cărți grele, ca acelea pe care i le citeam domnului Harrigan (până și *Amantul doamnei Chatterley* era dificil de înțeles atunci când Constance și Mellors nu erau în călduri). Mie îmi plăceau romanele polițiste și westernurile, ca *Împușcături la*

Gila Bend și *Cărarea de gloanțe fierbinți.* Cititul pentru domnul Harrigan era munca mea. Nu era vreo muncă silnică, nu trudeam ca sclavii pe plantație, dar tot muncă era. Iar o carte ca *Într-o luni i-am omorât pe toți*[14], de John D. MacDonald reprezenta o adevărată desfătare pentru mine. Mi-am spus că trebuie să strâng bănuții ăia care nu intrau în contul pentru facultate ca să-mi iau unul din telefoanele noi de la Apple, puse în vânzare în vara lui 2007, dar erau cam scumpe – vreo șase sute de dolari – și mi-ar fi trebuit mai mult de un an ca să reușesc să-mi cumpăr și eu unul. Iar atunci când ai doar unsprezece ani, un an ți se pare foarte mult.

Ca să nu mai spun că mă ispiteau teribil toate cărțile alea vechi și broșate, cu copertele lor în culori vii.

★★★

În dimineața de Crăciun din 2007, la trei ani după ce am început să lucrez pentru domnul Harrigan și cu doi ani înainte de moartea lui, nu am găsit sub brad decât un singur pachet pentru mine. Tata mi-a spus să îl deschid la sfârșit, după ce termină el de admirat – așa cum se cuvine în asemenea situații – vesta cu imprimeu frumos, papucii și pipa din lemn de măceș pe care i le luasem eu. După ce a terminat, am rupt ambalajul de pe singurul meu cadou și am chirăit de fericire când am văzut că îmi luase exact ce-mi doream eu cel mai mult și mai mult: un iPhone care făcea atât de multe chestii încât, prin comparație, telefonul tatei părea un exponat arheologic.

Lucrurile s-au schimbat foarte mult de atunci. Acum exponatul arheologic este tocmai iPhone-ul pe care mi l-a dăruit tata în 2007, de Crăciun. La fel cum antic și de demult este și postul de telefon fix, cu cinci abonați, despre care mi-a povestit el când eram copil. Atât de multe schimbări s-au petrecut, atât de mult și de repede a avansat tehnologia de atunci și până acum. Acel iPhone primit de Crăciun nu avea decât șaisprezece aplicații și toate încărcate în prealabil. Una dintre aplicațiile alea era YouTube, pentru că în trecut Apple și YouTube erau prieteni (chestie care s-a schimbat între timp). Alta se chema SMS și era o modalitate primitivă de a trimite mesaje (fără emoticoane – că oricum cuvântul nu fusese inventat pe vremea aceea –, dacă nu cumva știai cum să ți le faci singur). Mai era și o aplicație

[14] *One Monday We Killed Them All,* în lb. engleză (n. tr.).

care îți spunea cum o să fie vremea și se înșela în cele mai multe din cazuri. Dar chestia tare era că puteai să dai telefon de la un obiect atât de mic, încât îl țineai în buzunarul din față al pantalonilor și, încă și mai tare, avea o aplicație (Safari se chema) care te conecta cu lumea exterioară. Când ai crescut într-un orășel cum era Harlow, fără semafoare și cu străzi nepavate, lumea din afară era un loc straniu și ispititor, iar tu voiai să ajungi cumva acolo și rețeaua de televiziune nu putea să te ajute în sensul ăsta. Cel puțin, asta voiam eu. Și toate aceste lucruri îți erau la îndemână mulțumită corporației AT&T și lui Steve Jobs.

Mai era o aplicație care m-a făcut să mă gândesc la domnul Harrigan chiar în acea dimineață fericită de Crăciun. Ceva mult mai ca lumea decât radioul ăla conectat la satelit din mașină. Mă rog, pentru tipi ca el.

— Mulțumesc, tată! am spus eu și l-am îmbrățișat. Mulțumesc mult de tot!

— Numai vezi să nu abuzezi. Tarifele sunt exorbitante și o să te verific.

— O să scadă taxele, am spus eu.

Și am avut dreptate, iar tata nu m-a bătut deloc la cap în legătură cu tarifele alea. Oricum nu prea aveam pe cine să sun, dar îmi plăcea să mă uit la clipurile de pe YouTube (și tatei îi plăcea să se uite la ele) și, mai ales, îmi plăcea la nebunie că eram în stare să intru pe rețeaua internațională de internet. Uneori mă uitam la articolele din *Pravda*[15], dar nu pentru că aș fi știut limba rusă, ci doar pentru că puteam.

★★★

La mai puțin de două luni după dimineața aceea de Crăciun, am venit acasă de la școală, am deschis cutia poștală și am găsit acolo un plic cu numele meu caligrafiat cu literele frumoase și demodate ale domnului Harrigan. Era felicitarea de Sfântul Valentin. Am intrat în casă, mi-am pus pe masă ghiozdanul și am deschis plicul. Felicitarea nu era nici cu floricele, nici cu vreun desen din ăla sentimental cu pisicuțe sau cățeluși – că nu era genul domnului Harrigan. Pe felicitare era un bărbat în smoching, cu un joben în mână, care făcea o plecăciune într-un câmp cu flori. Mesajul firmei Hallmark (de unde

[15] Ziar fondat în 1912 în Rusia, care apare și în prezent (n. tr.).

era felicitarea) zicea: *Îți doresc un an plin de iubire și prietenie.* Și dedesubt: *Urări de bine din partea dlui Harrigan.* Un tip care face o plecăciune cu jobenul întins, o urare frumoasă, nimic siropos. Asta îl definea pe domnul Harrigan. Când mă gândesc acum la vremurile acelea, mă și mir că i se părea că merită să trimită o felicitare de Sfântul Valentin.

În 2008, lozurile răzuibile care se chemau „Lucky Devil”[16] au fost înlocuite cu altele, care se chemau „Pine Tree Cash”[17]. Pe bilețelul ăla erau șase pini. Dacă, după ce îi răzuiai, descopereai aceeași sumă sub trei dintre ei, atunci suma aia era a ta. Am răzuit pinii și m-am uitat fără să-mi vină să cred la ce am descoperit sub ei. La început m-am gândit că era fie o greșeală, fie vreo glumă, cu toate că domnul Harrigan numai de glume nu se ținea. M-am uitat încă o dată, am mângâiat cu vârful degetelor numerele alea, dând la o parte fulgii mici și argintii de poleială cărora tata le zicea (dându-și ochii peste cap de fiecare dată) „jeg-răzuibil”. Numerele au rămas aceleași. Poate că am râs aiurea, deși nu-mi aduc aminte. Dar îmi aduc aminte că am țipat. De bucurie am țipat.

Mi-am scos repede din buzunar telefonul cel nou (care mă însoțea pretutindeni) și am sunat la fabrica Parmeleau Tractors. Mi-a răspuns Denise, secretara, care m-a întrebat speriată ce s-a întâmplat atunci când m-a auzit cât de tare gâfâiam.

— Nimic, nimic, i-am răspuns eu, dar trebuie să vorbesc chiar acum cu tata.

— Bine, așteaptă puțin.

Și apoi mi-a zis:

— Parcă suni de pe Lună, așa voce ai, Craig.

— Vorbesc de pe mobil.

Fratele meu, ce-mi mai plăcea să zic asta!

Denise a pufnit nemulțumită.

— Chestiile astea-s pline de radiații. N-o să-mi iau niciodată așa ceva. Stai un pic!

Tata m-a întrebat și el ce s-a întâmplat, pentru că nu-l mai sunasem niciodată la serviciu, nici măcar în ziua în care autobuzul

[16] Expresie ce se referă la un om norocos care câștigă la loterie (n. tr.).

[17] „Banii cresc în copaci (în pini)”, în lb. engleză (n. tr.).

școlii plecase fără mine.

— Am primit biletul de loterie de Sfântul Valentin de la domnul Harrigan, tata...

— Dacă m-ai luat de la treabă ca să-mi zici că ai câștigat zece dolari, află de la mine că puteai să aștepți până...

— Nu, tati! E premiul cel mare!

Adică premiul cel mare pentru lozurile răzuibile.

— *Am câștigat trei mii de dolari!*

Și n-am mai auzit nimic. M-am gândit că s-a întrerupt legătura. În zilele alea se întrerupeau mereu conexiunile telefoanelor mobile, chiar și ale celor foarte noi. Sistemul Ma Bell nu era chiar o mămică[18] grijulie.

— Tata? Mai ești la telefon?

— Îhî. Ești sigur?

— Da! Sunt cu ochii la ce scrie! Trei mii! O mie pe rândul de sus și două pe ăla de jos!

Altă pauză lungă, după care l-am auzit pe tata spunând cuiva: *Cred că puștiul meu a câștigat niște bani.* Apoi mi-a zis:

— Pune biletul bine până ajung eu acasă.

— Unde să-l pun?

— În cutia de zahăr din cămară?

— Da, am răspuns eu. Da, bine.

— Ești absolut sigur, Craig? Nu vreau să fii dezamăgit, așa că mai verifică o dată.

Și am verificat, fiind oarecum convins că îndoielile tatei vor schimba ce văzusem; măcar una din alea 3000 $ va fi acum altceva. Dar nu, erau toate la fel ca înainte.

I-am spus și el a râs.

— Bravo, felicitări! Mergem diseară la Marcel's. Tu faci cinste.

Chestia asta m-a făcut *pe mine* să râd. Nu-mi aminteam să mai fi simțit vreodată o bucurie atât de mare. Trebuia neapărat să mai dau cuiva vestea, așa că l-am sunat pe domnul Harrigan pe telefonul fix – că, na, era „luddit" și nu avea altul.

— Mulțumesc mult pentru felicitare, domnule Harrigan! Și mulțumesc și pentru biletul de loterie! Am...

[18] Joc de cuvinte în lb. engleză: *Ma, mămica"* (n. tr.).

— Suni de pe drăcia aia nouă, băiete? m-a întrebat el. Precis că da, că abia dacă te aud. Parcă vorbești de pe Lună.

— Domnule Harrigan, am câștigat premiul cel mare! Am câștigat trei mii de dolari! Vă mulţumesc din suflet!

Și acum a urmat o pauză, însă nu la fel de lungă pe cât fusese cea a tatei. Iar când a reînceput să vorbească, domnul Harrigan nu m-a întrebat dacă sunt sigur. Mi-a făcut favoarea asta.

— Ai dat lovitura, a zis el. Bravo ţie!

— Vă mulţumesc!

— Cu plăcere, dar n-ai de ce să-mi mulţumești. Cumpăr biletele alea cu grămada. Le trimit la prieteni și la foștii parteneri de afaceri în loc de... carte de vizită, să-i zicem. Fac așa de mulți ani. Trebuia să apară și un bilet câștigător la un moment dat.

— Tata o să-mi ceară să depun la bancă, desigur, cea mai mare parte din sumă. Probabil că așa e cel mai bine. Clar că o să-mi crească acum contul pentru facultate.

— Dacă vrei, dă-mi mie banii, a spus domnul Harrigan. Ca să-i investesc în numele tău. Cred că pot să-ți garantez un profit mai bun decât amărâta aia de dobândă bancară.

Apoi mi s-a părut că vorbește mai mult pentru sine.

— Trebuie să găsesc ceva sigur, foarte sigur. Anul ăsta n-o să fie bun pentru pieţele de capital. Văd nori la orizont.

— Sigur!

M-am gândit mai bine și am adăugat.

— Probabil. Trebuie să vorbesc cu tata.

— Bineînţeles. Așa se cade. Să-i spui că sunt dispus să garantez suma inițială. Mai vii după-amiază să-mi citești? Sau renunți, că acum te-ai îmbogăţit?

— Sigur că vin, numai că trebuie să mă întorc acasă când vine tata de la serviciu. Mergem la restaurant.

Am ezitat puţin și apoi:

— Aţi dori să veniţi și dumneavoastră cu noi?

El nu a ezitat absolut deloc:

— Nu în seara asta. Știi, mi-ai fi putut povesti chestia cu biletul câștigător atunci când veneai la mine. Dar probabil că-ți place la nebunie drăcia aia nouă de la care vorbești, nu-i așa?

N-a așteptat să-i răspund. Nici nu era nevoie.

— Ce-ai zice dacă ți-ai investi câștigul ăla micuț în acțiuni Apple? Mi se pare că o să aibă mult succes în viitor compania asta. Am auzit că iPhone-urile o să scoată de pe piață telefoanele BlackBerry. Nu trebuie să-mi răspunzi acum, vorbește cu tatăl tău mai întâi.

— Așa voi face, am zis eu. Și vin imediat la dumneavoastră. O să alerg.

— Minunată mai e tinerețea! a oftat domnul Harrigan. Ce păcat că e dată pe mâna copiilor!

— Poftim?

— Mulți au spus asta, dar Bernard Shaw a spus-o cel mai bine. Nu contează. Sigur, aleargă. Aleargă cât poți tu de repede, că ne așteaptă Dickens[19].

★★★

Am parcurs în goană cei patru sute de metri până la vila domnului Harrigan, dar la întoarcere am mers liniștit. Și mi-a venit o idee. O modalitate prin care aș fi putut să-mi arăt recunoștința, cu toate că mi-a spus că n-am de ce să-i mulțumesc. În timpul cinei simandicoase de la Marcel's, i-am povestit tatei că domnul Harrigan s-a oferit să-mi investească câștigul și i-am spus și despre ideea mea de cadou de mulțumire. Bănuiam eu că tata o să aibă niște rezerve și nu m-am înșelat.

— Sigur că da, lasă-l să investească banii. Cât despre chestia aia cu cadoul... știi bine ce părere are despre asemenea lucruri. Nu-i doar cel mai bogat om din Harlow – de fapt, din tot statul Maine –, ci e și singurul care nu are televizor.

— Dar are lift, am zis eu. Și îl folosește.

— Pentru că n-are încotro.

Apoi tata mi-a zâmbit.

— În fond, sunt banii tăi și dacă asta vrei să faci cu douăzeci la sută din ei, n-am de gând să te împiedic. Mi-i dai mie după ce o să te refuze.

— Chiar crezi că așa o să facă?

— Chiar cred.

— Dar de ce s-a stabilit aici, tată? Adică, ăsta-i un orășel de

[19] Joc de cuvinte în lb. engleză: *run like the dickens,* „aleargă foarte repede" (n. tr.).

provincie. Departe de orice *metropolă.*

— Bună întrebare. Să i-o pui lui la un moment dat. Acum, ia spune-mi, mână largă, îmi iei și desert?

★★★

Cam după o lună, i-am dăruit domnului Harrigan un iPhone nou-nouț. Nu l-am împachetat în hârtie colorată și nici fundă nu i-am pus, pe de-o parte pentru că nu era nicio sărbătoare și pe de altă parte pentru că știam cum îi plac lui lucrurile: fără farafastâcuri.

Cu o expresie uimită pe chip, a învârtit o dată sau de două ori cutia în mâinile deformate de artrită. Apoi mi-a întins-o.

— Îți mulțumesc, Craig. Apreciez gestul tău, dar nu pot să-l primesc. Îți sugerez să i-l dai tatălui tău.

Am luat cutia.

— Mi-a zis că așa o să spuneți.

Eram dezamăgit, sigur că da. Dar deloc surprins. Și încă nu voiam să mă dau bătut.

— Tatăl tău este un om înțelept.

S-a aplecat și și-a strâns mâinile între genunchii depărtați.

— Uite ce e, Craig. Mi se întâmplă rareori să dau sfaturi. Mi se pare mai mereu că-mi bat gura de pomană, dar astăzi am să-ți dau ție unul. Henry Thoreau[20] spunea că noi nu suntem stăpânii lucrurilor, ci lucrurile ne stăpânesc pe noi. Fiecare obiect nou – că-i o casă, o mașină, un televizor sau un telefon la modă ca ăsta pe care mi l-ai luat tu – reprezintă încă o povară pe care trebuie s-o ducem în spate. Mi-aduce aminte de ce-i zicea Jacob Marley lui Scrooge[21]: „Eu mi-am făcut în timpul vieții lanțurile astea pe care le port acum." Nu am televizor pentru că, dacă aș avea, m-aș uita la el, cu toate că nu se difuzează decât inepții. Nici radio nu am în casă, pentru că aș asculta, însă mie nu-mi trebuie decât câteva cântece country ca să alung plictiseala unui drum prea lung. Și dacă aș avea *așa ceva*...

A arătat spre cutia în care era telefonul.

— ...cu siguranță că l-aș folosi. Sunt abonat la douăsprezece publicații pe care mi le aduce poștașul, iar ele conțin toate

[20] Henry David Thoreau (1817-1862), filosof american, eseist, scriitor, naturalist, critic al progresului (n. tr.).

[21] Personaje din nuvela „Colind de Crăciun", de Charles Dickens (n. tr.).

informațiile de care am nevoie ca să țin pasul cu ce se mai întâmplă în lumea afacerilor și să iau cunoștință de ticăloșiile la care se dedă restul lumii.

S-a sprijinit de spătar și a oftat.

— Gata! Nu doar că ți-am dat un sfat, dar am ținut și un discurs. Tare perfidă mai e bătrânețea!

— Pot să vă arăt un lucru? Ba două, de fapt.

Mi-a aruncat aceeași privire pe are le-o adresa grădinarului și menajerei; însă niciodată nu se mai uitase așa la mine până în după-amiaza aceea: pătrunzător, sceptic, urât chiar. După atâta vreme, am ajuns să-mi dau seama că este privirea pe care o are un om cu mintea ascuțită și cinică atunci când crede că poate vedea în sufletul celorlalți oameni și nu se așteaptă să descopere nimic bun acolo.

— Asta dovedește câtă dreptate are vorba aia veche care spune că nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită. Parcă-mi doresc acum să nu fi fost câștigător biletul ăla.

A oftat din nou.

— În fine, haide, demonstrează-mi ce vrei să-mi demonstrezi. Dar te avertizez că n-ai să mă faci să mă răzgândesc.

După ce am simțit privirea aia ațintită asupra mea – atât de ostilă, atât de rece – mi-am spus că avea dreptate. Că o să ajung să-i dau tatei telefonul. Însă, dacă tot ajunsesem până aici, am mers mai departe. Mă asigurasem că aparatul era complet încărcat și că funcționa perfect. L-am deschis și i-am arătat un simbol din al doilea rând. Avea niște linii frânte, ca undele de EKG.

— Îl vedeți?

— Da și văd și ce scrie sub el. Dar nu am nevoie de niciun fel de informații bursiere, Craig. Știi bine că sunt abonat la *The Wall Street Journal.*

— Știu, am zis eu, dar *The Wall Street Journal* nu poate să facă chestia asta.

Am atins simbolul și am deschis aplicația. Pe ecran a apărut indicele Dow Jones. N-aveam nici cea mai mică idee ce însemnau toate numerele alea, dar le vedeam cum fluctuează. 14.720 a crescut până la 14.728, după care a scăzut la 14.704 și apoi a sărit la 14.716. Domnul Harrigan a făcut ochii mari. Domnul Harrigan a căscat gura.

Parcă-l lovise cineva cu o baghetă magică în cap. A luat telefonul și l-a ținut foarte aproape de ochi. Apoi s-a uitat la mine.

— Numerele astea sunt *în timp real?*

— Da, i-am răspuns eu. Mă rog, s-ar putea să fie în urmă cu un minut sau două, nu știu sigur. Telefonul le preia de la turnul cel nou de telefonie mobilă din Motton. Avem noroc că-i așa de aproape de noi.

S-a aplecat din nou spre mine. Colțurile buzelor i s-au încreţit într-un început ezitant de zâmbet.

— Să fiu eu al naibii! E ca teleimprimatoarele alea bursiere pe care le aveau acasă magnații de pe vremuri.

— Ba e mai ceva decât erau alea, am spus eu. Mi-a zis tata aseară că teleimprimatoarele rămâneau uneori în urmă *cu orele.* Pe tata îl fascinează chestiile astea cu bursa și mereu îmi ia telefonul ca să se uite. Mi-a mai zis că unul dintre motivele pentru care s-a prăbușit bursa în 1929 a fost că tot mai mulți oameni tranzacționau acțiuni și aparatele alea rămâneau în urmă.

— Și are dreptate, a zis domnul Harrigan. Lucrurile merseseră prea departe până a reușit cineva să stăvilească dezastrul. Însă e evident că un aparat ca ăsta ar putea să accelereze o eventuală lichidare de acțiuni. Greu de spus, pentru că tehnologia e încă prea nouă.

Am așteptat. Voiam să-i mai spun ceva, să-l conving în vreun fel – sigur, eram doar un copil încăpățânat –, dar ceva îmi spunea că mult mai bine era să aștept. În timpul acesta, domnul Harrigan a continuat să urmărească mișcările minuscule ale indicelui Dow Jones. Primea și el o lecție chiar în fața mea.

— Dar... a spus el, fără să-și ia ochii de la ecran.

— Dar ce, domnule Harrigan?

— În mâinile cuiva care chiar se pricepe la piața de capital, un instrument ca ăsta ar putea... probabil deja *o face...*

Și a căzut pe gânduri, fără să-și termine fraza. Apoi a zis:

— Ar fi trebuit să știu despre el. Faptul că sunt la pensie nu-i o scuză.

— Și mai e ceva, am spus eu, pentru că ardeam de nerăbdare și nu mai puteam să aștept. Toate revistele alea pe care le primiți, da? *Newsweek* și *Financial Times* și *Fords?*

— *Forbes,* m-a corectat el tot cu ochii la ecran.

Parcă eram eu la patru ani când examinam Bila Magică primită de ziua mea.

— Așa, cum spuneți dumneavoastră. Îmi dați puțin telefonul?

Mi l-a dat, dar cu oarece părere de rău, iar eu am fost aproape sigur că reușisem să-l conving. Și mă bucuram foarte tare, dar îmi era și puțină rușine. Parcă pocnisem în cap o veveriță domesticită care a venit să-mi ia aluna din mână.

Am deschis aplicația Safari. Atunci era mult mai rudimentară decât este astăzi, dar funcționa bine. Am scris *The Wall Street Journal* în căsuța de căutare de la Google și, după doar câteva secunde, pe ecran a apărut prima pagină a ziarului. Unul dintre titlurile de acolo era: COFFEE COW ANUNȚĂ ÎNCHIDERI. I l-am arătat.

S-a holbat la el, apoi a luat ziarul din hârtie de pe măsuța de lângă fotoliu unde i-l pusesem eu împreună cu restul corespondenței. S-a uitat la prima pagină.

— Aici nu scrie asta, a spus el.

— Pentru că e ziarul de ieri, am zis eu.

Când veneam la el, îi aduceam mereu corespondența din cutia de afară, iar *Journal* era înfășurat peste celelalte ziare și plicuri și prins cu un elastic.

— Îl primiți cu o zi mai târziu. Toată lumea primește așa ziarele cu abonament.

De fapt, în perioada sărbătorilor, veneau mai târziu cu două zile, uneori chiar cu trei. Nu era nevoie să i-o spun eu, pentru că în noiembrie și decembrie nu mai termina cu bombănitul din cauza asta.

— Și ăsta de aici e de azi? m-a întrebat el, uitându-se la ecran.

A verificat data din partea de sus a paginii și a exclamat:

— De azi e!

— Sigur, am spus eu. Marfă proaspătă, nu alterată, corect?

— Zice aici că e și o hartă cu sediile închise. Îmi arăți cum pot s-o văd și eu?

Acum avea un ton de-a dreptul lacom. M-a și speriat un pic. El pomenise despre Scrooge și Marley; eu mă simțeam ca Mickey Mouse

în *Fantasia*[22], când a folosit o vrajă pe care n-o prea înțelegea ca să trezească măturile la viață.

— Puteți și singur. Nu trebuie decât să atingeți ușor ecranul cu vârful degetului. Așa.

I-am arătat. Prima oară a apăsat prea tare și a mers prea departe, dar s-a prins imediat cum trebuie să facă. De fapt, s-a prins chiar mai repede decât tata. A găsit pagina care-l interesa.

— Ia te uită! s-a minunat el. Șase sute de magazine! Uite, vezi? La asta mă refeream eu când îți spuneam despre precaritatea...

N-a mai continuat nici de data asta și a rămas cu ochii la ecran.

— În sud. Cele mai multe închideri sunt în sud. Sudul este un indicator al tendințelor, Craig, aproape întotdeauna... Cred că trebuie să dau un telefon la New York. Bursa o să se închidă curând.

A vrut să se ridice din fotoliu, pentru că telefonul lui fix se afla în celălalt capăt al camerei.

— Puteți să sunați de la ăsta, i-am spus eu. În fond, ăsta-i rolul lui principal.

Mă rog, așa era pe vremea aia. Am apăsat simbolul cu telefonul și a apărut tastatura.

— Nu trebuie decât să formați numărul. Atingeți tastele cu vârful degetului.

S-a uitat la mine cu ochii lui albaștri, scânteietori, de sub umbrarul sprâncenelor albe și zbârlite.

— Pot să sun de aici, de pe coclaurile astea?

— Sigur, am zis eu. Datorită turnului nou, semnalul e extraordinar de bun. Aveți patru linii.

— Linii?

— N-are importanță, dumneavoastră dați telefonul. Vă las singur cât vorbiți, nu trebuie decât să-mi faceți semn pe geam când...

— Nu-i nevoie. N-o să dureze și nu-i nimic secret.

A atins cu teamă tastele cu cifrele, de parcă s-ar fi așteptat să declanșeze vreo explozie. După care, cu aceeași teamă în gesturi, a dus telefonul la ureche, cerându-mi din privire aprobarea. Am dat din cap ca să-l încurajez. A ascultat, a vorbit cu cineva (prea tare la început), apoi, după ce a așteptat puțin, a vorbit cu altcineva. Deci,

[22] Film de animație creat de Walt Disney în 1940 (n. tr.).

am fost de față când domnul Harrigan și-a vândut toate acțiunile Coffee Cow, tranzacție care s-a ridicat la cine știe câte mii de dolari.

După ce a terminat, și-a dat singur seama cum să revină la ecranul principal. Iar de acolo, a știut cum să deschidă aplicația Safari.

— Are și *Forbes?*

Am verificat. Nu avea.

— Dar, dacă ați vrea să căutați un articol din *Forbes* despre care ați auzit, probabil că veți putea să-l găsiți pentru că l-a postat cineva.

— L-a *postat...?*

— Da. Și dacă vreți să aflați informații despre ceva, o să le caute Safari. Trebuie doar să scrieți ce vreți pe Google. Iată cum.

M-am dus lângă fotoliul lui, m-am aplecat și am scris *Coffee Cow* în căsuța de căutare. Telefonul s-a gândit puțin, după care a afișat mai multe rezultate, printre care și articolul din *The Wall Street Journal* care-l făcuse pe domnul Harrigan să-și sune brokerul.

— Ia te uită! s-a minunat el. Ăsta e internetul?!

— Da, el este, am zis eu, gândind: *Păi, daaa...*

— Care ne conectează cu întreaga lume.

— Da.

— Și care există de când anume?

Păi, tu ar trebui să știi chestia asta, i-am spus eu în gând. *Că doar tu ești omul ăla de afaceri mare și tare, tu ar trebui să știi toate lucrurile astea chiar dacă ai ieșit la pensie, pentru că încă te interesează într-un mare fel.*

— Nu știu precis de când, dar oamenii stau tot timpul pe el. Tata, profesorii mei, polițiștii... chiar toată lumea.

Și, ca să mă înțeleagă mai bine:

— Inclusiv companiile dumneavoastră, domnule Harrigan.

— Eee, dar nu mai sunt ale mele. Mai știu și eu câte ceva despre asta, Craig, așa cum știu și câte ceva despre diverse emisiuni de la televizor, cu toate că nu mă uit la ele, că nu am la ce și nici nu vreau. Nu am obiceiul să citesc articolele despre tehnologie din ziare și reviste pentru că nu mă interesează câtuși de puțin. Dacă ai vrea să discuți cu mine despre săli de bowling sau rețele de cinematografe, aia ar fi o altă mâncare de pește. La astea încă mă pricep și îmi place să fiu la curent cu ce se întâmplă.

— Mda, sigur, dar nu înțelegeți... toate afacerile astea *se folosesc* de tehnologie. Și dacă dumneavoastră nu vă pricepeți...

N-am știut ce să zic în continuare, evident, fără să ies din limitele politeții. Dar uite că el se pare că știa:

— O să rămân în urmă. Asta vrei să spui.

— Probabil că nu are nicio importanță, am zis eu. În fond, sunteți la pensie.

— Da, dar nu vreau să mă ia nimeni de *prost,* mi-a replicat el pe un ton destul de vehement. Crezi tu că s-a mirat cumva Chick Rafferty când l-am sunat și i-am spus să vândă toate acțiunile Coffee Cow? Ba deloc, pentru că precis mai primise asemenea cereri de la vreo șase clienți importanți. Sigur, unii dintre ei sunt oameni care au informații confidențiale din interiorul companiei. Dar alții locuiesc în New York sau în New Jersey și primesc numărul din ziar chiar în ziua apariției și de acolo află. Spre deosebire de mine, care m-am îngropat aici, în locul ăsta uitat de Dumnezeu.

Și eu din nou m-am întrebat de ce s-o fi mutat aici – că nu avea nicio rudă în oraș. Însă nu mi se părea momentul cel mai potrivit să-i pun întrebarea asta.

— Poate că am dat dovadă de aroganță.

A reflectat puțin la cele spuse, după care a zâmbit. A zâmbit pe bune. Parcă vedeam cum iese soarele dintre niște nori negri într-o zi friguroasă.

— Nu poate. *Sigur* am fost arogant.

A ridicat iPhone-ul și a adăugat:

— O să-l păstrez.

În primul moment mi-a venit să-i spun *mulțumesc,* chestie care ar fi fost total aiurea. Așa că am zis doar:

— Bine. Mă bucur.

S-a uitat la ceasul de pe perete, unul făcut de fabrica Seth Thomas[23] (și apoi m-am bucurat să văd că a verificat ora pe iPhone).

— Ce-ar fi să citim astăzi un singur capitol, că oricum am pierdut mult timp vorbind?

— Nicio problemă, am spus eu, deși aș fi stat bucuros mai mult și i-aș fi citit două sau chiar trei capitole.

[23] Fabrică de ceasuri fondată de Seth Thomas în 1813 (n. tr.).

Ne apropiam de sfârșitul romanului *Caracatița,* scris de un tip pe care-l chema Frank Norris, și eram foarte curios să văd cum se termină. Era o carte foarte veche, dar plină totuși de chestii extrem de interesante.

La finalul ședinței reduse de lectură, am udat florile pe care domnul Harrigan le avea în casă. Ăsta era întotdeauna ultimul lucru pe care îl făceam și nu dura decât câteva minute. Cât m-am ocupat eu de flori, l-am văzut cum se joacă încet cu telefonul. Îl închidea și îl deschidea.

— Dacă tot o să-l folosesc, ar fi bine să-mi arăți *cum* să fac, mi-a spus el. Cum să-l țin în funcțiune, în primul rând. Văd că deja parcă i se termină bateria.

— O să puteți să vă dați seama și singur de cele mai multe lucruri, i-am zis eu. E destul de ușor. Cât despre încărcare, aveți dispozitivul în cutie. Nu trebuie decât să-l băgați în priză. Vă mai pot arăta și altele, dacă...

— Nu astăzi, a spus el. Poate mâine.

— În regulă.

— Dar am o ultimă întrebare. Cum se face că am putut să citesc articolul ăla despre Coffee Cow și după aia am putut să văd harta cu magazinele propuse spre închidere?

Mi-a venit atunci să-i răspund cu vorbele lui Hillary[24] când a fost întrebat de ce a escaladat Muntele Everest. Tocmai învățasem la școală despre asta. Răspunsul lui a fost *Pentru că există.* Dar poate că domnul Harrigan ar fi considerat că mă dau deștept, ceea ce nu era prea departe de adevăr. Așa că am zis:

— Habar n-am.

— Serios? Un băiat așa isteț ca tine? Pune mâna de gândește, Craig, gândește. Tocmai am citit gratis un articol pentru care oamenii plătesc bani frumușei. Chiar și cu abonamentul la *Journal,* care-i mai ieftin decât ar fi dacă mi l-aș cumpăra de la chioșc, tot dau cam nouăzeci de cenți pe număr. Dar cu chestia asta...

Și a ridicat telefonul așa cum vor face peste doar câțiva ani mii de puști la concertele rock.

---

[24] Edmund Hillary (1919-2008), alpinist neozeelandez, primul om care a ajuns în vârful muntelui Everest, în 1953 (n. tr.).

— Pricepi acum?

Acum normal că pricepeam, dar tot nu aveam niciun răspuns. Mi se părea...

— Ți se pare absurd, nu? m-a întrebat el, citindu-mi gândul fie pe chip, fie în minte. Difuzarea de informații importante contrazice absolut tot ce știu eu despre administrarea afacerilor de succes.

— Poate...

— Poate... ce? Spune-mi care-i părerea ta. Nu sunt deloc sarcastic. E limpede că știi mai multe decât mine. Așa că spune-mi ce crezi.

Mă gândeam la Târgul din Fryeburg, unde mă duceam cu tata o dată sau de două ori în fiecare octombrie. De obicei o luam cu noi și pe Margie, prietena mea care locuia pe aceeași stradă. Margie și cu mine ne dădeam în călușei și, după aia, ne îndopam toți trei cu gogoși și cârnați și, când terminam de mâncat, tata ne târa după el să ne uităm la noile modele de tractoare. Ca să ajungi la magaziile cu utilaje, trebuia să treci pe lângă cortul cu jocuri, un cort de-a dreptul enorm. I-am povestit domnului Harrigan că în fața lui era un tip cu un microfon, care le explica tuturor celor care treceau pe acolo că primul joc era gratuit.

S-a gândit puțin:

— Adică un fel de momeală? Are ceva logică. Vrei să-mi zici că poți să citești doar un articol, poate două sau trei, și după aia aparatul... ce face aparatul? Îți interzice accesul? Îți zice că trebuie să plătești dacă vrei să te joci?

— Nu, am recunoscut eu. Probabil că nu seamănă cu cortul ăla cu jocuri, pentru că poți să citești câte articole vrei. Din câte știu eu.

— Dar asta-i o inepție. Una e să oferi o mostră gratuită, dar să dai *tot* magazinul...

Și a pufnit cu dispreț.

— Nici măcar o *reclamă* nu era pe paginile alea, ai observat? Iar publicitatea aduce venituri uriașe ziarelor și revistelor. Uriașe.

A luat telefonul, și-a privit fața reflectată în ecranul negru, apoi l-a pus din nou jos și s-a uitat la mine cu un zâmbet straniu și amar pe buze.

— S-ar putea să avem de-a face cu o eroare colosală, Craig; o greșeală făcută de oameni care nu înțeleg aspectele practice ale unei

asemenea afaceri – *ramificațiile* ei –, așa cum nu le înțeleg nici eu. S-ar putea să ne confruntăm curând cu un seism economic. Din câte-mi dau eu seama, s-a și produs deja. Un seism care va modifica radical procedeele prin care ne obținem informațiile, momentul în care le obținem, locul de unde le obținem și, în consecință, felul în care vom ajunge să privim lumea.

A făcut o pauză. Apoi a încheiat:

— Și, desigur, felul în care ne vom raporta la ea.

— Nu pricep, am zis eu.

— Gândește-te așa. Dacă primești un cățel, trebuie să-l înveți să-și facă nevoile afară, da?

— Da.

— Dacă ai un cățel care n-a fost învățat să facă afară, i-ai da o recompensă atunci când face treaba mare în living?

— Normal că nu, am spus eu.

Domnul Harrigan a dat din cap.

— Ar însemna să-l înveți să facă exact invers decât vrei tu. Iar în comerț, Craig, majoritatea oamenilor sunt ca niște căței care trebuie obișnuiți să-și facă nevoile afară.

Nu mi-a plăcut ideea asta și nu-mi place nici astăzi – mi se pare că explicația cu pedeapsă/recompensă spune multe despre cum și-a făcut domnul Harrigan averea –, dar nu am spus nimic. Îl vedeam într-o lumină nouă. Era ca un explorator bătrân pornit într-o nouă expediție și mi se părea absolut fascinant să îl ascult. Nu cred că își propusese să mă învețe pe mine ceva. Învăța el însuși și învăța chiar foarte repede, dacă te gândești că avea optzeci și ceva de ani.

— Mostrele gratuite sunt în regulă, dar dacă dai omului prea multe pe gratis, indiferent dacă sunt haine sau alimente sau informații, o să ajungă să se aștepte să le primească mereu. La fel cum fac cățeii care îți murdăresc covorul cu rahat și apoi se uită în ochii tăi și parcă vor să-ți spună: „Tu m-ai învățat că e bine să fac caca". Dacă eu aș fi șef la *The Wall Street Journal*... ori la *Times*... ba chiar și la spanacul ăla de *Reader's Digest*... m-ar speria de moarte invenția asta.

A luat iarăși iPhone-ul în mână; parcă nu se îndura să se despartă de el.

— E ca o conductă principală, o conductă spartă, dar din care se

revarsă informații, nu apă. Credeam că e vorba despre un simplu telefon, dar acum înțeleg... sau încep să înțeleg...

Și a clătinat de câteva ori din cap ca și cum ar fi vrut să-și limpezească gândurile.

— Craig, ce s-ar întâmpla dacă cineva cu informații confidențiale despre anumite medicamente aflate deocamdată în stadiu de cercetare ar pune pe chestia asta rezultatele testelor făcute, ca să le citească toată lumea? Upjohn sau Unichem[25] ar pierde milioane de dolari. Sau dacă vreun individ supărat pe guvern s-ar decide să dezvăluie secrete de stat?

— Păi, nu l-ar aresta?

— Poate. Probabil. Dar odată ce pasta de dinți a ieșit din tub... vai și-amar. În fine, nu contează. Ar cam trebui să pleci acum, ca să nu întârzii la cină.

— Am plecat.

— Îți mulțumesc încă o dată pentru cadou. Probabil că n-o să-l folosesc prea mult, dar vreau să mă gândesc la ce poate face. Mă rog, cât mă pot eu gândi la asta. Mintea nu-mi mai e atât de ageră ca pe vremuri.

— Ba eu cred că-i încă destul de ageră, am spus.

Și nu era nicio lingușeală. De ce *nu erau* reclame lângă articole și clipurile de pe YouTube? Că doar oamenii ar fi fost obligați să se uite la ele, nu?

— Plus că tata zice că întotdeauna intenția contează.

— Aforism rostit foarte des, dar rareori pus în practică, a spus el, adăugând repede când mi-a văzut expresia nedumerită. N-are importanță. Ne vedem mâine, Craig.

★★★

În drum spre casă, pe când dădeam cu șutul în ultimele petice de zăpadă din anul acela, m-am gândit la ce-mi spusese: că internetul era ca o conductă spartă, din care se revărsau informații în loc de apă. Chestia asta se aplica nu doar telefonului, ci și laptopului pe care-l avea tata, și computerelor de la școală și celor din întreaga țară. Din întreaga lume. Cu toate că iPhone-ul era ceva nou pentru el, atât de nou încât abia dacă și-a dat seama cum să-l deschidă, domnul

[25] Companii farmaceutice (n. tr.).

Harrigan înțelegea deja că trebuie neapărat să se repare conducta aia, pentru ca afacerile – așa cum le știa el – să continue în modul obișnuit. Nu sunt sigur, dar mi se pare că a anticipat apariția *paywall*-urilor cu un an sau doi înainte chiar de inventarea termenului. Normal că atunci nu știam și nici acum nu știu cum să evit restricțiile – chestie care acum se cheamă *jailbreak*[26]. Au apărut *paywall*-urile, dar atunci oamenii erau deja *obișnuiți* să primească informații pe gratis și s-au supărat când li s-a cerut să sară cu banul. Cei care s-au confruntat cu *paywall*-ul au trecut la site-uri precum acelea ale CNN-ului sau ale lui *Huffington Post,* chiar dacă articolele din *Huffington* nu erau la fel de bune. (Desigur, în caz că nu te interesa să afli ce fel de decolteuri se mai poartă.) Domnul Harrigan a avut perfectă dreptate în privința asta.

În seara aceea, după cină și după ce am spălat vasele și le-am pus la locul lor, tata și-a deschis laptopul.

— Am descoperit o chestie nouă, mi-a zis el. Un site care se cheamă previews.com, unde poți să vezi reclame la filmele care vor avea premiera mai încolo.

— Pe bune? Hai să ne uităm!

În următoarea jumătate de oră ne-am uitat la tot felul de trailere pe care altminteri ar fi trebuit să ne ducem la cinematograf ca să le vedem.

Domnul Harrigan și-ar fi smuls părul din cap. Ăla puțin pe care-l mai avea.

★★★

În ziua aceea de martie din 2008, în vreme ce mă întorceam de la domnul Harrigan, eram aproape convins că se înșela într-o privință. *Probabil că n-o să-l folosesc prea mult,* îmi spusese el, numai că eu observasem cum se uitase la harta pe care erau trecute magazinele ce aveau să fie închise de Coffee Cow. Și cât de repede acceptase să-și folosească telefonul cel nou ca să sune la New York. (Mai târziu am aflat că nu pe broker îl sunase, ci pe un tip care-i era deopotrivă și avocat și îi administra afacerile.)

Am avut dreptate. Domnul Harrigan a folosit la greu telefonul ăla. Parcă era o mătușă bătrână și necăsătorită care ia într-o doară o gură

[26] În limbaj informatic, modificarea softului (n. tr.).

de brandy după șaizeci de ani de abstinență și se transformă aproape instantaneu într-o alcoolică simpatică și cumsecade. N-a trecut mult timp și, în după-amiezile când mergeam la el, vedeam mereu iPhone-ul pe măsuța de lângă fotoliul lui preferat. Habar n-am pe câți oameni i-o fi sunat, dar știu că mă suna pe mine aproape în fiecare seară ca să mă întrebe câte ceva despre talentele noului său aparat. Odată mi-a zis că parcă semăna cu un birou foarte vechi, plin cu sertare și sertărașe și tot felul de unghere mici pe care era extrem de ușor să le scapi din vedere.

A descoperit singur majoritatea ungherelor și sertărașelor (evident, cu sprijinul diferitelor surse de pe internet), dar și eu l-am ajutat – i-am facilitat accesul, s-ar putea spune – la început. Când mi-a zis că nu poate să sufere sunetul ăla fandosit, ca de xilofon minuscul, care-l anunța că are un apel, i-am pus în loc un fragment din „Stand By Your Man" în interpretarea lui Tammy Winette. Domnului Harrigan i s-a părut marfă. I-am arătat cum să închidă volumul telefonului ca să nu-l deranjeze când își făcea somnul de după-amiază, cum să seteze alarma și cum să înregistreze un mesaj atunci când n-avea chef să răspundă. (Mesajul acesta a fost un adevărat exemplu de concizie și sens: „Nu răspund acum la telefon. Am să vă sun eu dacă mi se pare indicat.") La culcare, a început să scoată din priză telefonul fix și am observat că tot mai des nu-l mai băga la loc. Îmi trimitea mesaje – care acum zece ani se numeau IM[27]-uri, nu SMS-uri ca astăzi. Fotografia cu telefonul ciupercile de pe câmpul din spatele casei și le trimitea prin e-mail ca să afle ce soi sunt. Își păstra însemnările în aplicația pentru notițe și descoperea mereu alte și alte clipuri cu cântăreții lui preferați de muzică country.

— De dimineață am pierdut un ceas ca să mă uit la George Jones[28], în loc să mă bucur de soarele superb de afară, mi-a spus el în vara aceea.

Iar în tonul lui se deslușea și rușinea, și un fel ciudat de fală.

L-am întrebat odată de ce nu se duce să-și cumpere un laptop. Așa ar fi putut să facă toate lucrurile învățate pe telefon, dar având avantajul unui ecran mai mare. Și l-ar fi putut vedea pe Porter

[27] Instant Message, „mesaj instantaneu", în lb. engleză (n. tr.).
[28] George Jones (1931-2013), cantautor de muzică country (n. tr.).

Wagoner[29] în toată splendoarea lui orbitoare. Domnul Harrigan a râs și a clătinat din cap:

— Piei, satană! E ca și cum m-ai fi învățat să fumez marijuana și acum tot tu zici: „Dacă-ți place iarba, să vezi ce-o să-ți mai placă *heroina.”* Nu prea cred, Craig. Îmi ajunge telefonul.

Și l-a mângâiat cu drag, așa cum ai mângâia un animăluț care doarme cuminte lângă tine. Un cățeluș, pe care ai reușit să-l dresezi să-și facă nevoile afară.

★★★

În toamna lui 2008 am citit *Și caii se împușcă, nu-i așa?*[30] și, într-o după-amiază, când domnul Harrigan a propus să ne oprim (zicea că-l epuizează maratonul ăla de dans), ne-am dus în bucătărie, unde doamna Grogan lăsase pe masă o tavă cu fursecuri din ovăz. Sprijinindu-se în bastoane, domnul Harrigan mergea foarte încet. Eu veneam în spatele lui, sperând că-l voi putea prinde dacă se dezechilibrează.

Gemând și strâmbându-se de durere și efort, s-a așezat pe scaun și și-a luat un fursec.

— Draga de Edna, a zis el. Mor după prăjiturelele astea, plus că-mi pun în mișcare mațele. Ia adu-ne câte un pahar cu lapte, Craig, dacă ești bun.

Tocmai când mă ocupam de lapte, mi-am adus aminte de întrebarea pe care tot uitam să i-o pun.

— De ce v-ați mutat aici, domnule Harrigan? Ați fi putut să locuiți oriunde doreați.

A ridicat paharul cu lapte spre mine, ca și cum ar fi închinat în sănătatea mea – că așa făcea mereu – și mi-am ridicat și eu paharul spre el – că mă obișnuisem să fac *și eu* așa.

— Tu unde ți-ai dori să locuiești, Craig? Dacă ai putea să locuiești oriunde ai vrea, cum zici tu?

— Poate la Los Angeles, că acolo se fac filme. M-aș duce să dau o mână de ajutor pe platouri și, după aia, aș ajunge treptat până în vârf.

---

[29] Porter Wayne Wagoner (1927-2007), cântăreț de muzică country, care obișnuia să se îmbrace în costume cu foarte multe paiete (n. tr.).

[30] Roman al scriitorului Horace McCoy, apărut în 1935, după care s-a făcut un film cu același titlu în 1969 (n. tr.).

Iar apoi i-am mărturisit secretul meu cel mai mare.

— Aș vrea să scriu scenarii de film.

Credeam că o să râdă, dar nici măcar nu a zâmbit.

— Păi, oricum trebuie să le scrie cineva, de ce nu ai fi tu acela? Și nu ți-ar fi dor de casă? Să-ți vezi tatăl sau să duci flori la mormântul mamei?

— Oooo, dar m-aș întoarce! am spus eu.

Însă întrebarea lui și faptul că a pomenit de mama mi-au tăiat tot avântul.

— Am vrut să mă rup de tot și de toate, să mă rup de trecut, mi-a zis domnul Harrigan. Am trăit întreaga mea viață într-un oraș mare, am crescut în Brooklyn în vremurile de dinainte să... nu știu cum să spun... să devină un fel de muzeu al figurilor de ceară și n-am mai vrut să-mi petrec ultimii ani ai vieții în New York. Am vrut să locuiesc undeva la țară, dar nu în regiunile alea turistice, cum sunt Camden sau Castine sau Bar Harbor. Am vrut un orășel fără străzi pavate.

— Ați ajuns fix la locul potrivit, am zis eu.

A râs și a mai luat un fursec.

— M-am gândit la Dakota de Sud și la cea de Nord... și m-am gândit la Nebraska... dar, până la urmă, mi-am dat seama că totuși exagerez. Mi-am rugat asistentul să-mi aducă poze cu multe orașe din Maine, New Hampshire și Vermont și l-am ales pe acesta. Mi-a plăcut dealul. Poți să te uiți în toate direcțiile, dar nu sunt priveliști *spectaculoase*. Pentru că asemenea priveliști ar atrage turiștii, or, eu tocmai de asta mă feream. Și îmi place aici. Îmi place liniștea, îmi plac vecinii și îmi placi și tu, Craig.

Cuvinte care m-au făcut fericit.

— Și mai e ceva. Nu știu câte ai citit tu despre ce-am făcut eu în viață, dar, dacă ai citit sau o să citești pe viitor, o să descoperi că mulți oameni sunt de părere că am fost complet lipsit de scrupule atunci când am urcat „scara spre succes", cum le place invidioșilor și ignoranților s-o numească. Iar opinia lor nu este cu totul greșită. Mi-am făcut dușmani, mulți dușmani. Și o recunosc de bunăvoie. Vezi, tu, Craig, afacerile sunt ca fotbalul. Dacă trebuie să plachezi pe cineva ca să ajungi la linia porții, atunci e musai s-o faci, că de-aia ți-ai pus echipamentul și ai ieșit pe teren. Dar, când se termină meciul – iar al

meu s-a terminat, chiar dacă nu am părăsit de tot stadionul –, îți dai jos echipamentul și te duci acasă. Iar aici este acum casa mea. Colțul deloc ieșit din comun al Americii, cu un singur magazin și o singură școală, care – după părerea mea – se va închide curând. N-ai musafiri nepoftiți. Oamenii nu-ți bat din senin la ușă ca să bea un pahar cu tine. Nu trebuie să iau parte la prânzuri de afaceri cu indivizi care întotdeauna, dar *întotdeauna* vor ceva de la mine. Nu sunt invitat să iau parte la tot felul de ședințe. Nu trebuie să mă duc la evenimente caritabile care mă plictisesc până la lacrimi și nu trebuie să mă trezesc la cinci dimineața în zgomotul asurzitor făcut de mașinile de gunoi pe 81st Street din Manhattan. O să fiu înmormântat aici, în Cimitirul Ulmului, printre veteranii Războiului Civil, și nu va fi nevoie nici să apelez la statutul meu social și nici să mituiesc administratorul ca să capăt o parcelă de pământ acolo. Acum ai înțeles?

Și da, și nu. Omul acela încă era o enigmă pentru mine. Și așa a fost până la sfârșit, ba chiar și după aceea. Însă poate că așa și trebuie să fie. Cred că, în general, suntem singuri în viață. Fie în mod voit, cum era cazul lui, fie din cauză că așa a fost concepută lumea.

— Oarecum, i-am răspuns eu. Bine măcar că nu v-ați mutat în Dakota de Nord. Mă bucur.

Mi-a zâmbit.

— Și eu mă bucur. Mai ia un fursec ca să ai ce ronțăi pe drumul spre casă. Și salută-l pe tatăl tău din partea mea.

★★★

Din cauza veniturilor tot mai diminuate ale orașului Harlow, școala noastră micuță, cu doar șase săli de clasă, s-a închis în iunie 2009. Iar eu m-am pomenit confruntat cu perspectiva de a face clasa a VIII-a pe celălalt mal al râului Androscoggin, la gimnaziul din Gates Falls, unde urma să am peste șaptezeci de colegi de clasă, nu doar doisprezece. Tot aceea a fost vara când am sărutat o fată pentru prima oară. Dar nu pe Margie, ci pe cea mai bună prietenă a ei, Regina. Și tot în vara aceea a murit domnul Harrigan. Iar eu am fost cel care l-a descoperit.

Știam că îi era din ce în ce mai greu să se miște și știam că își pierdea tot mai des răsuflarea și uneori sugea din tubul de oxigen pe

care acum îl ținea lângă fotoliul preferat. Dar, în afară de lucrurile astea pe care le acceptam pur și simplu, nu a existat vreun alt indiciu. Ziua de dinainte a decurs ca oricare alta. I-am citit câteva capitole din *Meteague*[31] (eu îl rugasem să mai citim ceva de Frank Norris și domnul Harrigan fusese de acord) și i-am udat florile, în timp ce el își verifica e-mailurile.

La un moment dat, a ridicat ochii spre mine și mi-a spus:

— Lumea începe să înțeleagă.

— Ce anume?

A ridicat telefonul.

— Chestia asta. Ce înseamnă în realitate. Ce poate să facă. Arhimede a spus: „Dați-mi un punct de sprijin și voi răsturna lumea." Ei, ăsta-i punctul de sprijin.

— Marfă! am exclamat eu.

— Tocmai ce-am șters trei reclame la niște produse și vreo douăspe cereri de finanțare politică. N-am nici cea mai mică îndoială că adresa mea de e-mail este răspândită în anumite cercuri, la fel cum revistele vând adresele abonaților.

— Bine măcar că nu se știe cine sunteți, am spus eu.

Numele de utilizator al domnului Harrigan (îi plăcea la nebunie că are așa ceva) era **regelepirat 1.**

— Nu-i cazul să stea nimeni cu ochii pe mine. Pot afla foarte ușor ce mă interesează și mă pot aborda în consecință. Numele meu nu înseamnă nimic pentru ei. Interesele mele, da.

— Mda, spamul e cam enervant, am zis eu și m-am dus în bucătărie ca să arunc apa și să pun bidonul în camera de serviciu.

Când m-am întors, am văzut că domnul Harrigan își pusese masca de oxigen peste nas și gură și încerca să respire adânc și regulat.

— Doctorul dumneavoastră v-a dat tubul ăsta? l-am întrebat. V-a recomandat să îl folosiți?

Și-a dat masca un pic mai jos și mi-a spus:

— N-am niciun doctor. Dacă oamenii sănătoși de optzeci de ani mănâncă multă carne tocată de vită, nu mai au nevoie de niciun fel de doctor. Sigur, cu condiția să nu aibă cancer. Atunci, da, e bine să aibă doctor ca să le dea medicamente contra durerilor.

[31] Roman de Frank Norris, apărut în 1899 (n. tr.).

Am observat că era cu mintea în altă parte.

— Ce crezi despre Amazon, Craig? Compania, nu fluviul.

Tata cumpăra uneori de pe Amazon, dar nu pierdusem niciodată vremea gândindu-mă la site-ul ăla ca să-mi pot face o oarecare părere. I-am spus asta domnului Harrigan și l-am întrebat la ce se referă.

Mi-a arătat exemplarul romanului *Meteague,* de la editura Modern Library.

— L-am luat de pe Amazon. L-am comandat folosindu-mi telefonul și cardul bancar. Compania asta vindea numai cărți la început. Era niţeluș mai răsărită decât o firmă de familie, dar s-ar putea să ajungă curând una dintre cele mai mari și mai puternice corporaţii din America. Logoul lor, săgeata aia galbenă care seamănă cu un zâmbet, o să fie omniprezent, așa cum e acum emblema Chevrolet pe mașini sau simbolul ăsta pe telefoane.

Și-a ridicat telefonul, arătându-mi mărul mușcat.

— Este spamul enervant? Sigur că este. Începe el să semene cu un gândac de bucătărie care infestează comerţul american, înmulţindu-se și mișunând peste tot? Da. Pentru că spamul funcţionează, Craig. Pregătește terenul. Într-un viitor nu prea îndepărtat, spamul ar putea să contribuie esenţial la câștigarea alegerilor. Puţin mai tânăr dacă-aș fi, aș apuca de coaie fluxul ăsta nou de venituri...

Și-a ridicat mâna. Din cauza artritei, nu prea putea să încleștеze pumnul așa cum trebuie, dar am înţeles ce vrea să zică.

— ...și aș strânge.

Acum avea din nou în ochi expresia aia pe care i-o mai observasem și înainte și care mă făcea să mă bucur nespus că nu eram pe lista lui de dușmani.

— Dar mai aveţi destui ani înainte, am spus eu, neavând nici cea mai vagă idee că aceea era ultima noastră discuţie.

— Poate că da sau poate că nu; dar vreau să-ţi mai spun încă o dată cât de mult mă bucur că m-ai convins să păstrez telefonul. Mi-a oferit multe teme de gândire. Și îmi ţine de urât noaptea, când nu pot să dorm.

— Și eu mă bucur, am zis.

Și chiar așa era.

— Acum trebuie să plec. Ne vedem mâine, domnule Harrigan.

Însă doar eu l-am văzut. El nu m-a mai văzut pe mine.

★★★

Am intrat în casă pe ușa de la camera de serviciu, așa cum făceam mereu, și am strigat:

— Bună ziua, domnule Harrigan! Am venit!

Nu mi-a răspuns. Am tras concluzia că probabil era în baie. Și speram din tot sufletul să nu fi căzut acolo, pentru că doamna Grogan era liberă în ziua aia. M-am liniștit când am intrat în living și l-am văzut pe fotoliu – tubul de oxigen era alături, pe podea, iar iPhone-ul și *Meteague* erau pe măsuță. Numai că avea bărbia căzută în piept și era puțin cam înclinat într-o parte. Mi s-a părut că doarme. Deși nu mai dormise niciodată la ora asta. Ațipea cam o oră imediat după prânz, iar când veneam eu era odihnit și plin de energie.

M-am apropiat puțin și am văzut că nu avea ochii complet închiși. Am remarcat marginea inferioară a irisului, însă albastrul nu mai părea la fel de strălucitor ca înainte, ci decolorat, începătoșat. Și m-am speriat.

— Domnule Harrigan?

Nimic. Mâinile deformate de artrită îi zăceau moi pe genunchi. Unul dintre bastoane era sprijinit de perete, dar celălalt era pe jos, de parcă s-ar fi întins după el și i-ar fi scăpat dintre degete. Mi-am dat seama că auzeam fâșâitul regulat al măștii de oxigen, însă nu și hârâitul stins al respirației lui, sunet cu care mă obișnuisem atât de mult, încât abia dacă-l mai sesizam.

— Vă simțiți bine, domnule Harrigan?

Am mai făcut doi pași și am vrut să-l scutur de umăr ca să-l trezesc, însă mi-am tras repede mâna înapoi. Nu mai văzusem niciodată un mort, dar bănuiam că mă uitam la unul chiar atunci. Am întins din nou mâna spre el și de data asta n-am mai bătut în retragere. L-am apucat de umăr (îngrozitor de slab îi era umărul sub cămașă – numai piele și os) și l-am zgâlțâit.

— Treziți-vă, domnule Harrigan!

O mână i-a alunecat și i-a căzut între genunchi. S-a înclinat și mai mult într-o parte. Printre buzele întredeschise i se vedeau dinții îngălbeniți și strâmbi. Totuși, înainte să chem pe cineva, voiam să fiu

absolut sigur că nu era doar leșinat. Mi-am adus brusc aminte de povestea pe care mi-o citise mama – povestea cu ciobănașul care făcea farse sătenilor strigând că-i era turma atacată de lup.

Atât de tare mi se înmuiaseră picioarele, că nici nu știu cum am reușit să ajung în baia de pe hol, căreia doamna Grogan îi zicea „toaleta pentru musafiri", și am luat de acolo oglinjoara pe care domnul Harrigan o păstra pe polița de deasupra chiuvetei. I-am ținut-o în fața gurii și a nasului. Nu s-a aburit absolut deloc. Și atunci m-am convins că este mort (deși, dacă mă gândesc mai bine, sunt sigur că știam asta încă de când i-a căzut mâna între genunchi). Eram singur în living cu un mort. Și dacă întindea o mână și mă înșfăca? Normal că n-ar fi făcut asta, doar mă plăcea; însă mi-am amintit de privirea pe care a avut-o când a zis – ieri a fost asta! ieri, când încă era în viață! – că, dacă ar fi fost puțin mai tânăr, ar fi apucat de coaie acel nou flux de venituri și l-ar fi strâns. Și mi-am amintit și cum a încercat să-și încleștеze pumnul ca să exemplifice.

Vei descoperi că mulți oameni sunt de părere că am fost complet lipsit de scrupule, îmi spusese el.

Morții nu se reped la tine decât în filmele de groază, evident că știam asta. În viața reală, morții nu sunt nemiloși, morții nu mai sunt *în niciun fel.* Dar tot m-am tras mai într-o parte, mi-am scos telefonul din buzunar și l-am sunat pe tata. Fără să-mi iau nicio clipă ochii de la mortul de pe fotoliu.

Tata mi-a zis că probabil am dreptate, dar tot o să trimită o ambulanță pentru orice eventualitate. Știam cumva cum îl cheamă pe doctorul domnului Harrigan? I-am zis că nu avea niciunul (și trebuia doar să te uiți la dinții lui ca să-ți dai seama că nici dentist n-avea). Am spus că o să aștept și am așteptat. Însă am așteptat afară din casă. Înainte să ies, mi-a trecut prin cap să-i ridic mâna și să i-o așez la loc, pe genunchi. Și chiar că am vrut s-o fac, dar n-am fost în stare să îl ating. Cred că era ca de gheață.

În schimb, i-am luat iPhone-ul. Nu era ca și cum l-aș fi furat. Cred că am făcut-o din cauza tristeții, pentru că începeam să conștientizez că-l pierdusem pentru totdeauna. Și voiam să am ceva ce i-a aparținut. Ceva important pentru el.

★★★

Probabil că a fost cea mai fastuoasă slujbă de înmormântare ținută în bisericuța noastră. Și cel mai lung cortegiu care a mers apoi la cimitir, format în mare parte din mașini închiriate. Firește că au participat câțiva localnici, printre care Pete Bostwick (grădinarul) și Ronnie Smits (care-i amenajase casa după gustul lui și precis s-a îmbogățit în urma lucrărilor făcute) și doamna Grogan (menajera). Dar și alții, pentru că era simpatizat de oamenii din Harlow. Dar cei mai mulți dintre cei care-i deplângeau dispariția (dacă i-o deplângeau *cu adevărat* și nu veniseră doar ca să se asigure că domnul Harrigan era mort pe bune) au fost oameni de afaceri din New York. N-a venit nicio rudă, că nu avea. Adică deloc, niciuna, nexam. Nici măcar vreo nepoată sau vreun văr de-al doilea n-avea. Nu fusese căsătorit, nu avusese copii – probabil unul dintre motivele pentru care tata a avut oarece rezerve când s-a pus problema să mă duc să-i citesc – și trăise mai mult decât tot restul rudelor. Din cauza asta l-a găsit mort în casa pustie băiatul care locuia mai încolo pe stradă și pe care-l plătea ca să-i citească.

★★★

Probabil că domnul Harrigan știa că are zilele numărate, pentru că a lăsat pe birou o foaie de hârtie pe care scrisese de mână, în cele mai mici amănunte, cum anume dorea să se desfășoare înmormântarea. De fapt, era destul de simplu. Încă din 2004 făcuse depuneri în numerar la firma de pompe funebre Hay & Peabody, iar suma era mai mult decât suficientă ca să-i îndeplinească dorințele. Și mai rămânea și firmei destul. Nu voia nici priveghi și nu voia nici să se perinde lumea pe la căpătâiul lui. Însă voia să „fie aranjat în mod decent, pe cât posibil" pentru ca să poată sta sicriul deschis în timpul slujbei.

Care slujbă trebuia să fie ținută de pastorul Mooney, iar eu trebuia să citesc din Efeseni, doar un fragment din capitolul patru: „Fi i buni între voi și milostivi, iertând unul altuia, precum și Dumnezeu v-a iertat vouă, în Hristos."[32] Am văzut câțiva dintre oamenii de afaceri privindu-se cu uimire, de parcă domnul Harrigan nu fusese prea bun *cu ei* și nici de iertat nu-i prea iertase.

Și a mai vrut trei imnuri: „Rămâi cu Mine", „Vechea Cruce Ruginită" și „În Grădină". Mai voia ca predica pastorului Mooney să

[32] *Epistola Sfântului Pavel către Efeseni, 4:32* (n. tr.).

nu dureze mai mult de zece minute și pastorul a terminat-o înainte de termenul stabilit, în doar opt, ceea ce probabil că a fost un record personal. Pastorul a enumerat toate lucrurile bune pe care le făcuse domnul Harrigan pentru orașul Harlow, printre care faptul că plătise pentru renovarea Fermelor Eureka și pentru repararea podului acoperit peste râul Royal. De asemenea, a mai spus pastorul, domnul Harrigan a contribuit extrem de mult la fondul pentru construirea ștrandului orășenesc, dar a refuzat categoric atunci când i s-a propus ca ștrandul acela să-i poarte numele.

Pastorul nu a zis de ce a refuzat, dar eu știam. Domnul Harrigan obișnuia să spună că i se părea nu numai absurd, dar și nedemn și efemer să permiți celor din jur să boteze tot felul de locuri cu numele tău. După cincizeci de ani, zicea el, sau chiar douăzeci, ajungi doar un nume pe o plăcuță la care nu se uită nimeni.

După ce mi-am îndeplinit sarcina de a citi din Scriptură, m-am așezat în prima strană, lângă tata, și m-am uitat la sicriul cu vaze pline cu crini și la cap și la picioare. Cel mai bine se vedea nasul domnului Harrigan, de parcă ar fi fost prora unei corăbii care înfruntă valurile. Mi-am tot zis să nu mă mai uit la el, să nu mă mai gândesc că-i oribil sau de tot râsul (sau și una, și alta), ci să mi-l amintesc cum fusese. Bun sfat, numai că nu-mi puteam lua ochii de la nasul ăla.

După ce pastorul și-a încheiat scurta-i alocuțiune, și-a ridicat mâna cu palma în jos și i-a binecuvântat pe cei veniți la înmormântare. Apoi a spus:

— Aceia care doresc să-și ia un ultim rămas-bun de la el, se pot apropia acum de catafalc.

În foșnet lung de straie îndoliate, oamenii s-au ridicat în picioare șoptind între ei. Virginia Hatlen a început să cânte în surdină la orgă și eu mi-am dat seama – cuprins de o senzație stranie, pe care nu știam atunci s-o identific, dar am aflat mai târziu că se numește suprarealism – că interpreta un potpuriu de cântece country, printre care „Wings of a Dove" al lui Ferlin Husky, „I Sang Dixie" al lui Dwight Yoakam și, desigur, „Stand By Your Man". Prin urmare, domnul Harrigan lăsase instrucțiuni și în privința muzicii care să-l însoțească pe ultimul drum. *Bravo lui,* mi-am zis eu atunci. Deja lumea începuse să se așeze la coadă ca să treacă pe la catafalc –

localnicii (în sacourile lor sport și pantalonii bej, de stradă) amestecându-se printre tipii de la New York (în costume negre și pantofi eleganți).

— Tu ce ai de gând, Craig? mi-a șoptit tata. Vrei să-l mai vezi o ultimă oară, sau n-ai nevoie?

Voiam mai mult de atât, dar nu-i puteam spune. La fel cum nu-i puteam spune cât de rău mă simțeam. Mă copleșise durerea. Dar nu în timp ce citisem din Scriptură, așa cum îi citisem atât de multe alte lucruri, ci atunci când m-am uitat la nasul lui. Când mi-am dat seama că sicriul era o corabie care-l ducea în călătoria finală. Una care avea ca destinație întunericul. Îmi venea să plâng și am și *plâns,* însă după aceea, când am fost singur. Pentru că nu voiam să o fac în biserică, printre străini.

— Am să mă duc și eu, dar la sfârșit. Vreau să fiu ultimul.

Dragul de tata, Dumnezeu să-l binecuvânteze, nu m-a întrebat de ce. M-a strâns de umăr și s-a dus la coada de lângă catafalc. Eu m-am retras în pronaos. Nu mă simțeam prea în largul meu în sacoul sport care mi-era cam strâmt la umeri pentru că începusem în sfârșit să cresc. Când coada a ajuns la jumătatea naosului și am fost sigur că nu mai avea nimeni de gând să se așeze la ea, m-am dus și eu. În fața mea erau doi bărbați la costum care discutau în șoaptă despre – n-o să vă vină să credeți – acțiunile Amazon.

Muzica se oprise când am ajuns eu la catafalc. Amvonul era gol. Probabil că Virginia Hatlen se strecurase afară ca să fumeze o țigară, iar pastorul se dusese în sacristie ca să-și scoată straiele bisericești și să-și pieptene ce-i mai rămăsese din păr. În pronaos erau câțiva oameni care vorbeau pe tonuri scăzute, dar în biserică nu eram decât eu și domnul Harrigan, la fel cum fusesem în atât de multe după-amiezi în vila lui de pe deal, unde priveliștea era frumoasă, dar nu chiar atât de spectaculoasă încât să *atragă turiștii.*

Era îmbrăcat cu un costum gri-închis, pe care nu-l mai văzusem niciodată. Tipul de la pompele funebre îl fardase un pic și acum avea un aspect mai sănătos, numai că oamenii sănătoși nu zac în sicrie cu ochii închiși și cu chipurile moarte mângâiate de ultimele raze ale soarelui înainte să intre în pământ pe vecie. Avea mâinile împreunate pe piept, amintindu-mi cum le ținea cu doar câteva zile în urmă când

îl găsisem eu în living. Parcă era o păpușă în mărime naturală, și nu-mi plăcea deloc. Și nu mai voiam să rămân acolo. Aveam nevoie de aer curat. Voiam să fiu lângă tata. Voiam să mă duc acasă. Însă trebuia să fac ceva și trebuia s-o fac imediat, pentru că pastorul Mooney se putea întoarce dintr-o clipă în alta.

Am băga mâna în buzunarul interior al hainei și am scos telefonul domnului Harrigan. Ultima oară când fusesem lângă el – când fusesem lângă el și el era viu, adică nu mort în fotoliu și nici ca o păpușă într-o cutie elegantă – îmi spusese că se bucura că-l convinsesem să păstreze telefonul. Îmi spusese că îi ținea de urât atunci când nu putea să doarmă noaptea. Telefonul avea parolă – v-am zis că domnul Harrigan învăța extrem de repede orice îi stârnea interesul – dar eu o știam: **pirat 1.** Îl deschisesem în seara de dinainte de înmormântare și intrasem în aplicația pentru notițe. Voiam să-i las un mesaj.

M-am gândit să-i scriu *Vă iubesc,* dar n-ar fi fost corect. Îmi plăcuse de el, ținusem la el, sigur că da. Însă nu prea am avut încredere în el. Și nici nu credeam că el mă iubise. De fapt, nu cred că domnul Harrigan a iubit pe cineva în viața lui, poate doar cu excepția mamei sale, care-l crescuse singură după ce tatăl lui o părăsise (știam detaliile astea pentru că mă documentasem). Mesajul pe care i l-am scris a fost acesta: *A fost o onoare să lucrez pentru dumneavoastră. Vă mulțumesc pentru felicitări și pentru biletele de loterie. Îmi va fi dor de dumneavoastră.*

I-am ridicat reverul sacoului, încercând să nu-i ating pe cât posibil pieptul țeapăn sub cămașa albă și apretată... dar n-am reușit și l-am atins ușor cu încheieturile degetelor. Încă și astăzi mă urmărește amintirea aceea. Pieptul lui era tare ca lemnul. I-am pus telefonul în buzunarul interior și m-am îndepărtat de catafalc. Exact la timp. Chiar atunci a intrat pastorul Mooney pe ușa laterală, aranjându-și cravata.

— Îți iei la revedere, Craig?

— Da.

— Bravo! Așa trebuie să faci.

M-a luat de după umeri și ne-am îndepărtat de sicriu.

— Sunt sigur că relația pe care ai avut-o cu el ar stârni invidia

foarte multor oameni. Haide, du-te acum la tatăl tău, bine? Și te rog să-i spui domnului Rafferry și celorlalți care vor duce sicriul că îi așteptăm în câteva minute. Vrei să-mi faci serviciul ăsta?

În pragul ușii spre pronaos apăruse un alt bărbat, cu mâinile împreunate în față. Nu trebuia decât să-i vezi costumul negru și garoafa albă ca să-ți dai seama că era un tip de la firma de pompe funebre. Probabil el trebuia să pună capacul peste sicriu și să se asigure că este bine închis. O spaimă de moarte m-a cuprins când l-am văzut și abia am așteptat să plec de acolo și să ies la soare. Nu i-am cerut tatei să mă îmbrățișeze, dar probabil că și-a dat seama de asta, pentru că m-a strâns în brațe.

Să nu mori, l-am implorat eu în gând. *Să nu mori, tată, te rog.*

★★★

Slujba de la Cimitirul Ulmului a fost puțin mai plăcută, pentru că a fost mai scurtă și s-a desfășurat în aer liber. Administratorul afacerilor deținute de domnul Harrigan, Charles „Chick" Rafferty, a vorbit pe scurt despre diversele acțiuni caritabile ale clientului său și a stârnit câteva râsete atunci când a povestit cum a fost obligat el, Rafferty, să suporte „preferințele destul de îndoielnice în materie de muzică" ale domnului Harrigan. Acesta a fost singurul detaliu care a sugerat că domnul Harrigan era un om cu sentimente, nu un afacerist vorace. Domnul Rafferty a mai spus că a lucrat „pentru și cu" domnul Harrigan vreme de treizeci de ani – și n-am niciun motiv să mă îndoiesc că așa a fost –, însă nu părea să cunoască deloc latura umană a domnului Harrigan, în afară de „preferințele îndoielnice" pentru cântăreți de muzică country, precum Jim Reeves, Patty Loveless și Henson Cargill.

M-am gândit să intervin și să spun oamenilor strânși în jurul gropii că domnul Harrigan era de părere că internetul este ca o conductă spartă, din care se revarsă informații în loc de apă. M-am gândit să le spun că avea în telefon peste o sută de fotografii cu ciuperci. M-am gândit să le spun că îi plăceau la nebunie fursecurile cu ovăz pe care i le făcea doamna Grogan, pentru că îi puneau în mișcare mațele și, când ești trecut de optzeci de ani, nu mai ai nevoie de vitamine și de vizite la doctor. Când ești trecut de optzeci de ani poți să mănânci cât de multă carne tocată de vită vrei.

Dar nu am spus nimic.

De data aceasta, pastorul Mooney a citit din Scriptură – și a ales pasajul care spunea că toți ne vom scula din morți asemenea lui Lazăr, în dimineața măreață a învierii. Ne-a mai binecuvântat o dată și gata, asta a fost tot. După ce plecam de acolo, înapoi la viețile noastre obișnuite, domnul Harrigan (cu telefonul în buzunarul de la haină) avea să fie coborât în groapă și avea să fie acoperit cu pământ și nu îl va mai vedea nimeni niciodată.

Domnul Rafferty s-a apropiat de mine și de tata tocmai când voiam să plecăm. Ne-a zis că se întorcea la New York abia în dimineața următoare și ne-a întrebat dacă îi permitem să treacă pe la noi în seara aceea, pentru că are ceva de discutat cu noi.

În prima clipă m-am gândit că trebuie să fie vorba despre faptul că șterpelisem iPhone-ul, deși nu-mi dădeam seama cum era posibil să fi aflat că îl luasem și, în fond, îl înapoiasem posesorului de drept. *Dacă mă întreabă,* mi-am zis eu, *o să-i spun că eu i l-am făcut cadou.* Și cum să fie un iPhone de șase sute de dolari o chestiune atât de gravă din moment ce domnul Harrigan era atât de bogat?

— Sigur, a răspuns tata. Veniți la cină. Fac *spaghetti alla bolognese* și îmi ies de obicei destul de bine. Noi mâncăm pe la șase.

— Mulțumesc pentru invitație, am să vin, a spus domnul Rafferty.

Apoi a scos un plic alb pe care era numele meu. Am recunoscut imediat scrisul acela.

— Asta poate explica despre ce anume vreau să discutăm. L-am primit în urmă cu două luni și mi s-a cerut să-l păstrez până... hmmm... până într-un asemenea moment.

Nici nu ne-am urcat bine în mașină, că tata a izbucnit în râs. Și a râs în hohote puternice, care l-au făcut să lăcrimeze. Tot râdea și râdea și lovea cu pumnul în volan și iar râdea și se pocnea cu pumnul în picior și se ștergea la ochi și pe obraji și iar râdea.

— Ce e? l-am întrebat când mi s-a părut că începe să se mai liniștească. Ce-i așa de nostim?

— Mi se pare cea mai tare chestie, mi-a răspuns el.

Terminase cu hohotele, acum doar chicotea înfundat.

— Despre ce naiba vorbești?

— Cred că te-a trecut în testament, Craig. Deschide plicul. Vezi ce

scrie.

În plic nu era decât o singură foaie de hârtie, cu un mesaj în stilul caracteristic al domnului Harrigan – fără inimioare, fără floricele, fără măcar un *Dragă* la început –, sec și la obiect. L-am citit cu voce tare ca să audă și tata.

Craig: Dacă citești scrisoarea asta înseamnă că am murit. Ți-am lăsat 800.000 $ într-un cont. Mandatari sunt tatăl tău și Charles Rafferty, care este administratorul meu și care acum va fi executorul meu testamentar. Am calculat și am ajuns la concluzia că această sumă este suficientă pentru cei patru ani de facultate și orice studii postuniversitare pe care vei dori să le faci. Și ar trebui să rămână destul ca să te ajute să pornești cu dreptul în cariera aleasă.

Ai spus că ți-ar plăcea să ajungi scenarist. Dacă asta vrei, atunci desigur că asta trebuie să faci, dar eu nu sunt de acord. Există o glumă obscenă despre scenariști, pe care nu am de gând să o scriu aici, dar pe care s-o cauți pe telefonul tău – cuvintele-cheie sunt scenarist și starletă. Există în gluma aceasta un adevăr fundamental, pe care cred că îl vei înțelege chiar la vârsta ta actuală. Filmele sunt efemere, în vreme ce cărțile – cele bune – sunt eterne sau aproximativ eterne. Mi-ai citit multe cărți bune, dar sunt și altele care așteaptă să fie scrise. Eu atât am de spus în această privință.

Cu toate că tatăl tău are drept de veto în toate chestiunile legate de suma pe care am depus-o pentru tine, ar fi bine să nu-l exercite în cazul investițiilor sugerate de domnul Rafferty. Chick știe foarte bine cum funcționează piața. Chiar și cu cheltuielile pentru studii, suma de 800.000 $ poate să ajungă la un milion, sau chiar peste atunci când vei avea 26 de ani, vârstă de la care vei putea să cheltuiești (sau să investești – cea mai înțeleaptă atitudine) banii după cum dorești. M-am simțit bine în după-amiezile petrecute împreună.

Cu sinceritate, al tău,
Dl. Harrigan

P.S.: Mi-a făcut multă plăcere să-ți trimit felicitările și biletele.

M-a luat cu fiori când am citit post-scriptumul. Parcă îmi

răspundea la mesajul pe care i-l lăsasem pe telefonul vârât în buzunarul costumului cu care a fost înmormântat.

Tata nu mai râdea acum, nici nu mai chicotea; dar zâmbea.

— Ei, Craig, cum te simți acum când ești bogat?

— Mă simt bine, am răspuns eu.

Normal că mă simțeam bine. Era un cadou extraordinar, dar tot extraordinar – poate chiar și mai și – mi se părea faptul că domnul Harrigan avea o părere atât de bună despre mine. Un cinic probabil ar zice că eram ipocrit, sau ceva de genul ăsta, dar nici vorbă de așa ceva. Pentru că, vedeți voi, banii ăia erau pentru mine ca Frisbee-ul pe care-l aruncasem în pinul din curtea din spate când aveam opt sau nouă ani și a rămas înțepenit acolo: știam unde sunt, dar nu puteam să ajung la ei. Nu mă deranja asta. Pentru moment aveam tot ce îmi doream. Sigur, în afară de domnul Harrigan; el îmi lipsea. Cu ce urma să-mi ocup după-amiezile de acum înainte?

— Retrag tot ce am spus despre el, că-i zgârcit și toate celelalte, a zis tata ieșind cu mașina noastră din spatele unui SUV negru și lucios, închiriat de unul dintre oamenii de afaceri de la aeroportul din Portland. Deși...

— Deși ce? am vrut eu să știu.

— Dacă stai să te gândești că nu avea nicio rudă și că era extrem de bogat, ți-ar fi putut lăsa cel puțin patru milioane. Poate chiar șase.

Mi-a observat expresia și a început din nou să râdă.

— Glumesc, băiete, glumesc. Ce, nu știi de glumă?

I-am tras un pumn în umăr și am dat drumul la radio. Am trecut peste postul WBLM (postul cu muzică rock-and-roll al statului Maine) și m-am oprit la WTHT (postul cu muzică country). Deprinsesem și eu gustul pentru muzica asta. Și încă îl am.

★★★

Domnul Rafferty a venit la noi la cină și, cu toate că era un tip foarte slăbuț, s-a îndopat la greu cu spaghetele tatei. I-am spus că am aflat despre contul fiduciar și i-am mulțumit. El mi-a zis:

— Nu *mie* trebuie să-mi mulțumești.

După care ne-a explicat cum ar dori să investească banii. Tata i-a dat mână liberă, dar l-a rugat să-l țină la curent cu tot ce face. Dar tot *a sugerat* că ar fi profitabile câteva acțiuni de la fabrica de tractoare

John Deere, din moment ce tipii ăia inventau zilnic alte chestii. Domnul Rafferty i-a răspuns că va avea în vedere propunerea lui și am aflat mai târziu că într-adevăr a investit în Deere & Company, chiar dacă a fost doar o sumă simbolică. De fapt, cei mai mulți bani s-au dus la Apple și Amazon.

După cină, domnul Rafferty a dat mâna cu mine și m-a felicitat.

— Domnul Harrigan a avut foarte puțini prieteni, Craig. Ai avut mare noroc că te-ai numărat printre ei.

— Și el a avut noroc că l-a cunoscut pe Craig, a murmurat tata și m-a cuprins de după umeri.

Atunci mie mi s-a pus un nor în gât și, după ce a plecat domnul Rafferty și eu m-am dus în camera mea, am plâns puțin. Am încercat să nu fac prea mult zgomot ca să nu mă audă tata. Poate am reușit; poate a auzit și și-a dat seama că voiam să fiu singur.

Când mi-au secat lacrimile, am deschis telefonul, am intrat pe Safari și am tastat cuvintele-cheie *scenarist* și *starletă*. În gluma aceea, care se pare că fusese născocită de un romancier pe nume Peter Feibleman[33], e vorba despre o starletă atât de tembeluță că s-a culcat cu scenaristul ca să obțină un rol în film. Nu cu regizorul. Poate o știți. Eu n-o știam, dar am înțeles ce voia să spună domnul Harrigan.

★★★

În aceeași noapte, pe la două, m-au trezit niște tunete îndepărtate și mi-am dat din nou seama că domnul Harrigan murise. Eu eram la mine în pat și el era în pământ. Purta un costum pe care nu avea să-l mai dea jos niciodată. Avea mâinile împreunate pe piept și în poziția asta vor sta până când din ele nu vor mai rămâne decât oasele. Dacă tunetele alea vesteau ploaia, atunci apa se va infiltra în pământ și îi va uda sicriul. Pentru că nu avea lespede din ciment și nici nu era căptușit cu vreun material impermeabil; pentru că, spunea doamna Grogan, așa a vrut el, astea erau dispozițiile lăsate de el „cu limbă de moarte”. Până la urmă, capacul sicriului va putrezi. La fel și costumul. Pentru că era făcut din plastic, iPhone-ul va dura mult mai mult decât sicriul și costumul, dar tot se va termina și el la un moment dat. Nimic nu era etern, poate doar cu excepția spiritului lui Dumnezeu,

[33] Peter Feibleman (1930-2015), romancier și scenarist american (n. tr.).

dar, chiar și la treisprezece ani, eu aveam îndoielile mele în această privință.

Și brusc m-a apucat dorul să-i aud glasul.

Și mi-am dat seama că pot.

Sigur, știam că era o chestie sinistră (mai cu seamă la două noaptea) și era ceva complet nesănătos; dar mai știam și că, dacă aș face-o, aș putea adormi la loc fără probleme. Așa că am sunat și evident că mi s-a făcut pielea de găină pe tot corpul când am înțeles simplul adevăr al tehnologiei care stătea la baza telefoanelor mobile: undeva, sub pământul din Cimitirul Ulmului, în buzunarul de la sacoul unui mort, Tammy Wynette cânta două versuri din „Stand By Your Man".

Și imediat după aceea i-am auzit vocea, calmă, clară și doar foarte puțin afectată de bătrânețe:

— Nu răspund acum la telefon. Am să vă sun eu dacă mi se pare indicat.

Și dacă *mă suna?* Dacă o făcea?

Am închis telefonul înainte să aud bipul pentru înregistrarea mesajului și m-am culcat la loc. Nici nu m-am învelit bine, că m-am răzgândit, m-am dat jos din pat și l-am sunat din nou. Habar n-am de ce. De data aceasta am așteptat semnalul și apoi am spus:

— Mi-e dor de dumneavoastră, domnule Harrigan. Vă mulțumesc pentru banii pe care mi i-ați lăsat, dar aș renunța la ei dacă așa v-aș putea face să trăiți din nou.

Am făcut o pauză, m-am gândit mai bine și am adăugat:

— Poate o să ziceți că mint, dar nu-i deloc așa. Nu vă mint deloc.

După aceea m-am culcat și am adormit aproape imediat ce am pus capul pe pernă. Nu am visat nimic.

★★★

Aveam obiceiul să-mi deschid telefonul încă dinainte să mă îmbrac, ca să văd pe aplicația de știri de ultimă oră dacă nu cumva începuse Al Treilea Război Mondial și dacă nu fuseseră din nou alte atacuri teroriste. Însă, în dimineața de după înmormântarea domnului Harrigan, n-am mai apucat să mă uit la știri, pentru că am văzut un cerculeț roșu pe simbolul de SMS, ceea ce însemna că primisem un mesaj. Am presupus că era ori de la Billy Bogan, prieten

și coleg de clasă, care avea un smartphone Motorola Ming, ori de la Margie Washburn, care avea un Samsung... deși nu prea primisem multe mesaje de la Margie în ultima vreme. Probabil că se lăudase Regina că o sărutasem.

Știți expresia aia care zice că „lui cutărescu i-a înghețat sângele în vene"? Ei, iată că e pe bune. Știu asta, pentru că așa am pățit eu atunci. Stăteam pe marginea patului și mă holbam la ecranul telefonului. Mesajul primit era de la **regelepirat 1.**

Îl auzeam pe tata zdrăngănind în bucătărie: scotea tigaia din dulapul de lângă aragaz. Probabil avea de gând să gătească acum ceva cald la micul dejun, chestie pe care o încerca o dată sau de două ori pe săptămână.

— Tată? l-am strigat eu.

Însă zornăitul a continuat și l-am auzit bombănind ceva de genul: *Ieși naibii de-acolo, afurisito!*

Nu m-a auzit și nu doar din cauză că ușa de la camera mea era închisă. Nici măcar eu nu m-am auzit prea bine. Mesajul ăla îmi înghețase sângele în vene și mă lăsase fără grai.

Ultimul mesaj îl primisem cu patru zile înainte de moartea domnului Harrigan. Ăsta de acum era: **Azi nu trebuie să uzi florile, le-a udat dna. G.** Și dedesubt: **C C C aa.**

Îmi fusese trimis noaptea, la ora 2:40.

— Tată!

Puțin mai tare acum, dar tot nu suficient. Nu mai știu dacă plângeam atunci sau dacă lacrimile mi s-au pornit când coboram scara, doar în chiloți și tricou.

Tata era cu spatele la mine. Până la urmă reușise să scoată tigaia și acum topea niște unt în ea. M-a auzit și mi-a zis:

— Sper că ți-e foame, că eu mor de foame.

— Tati, am spus eu. Tati!

A auzit că-i spun așa cum nu-i mai spusesem de când aveam opt sau nouă ani și s-a întors repede cu fața la mine. A văzut că nu sunt îmbrăcat. A văzut că plâng. A văzut că întind telefonul spre el. A uitat complet de tigaie.

— Ce-i, Craig? Ce s-a întâmplat? Ai avut un coșmar din cauza înmormântării?

Da, despre un coșmar era vorba; și poate era prea târziu – în fond, nici tata nu mai era tânăr – sau poate că nu era.

— Of, tati! am zis eu, plângând deja în hohote. Nu-i mort. La două jumate nu era. Trebuie să-l dezgropăm. Neapărat. Pentru că l-am îngropat de viu.

★★★

I-am povestit absolut tot. Despre cum luasem telefonul domnului Harrigan și apoi i-l băgasem în buzunarul de la haină. Pentru că telefonul ăla ajunsese să fie foarte important pentru el, am spus eu. Și pentru că era ceva ce-i *dădusem eu lui.* I-am spus cum am sunat în toiul nopții și am închis și după aia am sunat din nou și i-am lăsat un mesaj în mesageria vocală. N-a mai fost nevoie să-i arăt mesajul de răspuns, pentru că îl văzuse deja. Îl studiase, mai bine zis.

Untul din tigaie începuse să se ardă. Tata s-a ridicat și a luat tigaia de pe foc.

— Nu cred că mai vrei să mănânci ouă, a spus el.

S-a întors la masă, dar, în loc să se așeze vizavi, la locul lui obișnuit, s-a așezat lângă mine și mi-a acoperit mâna cu palma lui.

— Ascultă cu atenție ce-ți spun eu acum.

— Știu că a fost o chestie sinistră, am zis eu, dar n-am fi aflat niciodată dacă n-aș fi făcut-o. Trebuie să...

— Fiule...

— Nu, tată, ascultă-mă tu! Trebuie să trimitem imediat acolo pe cineva! Cu un buldozer, un excavator, chiar și niște tipi cu lopeți! S-ar putea să fie încă în...

— Craig, încetează! Ai fost victima unei escrocherii cibernetice.

Am rămas cu gura căscată. Știam ce-i aia o escrocherie cibernetică, dar nici prin cap nu-mi trecuse că mi s-ar fi putut întâmpla mie una ca asta, și tocmai în miez de noapte.

— Se întâmplă tot mai des, a continuat tata. Am avut chiar o ședință pe tema asta la fabrică. Cineva a avut acces la telefonul mobil al lui Harrigan. Și l-a clonat. Înțelegi ce spun?

— Da, sigur, dar tată...

M-a strâns de mână.

— Poate a fost cineva care voia să fure anumite informații confidențiale despre afacerile lui.

— Dar era la pensie!

— Da, însă ți-a spus că era la curent cu tot ce se întâmpla. Sau poate a vrut să obțină informațiile de pe cardul lui bancar. Și persoana respectivă a primit mesajul tău pe telefonul clonat și s-a hotărât să-ți facă o farsă.

— N-ai de unde să știi, am zis eu. Trebuie să verificăm, tată!

— Ba nu trebuie și am să-ți explic de ce. Domnul Harrigan a fost un om foarte bogat, care a murit singur în casa lui și care nu mai fusese de ani buni la doctor, deși sunt aproape sigur că Rafferty i-a făcut capul țambal pe chestia asta, fie doar și din cauză că nu putea să-i actualizeze asigurarea în așa fel încât să acopere mai multe taxe de moștenire. Din aceste motive, s-a efectuat o autopsie. Și așa s-a aflat că a murit din cauza unei boli cardiace foarte avansate.

— L-au tăiat?

Mi-am adus aminte că-i atinsesem în treacăt pieptul atunci când îi pusesem telefonul în buzunar. Erau cusături acolo, sub cămașa albă și apretată și cravata cu nod elegant? Dacă tata avea dreptate, atunci da. Erau acolo niște tăieturi în formă de „Y” care fuseseră apoi cusute. Văzusem chestia asta la televizor. În serialul *CSI*.

— Da, a răspuns tata. Nu-mi place că mă obligi să-ți spun asta, nu vreau să te afecteze, dar e mai bine decât să te gândești că a fost îngropat de viu. Nu a fost. Nici nu se putea. Este mort. Înțelegi ce-ți spun?

— Da.

— Vrei să rămân azi acasă? Dacă vrei, pot să aranjez asta.

— Nu, e în regulă. Ai dreptate. Am fost victima unei escrocherii cibernetice.

Și m-am speriat groaznic de tare. Da.

— Ce vrei să faci azi? Pentru că tot cred că ar trebui să-mi iau liber dacă ai de gând să zaci și să te lași în voia gândurilor negre. Negre și morbide. Am putea să mergem la pescuit.

— N-o să zac și n-o să am niciun fel de gând de-ăsta. Dar ar trebui să mă duc până acolo să ud florile.

— Ți se pare o idee bună?

Tata mă privea cu îngrijorare.

— I-o datorez. Plus că vreau să vorbesc cu doamna Grogan. Să aflu

dacă e în testament și o chestie din aia pentru ea.

— Chestia aia se cheamă clauză. Și e foarte frumos din partea ta. Desigur că s-ar putea să-ți zică să-ți vezi de treburile tale. E o cucoană dură și de modă veche.

— Dacă nu i-a lăsat nimic, aș vrea să-i dau din banii mei, am spus eu.

A zâmbit și m-a pupat pe obraz.

— Ești un copil tare bun. Mama ar fi foarte mândră de tine. Ești sigur că totul e în regulă acum?

— Da.

Și am mâncat niște ouă cu pâine prăjită doar ca să i-o dovedesc, pentru că nu-mi era nici poftă și nici foame. Cu siguranță tata avea dreptate – o parolă furată, un telefon clonat, o farsă sinistră. Precis mesajul ăla nu fusese trimis de domnul Harrigan, căruia îi fuseseră scoase mațele și îi fusese înlocuit sângele cu nu știu ce lichid de îmbălsămare.

★★★

Tata a plecat la serviciu și eu m-am dus acasă la domnul Harrigan. Doamna Grogan dădea cu aspiratorul în living. Nu mai cânta ca de obicei, dar părea destul de calmă; și, după ce am terminat de udat florile, m-a întrebat dacă vreau să merg în bucătărie și să beau o ceașcă de ceai (pronunța apăsat cuvintele, cu accent englezesc) împreună cu ea.

— Avem și fursecuri, a mai zis.

Am intrat în bucătărie, ea a pus ceainicul pe foc și eu i-am povestit despre scrisoarea domnului Harrigan și despre banii pe care mi i-a lăsat pentru studii.

Doamna Grogan a dat din cap, de parcă nici nu s-ar fi așteptat la altceva, și mi-a spus că și ei îi dăduse domnul Rafferty un plic asemănător.

— Patronul m-a aranjat pe viață. Mi-a lăsat mai mult decât speram. Probabil mai mult decât merit.

I-am zis că și eu am același sentiment.

Doamna G. a pus pe masă cănile cu ceai, câte una mare pentru fiecare. Și între ele a așezat o farfurie cu fursecuri din ovăz.

— Tare mult îi mai plăceau, a spus ea.

— Da. Zicea că-i pun mațele în mișcare.

Doamna Grogan a râs. Eu am mușcat dintr-un fursec. În timp ce mestecam, mi-am adus aminte de fragmentul din *Prima Epistolă către Corinteni,* pe care îl citisem la întrunirile Tineretului Metodist în Joia Mare și apoi în Duminica Paștelui, doar cu câteva luni în urmă: „Și după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt pâinea și a zis: «Luați, mâncați, acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta întru pomenirea Mea.»” Fursecurile nu erau anafură și precis că pastorul Mooney ar fi spus că această comparație e o blasfemie, dar eu mă bucuram că puteam să gust unul.

— Și de Pete a avut grijă, a spus doamna Grogan.

Adică de Pete Bostwick, grădinarul.

— Frumos! am zis eu și mi-am mai luat un fursec. Nu-i așa că a fost un om bun?

— Nu-s prea sigură, a zis ea. Da, era foarte corect, dar nu-ți doreai să-i cazi în dizgrație. Nu-l știi pe Dusty Bilodeau, nu? Nu, nici n-ai de unde. Nu începuseși să vii pe aici.

— Rudă cu familia Bilodeau din parcul de rulote?

— Da, din ăla de lângă magazin, dar nu cred că Dusty mai e pe acolo. Probabil că și-a luat de mult tălpășița. El a fost grădinar înainte de Pete și lucra aici doar de opt luni când domnul Harrigan l-a prins furând și l-a zburat de-aici. Nu știu cât a furat sau cum de l-a prins domnul Harrigan, dar lucrurile nu s-au terminat aici. Știu că ai aflat câte a oferit domnul H. acestui orășel și cât a făcut pentru el, dar Mooney n-a pomenit nici măcar jumătate. Poate din cauză că nu știa sau poate din cauză că trebuia să se încadreze într-un timp limitat. Filantropia îți face bine la suflet, dar îți și dă o putere foarte mare, iar domnul Harrigan s-a folosit de puterea asta împotriva lui Dusty Bilodeau.

Și a clătinat din cap. Cred că și de admirație, într-o oarecare măsură. Era dură cucoana, la fel ca strămoșii care au colonizat America.

— Măcar să fi șterpelit câteva sutici din birou sau din sertarul cu șosete al domnului Harrigan sau de unde o fi furat el banii ăia, pentru că alții n-a mai văzut în orașul Harlow, comitatul Castle, statul Maine. N-a mai reușit să se angajeze nici măcar ca să adune găinațul

din cotețul de găini al babei Dorance Marstellar. A avut grijă domnul Harrigan de asta. Da, a fost un om corect, dar, dacă nu-i răspundeai în același fel, atunci să te păzească Dumnezeu. Haide, mai ia un fursec!

Am mai luat un fursec.

— Și bea-ți ceaiul, băiete!

Mi-am băut ceaiul.

— Cred că acum mă duc să fac curat la etaj. Poate am să schimb și așternuturile. Tu ce crezi că o să se întâmple cu casa asta?

— Habar n-am.

— Nici eu nu știu. N-am nici cea mai vagă idee. Nu-mi închipui că ar cumpăra-o cineva. Domnul Harrigan era unic în felul lui, la fel și...

A întins brațele.

— ...tot ce e aici.

M-am gândit la liftul cu pereți din sticlă și i-am dat dreptate. Doamna G. a mai mâncat un fursec.

— Ce-o să facem cu florile dinăuntru? Ai vreo idee?

— Aș lua eu vreo două, dacă îmi dați voie, am spus eu. Nu știu ce să facem cu celelalte.

— Nici eu nu știu. Și frigiderul e plin. Cred că am putea să împărțim între noi tot ce-i acolo: tu, eu și Pete.

Luați, mâncați, mi-am repetat eu. *Intru pomenirea mea.*

A oftat.

— Habar n-am ce să fac. Trag de treburile pe care le mai am ca să treacă timpul mai repede. Nu știu ce-o să fac mai departe, ăsta-i purul adevăr. Și tu, Craig? Tu ce-ai de gând să faci?

— Am să mă duc la subsol să-i stropesc puțin ciupercile, am zis eu. Și, dacă spuneți că e în ordine, aș lua acasă măcar violeta africană.

— Sigur că-i în ordine. Ia câte flori vrei tu.

Doamna Grogan s-a dus la etaj, iar eu am coborât la subsol, unde erau câteva lăzi în care domnul Harrigan își ținea ciupercile. În timp ce le stropeam m-am gândit la mesajul primit după miezul nopții de la **regelepirat 1.** Tata avea dreptate, precis că fusese o farsă. Dar, dacă tot voia să mă sperie tipul ăla care mi-a făcut-o, n-ar fi trebuit oare să-mi fi scris ceva cât de cât mai inteligent, de genul **Nu mă deranja, sunt închis într-o cutie?** Sau, și mai bine, **Mă**

descompun, nu mă deranja? Și de ce tipul cu farsa a trimis și doi de **a,** care, când îi pronunți legați, sună ca un fel de horcăit? Și de ce tipul cu farsa a scris după mesaj și inițiala numelui meu? Și nu o dată sau de două ori, ci de trei?

★★★

Până la urmă am luat patru dintre plantele domnului Harrigan – violeta africană, floarea-flamingo, peperomia și dieffenbachia. Le-am aranjat în diverse locuri la noi acasă și mi-am pus dieffenbachia la mine în cameră pentru că era preferata mea. Însă și eu trăgeam de timp și îmi dădeam seama de asta. După ce am terminat cu plantele, mi-am scos din frigider o sticlă cu suc Snapple, am pus-o în geanta de la bicicletă și am plecat la Cimitirul Ulmului.

Era o dimineață fierbinte de vară și cimitirul era pustiu. M-am dus direct la mormântul domnului Harrigan. Piatra funerară era la locul ei – o bucată de granit simplă și deloc pretențioasă, cu numele lui și anii de viață. Erau foarte multe buchete de flori, încă proaspete (deși aveau să se ofilească în curând), cele mai multe cu cărți de vizită în ele. Cel mai mare dintre toate, făcut chiar din florile care creșteau în grădina domnului Harrigan – semn de respect, nu de zgârcenie –, era de la familia lui Pete Bostwick.

M-am așezat în genunchi, dar nu voiam să mă rog. Mi-am scos telefonul din buzunar. Atât de tare îmi bătea inima că parcă vedeam punctișoare negre în fața ochilor. Am intrat în agendă și l-am sunat. După aceea, am lăsat telefonul jos și mi-am lipit obrazul de pământul afânat, așteptând să o aud pe Tammy Winette.

Și chiar am avut impresia că o aud, deși probabil că mi s-a părut. Ca să-l pot auzi eu, sunetul telefonului ar fi trebuit să treacă prin stofa sacoului, prin capacul sicriului și prin aproape doi metri de pământ. Dar mi s-a părut că aud. Ba nu, nu-i adevărat – am fost convins că aud. Telefonul domnului Harrigan cânta de jos, din mormânt, „Stand By Your Man".

Iar cu cealaltă ureche, urechea nelipită de sol, am auzit și vocea lui, foarte slabă, dar perfect inteligibilă în neclintirea cimitirului: „Nu răspund acum la telefon. Am să vă sunt eu, dacă mi se pare indicat."

Dar nu va suna, indiferent dacă i se părea indicat sau nu. Pentru că era mort.

M-am dus acasă.

★★★

În septembrie 2009, am început cursurile la gimnaziul din Gates Falls, alături de prietenii mei – Margie, Regina și Billy. Ajungeam acolo cu un autobuz mic și vechi, care i-a făcut imediat pe puștii din Gates să-și bată joc de noi și să ne poreclească „Cocliții". La un moment dat am început să iau și eu în înălțime (deși m-am oprit la un metru șaptezeci și șapte, chestie care m-a întristat destul de tare), dar, în acea primă zi de școală, eu am fost cel mai scund copil din clasa a VIII-a. Și așa s-a făcut că am devenit ținta predilectă a lui Kenny Yanko, un huligan mătăhălos, care rămăsese repetent în anul precedent și a cărui poză ar fi trebuit să fie pusă în dicționar lângă cuvântul *bătăuș*.

Prima oră de curs n-a fost de fapt o oră de curs, ci o adunare școlară destinată elevilor nou-veniți din așa-zisele „orașe-satelit": Harlow, Motton și Shiloh Church. În anul acela (și încă mulți ani de atunci încolo) director era un domn înalt și cam împiedicat, cu o chelie atât de netedă și lucioasă, încât ziceai că și-o dăduse cu lac. Acesta era domnul Albert Douglas, căruia copiii îi ziceau ori Alkie Al, ori Dipso[34] Doug. În realitate, niciun elev nu-l văzuse vreodată beat, dar la vremea respectivă toată lumea nutrea convingerea că trăgea la măsea într-un mare fel.

A luat cuvântul, a urat bun venit la gimnaziul din Gates Falls „acestui nou grup de elevi extrem de buni" și a început să ne înșire toate lucrurile minunate de care urma să avem parte în acel an școlar. Printre acestea se numărau o orchestră, un cor, un club de dezbateri, un cerc de fotografie, un club de agricultură și toate sporturile pe care le iubeam (cu condiția să fie doar baseball, atletism, fotbal european sau hochei pe iarbă – pentru că până ajungeam la liceu, fotbalul american nici nu intra în discuție). Ne-a explicat cum stă treaba cu Vinerea Elegantă, care avea loc o dată pe lună, când băieții trebuiau să poarte cravate și sacouri sport, iar fetele trebuiau să fie îmbrăcate în rochițe (cu doar cinci centimetri deasupra genunchilor, vă rog frumos). În ultimul rând, ne-a anunțat că nu avea să fie niciun fel de ceremonial de inițiere a elevilor din alte orașe. Adică noi. Se pare că,

[34] Joc de cuvinte în lb. engleză, în argou: *alkie* - „alcoolic"; *dipso* - „bețiv" (n. tr.).

în urmă cu un an, un elev transferat aici din Vermont a ajuns la spital după ce fusese obligat să bea pe nerăsuflate trei sticle de băutură energizantă Gatorade, iar acum această tradiție a fost interzisă. Apoi ne-a urat toate cele bune și ne-a trimis să ne bucurăm de „aventura noastră educațională”.

Temerile mele că mă voi pierde în școala asta enormă s-au dovedit neîntemeiate pentru că nu era deloc mare. Iar toate orele, cu excepția celor de engleză, le aveam la etajul unu. Plus că îmi plăceau toți profesorii. Îmi fusese teamă de orele de mate, dar am continuat cam de acolo unde ne opriserăm în cealaltă școală, așa că nici aici n-am avut vreo problemă. În cea mai mare parte a timpului mă simțeam bine și în largul meu. Mai puțin în pauza de patru minute dintre ora a șasea și a șaptea, când trebuia să schimb clasa.

M-am îndreptat atunci spre scară, pe lângă alți copii care trânteau ușile de la dulapuri sau se hârjoneau între ei. Mirosul macaroanelor cu carne de la cantină umplea clădirea. Am ajuns în capul scării și atunci m-a înșfăcat o mână.

— Unde te grăbești așa, prospătură?

M-am întors și am văzut un trol de aproape doi metri, cu mutra plină de acnee. Părul negru îi atârna până pe umeri în șuvițe încurcate și slinoase. Mă examina cu niște ochi mici și negri, abia deslușiți sub fruntea proeminentă. Iar ochii ăia erau plini de veselie prefăcută. Purta jeanși strâmți și bocanci scâlciați, de motociclist. Într-o mână avea o pungă de hârtie.

— Ia asta!

Neștiind ce mă așteaptă, am luat-o. Ceilalți copii se grăbeau să treacă cât mai repede pe lângă noi, iar unii aruncau priviri înfricoșate la puștiul cel mare, cu păr lung și negru.

— Uită-te înăuntru!

M-am uitat. În pungă erau o cârpă, o perie și o cutie cu cremă de ghete Kiwi. Am vrut să i-o dau înapoi.

— Trebuie să ajung la oră.

— Nțțț, prospătură! Ai să te duci după ce-mi lustruiești bocancii.

Acum știam. Era unul dintre ritualurile de inițiere, interzise în mod expres de director chiar în dimineața aceea. Dar mie mi-a dat prin cap să mă conformez. Însă apoi m-am gândit la toți copiii care

treceau pe lângă noi. L-ar fi văzut pe micuțul țăran din Harlow în genunchi, cu cârpa și peria și cutia cu cremă. Iar vestea s-ar fi răspândit foarte repede. Și totuși mă gândeam să mă supun pentru că băiatul ăla era mult mai mare decât mine și nici nu-mi plăcea privirea lui. *Cât mi-aș dori să te bat până te caci pe tine,* zicea privirea aia. *Un singur pretext să-mi dai, prospătură ce ești tu!*

Și apoi m-am gândit ce-ar fi spus domnul Harrigan dacă m-ar fi văzut în patru labe, lustruind ca o slugă umilă bocancii mitocanului.

— Ba nu, am spus eu.

— Nu vrei să-mi răspunzi așa, a zis băiatul. Că nu mă joc.

— Băieți? Hei, băieți! S-a întâmplat ceva?

Era domnișoara Hargensen, profesoara mea de Științele pământului. Drăguță și atât de tânără, că nu părea să fi terminat facultatea de prea multă vreme. Însă încrederea în sine pe care o emana îți spunea foarte clar că nu tolera niciun fel de măgărie.

Zdrahonul a clătinat din cap: nu, nu s-a întâmplat nimic.

— E totul în ordine, am spus eu, întinzând punga proprietarului ei.

— Cum te cheamă? a întrebat domnișoara Hagernsen.

Nu la mine se uita.

— Kenny Yanko.

— Și ce ai tu în punga aia, Kenny?

— Nimic.

— Nu care cumva e un set de inițiere, nu?

— Nu e, a mormăit malacul. Tre' să mă duc la oră.

Și eu trebuia să ajung în clasă. Erau din ce în ce mai puțini copii pe scară și foarte curând avea să sune de intrare.

— Sunt convinsă, Kenny, dar te rog să aștepți puțin.

Acum s-a uitat la mine.

— Tu ești Craig, da?

— Da, doamnă.

— Ce este în punga aceea, Craig? Vreau să știu și eu.

M-am gândit să-i spun. Nu îndemnat de vreo aiureală din aia de cercetaș cum că adevărul este cea mai bună politică, ci pentru că tipul mă speriase și acum aveam draci pe mine. Plus că (de ce să n-o recunosc) acum era și un adult de față care să mă apere la nevoie. După care m-am întrebat: *Oare cum ar acționa domnul Harrigan într-*

o asemenea situație? L-ar pârî?

— Ce i-a mai rămas din mâncarea de la prânz, am spus eu. Jumătate de sandvici. M-a întrebat dacă nu-l vreau eu.

Am fi dat amândoi de necaz dacă profesoara s-ar fi uitat în pungă, dar n-a făcut-o... deși sunt aproape convins că știa că mint. Ne-a spus doar să mergem la clasă și s-a îndepărtat, țăcănind pe coridor cu tocurile ei de înălțime medie, perfect adecvate unei instituții de învățământ.

Am vrut să cobor, dar Kenny Yanko iar m-a apucat de umăr.

— Ar fi trebuit să mi-i lustruiești, prospătură!

Faza asta m-a scos și mai tare din sărite.

— Tocmai ce ți-am salvat pielea. Ar trebui să-mi mulțumești.

S-a făcut roșu la față, chestie care nu-i înfrumusețea deloc vulcanii cu puroi de pe obraji și frunte.

— Să mi-i lustruiești, asta trebuia să faci tu.

Și s-a întors să plece, dar mi-a aruncat o ultimă privire:

— Fac ceva pe mulțumirile alea, prospătură! Și fac ceva și pe tine!

După o săptămână, Kenny Yanko s-a luat la harță cu domnul Arsenault, profesorul de tâmplărie, și a aruncat în el cu un aparat de sablat. În cei doi ani petrecuți la gimnaziul Gates Falls, Kenny fusese suspendat de trei ori, iar după confruntarea noastră de pe scară am aflat că era un fel de legendă a școlii. Dar evenimentul din atelierul de tâmplărie a fost ultima picătură. A fost exmatriculat și eu am crezut că n-o să mai am niciodată probleme cu el.

★★★

La fel ca în majoritatea școlilor de provincie, și în gimnaziul Gates Falls abundau tradițiile. Vinerea Elegantă era doar una dintre ele. Mai aveam și Micii Finanțatori (adică trebuia să stăm în fața supermarketului și să cerem oamenilor să doneze bani pentru detașamentul de pompieri) și Mâncăm Pământul (nu mâncam nimic, dar trebuia să alergăm de douăzeci de ori în jurul sălii de sport la orele de educație fizică) și intonarea imnului școlii la adunările lunare.

O altă tradiție era Balul Toamnei, o chestie gen Sadie Hawkins[35],

[35] *Sadie Hawkins dance,* denumire dată, în SUA și Canada, reuniunilor informale organizate de gimnazii, licee sau facultăți, în cadrul cărora fetele invită băieții la

când fetele trebuiau să invite băieții să le însoțească. Pe mine m-a invitat Margie Washburn și desigur că am acceptat, pentru că voiam să fim în continuare prieteni cu toate că n-o plăceam în *sensul ăla,* știți voi care. L-am rugat pe tata să ne ducă cu mașina și a fost foarte bucuros să ne ajute. Regina Michaels l-a rugat pe Billy Bogan să vină cu ea, așa că a fost o întâlnire dublă. M-am simțit încă și mai bine atunci când Regina m-a prins singur în sala de studiu individual și mi-a șoptit că îl rugase pe Billy Bogan să fie perechea ei doar pentru că el era prietenul meu.

M-am distrat foarte bine până la prima pauză, când am plecat din sala de sport ca să scap de punciul pe care-l vârâsem în mine. Am ajuns doar până la ușa toaletei pentru băieți și atunci m-a înșfăcat cineva de curea cu o mână și de ceafă cu cealaltă și m-a îmbrâncit pe coridor spre ieșirea laterală care dădea în parcare. Dacă n-aș fi întins o mână să împing ușa, Kenny m-ar fi izbit cu fața de ea.

Mi-amintesc absolut tot ce a urmat. Nu știu de ce îmi sunt atât de clare toate amintirile urâte din copilărie și începutul adolescenței, dar uite că așa sunt. Iar amintirea aceasta este una foarte urâtă.

După căldura din sala de sport (ca să nu zic nimic de umiditatea emanată de toate trupurile acelea aflate la pubertate), aerul serii mi s-a părut cumplit de rece. Vedeam lumina lunii scânteind pe cromul celor două mașini care aparțineau profesorilor supraveghetori – domnul Taylor și domnișoara Hargensen (ei, da, profesorii noi primeau sarcina asta pentru că așa era – ce să vezi? – tradiția la gimnaziul Gates Falls). Auzeam păcănitul supărat al tobei de eșapament de la o mașină care trecea pe Autostrada 96. Și am simțit usturimi în palme atunci când Kenny Yanko mi-a dat un brânci puternic și am căzut pe asfaltul parcării.

— Scoală-te de-acolo! mi-a ordonat el. Ai o treabă de făcut.

M-am ridicat. Mi-am privit palmele și am văzut că sângerau.

Pe capota uneia dintre mașini era o pungă. A luat-o și mi-a întins-o.

— Lustruiește-mi bocancii! Și o să fim chit.

— Du-te dracu'! i-am zis eu și i-am tras un pumn în ochi.

Mi-amintesc absolut tot, da? Mi-amintesc fiecare lovitură pe care

---

dans (n. tr.).

am primit-o: cinci cu totul. Mi-amintesc cum ultima m-a trimis până în zidul din beton al clădirii și cum mi-am implorat picioarele să mă țină și ele m-au refuzat, iar eu am alunecat încet până am ajuns cu fundul pe macadam. Mi-amintesc că-i auzeam pe rapperii de la Black Eyed Peas – slab, dar foarte limpede – interpretând „Boom Boom Pow[36]". Mi-amintesc cum stătea Kenny deasupra mea, răsuflând cu zgomot și zicându-mi:

— Ești mort dacă spui cuiva.

Însă cel mai bine îmi amintesc – îmi amintesc și păstrez cu sfințenie această amintire în adâncul sufletului meu – satisfacția sublimă și primitivă pe care am avut-o când l-am pocnit cu pumnul în ochi. A fost unica lovitură pe care i-am putut-o da, dar a fost una a naibii de puternică.

Bum bum poc!

★★★

După ce a plecat, mi-am scos telefonul din buzunar. Mai întâi am verificat să nu se fi spart, după aceea l-am sunat pe Billy. N-am știut ce altceva să fac. Mi-a răspuns la al treilea țârâit și a început să zbiere ca să se facă auzit în răcnetele rapperului Flo Rida. I-am cerut să iasă în parcare și s-o aducă și pe domnișoara Hargensen. Nu voiam să implic un profesor în toată povestea asta, dar, chiar dacă eram considerat un elev destul de bun, știam că se va ajunge aici la un moment dat, așa că mi s-a părut indicat să iau eu inițiativa. Credeam că la fel ar fi procedat și domnul Harrigan.

— De ce? Care-i treaba, frate?

— M-a bătut un puști, am zis eu. Nu cred că-i nimerit să mai intru. Nu arăt prea bine.

În doar trei minute a fost afară. Și n-a adus-o doar pe domnișoara Hargensen, ci și pe Regina și Margie. Prietenii mei s-au uitat îngroziți la buza mea spartă și la sângele care-mi curgea din nas. Și hainele îmi erau mânjite cu sânge, iar cămașa (nouă-nouță) era sfâșiată.

— Veniți cu mine! a spus domnișoara Hargensen.

Nu părea deloc deranjată de sânge, de julitura de pe obraz sau de rapiditatea cu care mi se umfla buza.

— Nu vreau să intru acolo, am zis eu – adică în sala de sport, unde

[36] „Bum, bum, poc!", în lb. engleză (n. tr.).

erau toţi copiii. Nu vreau să se holbeze lumea la mine.

— Nu te condamn, mi-a răspuns ea. Pe aici!

Ne-a condus la o uşă pe care scria INTRAREA ANGAJAŢILOR, a scos o cheie, a deschis şi ne-a dus în cancelarie. Nu era cine ştie ce. Văzusem piese de mobilier mai frumoase vândute de localnicii din Harlow pe peluzele caselor lor. Dar erau multe scaune şi m-am aşezat pe unul. Domnişoara profesoară a găsit pe undeva o trusă de prim-ajutor şi a trimis-o pe Regina la toaletă ca să ude o cârpă cu apă rece pe care voia să mi-o pună pe nasul despre care nu credea că era spart.

Regina s-a întors gâfâind de emoţie.

— Am văzut cremă de mâini lângă chiuvetă!

— E a mea, a spus domnişoara Hargensen. Poţi să te dai cu ea dacă vrei. Pune-ţi asta pe nas, Craig. Ţine-o acolo. Cine v-a adus?

— Tatăl lui Craig, a răspuns Margie.

Se uita cu ochi mari la ţinutul necunoscut din jur. Se lămurise că nu urma să mor, aşa că voia să ţină minte cât mai multe detalii, ca să aibă ce să discute mai încolo cu prietenele ei.

— Sună-l! a zis domnişoara Hargensen. Dă-i telefonul tău lui Margie, Craig.

Margie l-a sunat pe tata şi i-a spus să vină să ne ia. Tata a zis ceva. Margie a ascultat şi apoi a răspuns:

— Au fost nişte probleme.

A ascultat din nou ce zicea tata.

— Păi...

Billy i-a luat telefonul din mână.

— L-a bătut un tip, dar e bine.

A ascultat şi el, apoi mi-a întins telefonul.

— Vrea să vorbească cu tine.

Normal că voia şi, după ce m-a întrebat dacă sunt bine, a vrut să ştie cine a fost. I-am spus că nu ştiu, dar că am impresia că era un elev de liceu care poate că a încercat să ne strice distracţia.

— N-am păţit nimic, tată. Hai să nu facem un capăt de ţară din asta, da?

Tata a spus că *este* un capăt de ţară. Eu am spus că nu e. El a spus că ba da, este. Şi ne-am tot contrazis aşa câteva secunde. După care el a oftat şi a zis că o să ajungă cât de repede poate. Am închis telefonul.

Atunci domnișoara Hargensen a spus:

— Nu îmi este permis să-ți dau nimic pentru durere, doar asistenta de la cabinetul medical are voie și numai cu consimțământul părinților, dar ea nu-i aici, așa că...

Și-a luat geanta din cuierul unde îi atârna și pardesiul și s-a uitat înăuntru.

— Aveți de gând să mă pârâți și să mă faceți să-mi pierd slujba?

Cei trei prieteni ai mei au clătinat cu vehemență din capete. La fel și eu, numai că nu prea vehement, că mă cam durea. Kenny îmi dăduse un pumn zdravăn de tot în tâmpla stângă. Sper că-l durea mâna și pe bătăușul ăla nesimțit.

Domnișoara Hargensen a scos din geantă un flacon mic de Aleve[37].

— Rezerva mea. Adu-i niște apă, Billy!

Billy mi-a adus un pahar din plastic cu apă. Am înghițit pastila și m-am simțit imediat mult mai bine. Uite, atât de mare e puterea sugestiei, mai cu seamă atunci când te îndeamnă o tânără superbă.

— Voi trei puneți-vă repede pe treabă, le-a spus domnișoara Hargensen prietenilor mei. Tu, Billy, du-te în sala de sport și anunță-l pe domnul Taylor că vin și eu în zece minute. Voi, fetelor, ieșiți și așteptați-l pe tatăl lui Craig. Când îl vedeți, faceți-i semn să tragă în fața intrării profesorilor.

Au plecat. Domnișoara Hargensen s-a aplecat spre mine atât de mult, încât îi simțeam mirosul parfumului – minunat. Și m-am îndrăgostit instantaneu de ea. Știam că-i o tâmpenie, dar n-am avut ce face. A ridicat două degete în fața ochilor mei.

— Te rog frumos să-mi spui dacă vezi trei sau patru.

— Doar două.

— În regulă.

S-a ridicat și m-a întrebat:

— Yanko a fost? Nu-i așa că el a fost?

— Nu.

— Crezi că sunt proastă? Spune-mi adevărul!

Nu puteam, chiar dacă mi se părea superbă.

— Nu, nu sunteți, dar nu Kenny a fost. Și asta-i bine. Că, dacă *ar fi fost* el, sunt convins că ar fi arestat, că oricum e exmatriculat de la

[37] Antiinflamator indicat adulților și copiilor cu vârsta peste 16 ani (n. tr.).

noi. Și după aia ar fi un proces și eu ar trebui să mă duc la tribunal și să povestesc cum m-a bătut. Și ar afla toată lumea. Gândiți-vă ce rușine mi-ar fi.

— Și dacă mai bate și pe alții?

Iarăși m-am gândit la domnul Harrigan – am încercat să mă pun pe aceeași lungime de undă cu el, cum s-ar zice.

— E problema lor. Pe mine mă interesează doar că a terminat cu mine.

Domnișoara profesoară a încercat să se uite dezaprobator la mine. Nu i-a ieșit. În schimb, i-a ieșit un zâmbet larg, iar eu am simțit că o iubesc și mai mult – dacă se poate așa ceva.

— Ești rău.

— Nu vreau decât să mă înțeleg bine cu toată lumea, am spus eu.

Iar ăsta era adevărul adevărat.

— Știi ceva, Craig? Mi se pare că așa va fi.

★★★

Când a ajuns tata, mai întâi s-a uitat bine la mine, după care a felicitat-o pe domnișoara Hargensen pentru felul în care m-a doftoricit.

— În viața anterioară am fost doctorul unui boxer, a spus ea.

Și tata a izbucnit în râs. Nu a fost nimeni de părere că ar trebui să mergem la spital. Mare ușurare pentru mine.

Tata ne-a dus acasă pe toți patru, așa că am pierdut a doua parte a reuniunii. Dar nu ne părea rău. Billy, Margie și Regina avuseseră parte de o experiență mult mai palpitantă decât dacă și-ar fi fluturat mâinile în aer pe cântecele lui Beyonce și Jay-Z. Iar eu retrăiam iar și iar momentul acela fantastic când îl lovisem cu pumnul în ochi pe Kenny Yanko. Parcă și acum îmi mai vibra brațul. Urma să aibă o vânătaie splendidă, iar eu mă întrebam cum o va explica. *Păi... m-am izbit de o ușă. Păi... m-am izbit de un perete. Păi... făceam laba și mi-a alunecat mâna și m-am pocnit singur.*

Când am ajuns acasă, tata m-a întrebat din nou dacă îl cunoșteam pe cel care mă bătuse. I-am zis că nu.

— Nu te cred, fiule.

N-am spus nimic.

— Vrei s-o lași moartă? Asta încerci să-mi spui?

Am dat din cap că da.

— Bine, a oftat el. Înțeleg. Și eu am fost tânăr. Știi, chestia asta o spun toți părinții la un moment dat, dar mă cam îndoiesc că e vreun copil care să-i creadă.

— Eu te cred, am zis eu.

Și chiar îl credeam, deși era nostim să-mi imaginez cum ar fi arătat tata pe vremea telefoanelor fixe – o piticanie de doar un metru cincizeci și un pic.

— Te rog doar să-mi spui un singur lucru. Maică-ta s-ar supăra pe mine că te întreb, dar ea nu e aici, așa că... măcar l-ai pocnit și tu?

— Da. O singură dată, dar tare.

A zâmbit satisfăcut.

— Bravo! Însă trebuie să înțelegi că, dacă se mai ia de tine, o să chem poliția. Ai priceput?

Am spus că da.

— Profesoara aia a ta – e tare simpatică și cumsecade – mi-a zis că trebuie să nu te las să te duci la culcare cel puțin o oră și să te supraveghez ca să mă asigur că nu te ia cu amețeală. Vrei o bucată de plăcintă?

— Sigur.

— Și o ceașcă de ceai?

— Evident.

Așa că am mâncat amândoi plăcintă și am băut ceai și tata mi-a povestit niște întâmplări care n-aveau nimic de-a face cu telefoanele cuplate și nici cu școlile cu o singură sală de clasă unde te încălzeai la o sobă cu lemne și nici cu televizoarele la care nu prindeai decât trei posturi (sau niciunul dacă îți dărâma vântul antena de pe acoperiș). Mi-a povestit cum el și cu Roy DeWitt au dat peste niște artificii în pivnița casei lui Roy și, când le-au lansat, una dintre ele a intrat în cutia în care-și ținea Frank Driscoll vreascurile și i-a dat foc, iar Frank Driscoll a spus că o să-i pârască părinților dacă nu îi taie patru metri cubi de lemne. Mi-a povestit cum mama lui l-a auzit numindu-l „Căpetenie de Piei Roșii" pe bătrânul Philly Loubird de la biserica din Shiloh și i-a spălat gura cu săpun, ignorându-i promisiunile că nu va mai spune niciodată așa ceva. Mi-a povestit despre bătăile de vineri seara de la ringul pentru patine cu rotile din Auburn – lupte de

stradă, le zicea el – dintre puștii de la liceul Lisbon și cei de la Edward Little (liceul unde învăța tata). Mi-a povestit cum doi băieți mai mari i-au tras slipul de baie de pe el când era la plajă („și a trebuit să mă duc acasă cu prosopul înfășurat pe mine") și cum un băiat l-a fugărit cu o bâtă de baseball pe Carbine Street din Castle Rock („zicea că am pupat-o pe sor-sa și i-am lăsat urmă, dar eu n-o pupasem în viața mea").

Da, tata *chiar* a fost și el tânăr odată.

★★★

M-am dus în camera mea de la etaj simțindu-mă mai bine, dar începea deja să treacă efectul antiinflamatorului pe care mi-l dăduse domnișoara Hargensen și, în timp ce mă pregăteam de culcare, starea de bine a dispărut și ea. Eram destul de sigur că am scăpat de Kenny Yanko, dar nu eram absolut convins. Dacă amicii lui începeau să facă mișto de ochiul învinețit? Dacă se înfuria și mai tare și urma o a doua rundă? Într-o asemenea situație precis nu voi mai reuși să-l lovesc nici măcar o dată; pentru că atunci îl luasem prin surprindere, nu se așteptase să primească pumnul ăla. Acum ar putea să mă bage în spital, dacă nu și mai rău.

M-am spălat pe ochi (foarte ușor), m-am spălat pe dinți, m-am băgat în pat, am stins lumina și apoi am stat și am retrăit toate cele întâmplate. Șocul pe care l-am avut când m-am simțit înșfăcat pe la spate și îmbrâncit pe coridor. Lovitura în piept. Lovitura în gură. Cum îmi rugam picioarele să mă țină și picioarele îmi ziceau „poate mai târziu".

Atunci, pe întuneric, mi-am dat seama că este foarte probabil ca tipul să nu-și fi încheiat socotelile cu mine. De fapt, mi se părea chiar logic, așa cum ți se par o grămadă de chestii mult mai aiurea decât asta atunci când stai singur pe întuneric.

Așa că am aprins lumina și l-am sunat pe domnul Harrigan.

Nici nu mă mai așteptam să-l aud, voiam doar să mă prefac puțin că vorbesc cu el. Mă așteptam să dau doar peste o tăcere prelungă sau un mesaj înregistrat care să mă anunțe că numărul apelat nu mai este alocat. Trecuseră deja trei luni de când îi ascunsesem telefonul în buzunarul costumului cu care fusese înmormântat, iar bateriile acelor prime iPhone-uri aveau o durată de viață de doar 250 de ore, chiar și

în modul standby. Adică acum telefonul lui ar fi trebuit să fie la fel de mort ca el.

Însă a sunat. N-ar fi trebuit să sune, asta era în contradicție cu orice principiu științific. Dar uite că în adâncul pământului din Cimitirul Ulmului, la cinci kilometri depărtare de casa mea, Tammy Wynette cânta „Stand By Your Man".

La jumătatea celui de-al cincilea țârâit, am auzit vocea ușor dogită de om bătrân, cu același mesaj sec și la obiect, fără măcar să-i ceară celui care sunase să lase vreun număr de telefon sau să-i comunice motivul pentru care-l sunase. „Nu răspund acum la telefon. Am să vă sun eu dacă mi se pare indicat."

A urmat semnalul sonor și m-am pomenit vorbind. Nu-mi amintesc să mă fi gândit dinainte ce urma să spun; gura mea părea să funcționeze de una singură.

— M-a bătut un băiat în seara asta, domnule Harrigan. Un băiat mare și prost, pe care-l cheamă Kenny Yanko. Voia să-i lustruiesc bocancii și eu n-am vrut s-o fac. Nu l-am pârât pentru că am crezut că o să mă lase în pace după asta. Am încercat să gândesc ca dumneavoastră, dar încă mi-e frică. O, ce mult mi-aș dori să pot vorbi cu dumneavoastră!

O pauză și am adăugat:

— Mă bucur că încă vă merge telefonul, deși nu pricep cum e posibil.

Altă pauză.

— Mi-e dor de dumneavoastră. La revedere!

Și am închis. M-am uitat în apelurile recente ca să mă conving că-l sunasem *de-adevăratelea*. Și, da, numărul lui era acolo, alături de ora la care fusese făcut apelul – 23:02. Mi-am închis telefonul și l-am pus pe noptieră. Am stins veioza și am adormit imediat. Asta s-a întâmplat vineri seara. În seara următoare – sau poate duminică dimineața devreme – a murit Kenny Yanko. S-a spânzurat. Însă eu am aflat lucrul ăsta, împreună cu alte detalii, abia peste un an.

★★★

Necrologul lui Kenneth James Yanko a apărut în ziarul *Sun* din Lewiston abia marți și în el nu scria decât atât: „moarte neașteptată, produsă în urma unui accident tragic"; însă vestea s-a aflat la școală

încă de luni și imediat s-a pus în funcțiune mașinăria de zvonuri.

Inhala aurolac și a făcut un atac cerebral.

Curăța una dintre puștile tatălui său (se spunea că domnul Yanko avea un adevărat arsenal în casă) și s-a descărcat.

Juca ruletă rusească cu unul dintre pistoalele tatălui său și și-a tras un glonț în cap.

S-a îmbătat, a căzut pe scară și și-a rupt gâtul.

Nici una dintre poveștile astea nu era adevărată.

Pe mine m-a anunțat Billy Bogan de îndată ce s-a urcat în rabla noastră de autobuz. Ardea de nerăbdare să-mi dea vestea. Mi-a zis că una dintre prietenele mamei lui din Gates Falls o sunase și îi spusese. Prietena asta locuia vizavi de familia Yanko și a văzut cadavrul scos pe targă și a văzut și o mulțime de rude care plângeau și urlau de durere în jurul lui. Se pare că existau oameni care-i iubeau până și pe bătăușii exmatriculați. Cunoscând bine Biblia, mi-i și imaginam rupându-și hainele de pe ei[38].

Și m-am gândit imediat, cuprins de un sentiment de vinovăție, la telefonul dat domnului Harrigan. Mi-am spus că era mort și nu putea să aibă nicio legătură cu asta. Mi-am spus că, în ciuda faptului că nu doar în benzile desenate horror se pot întâmpla astfel de chestii sinistre, eu nu spusesem că îi doresc moartea lui Kenny, ci doar că vreau să mă lase în pace, însă scuza asta părea un pic cam avocățească. Și îmi tot aminteam ceva ce mi-a spus doamna Grogan în ziua de după înmormântare, atunci când eu am zis că domnul Harrigan a fost un om bun pentru că ne-a trecut în testament.

„Nu-s prea sigură. Da, era foarte corect, dar nu-ți doreai să-i cazi în dizgrație."

Dusty Bilodeau îi căzuse în dizgrație domnului Harrigan și sunt convins că la fel s-ar fi întâmplat și cu Kenny Yanko pentru că m-a bătut pentru că am refuzat să-i lustruiesc bocancii. Numai că acum *nu* mai aveai cum să-i cazi în dizgrație domnului Harrigan. Și îmi repetam asta la nesfârșit. Nu ai cum să le cazi în dizgrație *morților*. Dar, pe de altă parte, nici telefoanele neîncărcate de trei luni nu pot să mai sune și apoi să redea mesaje (sau să-l înregistreze pe al tău)... dar telefonul domnului Harrigan *sunase,* iar eu îi *auzisem* vocea

[38] *Facerea,* 37:29 (n. tr.).

ruginită de bătrânețe. Așa că mă simțeam deopotrivă vinovat și ușurat. Kenny Yanko nu mă va mai bate niciodată. Dispăruse din viața mea.

Tot în aceeași zi, dar mai târziu, când aveam oră liberă, domnișoara Hargensen a coborât în sala de sport unde eu exersam aruncarea la coș și m-a scos pe culoar.

— Ai fost supărat astăzi, mi-a zis ea.

— Ba nu, n-am fost.

— Ba ai fost și eu știu de ce, dar altceva vreau să-ți spun eu acum. Copiii de vârsta ta au o concepție ptolemeică asupra universului. Sunt încă tânără și îmi amintesc că așa am fost și eu.

— Nu înțeleg ce...

— Ptolemeu a fost un matematician și astrolog din Imperiul Roman, care credea că pământul este centrul universului, un punct fix, în jurul căruia s-ar roti toate celelalte planete. Copiii cred că lumea se învârte în jurul *lor*. Sentimentul ăsta că tu ai fi buricul pământului începe să se estompeze cam pe la vârsta de douăzeci de ani, dar tu mai ai mult până acolo.

Era foarte serioasă și se apleca spre mine și avea cei mai frumoși ochi verzi din lume. Plus că mă amețea de cap parfumul ei.

— Îmi dau seama că nu pricepi, așa că am să renunț la metafore. Dacă tu îți imaginezi că ai fi avut vreo legătură cu moartea lui Yanko, află că nu-i deloc cazul. N-ai avut. I-am văzut dosarul și am aflat că era un puști care se confrunta cu probleme extrem de grave. Probleme acasă, probleme la școală, probleme de natură psihologică. Nu știu ce s-a întâmplat și nici nu vreau să știu, dar mi se pare că există și o parte bună.

— Care? am întrebat-o eu. Că nu mai poate să mă bată?

A râs, dezvelind două șiruri de dinți la fel de frumoși ca întregul ansamblu.

— Iată din nou concepția ptolemeică asupra universului. Nu, Craig, partea bună e că a fost prea tânăr ca să poată avea carnet de conducere. Dacă ar fi avut dreptul să conducă o mașină, atunci poate că ar fi murit și el, și alți copii care l-ar fi însoțit. Acum du-te înapoi în sală și mai exersează niște aruncări la coș.

Am vrut să plec, dar ea m-a apucat de mână. Uite, au trecut

unsprezece ani de atunci și tot mai țin minte că parcă m-a străbătut un curent electric.

— Niciodată nu m-aș bucura de moartea unui copil, Craig. Nici măcar de a unui huligan cum a fost Kenneth Yanko. Însă mă bucur nespus că tu nu ai pățit nimic.

Și atunci am vrut să-i spun totul. Poate chiar aș fi făcut-o, dar a sunat clopoțelul, s-au deschis ușile de la clase și culoarul s-a umplut de copii guralivi. Domnișoara Hargensen s-a dus pe drumul ei și eu m-am dus pe al meu.

★★★

În seara aceea mi-am deschis telefonul și m-am uitat un timp la el, încercând să-mi fac curaj. Era perfect logic ce-mi spusese domnișoara Hargensen de dimineață, însă ea nu știa că telefonul domnului Harrigan încă funcționa – chestie absolut imposibilă. Nu apucasem să-i spun asta și credeam – în mod greșit, după cum aveam să aflu mai târziu – că nu i-o voi spune niciodată.

Nu, nu mat are cum să funcționeze și acum, mi-am zis eu. *Data trecută a fost un ultim zvâcnet. Așa face câteodată și becul înainte să se ardă.*

Am apăsat pe numele lui, așteptând – mai bine zis, sperând – că nu voi auzi decât tăcere sau o voce metalică de roboțel care îmi va spune că numărul nu mai este alocat. Însă a sunat și, după câteva țârâituri, l-am auzit din nou pe domnul Harrigan:

— Nu răspund acum la telefon. Am să vă sun eu, dacă mi se pare indicat.

— Sunt Craig, domnule Harrigan.

Mă simțeam complet ridicol pentru că vorbeam cu un mort – unul pe obrajii căruia precis începuse să crească mucegaiul (că mă documentasem). Totodată nu mă simțeam deloc ridicol, ci mai degrabă înspăimântat – ca un om care calcă pe pământ blestemat.

— Auziți...

Mi-am umezit repede buzele uscate.

— Nu-i așa că n-ați avut niciun amestec în moartea lui Kenny Yanko? Dacă ați avut... vă rog să bateți în perete.

Și am închis.

Am așteptat bătaia în perete.

Nu am auzit niciuna.

În dimineața următoare, am găsit un mesaj de la **regelepirat 1.** Șase litere: **a a a. C C x.**

N-aveau niciun sens.

M-au băgat în toți sperieții.

★★★

M-am gândit mult la Kenny Yanko în toamna aceea (varianta care circula atunci era că încercase să se furișeze pe geam afară în toiul nopții și căzuse de la etaj). Și mai mult m-am gândit la domnul Harrigan și la telefonul lui pe care acum îmi doresc să-l fi aruncat în lac. Dar mă fascina, da? Era acea fascinație pe care ne-o provoacă întâmplările pe care nu ni le putem explica. Lucrurile care ne sunt interzise. De câteva ori chiar era să-l sun pe domnul Harrigan, însă nu am făcut-o. Nu am făcut-o *atunci*. În trecut, vocea lui mi se păruse reconfortantă, o voce a experienței și succesului s-ar putea spune, vocea bunicului pe care nu l-am cunoscut. Însă acum nu-mi mai puteam aminti cum suna vocea aceea în după-amiezile însorite, când îmi vorbea despre Charles Dickens sau Frank Norris sau D.H. Lawrence sau îmi spunea că internetul e ca o conductă spartă. Acum nu mă gândeam decât la hârâitul ăla de bătrân, ca de șmirghel ros, care-mi zicea că o să mă sune dacă i se pare indicat. Și mă gândeam la cum arătase în sicriu. Precis că tipul de la pompe funebre îi lipise pleoapele, dar cât de mult dura lipiciul ăla? Oare acum avea ochii deschiși? Oare se holbau în beznă în timp ce-i putrezeau în orbite?

Nu-mi dădeau pace gândurile astea.

Când mai era doar o săptămână până la Crăciun, pastorul Mooney m-a rugat să vin în sacristie ca să „schimbăm o vorbă". A vorbit mai mult el. Mi-a spus că tata își făcea griji pentru mine. Slăbeam și luam note mai mici. Aveam eu ceva să-i spun? M-am gândit și mi-am dat seama că i-aș putea spune. Nu chiar tot. Dar măcar o parte.

— O să rămână între noi ce am să vă zic eu?

— Dacă nu este vorba despre automutilare sau despre o infracțiune – una *serioasă* –, atunci răspunsul meu este da. Nu ești la spovedanie, dar majoritatea clericilor știu să țină un secret.

Așa că i-am povestit că m-am încăierat cu un băiat de la școală, un băiat mai mare, pe care-l chema Kenny Yanko și care m-a bătut

destul de tare. I-am spus că nu i-am dorit moartea și că *nu m-am rugat* deloc să pățească ceva, dar el *a murit* la foarte scurt timp după bătaia noastră și eu doar la asta mă gândeam. I-am mai povestit și că domnișoara Hargensen îmi zisese că toți copiii greșesc când au senzația că sunt buricul pământului. I-am spus că vorbele ei m-au ajutat puțin, dar că tot mă gândeam că era posibil să fi jucat un rol în moartea lui Kenny.

Pastorul a zâmbit.

— Profesoara ta are dreptate, Craig. Până la opt ani, am evitat să calc pe crăpăturile din asfalt ca să nu-i rup din greșeală gâtul mamei mele.

— Pe bune?

— Pe bune.

S-a aplecat spre mine. A dispărut zâmbetul.

— Îți voi păstra secretul, dacă îl păstrezi și tu pe al meu. De acord?

— Sigur că da.

— Părintele Ingersoll, de la biserica Saint Anne din Gates Falls, îmi este prieten bun. Este biserica frecventată de familia Yanko. El mi-a povestit că băiatul s-a sinucis.

Cred că am scos un geamăt scurt. Sinuciderea era unul dintre zvonurile care circulaseră în săptămâna de după moartea lui Kenny, dar eu nu-l crezusem. Mi se părea imposibil ca bătăușul ăla mizerabil să se fi gândit vreodată la sinucidere.

Pastorul Mooney tot aplecat spre mine stătea. M-a apucat de o mână și mi-a strâns-o într-ale lui.

— Craig, tu chiar îți închipui că băiatul ăla s-a dus acasă și și-a spus: „Of, Dumnezeule, ce mă fac eu acum? Am bătut un copil mai mic decât mine. Cred că am să mă sinucidii?

— Nu, am răspuns eu, răsuflând prelung, de parcă mi-aș fi ținut respirația vreo două luni. Când prezentați lucrurile așa, nu. Cum a făcut-o?

— Nu am întrebat și nu ți-aș spune nici dacă mi-ar fi povestit părintele Ingersoll. Nu mai trebuie să te gândești la asta, Craig. Băiatul ăla avea multe probleme. Nevoia lui de a arăta că-i mai puternic bătându-te pe tine și pe alți copii ca tine era doar un simptom al acelor probleme. Tu nu ai avut nicio legătură cu moartea

lui.

— Dar dacă mă simt ușurat? Dacă mă bucur că nu mai trebuie să-mi fac griji din cauza lui?

— Aș zice că asta dovedește că ești om.

— Mulțumesc.

— Te simți mai bine acum?

— Da.

Și nu mințeam.

★★★

Cu puțin timp înainte de sfârșitul școlii, domnișoara Hargensen a intrat la ora de Științele Pământului și ne-a zâmbit larg.

— Probabil v-ați imaginat că mai aveți doar două săptămâni și scăpați de mine. Ei, iată că am să vă dau o veste proastă. Domnul de Lesseps, profesorul de Biologie de la liceu, iese la pensie și m-au angajat pe mine în locul lui. Se poate spune că am absolvit gimnaziul și am intrat la liceu.

Câțiva dintre copii au scos niște gemete melodramatice, însă majoritatea am aplaudat și nu cred că a aplaudat cineva mai tare decât mine. Nu mă despărțeam de iubirea mea. Minții mele adolescentine i se părea că e mâna destinului la mijloc. Și, într-un fel, chiar așa era.

★★★

Și eu am absolvit gimnaziul Gates Falls și am început clasa a XI-a la liceul din același oraș. Acolo l-am cunoscut pe Mike Ueberroth, căruia pe atunci i se spunea „Submarinul” – la fel i se spune și acum, când joacă baseball în echipa Baltimore Orioles.

La liceul din Gates, atleții nu aveau cine știe ce relații cu elevii mai studioși (și îmi închipui că așa se întâmplă în cele mai multe licee, pentru că sportivii au un spirit de castă destul de accentuat) și, dacă nu ar fi existat piesa de teatru *Arsenic și dantelă veche*[39], mă îndoiesc că am fi ajuns prieteni. Era și mai puțin probabil să ne împrietenim din cauză că Submarinul era în anul al treilea, iar eu eram doar un amărât de boboc. Dar ne-am împrietenit și suntem și astăzi prieteni, cu toate că ne vedem mult mai rar.

La multe licee se prezintă piese în care joacă doar elevii din ultimul

[39] Comedie polițistă scrisă de Joseph Kesselring în 1939 (n. tr.).

an, însă nu și la Gates. În fiecare an se montau câte două piese și, chiar dacă elevii de la cercul de teatru aveau întâietate la obținerea rolurilor, aveam toți voie să ne prezentăm la probe. Eu cunoșteam subiectul comediei pentru că văzusem la televizor varianta cinematografică într-o sâmbătă ploioasă. Mi-a plăcut foarte mult, așa că am dat și eu probă. Prietena lui Mike, membră în cercul de teatru, l-a convins să dea și el probă și așa a ajuns să interpreteze rolul criminalului Jonathan Brewster. Eu am fost distribuit în rolul complicelui său, slugarnicul doctor Einstein. Rolul acesta a fost jucat în film de Peter Lorre și mi-am dat toată silința să vorbesc ca el și să rostesc cât mai batjocoritor cu putință „Daaa! Daaa!" înainte de fiecare replică. Nu l-am imitat deloc bine, dar trebuie să spun că publicul a fost fascinat. Așa se întâmplă în orășelele de provincie.

În felul acesta am ajuns să mă împrietenesc cu Submarinul și tot în felul acesta am aflat ce se întâmplase în realitate cu Kenny Yanko. Pastorul s-a înșelat, iar necrologul din ziar a avut dreptate. Fusese un accident.

La repetiția generală, în pauza dintre actul întâi și al doilea, eram la automatul cu Coca-Cola și mă uitam urât la el pentru că-mi halise șaptezeci și cinci de cenți fără să-mi dea nimic în schimb. Submarinul a văzut, a plecat de lângă prietena lui, a venit la mine și a dat o palmă zdravănă în colțul din dreapta sus al automatului. Imediat a căzut în tăviță o cutie de Cola.

— Mulțumesc, i-am spus eu.

— Nicio chestie. Trebuie doar să ții minte să-l pocnești fix în colțul ăla.

I-am zis că o s-o fac, deși aveam mari îndoieli că aș putea să lovesc cu aceeași putere.

— Auzi? Am aflat că ai avut niște probleme cu tipul ăla, Yanko? Așa e?

Nu avea niciun rost să neg – oricum trăncăniseră Billy și fetele – și chiar că nu mai aveam niciun motiv să spun că nu a fost așa, mai cu seamă că trecuse destulă vreme de atunci. Așa că am zis că da, era adevărat.

— Vrei să știi cum a murit?

— Am auzit cam o sută de variante. Tu știi alta?

— Eu am aflat adevărul, amice. Știi cine-i tata, da?

— Normal că știu.

Poliția din Gates Falls avea în jur de douăzeci de angajați în uniformă, comandantul secției și un singur detectiv. Iar detectivul acela era chiar tatăl lui Mike, George Ueberroth.

— Îți zic ce s-a întâmplat cu Yanko dacă-mi dai și mie din Cola ta.

— Bine, dar să nu-mi lași bale pe ea.

— Crezi că sunt animal? Hai, dă-mi-o, blegule ce ești!

— Daaa, daaa! am exclamat eu, imitându-l pe Peter Lorre.

Mike a rânjit la mine, a luat cutia, a băut jumătate din ea și apoi a râgâit. La câțiva metri de noi, prietena lui și-a vârât un deget în gură și s-a prefăcut că vomită. Mda, amorul de liceu este o treabă foarte sofisticată.

— Tata a anchetat cazul, a spus Submarinul, înapoindu-mi cutia de Cola. După vreo două zile, eram în casă și l-am auzit discutând cu sergentul Polk. Ei erau pe terasă și beau bere și sergentul a zis că Yanko s-a asfixiat în timp ce făcea laba. Tata a râs și a zis că el a auzit că acum se cheamă „cravată în stil Beverly Hills”[40]. Sergentul a spus că poate doar așa putea nenorocitul ăla de puști să-și producă plăcere, că nicio fată nu se uita la mutra aia a lui ca o pizza. Și tata zice că da, trist, dar adevărat. După care mai zice că pe el l-a nedumerit părul. Că și pe legist l-a nedumerit.

— Ce avea părul? am întrebat eu. Și ce-i aia cravată în stil Beverly Hills?

— Am căutat pe telefon. Așa se zice în argou la asfixierea autoerotică.

A rostit cele două cuvinte cu mare grijă. Și parcă și cu destulă mândrie.

— Adică te spânzuri și faci laba până leșini.

A observat că-mi ieșiseră ochii din orbite și a ridicat din umeri.

— Nu eu scriu știrile, doctore Einstein, eu doar le relatez. Probabil că metoda asta îți dă niște senzații extraordinare, dar eu cred că am să mă abțin.

[40] Expresie din argou, ce se referă la moartea prin asfixiere în urma unor practici de masturbare, care a intrat în uz după decesul actorului american David Carradine (n. tr.).

Și eu.

— Dar ce era cu părul?

— L-am întrebat pe tata. N-a vrut să-mi zică la început, dar, dacă tot auzisem toată discuția, mi-a spus până la urmă. Cică lui Yanko îi albise jumătate din păr.

★★★

M-am gândit mult la asta. Pe de-o parte, povestea Submarinului a pus punct tuturor gândurilor mele că domnul Harrigan ar fi ieșit din mormânt ca să mă răzbune (mai ales atunci când nu puteam să dorm noaptea mă măcina gândul ăsta, oricât de absurd ar fi fost). Acum parcă-mi era milă de Kenny Yanko, când mi-l imaginam ascuns în dulapul lui, cu pantalonii în vine și cu o funie în jurul gâtului și învinețindu-se treptat la față. Ce mod stupid și nedemn de a muri. „În urma unui accident tragic" scrisese în necrologul din *Sun,* descriere mai exactă decât ne puteam da noi seama.

Dar, pe de altă parte, mai era și chestia aia pe care o spusese tatăl Submarinului despre părul lui Kenny. Mă întrebam în permanență ce ar fi putut să provoace așa ceva. Ce ar fi putut să vadă Kenny lângă el în dulap, în timp ce se scufunda în apele întunecate ale leșinului și își freca disperat scula.

În cele din urmă, am apelat la consilierul meu de nădejde: internetul. Acolo părerile erau împărțite. Unii oameni de știință susțineau că nu există absolut nicio dovadă a faptului că un șoc mare poate duce la albirea părului. Alții spuneau că daaa! daaa!, este posibil. Că un șoc brusc și violent poate ucide melanocitele responsabile pentru culoarea părului. Am citit un articol în care se spunea că așa au pățit Thomas Morus și Maria Antoaneta înainte să fie executați. Dar alt articol lua în derâdere aceste afirmații, susținând că sunt doar niște legende. Una peste alta, era cam cum spunea uneori domnul Harrigan despre cumpărarea de acțiuni: dai banul și îți asumi riscul.

Treptat, toate aceste întrebări și preocupări au început să piardă din intensitatea de la început, dar aș minți dacă v-aș spune că l-am uitat complet pe Kenny Yanko. Și acum îmi bântuie uneori prin minte. Kenny Yanko ascuns în dulapul lui și cu funia în jurul gâtului. Poate că nu-și pierduse total cunoștința și încă putea să-și slăbească

ștreangul. Kenny Yanko observând ceva – *poate* – care l-a speriat atât de tare că a leșinat. Că a fost cu adevărat speriat de moarte. Sigur, la lumina zilei, toate gândurile astea ale mele păreau prostești. Dar noaptea, mai ales dacă bătea tare vântul și șuiera în jurul streșinilor, nu prea mai păreau așa.

★★★

În fața vilei care aparţinuse domnului Harrigan a apărut un afiș cu DE VÂNZARE, pus de o agenție imobiliară din Portland, și au trecut câțiva oameni pe acolo ca să o vadă. Erau genul de tipi veniți din Boston sau New York (probabil unii dintre ei ajunseseră aici cu curse charter). Genul de tipi care, aidoma oamenilor de afaceri care participaseră la înmormântarea domnului Harrigan, își închiriau mașini de fițe. Atunci am văzut eu pentru prima oară un cuplu de homosexuali căsătoriți – erau tineri, dar se vedea limpede că au bani și la fel de limpede se vedea că se iubesc foarte mult. Au venit cu un BMW i8, ultimul răcnet, se țineau de mână pe oriunde mergeau și au scos o groază de exclamaţii de încântare (cele mai dese fiind *uau* și *nemaipomenit)* atunci când au vizitat proprietatea. Apoi au plecat și n-au mai revenit.

Am văzut o mulțime dintre acești potențiali cumpărători, pentru că pe proprietatea (administrată de domnul Rafferty, evident) mai rămăseseră să lucreze și doamna Grogan și Pete Bostwick, iar Pete m-a angajat să-l ajut în grădină. Știa că mă pricep la plante și că eram harnic. Primeam doisprezece dolari pe oră pentru zece ore lucrate pe săptămână, bani care-mi prindeau nespus de bine din cauză că nu mă puteam atinge de cei din cont până nu ajungeam la facultate.

Pete îi numea Richie Rich[41] pe eventualii cumpărători. La fel ca perechea de homosexuali cu BMW-ul, toți făceau *uau,* dar niciunul nu cumpăra. Nu mă surprindea deloc asta, deoarece drumul din fața proprietății nu era pavat, priveliștea era doar bunuță, nu mirifică (nu se vedeau de acolo nici lacuri, nici munți, nici vreo faleză stâncoasă de ocean cu un far solitar în larg).

Nici Pete și nici doamna Grogan nu se mirau. Așa că au botezat casa „Elefantul Alb”[42].

[41] Aluzie la comedia cu același titlu, despre un băiețel foarte bogat (n. tr.).

[42] Expresie care desemnează un lucru cu o valoare ridicată, dar al cărui cost

★★★

La începutul iernii din anul 2011, am folosit o parte din banii câștigați ca ajutor de grădinar ca să-mi schimb mobilul de primă generație cu un iPhone 4. În aceeași seară mi-am trecut în el agenda din telefonul vechi și, atunci când am verificat-o, am dat peste numărul domnului Harrigan. Fără să mă gândesc prea mult, am atins ecranul în dreptul lui. A apărut **Apelare dl. Harrigan.** Cu un soi de curiozitate amestecată cu teamă am dus telefonul la ureche.

N-am mai auzit mesajul de întâmpinare al domnului Harrigan. Nici vreo voce de robot care să mă anunțe că numărul nu mai este alocat. Nici măcar n-am auzit să sune. Doar o tăcere desăvârșită. Puteai să spui – hahaha! – că telefonul meu cel nou tăcea mâlc.

Mare ușurare.

★★★

În clasa a X-a am făcut Biologie cu domnișoara Hargensen, la fel de frumoasă ca în trecut, dar pentru care nu mai nutream o dragoste fierbinte. Sentimentele mele se îndreptau acum către o domnișoară mai accesibilă (și mai potrivită din punctul de vedere al vârstei). Wendy Gerard era o blondă minionă din Motton, care tocmai scăpase de aparatul dentar. Curând am început să învățăm împreună și să mergem la filme împreună (sigur, atunci când ne duceau tatăl meu sau mama ei) și să ne sărutăm în ultimul rând de la cinematograf. Și cât îmi mai plăceau chestiile astea siropoase de puști.

Amorul meu pentru domnișoara Hargensen murise de moarte naturală, iar ăsta a fost un lucru bun pentru că a deschis calea spre o prietenie sinceră. Uneori aduceam plante în sala de clasă și, în după-amiezile de vineri, ajutam la curățenia din laboratorul pe care-l împărțeam cu elevii de la clasa de Chimie.

Într-una din după-amiezile acelea, am întrebat-o dacă crede în duhuri.

— Presupun că nu, pentru că sunteți om de știință, am completat eu.

A început să râdă.

— Sunt profesoară, nu om de știință.

— Ați înțeles ce-am vrut să spun.

---

depășește beneficiile aduse (n. tr.).

— Cred că da, însă sunt o bună catolică. Iar asta înseamnă credință în Dumnezeu și în îngeri și în lumea spiritelor. Nu prea știu ce să spun despre exorcism și posesia demonică, pentru că mi se par niște lucruri cam exagerate, dar fantome? Să zicem că jurații încă deliberează. Însă pot să te asigur că n-am participat niciodată la vreo ședință de spiritism și nici nu m-am jucat vreodată cu vreo placă Ouija.

— De ce?

Spălam amândoi chiuvetele, chestie pe care elevii ar fi trebuit s-o facă după ultima oră din săptămână, dar pe care n-o făceau aproape niciodată. Domnișoara Hargensen s-a oprit și mi-a zâmbit. Zâmbetul ei mi s-a părut puțin stânjenit.

— Oamenii care se ocupă de știință nu sunt imuni la superstiții, Craig. Nu cred că-i bine să mă bag în ceva ce nu înțeleg. Bunica mea obișnuia să spună că omul n-ar trebui să strige decât dacă vrea să i se răspundă. Iar mie sfatul ăsta mi s-a părut și încă mi se mai pare unul foarte înțelept. Dar de ce mă întrebi?

N-aveam intenția să-i spun că încă îmi bântuia Kenny gândurile.

— Eu sunt metodist și la biserica noastră vorbim despre Sfântul Spirit. Numai că în Biblia Regelui Iacob[43] se numește Sfântul Duh. Cred că la asta mă gândeam.

— Atunci, dacă există duhuri, sau fantome, sau stafii, sau oricum le-ai zice, sunt convinsă că nu toate sunt sfinte, mi-a răspuns ea.

★★★

Încă voiam să mă fac scriitor, deși îmi cam trecuse dorința de a scrie scenarii de film. Îmi aminteam din când în când de gluma domnului Harrigan despre scenarist și starletă și îmi cam întuneca fanteziile despre showbiz.

În același an, de Crăciun, tata mi-a luat un laptop, iar eu m-am apucat să scriu povestiri. Fiecare rând suna destul de bine, dar rândurile unei proze scurte trebuie să se combine și să formeze un tot, ceea ce nu se întâmpla în cazul meu. În anul următor, șeful Catedrei de engleză m-a ales să redactez ziarul liceului și atunci mi-a intrat în sânge microbul jurnalismului, care nu m-a părăsit nici până în momentul acesta. Și nu cred că mă va părăsi vreodată. Sunt de

[43] Versiunea în limba engleză a Bibliei din 1611 (n. tr.).

părere că auzi un fel de clic, dar nu în cap, ci în suflet, atunci când descoperi locul care ți-a fost sortit. Sigur, l-ai putea ignora, dar acum pe bune, de ce ai face una ca asta?

M-am maturizat și în alte feluri și, în anul al treilea, după ce i-am demonstrat lui Wendy că, da, am prezervative (de fapt, Submarinul le cumpărase pentru mine), am renunțat amândoi la virginitate. Am absolvit al treilea din an (eram 142, totuși) și tata mi-a cumpărat o Toyota Corolla (la mâna a doua, totuși). Am fost acceptat la Emerson, una dintre cele mai bune facultăți de jurnalism din țară, și sunt convins că mi-ar fi acordat cel puțin o bursă de studiu parțială, dar, datorită domnului Harrigan, nu aveam nevoie de ea – norocosul de mine.

Între paisprezece și optsprezece ani am avut parte de câteva furtuni tipic adolescentine, dar nu de prea multe – parcă tot coșmarul cu Kenny Yanko m-ar fi scutit anticipat de o grămadă de angoase specifice vârstei. Plus că îmi iubeam tatăl, nu eram decât noi doi, și cred că asta contează foarte mult.

Când am început facultatea, aproape nici nu mă mai gândeam la Kenny Yanko. Dar mă gândeam la domnul Harrigan. Lucru deloc surprinzător, din moment ce el îmi facilitase accesul la facultate. Și erau zile când mă gândeam și mai des la el. Dacă se întâmpla să fiu acasă într-una din zilele acelea, mă duceam la cimitir și îi puneam flori pe mormânt. Dacă nu eram, dădeam un telefon și Pete Bostwick sau doamna Grogan le puneau pentru mine.

Sfântul Valentin. Ziua Recunoștinței. Crăciunul. Ziua mea de naștere.

În zilele acestea cumpăram și câte un bilet răzuibil de loterie. S-a întâmplat să câștig și câte doi dolari, ba chiar și cinci. O singură dată am câștigat cincizeci. Dar niciodată nu m-am apropiat de premiul cel mare. Nu mă deranja. Dacă l-aș fi câștigat, l-aș fi donat unei organizații de caritate. Cumpăram biletele ca să îmi amintesc, de asta le cumpăram. Datorită lui eram deja bogat.

★★★

Pentru că domnul Rafferty a cheltuit cu generozitate din contul meu, am avut propriul meu apartament când eram în anul trei la Emerson. Un apartament micuț, cu două camere și o baie, dar era în

cartierul Back Bay din Boston, unde nici măcar garsonierele nu sunt ieftine. La vremea respectivă lucram deja la o revistă de literatură. *Ploughshares* este una dintre cele mai bune reviste de acest fel din țară și mereu a avut un redactor faimos și extrem de priceput, dar tot trebuie să fie cineva care să citească materialele primite – și acel cineva eram eu. Îmi plăcea munca asta, cu toate că multe dintre textele primite spre publicare erau de același nivel cu o poezie memorabilă, dar incredibil de proastă, care se chema „Zece motive pentru care îmi urăsc mama". Mă încuraja să văd cât de mulți aspiranți la statutul de prozatori scriau mai prost decât mine. Poate vi se pare urât din partea mea. Probabil chiar așa este.

Cu treaba asta mă ocupam într-o seară, având în stânga o farfurioară cu biscuiți Oreo și în dreapta o cană cu ceai, când mi-a sunat telefonul. Era tata. Mi-a spus că are să-mi dea o veste proastă și m-a anunțat că domnișoara Hargensen a murit.

În prima clipă n-am putut să articulez niciun cuvânt. Nu-mi mai părea absolut deloc important mormanul de manuscrise cu poezii și proză din fața mea.

— Craig? a spus tata. Mai ești la telefon?

— Da. Cum s-a întâmplat?

Mi-a povestit ce știa, iar eu am aflat mai multe după două zile, în publicația online a orașului Gates Falls – *Weekly Enterprise*. Titlul era: PROFESOARĂ ÎNDRĂGITĂ DE TOȚI ÎȘI GĂSEȘTE MOARTEA ÎN VERMONT. Victoria Hargensen Corliss încă preda Biologia la liceul din Gates; soțul ei era profesor de matematică în orașul învecinat, Castle Rock. Au decis să-și petreacă vacanța de primăvară într-o excursie cu motocicletele prin New England, urmând să rămână în fiecare noapte la câte o pensiune de pe traseu. Tocmai se întorceau, erau aproape de granița dintre Vermont și New Hampshire, când Dean Whitemore, în vârstă de treizeci și unu de ani, din Waltham, Massachusetts, a intrat pe cealaltă bandă a șoselei și i-a lovit frontal. Ted Corliss a murit pe loc. Victoria Corliss – femeia care m-a dus în cancelarie după ce m-a bătut Kenny Yanko și mi-a dat (deși nu avea voie) un antiinflamator din flaconul pe care-l avea în poșetă – a murit în drum spre spital.

Lucrasem ca stagiar la *Enterprise* cu o vară în urmă, mai mult

ocupându-mă de aruncarea gunoiului, dar și scriind câteva cronici sportive și de film. Când l-am sunat pe Dave Gardener, redactorul acelui ziar, el mi-a dat niște detalii nepublicate de *Enterprise*. Dean Whitmore fusese arestat de patru ori pentru conducere sub influența alcoolului, dar tatăl lui era un tip cu conturi bogate în paradisurile fiscale (cât de mult îi mai detesta domnul Harrigan pe parveniții ăștia noi) și o armată de avocați scumpi s-au îngrijit de eliberarea lui Whitmore în primele trei împrejurări. La a patra, după ce a intrat cu mașina în zidul unui supermarket din Hingham, a evitat arestarea, dar și-a pierdut carnetul de conducere. Conducea fără permis și era și beat atunci când a lovit motocicleta lui Corliss.

— Muci de beat era, așa s-a exprimat Dave.

Și mi-a mai zis:

— O să scape ieftin, doar cu un simplu avertisment. O să aibă tati grijă de asta. Ai puțină răbdare și ai să vezi.

— Nu se poate!

Îmi venea să vomit numai când mă gândeam la asta.

— Dacă informațiile tale sunt corecte, e clar că-i vorba despre ucidere din culpă în urma unui accident rutier.

— Ai puțină răbdare și ai să vezi, a repetat el.

★★★

Funeraliile au avut loc la Saint Anne, biserică frecventată de domnișoara Hargensen – nici măcar în gând nu-i puteam spune „Victoria" – și soțul ei, loc unde își făcuseră și nunta. Domnul Harrigan fusese bogat, fusese ani buni o persoană extrem de influentă în lumea afacerilor din America, însă la înmormântarea lui Ted și a Victoriei Corliss au luat parte mult mai mulți oameni decât la a lui. Saint Anne este o biserică mare, însă în ziua aceea era plină ochi, nici măcar locuri în picioare nu prea mai erau; și dacă părintele Ingersoll nu ar fi vorbit la microfon, din cauza plânsetelor nu s-ar fi auzit nimic din ce spunea. Amândoi fuseseră profesori foarte îndrăgiți, se căsătoriseră din dragoste și, desigur, erau tineri.

Tineri erau și majoritatea oamenilor care luau parte la înmormântare. Eram și eu acolo; Regina și Margie erau acolo; Billy Bogan era acolo, la fel și Submarinul, care venise special din Florida, unde juca într-o echipă de baseball. Am stat alături de el. Submarinul

cel uriaș nu plângea, dar avea ochii roșii și își trăgea mereu nasul.

— Ai făcut ore cu ea? l-am întrebat eu în șoaptă.

— Biologie comparată, a spus Submarinul. În ultimul an. Aveam nevoie la absolvire. Mi-a făcut cadou un 6. Și am fost și în cercul ei de observare a păsărilor. Mi-a scris o recomandare pe care am atașat-o la cererea de înscriere la facultate.

Și mie îmi scrisese una.

— Nu-i deloc corect, a murmurat Submarinul. Deloc nu e. Nu făceau nimic rău, doar se plimbau cu motocicletele. Și purtau căști.

Billy arăta la fel ca în liceu, însă Margie și Regina erau fardate și purtau rochii de femei în toată firea, așa că mi se păreau mai în vârstă, aproape mature. La finalul slujbei, am ieșit toți din biserică, m-au îmbrățișat, iar Regina m-a întrebat:

— Mai ții minte cum te-a îngrijit în seara aia când ai luat bătaie?

— Da, am răspuns eu.

— Mie mi-a dat din crema ei de mâini, a reînceput să plângă Regina.

— Sper să stea pe viață la pușcărie nenorocitul ăla, a spus cu înverșunare Margie.

— Corect, a zis Submarinul. Să-l închidă și să arunce cheia.

— Așa vor face, am spus eu.

Dar bineînțeles că eu mă înșelam și Dave avea dreptate.

★★★

În iulie a avut loc procesul lui Dean Whitmore. A fost condamnat la patru ani de închisoare, sentință ce urma să fie suspendată dacă accepta să intre la dezalcoolizare și trecea cu bine de examenele inopinate de urină de pe parcursul acelor patru ani. Eu lucram din nou la *Enterprise* (cu jumătate de normă, ce-i drept, dar măcar acum eram plătit). Fusesem avansat la secția de afaceri locale și ocazional mă ocupam și de articolul de fond. A doua zi după pronunțarea sentinței în cazul Whitmore – dacă o putem numi astfel – mi-am manifestat indignarea în fața lui Dave Gardener.

— Te înțeleg perfect, e o mare porcărie, a spus el, dar trebuie să te maturizezi, Craigy. Trăim în lumea reală, unde banii vorbesc și oamenii ascultă. Mulți bani au circulat în cazul Whitmore, fii convins de asta. Și acum tu ce mai faci? N-ar trebui să-mi prezinți un articol

de patru sute de cuvinte despre Târgul de Meserii?

★★★

Nu era suficientă internarea într-o clinică de dezalcoolizare – poate chiar una cu terenuri de tenis și traseu de golf. Nu erau suficienți patru ani de testare a pișatului, mai ales când aveai cu ce să plătești pe cineva să-ți dea mostre curate dacă știai dinainte când o să te testeze. Iar Whitmore probabil că avea cum să afle.

Pe parcursul lunii august, m-am gândit uneori la un proverb african pe care-l citisem în școală: „Când un bătrân moare, o bibliotecă arde". Victoria și Ted nu fuseseră bătrâni, dar asta era și mai rău, pentru că nu își vor mai putea atinge potențialul maxim. Toți tinerii prezenți la înmormântare, fie încă studenți, fie proaspeți absolvenți ca mine și prietenii mei, păreau a sugera că într-adevăr arsese *ceva,* ceva ce nu va mai putea să fie reclădit niciodată.

Mi-aminteam ce frumos ne desena pe tablă frunze și crengi de copaci. Mi-aminteam cum făceam amândoi curățenie vineri după-amiaza în jumătatea de laborator unde ne ţineam orele de biologie, apoi, ca să nu lăsăm treaba neterminată, și în jumătatea care aparţinea chimiei; și cum râdeam când spălam chiuvetele, iar ea se întreba dacă vreun elev de tip Dr. Jeckyll se va transforma în Mr. Hyde și va porni să facă tărăboi pe coridoare. Mi-am amintit cum mi-a spus *Nu te condamn,* atunci când am refuzat să mă întorc în sala de sport după ce m-a bătut Kenny. Mi-am amintit toate lucrurile astea și parcă i-am simțit parfumul în nări și după aia m-am gândit că boul care a ucis-o o să iasă *magna cum laude* de la dezalcoolizare și o să-și vadă mai departe de viața lui de cretin, senin ca o duminică în Paris.

Nu, nu era suficient.

Când am ajuns acasă în după-amiaza aceea, am început să scotocesc prin sertarele biroului, nevoind să recunosc nici măcar față de mine însumi ce anume căutam... sau din ce motiv. Însă obiectul cu pricina nu se afla acolo, fapt care m-a făcut să mă simt dezamăgit și ușurat totodată. Am vrut să ies din cameră, dar m-am întors și m-am ridicat pe vârfuri ca să caut pe raftul de sus al dulapului unde aveam obiceiul să arunc toate fleacurile. Am găsit un deșteptător vechi, un iPod care se spărsese când l-am scăpat pe aleea din fața casei în timp ce mă dădeam cu placa, un talmeș-balmeș de căști și cabluri. Mai

erau acolo o cutie cu cartonașe de baseball și un vraf de cărți de benzi desenate cu Spider-Man. Foarte în spate am găsit un hanorac cu sigla echipei de baseball Red Sox, mult prea mic acum pentru mine. L-am ridicat și sub el se afla iPhone-ul primit de la tata în dar de Crăciun. În vremurile de demult, când eram un puști sfrijit. Tot acolo era și încărcătorul. Am pus la încărcat vechiul meu telefon, tot fără să îmi mărturisesc mie însumi ce aveam de gând să fac. Dar astăzi, când mă gândesc la ziua aceea – și nu au trecut prea mulți ani de atunci – cred că m-a motivat ceva ce-mi spusese domnișoara Hargensen în timp ce spălam chiuvetele din laboratorul de chimie: *Omul n-ar trebui să strige decât dacă vrea să i se răspundă.* Iar atunci chiar că voiam asta.

Probabil nici n-o să se încarce, mi-am spus. *Stă de mulți ani acolo și a intrat praful în el.* Dar s-a încărcat. În seara aceea, după ce tata s-a dus la culcare, l-am luat și m-am uitat la simbolul cu bateria din colțul din dreapta sus. Era plină.

Măi, ce nostalgie m-a cuprins. Am revăzut e-mailuri de demult, fotografii cu tata din perioada de dinainte să încărunțească și IM-uri schimbate cu Billy Bogan. Fără nimic important, firește – doar bancuri și informații edificatoare de genul tocmai **ce m-am pâr âit** și întrebări incisive ca **i-ai făcut tema la algebră?** Fuseserăm ca doi puști tembeli care se fac că vorbesc la un telefon improvizat din două cutii goale de conservă și o sfoară. Dar în fond, dacă stai să te gândești, cam la asta se rezumă comunicarea din epoca noastră modernă: baliverne de dragul balivernelor.

Am luat telefonul cu mine în pat, la fel cum făceam pe vremuri, când nu aveam nevoie să mă bărbieresc și sărutul Reginei mi se părea o realizare epocală. Însă patul, pe vremuri prea mare, mi se părea acum prea mic. M-am uitat spre posterul cu Kate Perry de pe peretele de vizavi. Îl lipisem acolo când ea mi se păruse – așa îi păruse elevului de gimnaziu care eram eu atunci – cea mai sexy și mai nostimă tipă din câte existau pe lume. Acum nu mai eram puștiul sfrijit de atunci, dar la fel mi se părea.

Dacă există duhuri, îmi spusese domnișoara Hargensen, *sunt convinsă că nu toate sunt sfinte.*

Mi-am amintit cuvintele ei și m-am oprit. Dar apoi m-am gândit din nou la boul ăla iresponsabil care juca acum tenis la clinica de

dezalcoolizare și am continuat. Am apelat numărul domnului Harrigan. *Nu-i nimic,* mi-am zis eu. *N-o să se întâmple nimic. Nu se* poate *întâmpla nimic. E doar o modalitate prin care să-ți cureți bardul din computerul minții, să-ți ștergi fișierele cu furie și regrete și să-ți creezi unele noi.*

Numai că o parte din mine știa că *se va întâmpla* ceva, așa că nu m-am mirat deloc atunci când am auzit țârâitul, nu tăcerea. Nu am fost surprins nici când mi-a vorbit cu vocea aceea ruginită, care ieșea din telefonul pe care-l pusesem în buzunarul mortului cu aproape șapte ani în urmă: „Nu răspund acum la telefon. Am să vă sun eu dacă mi se pare indicat."

— Bună seara, domnule Harrigan! Sunt Craig.

Vocea-mi suna incredibil de calm dacă te gândești că vorbeam cu un cadavru care probabil chiar auzea ce spun.

— Un tip, pe care-l cheamă Dean Whitmore, i-a ucis pe profesoara mea preferată din liceu și pe soțul ei. Era beat și a intrat cu mașina în ei. Erau oameni buni. Ea m-a ajutat la nevoie și tipul ăla n-a primit pedeapsa meritată. Cam atât am avut eu să vă spun.

Însă nu era doar atât. Mesajul trebuia transmis în doar treizeci de secunde, iar eu nu le folosisem pe toate. Așa că am spus și restul, am spus și ce mă măcina cu adevărat, dar pe ton și mai scăzut, ca un fel de mârâit:

— Aș vrea să moară.

★★★

Acum lucrez la *Times Union,* ziar difuzat în Albany și în împrejurimi. Salariul e de toată jena și probabil că aș câștiga mai mult dacă aș scrie pentru BuzzFeed[44] sau pentru TMZ[45], dar aveam contul din bancă și, în plus, îmi făcea plăcere să lucrez la un ziar adevărat, unul pe hârtie, cu toate că astăzi cam totul se petrece în spațiul virtual. N-aveți decât să spuneți că sunt de modă veche, dacă așa credeți.

M-am împrietenit cu Frank Jefferson, IT-istul care ne repara computerele și, într-o seară, când am ieșit împreună la bere la Madison Pour House, i-am spus că odată am reușit să accesez

[44] BuzzFeed, companie de știri on-line (n. tr.).

[45] TMZ, site specializat în prezentarea știrilor de senzație (n. tr.).

mesageria vocală a unui mort... dar numai dacă îl sunam de pe telefonul vechi, pe care-l avusesem pe vremea când tipul încă trăia. L-am întrebat pe Frank dacă a mai auzit vreodată o chestie ca asta.

— Nu, mi-a răspuns el, dar este posibil.

— Cum?

— Habar n-am, însă în primele generații de computere și telefoane mobile au existat tot soiul de aberații. Unele au rămas legendare.

— Și în iPhone-uri?

— Mai ales în ele, a zis el, legănându-și berea în halbă. Pentru că s-a grăbit foarte mult fabricarea lor. Steve Jobs n-ar recunoaște asta în vecii vecilor, dar ăia de la Apple erau speriați de moarte când se gândeau că, în doi ani, poate doar în unul singur, BlackBerry ar fi pus stăpânire pe toată piața telefoniei mobile. Unele dintre primele iPhone-uri se blocau de fiecare dată când tastai litera *l*. Puteai să trimiți mai întâi un e-mail și după aia să navighezi pe internet, dar, dacă mai întâi navigai pe net și *apoi* încercai să trimiți e-mailul, se întâmpla să ți se închidă telefonul.

— Și eu am pățit asta o dată sau de două ori, am zis. A trebuit să-l repornesc.

— Da. Se întâmplau tot felul de chestii asemănătoare. În legătură cu ce mi-ai povestit tu? Cred că mesajul de întâmpinare al tipului a rămas cumva blocat în soft, la fel cum îți rămâne o bucățică de zgârci între dinți după ce mănânci friptura. Să-i zicem „duhul din sistem".

— Mda, am mormăit eu, dar nu-i un duh sfânt.

— Ce zici?

— Nimic, am răspuns eu.

★★★

Dean Whitmore a murit în cea de-a doua zi petrecută la Centrul de Tratament Raven Mountain, o clinică luxoasă, fără prea multe restricții, situată în nordul statului New Hampshire (chiar erau acolo terenuri de tenis, plus o sală cu jocuri de masă și o piscină). Am aflat aproape imediat pentru că îmi setasem o alertă Google cu numele lui, atât pe laptop, cât și pe computerul de la *Weekly Enterprise*. Nu era specificată cauza morții – că doar banii vorbesc cel mai tare și mai convingător, nu? –, așa că am făcut un drum până în orașul Maidstone. Acolo m-am dat reporter, am pus câteva întrebări și mi-

am luat la revedere de la niște bănuți din cei pe care mi-i lăsase domnul Harrigan.

Nici n-a fost nevoie să insist prea mult pentru că oamenilor le place să vorbească, iar sinuciderea lui Whitmore se pare că a fost puțin mai neobișnuită. La Raven Mountain, pacienții internați se numeau oaspeți, nu drogați sau alconauți, stăteau singuri într-o cameră dotată cu baie. Dean Whitmore a intrat în baie înainte de micul dejun și a dat pe gât niște șampon. Dar nu ca să se sinucidă – cel puțin așa se părea –, ci ca să-și lubrifieze gâtlejul. Abia după aia a rupt un săpun în două, a aruncat jumătate pe jos și și-a îndesat în gât jumătatea cealaltă.

Am aflat cea mai mare parte din aceste detalii de la unul dintre consilierii de acolo, a căror treabă era să îi dezvețe pe bețivi și toxicomani de obiceiurile lor nesănătoase. Consilierul ăsta, pe care-l chema Randy Squires, a stat în Toyota mea și a băut pe nerăsuflate o sticlă de whisky Wild Turkey cumpărată din cei cincizeci de dolari pe care i-i dădusem (fiți fără grijă, că mi-am dat seama de ironia situației). L-am întrebat dacă Whitmore a lăsat cumva vreun bilet în care să-și explice gestul.

— A lăsat, mi-a spus Squires. Unul lacrimogen chiar. Cam ca o rugăciune. „Iubiți din tot sufletul vostru", așa scria acolo.

Mi s-a făcut pielea de găină pe brațe. Bine că aveam mâneci lungi și nu se vedea. Și am reușit să schițez un zâmbet. I-aș fi putut spune că nu era nicio rugăciune, ci un vers din „Stand By Your Man" al lui Tammy Wynette. Oricum Squires n-ar fi priceput la ce mă refer și nici nu aveam vreun motiv să-i explic. Asta ne privea doar pe mine și pe domnul Harrigan.

★★★

Trei zile am tot pus întrebări în dreapta și în stânga. Când m-am întors, tata m-a întrebat dacă m-am distrat bine în minivacanță. I-am răspuns că da. M-a întrebat dacă eram pregătit să mă întorc la cursuri peste două săptămâni. I-am răspuns că da. M-a privit cu atenție și m-a întrebat dacă s-a întâmplat ceva rău. I-am răspuns că nu, dar fără să-mi dau seama dacă răspunsul meu era minciună sau nu.

O parte din mine încă voia să creadă că moartea lui Kenny Yanko fusese una accidentală și că Dean Whitmore se sinucisese, posibil

dintr-un sentiment de vinovăție. Încercam totuși să-mi imaginez cum le-a apărut domnul Harrigan în față și le-a provocat moartea. Dar nu eram în stare. Dacă *se întâmplase* una ca asta, însemna că eu eram complice la crimă, măcar din punct de vedere moral, dacă nu și legal. La urma urmei, eu îi dorisem moartea lui Whitmore. Poate în adâncul sufletului și pe cea a lui Kenny.

— Sigur? m-a întrebat tata.

Nu-și lua ochii de la mine și mă privea așa cum obișnuia s-o facă pe vremea când eram un țânc și făceam câte o năzbâtie.

— Absolut, am zis eu.

— Bine. Știi unde mă găsești dacă vrei să vorbești cu cineva.

Da, știam. Slavă Domnului că era alături de mine, însă nu puteam să discut problema asta. Nici cu el, nici cu nimeni altcineva. Aș fi părut nebun cu acte în regulă.

M-am dus în camera mea și am luat iPhone-ul de pe raftul dulapului. Bateria rezista și acum. Dar de ce l-am scos din dulap? Voiam să-l sun în mormânt ca să-i mulțumesc? Să-l întreb dacă pe bune mai era acolo? Nu-mi aduc aminte și probabil nici nu contează, pentru că nu l-am sunat. Când am deschis telefonul am văzut că primisem un mesaj de la **regelepirat 1.** Îmi tremura tare rău degetul când l-am atins și l-am deschis. Mesajul era acesta: **CCC oT.**

În timp ce mă holbam la el, mi-am dat seama de un lucru care nici măcar nu-mi trecuse prin minte înainte. Dacă eu îl țineam cumva captiv pe domnul Harrigan? Legat de preocupările mele pământene prin telefonul pe care i-l pusesem în buzunar înainte de închiderea sicriului? Dacă îl făceau să sufere cererile mele? Sau îl torturau?

Nici vorbă, mi-am spus eu. *Adu-ți aminte ce ți-a zis doamna Grogan despre Dusty Bilodeau. Ți-a zis că n-a mai putut să se angajeze nici măcar ca să adune găinațul din cotețul de găini al babei Dorrance Marstellar după ce a furat de la domnul Harrigan. A avut el grijă de asta.*

Da. Și încă ceva. A mai zis că era un om foarte corect, dar dacă nu-i răspundeai în același fel, atunci să te păzească Dumnezeu. Se purtase corect Dean Whitmore? Nu. Dar Kenny Yanko – el se purtase corect? Același răspuns. Deci poate domnul Harrigan a vrut să intervină ca să pună lucrurile la punct. Ba poate chiar i-a făcut plăcere.

— Dacă într-adevăr a fost el, am șoptit.

El fusese. Eram convins. Și mai știam ceva. Știam ce înseamnă mesajul: *Craig, oprește-te.*

Pentru că îi făceam rău, sau pentru că-mi făceam mie.

Am ajuns la concluzia că, până la urmă, nici nu conta.

★★★

În ziua următoare a plouat rău; a fost genul ăla de ploaie torențială fără tunete care te vestește că toamna își va intra în drepturi peste o săptămână sau două. Și ploaia aia era un lucru bun, pentru că însemna că turiștii – câți mai rămăseseră – erau toți la adăpostul caselor lor de vacanță și nu era nimeni pe malul Castle Lake. Mi-am lăsat mașina în zona de picnic din nord și am mers pe jos către locul pe care îl numeam Trambulina. Asta se întâmpla pe vremea când eram toți copii și ne duceam acolo în costume de baie și ne provocam să sărim de pe ea.

M-am dus pe marginea țărmului înalt, acolo unde se termina covorul din ace de pin și începea stânca stearpă, adică realitatea supremă a regiunii New England. Mi-am vârât mâna în buzunarul drept de la pantalonii mei kaki și am scos iPhone-ul. L-am ținut o clipă în palmă, amintindu-mi încântarea din acea dimineață de Crăciun de demult când rupsesem hârtia colorată și văzusem pe cutie logoul Apple. Oare zbierasem de fericire? Nu mai țineam minte, dar aproape sigur că așa făcusem.

Încă era încărcat, chit că doar pe jumătate. L-am sunat pe domnul Harrigan și știam că, în pământul negru al Cimitirului Ulmului, în buzunarul de la un costum elegant, acum pătat cu mucegai, cânta Tammy Wynette. I-am ascultat pentru o ultimă dată vocea scârțâită de bătrân care mă anunța că mă va suna el dacă i se părea indicat.

Am așteptat semnalul de înregistrare. Și am spus:

— Vă mulțumesc pentru tot, domnule Harrigan. La revedere!

Am închis telefonul, mi-am luat avânt și l-am aruncat cât de departe am putut. M-am uitat după el cum zboară pe sub cerul cenușiu. L-am văzut cum a căzut în apă.

Am băgat mâna în buzunarul stâng și mi-am scos de acolo iPhone-ul pe care-l foloseam atunci, un 5C cu carcasă colorată. Am vrut să-l arunc și pe el. Cu siguranță că mă puteam descurca totuși cu un

telefon fix și precis că mi-ar fi făcut viața mai ușoară. Fără vorbărie inutilă, fără mesaje absurde de genul **Ce mai faci,** fără emoticoane stupide. Dacă, după facultate, aveam să-mi găsesc de lucru la vreun ziar și trebuia să țin legătura cu redacția și reporterii de pe teren, atunci aș fi putut să folosesc un telefon oferit de angajator și pe care l-aș fi înapoiat la încheierea contractului de muncă.

Mi-am luat din nou avânt și am rămas cu mâna în aer mult timp – cel puțin așa mi s-a părut mie, dar poate că n-a fost decât un minut, cel mult două. În cele din urmă, mi-am băgat telefonul la loc în buzunar. Nu sunt sigur dacă toată lumea e dependentă de chestiile astea care seamănă cu cutiile de conserve legate între ele cu sfoară, dar știu că eu sunt și știu că era și domnul Harrigan. Mă rog, a devenit atunci când a primit telefonul de la mine. Iar acesta este motivul pentru care i l-am strecurat atunci în buzunarul costumului în care a fost înmormântat. Eu cred că, în secolul al XXI-lea, telefoanele reprezintă convenția matrimonială dintre noi și lume. Și, dacă am dreptate, probabil că această căsnicie este una cum nu se poate mai nefericită.

Sau poate nu este. După ce s-a întâmplat cu Yanko și Whitmore și după ultimul mesaj primit de la **regelepirat 1,** încă am o mulțime de nelămuriri. Dar de două lucruri sunt absolut sigur, iar ele sunt de neclintit, la fel ca stânca din New England. Nu vreau să fiu incinerat după moarte și vreau neapărat să fiu îngropat cu toate buzunarele goale.

VIAȚA LUI CHUCK

ACTUL III: ÎȚI MULȚUMIM, CHUCK!

1

Marty Anderson a văzut panoul publicitar cu o zi înainte ca internetul să dispară pe vecie. Funcționase prost în toate cele opt luni trecute de la primele întreruperi. Toți erau de acord că nu era decât o chestiune de timp și toți erau de acord că o vor scoate cumva la capăt atunci când lumea virtuală se va cufunda definitiv în întuneric – în fond, se mai descurcaseră și fără ea, nu? Plus că mai existau și alte probleme. Multe specii de păsări și de pești erau amenințate cu extincția, iar acum mai trebuiau să se gândească și la California, care era deja pe ducă și poate foarte curând va înceta să mai existe.

Marty rămăsese peste program la școală, pentru că aceasta era cea mai urâtă zi pentru cadrele didactice de liceu, ziua destinată ședinței cu părinții. Pe parcursul ei, Marty descoperise prea puțini părinți interesați de progresul școlar (sau de lipsa acestuia) al micuțului Johnny sau al micuței Janey. Cei mai mulți voiau să discute doar despre probabila suspendare a internetului care le-ar distruge definitiv conturile de Facebook și Instagram. Nimeni nu a pomenit despre Pornhub, însă Marty bănuia că mulți dintre părinții veniți la ședință – atât mame, cât și tați – jeleau iminenta dispariție și a acelui site.

În mod normal, Marty ar fi ocolit autostrada și ar fi ajuns acasă cât ai bate din palme, însă acum era imposibil din cauza prăbușirii podului de peste Otter Creek. Asta se întâmplase în urmă cu patru luni și nu părea să se grăbească nimeni să-l repare; acolo nu erau decât barierele cu dungi portocalii, deja mânjite și acoperite cu graffiti.

Fiind închisă ruta ocolitoare, Marty a fost obligat să străbată centrul orașului ca să ajungă în Cedar Court unde locuia – la fel au trebuit să facă și ceilalți conducători auto care locuiau în zona de est a orașului. Bine măcar că, datorită ședinței, a plecat de la școală la ora cinci, nu la trei când traficul rutier atingea valori maxime, iar un drum de doar douăzeci de minute pe vremuri, ar fi durat acum cel

puțin o oră, poate chiar mai mult, pentru că erau o groază de semafoare care nu funcționau nici ele. Nici nu porneai bine de pe loc și trebuia să te oprești iarăși, în zgomot de claxoane, scrâșnet de frâne, bubuit de tamponări și fluturări furioase de degete mijlocii. A fost nevoit să aștepte zece minute în intersecția dintre Main Street și Market Street, așa că a avut timp suficient să observe panoul publicitar de pe blocul Midwest Trust.

Până în ziua aceea, acolo se făcea reclamă la una dintre companiile aeriene, Delta sau Southwest – Marty nu mai ținea minte care anume. În această după-amiază, grupul vesel de stewardese care pozau braț la braț fusese înlocuit cu o fotografie a unui bărbat cu chipul rotund ca luna plină și ochelari cu rame negre, perfect asortate cu părul lui brunet și frumos pieptănat. Fără sacou pe el, dar cu cravata iscusit înnodată la gulerul cămășii albe, stătea la un birou, cu un stilou în mână. Pe mâna cu stiloul se vedea o cicatrice în formă de semilună, care nu se știe din ce motiv nu fusese retușată de cel care îl fotografiase. Lui Marty i se părea că are un aer de contabil. Și zâmbea binedispus de pe blocul acela înalt la ambuteiajele de la ora amurgului. Deasupra capului său scria cu litere albastre: CHARLES KRANTZ. Sub birou, scria cu roșu: 39 DE ANI MINUNAȚI! ÎȚI MULȚUMIM, CHUCK!

Marty nu auzise niciodată de Charles „Chuck" Krantz, dar bănuia că fusese mare sculă la banca Midwest Trust de meritase ca, la pensionare, să i se dăruiască o fotografie pe un panou publicitar bine luminat, panou care probabil avea cel puțin patru metri și jumătate înălțime și cincisprezece lățime. Înseamnă că poza era una veche, dacă scria acolo că lucrase aproape patruzeci de ani. Altminteri, ar fi trebuit să aibă părul alb.

— Sau să nu mai aibă păr deloc, a spus Marty, trecându-și degetele prin propria-i podoabă capilară care îl cam părăsea.

Cinci minute după aceea, și-a încercat norocul prin intersecția principală din centru, când s-a făcut din senin o breșă în puhoiul de mașini. A țâșnit cu Priusul prin ea, încordându-se în fața unei eventuale coliziuni și ignorând pumnul pe care i-l arăta alt șofer care abia reușise să frâneze la câțiva centimetri de portiera lui.

Alt blocaj când să iasă de pe Main Street și altă tamponare evitată

ca prin urechile acului. Până a ajuns acasă, uitase complet de panoul publicitar. A dus mașina în garaj, a apăsat butonul care închidea ușa și apoi a stat un minut înăuntru, încercând să-și regleze respirația și să nu se mai gândească la faptul că și a doua zi urma să treacă prin același infern. Pentru că ruta ocolitoare era închisă, pur și simplu nu avea de ales. Sigur, presupunând că voia să meargă în continuare la serviciu, iar ideea că ar putea să sune, să spună că nu se simte bine și să-și ia o zi liberă (că avea de unde) i se părea acum o variantă mult mai atrăgătoare.

— Nici n-aș fi singurul care face asta, a mărturisit el garajului gol.

Așa și era. În *The New York Times* (pe care-l citea cu regularitate în fiecare dimineaţă pe tabletă – evident, cu condiția să funcţioneze internetul) scria că absenteismul înregistra valori uriașe la nivel mondial.

Și-a luat teancul de cărți într-o mână și servieta veche și roasă în cealaltă. Era plină cu lucrări pe care trebuia să le corecteze, încărcat în halul ăsta, s-a dat cu greu jos din mașină și a închis portiera împingând-o cu fundul. Și-a văzut umbra pe perete cum se mișca de parcă dansa pe muzică disco de demult și i-a venit să râdă. S-a speriat când și-a auzit râsetele; nu se mai pomenea așa ceva în zilele astea. Și imediat a scăpat din mână jumătate din cărți, ceea ce a sugrumat din fașă orice bună dispoziție.

A adunat de pe jos *Introducere în literatura americană* și *Patru romane scurte* (actualmente preda elevilor de clasa a X-a romanul *Semnul roșu al curajului)* și a intrat în casă. Nici n-a pus bine cărțile și servieta pe blatul din bucătărie când a sunat telefonul. Telefonul fix, firește; în zilele acelea, telefoanele mobile nu mai aveau deloc semnal. Uneori chiar se gratula pentru că-și păstrase fixul când toți colegii lui renunțaseră la ale lor. Oamenii ăia chiar că au luat țeapă, că au crezut că dau lovitura când s-au înscris pe lista de așteptare ca să-și cumpere un mobil apărut acum un an sau... hai să nu mai vorbim despre asta. Măi, băiete, mai degrabă o să reușești să mergi din nou pe ruta ocolitoare înainte să ajungi în fruntea listei ăleia. Dar chiar și telefoanele fixe se întrerupeau frecvent.

Nu se mai afișa numele persoanei care suna, dar își cam imagina cine poate să fie la capătul celălalt, așa că a ridicat receptorul și a

spus:

— Bună, Felicia!

— Unde-ai fost până acum? l-a întrebat fosta soție. De o oră tot încerc să dau de tine!

Marty i-a povestit despre ședința cu părinții și despre lungul drum până acasă.

— Ești bine?

— O să fiu imediat ce mănânc ceva. Tu ce faci, Fel?

— Nici prea-prea, nici foarte-foarte, dar azi am mai avut șase.

Marty nu avea nevoie să întrebe ce însemna „șase". Felicia era asistentă la spitalul City General, unde personalul medical se autointitulase de ceva vreme „Batalionul Sinucigașilor".

— Îmi pare rău.

— Așa sunt vremurile pe care le trăim.

Parcă o și vedea ridicând din umeri și s-a gândit că, în urmă cu doi ani – pe când încă erau soț și soție –, șase sinucideri într-o singură zi ar fi zguduit-o, i-ar fi frânt inima și ar fi împiedicat-o să doarmă. Dar se pare că te poți obișnui cu absolut orice.

— Îți mai iei medicamentele pentru ulcer, Marty?

N-a apucat să-i răspundă, pentru că ea s-a grăbit să continue:

— Nu vreau să te pisez la cap, pur și simplu sunt îngrijorată. Știu că am divorțat, dar asta nu înseamnă că nu-mi mai pasă de tine, pricepi?

— Pricep. Și da, mi le iau.

Jumătate adevăr și jumătate minciună, pentru că medicamentul numit Carafate, prescris de doctor, era acum imposibil de găsit, așa că trebuia să se bazeze pe Omeprazol. A mințit pe jumătate pentru că și lui îi mai păsa de ea. Ba chiar se înțelegeau mai bine de când nu mai erau căsătoriți. Unde mai pui că făceau și sex și, cu toate că asta se întâmpla doar ocazional, adevărul era că le ieșea mult mai bine decât înainte.

— Mulțumesc pentru grijă.

— Serios?

— Da, doamnă.

A deschis frigiderul. Nu prea avea de unde alege, dar mai erau niște crenvurști acolo, câteva ouă și un păhărel de iaurt cu afine, pe

care voia să-l mănânce înainte de culcare. Avea și trei cutii de bere.

— În regulă. Câți părinți au venit la ședință?

— Mai mulți decât mă așteptam, dar tot foarte puțini. Și majoritatea au vrut să vorbească despre internet. De parcă eu aș fi știut de ce se tot întrerupe. A trebuit să le repet încontinuu că sunt profesor de Engleză, nu de Informatică.

— Ai auzit de California, da?

Acum vorbea în șoaptă, de parcă cine știe ce mare secret îi dezvăluia.

— Da.

În dimineața aceea avusese loc un cutremur uriaș, al treilea din ultima lună și de departe cel mai puternic, care a rostogolit o altă bucată mare din Statul de Aur în Oceanul Pacific. Vestea bună era că fuseseră evacuați cei mai mulți dintre locuitorii acelei zone. Cea proastă era că sute de mii de refugiați se îndreptau acum către est și transformau Nevada într-unul dintre cele mai populate state ale uniunii. În Nevada, litrul de benzină costa acum aproape șase dolari. Și numai dacă aveai cash și dacă stația respectivă mai avea benzină.

Marty și-a scos o sticlă cu lapte, pe jumătate goală, a adulmecat-o și, în ciuda mirosului ușor dubios, a băut din ea. Avea nevoie de ceva mai tare, însă multele experiențe nefaste (și multele nopți nedormite) îi demonstraseră că mai întâi trebuie să bage ceva în stomac.

A spus în receptor:

— Mi s-a părut interesant că pe părinții veniți la ședință îi îngrijora mai mult internetul decât cutremurele din California. Poate din cauză că regiunile fertile nu au fost încă afectate.

— Dar cât va mai dura? Am auzit la postul național de radio un om de știință care spunea că statul California se jupoaie ca un tapet vechi. Și că un alt reactor japonez s-a inundat în după-amiaza asta. Spuneau că era oricum închis, adică nicio problemă, stați liniștiți. Dar mie nu-mi prea vine să cred.

— Ești cinică.

— Trăim vremuri cinice, Marty.

A ezitat puțin, apoi a continuat:

— Sunt oameni care cred că trăim Sfârșitul Lumii. Și nu doar nebunii ăia de bigoți zic asta. Nu doar ei. O auzi și din partea unor

membri de vază din Batalionul Sinucigașilor de la spitalul nostru. Astăzi am pierdut șase, așa este; dar am reușit să împiedicăm alți optsprezece să își ia viața. Pe cei mai mulți cu ajutorul Naloxonei[46]. Dar...

Și a început din nou să vorbească pe ton scăzut.

— ...ni se cam termină rezervele. Am auzit că șeful farmaciei noastre zice că s-ar putea să rămânem fără stocuri până la sfârșitul lunii.

— Tare nasol! a comentat Marty.

A aruncat o privire spre servietă. Acolo erau toate lucrările alea care așteptau să fie citite. Toate greșelile de ortografie care așteptau să fie corectate. Toate propozițiile subordonate rămase în aer și toate încheierile vagi care așteptau să fie subliniate cu roșu. În zilele astea nu-i mai erau de niciun folos cârjele oferite de computer, cum erau programele de verificare a ortografiei sau aplicațiile de gramatică. Obosea doar când se gândea la câte are de făcut.

— Uite ce e, Fel, trebuie să te las. Am de corectat o groază de lucrări și eseuri despre „Zidul de reparat”[47].

Simplul gând la toate platitudinile din acele eseuri îl făcea să se simtă de o sută de ani.

— În regulă, a spus Felicia. Doar... știi tu, ținem legătura.

— Sigur că da.

Marty a deschis bufetul și a scos sticla de bourbon. Va aștepta până va închide telefonul, pentru că nu voia ca Fel să audă gâlgâitul băuturii când și-o toarnă în pahar. Pentru că și-ar da seama ce face. Soțiile au un al șaselea simț; dar se pare că fostele soții își dezvoltă cumva un radar cu rezoluție HD.

— Îmi dai voie să-ți spun că te iubesc? l-a întrebat ea.

— Doar dacă îmi dai voie și tu să-ți spun același lucru, i-a răspuns Marty, mângâind eticheta sticlei: Early Times – vremuri de demult.

Foarte bună marcă, mai cu seamă pentru vremurile de acum, și-a zis el.

— Te iubesc, Marty.

— Și eu te iubesc.

---

[46] Medicament folosit în contracararea efectelor supradozajului cu opioide (n. tr.).

[47] „Mending Wall”, poezie de Robert Frost (n. tr.).

Bună încheiere, numai că ea nu se hotăra să închidă.

— Marty?

— Da, scumpa mea?

— Lumea se duce dracului și tot ce suntem noi în stare să zicem e „vai, ce nasol". Deci poate ne ducem și noi dracului împreună cu ea.

— Poate așa este, a spus el, dar Chuck Krantz iese la pensie, așa că mi se pare că se vede o luminiță la capătul tunelului.

— Treizeci și nouă de ani minunați! a exclamat ea și acum a fost rândul ei să râdă.

Marty a pus sticla cu lapte pe masă.

— Ai văzut panoul?

— Nu, am auzit o reclamă la radio. În pauza emisiunii de pe postul național despre care-ți ziceam.

— Dacă s-au apucat să dea reclame pe postul național, înseamnă că vine pe bune sfârșitul lumii, a spus Marty.

Ea a râs din nou și el s-a bucurat.

— Spune-mi și mie, cum se face de merită Chuck Krantz ăsta o acoperire media așa de mare? Are mutră de contabil și n-am auzit în viața mea de el.

— Habar n-am. Lumea este plină de enigme de nepătruns. Lasă tăria, Marty, știu că la asta te gândești. Mai bine bea o bere.

N-a mai râs când a pus receptorul în furcă, dar a zâmbit. Uite, așa funcționează radarul de fostă soție. Are rezoluție HD. A băgat whisky-ul înapoi în bufet și și-a luat o bere. A pus în apă doi crenvurști și, așteptându-i să fiarbă, s-a dus în micul lui birou să vadă dacă merge internetul.

Mergea, ba chiar un pic mai bine decât înainte când abia se târa. A intrat pe Netflix, spunându-și că se va mai uita o dată la unul dintre episoadele serialelor *Pe căi greșite* sau *Cartelul crimelor* în timp ce va mânca. A apărut ecranul de meniu, pe care erau trecute recomandările din urmă cu o seară (în trecutul nu prea îndepărtat, Netflix avea obiceiul să le modifice zilnic), dar, înainte de a se decide la ce criminal vrea să se uite, Walter White sau Stringer Bell, a dispărut ecranul cu sigla Netflix. Și a apărut cuvântul CAUTĂ și cerculeţul ăla alb care se rotește la nesfârșit și care nu prevestește nimic bun.

— Moaș-ta pe gheață! a oftat cu năduf Marty. Te-ai dus dra...

Și atunci a dispărut cerculeţul și a reapărut ecranul. Numai că nu ecranul Netflix; ci fotografia cu surâzătorul Charles Krantz, la biroul acoperit cu acte, cu stiloul în mâna cu cicatrice. Deasupra: CHARLES KRANTZ; dedesubt: 39 DE ANI MINUNAȚI! ÎȚI MULȚUMIM, CHUCK!

— Cine pana mea ești tu, Chuckie? l-a întrebat Marty. Cum de ai ajuns atât de important?

În momentul acela, poza a dispărut și pe ecranul negru au apărut cuvintele: CONEXIUNE PIERDUTĂ. Parcă respirația lui ar fi stins internetul așa cum stângi lumânarea de pe un tort.

Conexiunea nu s-a mai restabilit în seara aceea. Aidoma unei jumătăți din statul California (curând vor fi trei sferturi), internetul a dispărut.

★★★

În ziua următoare, primul lucru observat de Marty când ieșea din garaj cu spatele a fost cerul. De câtă vreme nu mai fusese de un albastru atât de pur? De o lună? De șase săptămâni? Norii și ploile (câteodată doar burnițe, alteori torențiale) erau acum la ordinea zilei, iar, când se mai risipeau norii, cerul rămânea înceţoșat și albicios din cauza fumului de la incendiile din Midwest. Pârjoliseră mare parte din Iowa și Nebraska, iar acum se îndreptau spre Kansas, mânate de vânturile foarte puternice.

În al doilea rând, l-a observat pe Gus Wilfong, care mergea pe stradă abia târându-și picioarele, iar cutia supradimensionată în care-și ducea prânzul i se lovea de coapsă. Gus era îmbrăcat în combinezon kaki, dar avea cravată la gât. Era administrator la departamentul de lucrări publice al orașului. Cu toate că nu era decât șapte și un sfert, părea deja epuizat și întors pe dos, de parcă tocmai ce terminase o zi lungă și grea de lucru, nu că abia acum se ducea la serviciu. Și, dacă acum se ducea la serviciu, atunci de ce se îndrepta spre casa lui, învecinată cu cea a lui Marty. Și...

Marty a deschis geamul:

— Unde ți-e mașina?

Hohotul scurt de râs al lui Gus n-avea pic de veselie în el.

— Parcată pe trotuar, pe Main Street Hill, împreună cu alte o sută.

Și a pufnit nervos:

— Măi, omule, nici nu mai ţin minte de când n-am mai mers pe jos ăștia cinci kilometri. Chestie care probabil că-ţi zice despre mine mai multe decât vrei să știi. Dacă te duci la școală, amice, trebuie s-o iei pe Route 11 până la capăt și după aia să te întorci pe Route 19. Adică să faci pe puțin treizeci de kilometri în plus, dar să știi că și pe acolo o să fie aglomerat. S-ar putea să ajungi abia la pauza de prânz, dar eu nu m-aș baza pe asta.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a făcut un crater în intersecția dintre Main și Market. Uriaș, omule! Probabil și de la toate ploile alea, dar mai mult din cauză că nu s-au făcut lucrări de întreținere în zonă. Slavă Domnului că nu-i domeniul meu. Zic că-s peste douăzeci de mașini pe fundul ei, poate chiar treizeci; și niște oameni din mașinile alea...

A clătinat cu tristețe din cap.

— N-o să mai trăiască.

— Isuse! a murmurat Marty. Aseară am trecut pe acolo. Am stat mult în trafic.

— Zi mersi că n-ai trecut pe-acolo în dimineața asta. Te superi dacă mă urc și eu lângă tine? Să stau jos niţel? Sunt terminat și probabil că Jenny s-a culcat la loc. Nu vreau s-o trezesc, mai ales cu veștile astea proaste.

— Urcă-te, sigur că da.

Gus s-a urcat în mașină.

— E rău, prietene.

— E foarte nasol, l-a aprobat Marty.

La fel îi spusese și Feliciei cu o seară înainte.

— Cred că trebuie să strângem din dinţi și să suportăm și asta.

— Ba eu nu pot să strâng din dinți, a spus Gus.

— Îţi iei liber azi?

Gus a ridicat mâinile a neputință, după care le-a trântit pe cutia din plastic de pe genunchi.

— Nu știu. Poate o să dau niște telefoane, să văd dacă vine cineva să mă ia. Dar n-am speranțe prea mari.

— Dacă-ți iei totuși liber, să nu-ți imaginezi că o să-ți petreci ziua pe Netflix sau YouTube. Iar a căzut internetul și am senzația că nici

n-o să-și mai revină de data asta.

— Presupun că ai auzit ce s-a întâmplat cu California, a spus Gus.

— N-am dat drumul la televizor în dimineața asta. Am dormit puțin mai mult.

A ezitat un pic, apoi a adăugat:

— Să-ți spun sincer, nici n-am vrut să văd ce mai dau acolo. Au apărut noutăți?

— Cam da. S-a dus și restul.

Gus s-a gândit mai bine și s-a corectat:

— În fine... se zice că a mai rămas doar o zonă cam de douăzeci la sută din nordul Californiei, adică probabil zece la sută. Însă toate regiunile agricole s-au dus.

— Îngrozitor!

Normal că era îngrozitor, însă, în loc de spaimă și panică și durere, Marty nu simțea decât un fel de stupefacție mută.

— Mare dreptate ai, a zis Gus. Mai ales acum, când Midwest-ul a ajuns cenușă și jumătatea de sud a Floridei s-a transformat într-o mlaștină bună doar pentru aligatori. Sper că ai destulă mâncare în cămară și în frigider, pentru că nu mai există în țara asta *nicio* regiune importantă care să producă alimente. Aceeași situație e și în Europa. Iar în Asia e deja foamete. Acolo au murit milioane de oameni. Cică de ciumă bubonică, așa am auzit.

Stăteau în mașină pe aleea din fața casei lui Marty și se uitau cum alți și alți oameni se întorceau din centru, majoritatea dintre ei la costum și cravată. O femeie într-un taior drăguț, de culoare roz, dar cu tenișii în picioare, înainta agale, ducându-și în mână pantofii cu toc. Marty și-a adus aminte că parcă o chema Andrea-cumva și că locuia la distanță de o stradă sau două. Parcă Felicia îi spusese că lucra la Midwest Trust, nu?

— Plus albinele, a continuat Gus. De zece ani se tot împuținează, dar acum nu mai există niciuna, poate cu excepția celor care mai sunt în câțiva stupi din America de Sud. Gata cu mierea. Și, dacă nu mai sunt albine care să polenizeze, culturile rămase...

— Scuză-mă puțin, a spus Marty.

A coborât din mașină și a dat fuga după femeia în taior roz.

— Andrea? Andrea, tu ești?

Femeia s-a întors cu multă prudență, ridicând mâna în care ținea pantofii de parcă s-ar fi pregătit să-i arunce în el ca să-l alunge. Marty o înțelegea perfect: în zilele astea mișunau pe străzi foarte mulți nebuni. S-a oprit la doi metri de ea.

— Sunt soțul Feliciei Anderson.

Mai bine zis, fostul, dar parcă „soțul" nu suna atât de periculos.

— Mi se pare că o cunoști pe Fel.

— O cunosc. Am fost cu ea în patrula cartierului. Ce doriți, domnule Anderson? Am mers mult pe jos pentru că mașina mi-a rămas în centru într-un ambuteiaj apocaliptic. Cât despre banca unde lucrez, să zicem că... a început să se încline.

— Să se încline... a repetat Marty.

Și a văzut cu ochii minții Turnul din Pisa. În vârf cu fotografia de la ieșirea la pensie a lui Chuck Krantz.

— E pe marginea craterului și, chiar dacă n-a căzut încă, nu mi se mai pare un loc sigur. De fapt, mi se pare un loc sortit pieirii. Deci s-a ales praful de slujba mea, cel puțin la sucursala din centru. Dar, știi ceva? Nici nu-mi pasă. Nu vreau decât să ajung mai repede acasă și să mă relaxez.

— Aveam o curiozitate în legătură cu panoul ăla publicitar de pe clădirea băncii. L-ai văzut?

— Ei, cum naiba să nu-l văd? a exclamat ea. Că doar acolo lucrez. Am văzut și toate graffiti-urile de peste tot – te iubim, Chuck; Chuck trăiește; Chuck până la moarte. Ca să nu mai vorbesc despre toate spoturile de la televizor.

— Pe bune?

Marty se gândea la poza văzută de el pe Netflix în urmă cu o seară, chiar înainte să cadă internetul. Nu o luase în seamă atunci și crezuse că nu era decât o reclamă oarecare. Oarecare, dar deosebit de enervantă.

— La posturile locale. Poate nu și la posturile prin cablu, dar nu mai avem așa ceva. Din iulie nu le mai avem.

— Nici noi.

Acum, că tot începuse să vorbească despre „noi", i s-a părut că-i cel mai bine să continue cu minciuna.

— Doar canalele 8 și 10.

Andrea a dat din cap.

— Dar nu mai dau nicio reclamă la mașini sau la medicamente sau la discounturi pentru articole de mobilier. Numai și numai Charles Krantz, treizeci și nouă de ani minunați, îți mulțumim, Chuck. Un minut întreg doar asta și după aia revin la reluările din program. Foarte ciudat că doar reluări se mai dau, dar ce nu-i ciudat în zilele astea? Acum chiar că trebuie să mă duc acasă.

— Dar Charles Krantz ăsta nu are legătură cu banca unde lucrezi tu? Nu de la banca ta *se pensionează?*

Femeia voia să-și continue drumul spre casă, ducându-și în mână pantofii cu toc înalt de care nu mai avea nevoie în ziua aceea. De care poate că nu va mai avea nevoie niciodată.

— Habar n-am cine-i Charles Krantz. Probabil a lucrat la sediul din Omaha. Cu toate că, din câte am auzit, Omaha e un morman de cenușă acum.

Și a plecat. Marty s-a uitat lung în urma ei. La fel și Gus Wilfong, care coborâse din mașină și venise lângă el. Gus a făcut un semn din cap spre cortegiul de oameni posomorâți care nu au putut să ajungă la locurile lor de muncă din magazine, societăți comerciale, bănci, restaurante, firme de livrări la domiciliu.

— Parcă ar fi niște refugiați, a spus Gus.

— Mda, a zis Marty. Cam așa ceva. Auzi, ții minte că m-ai întrebat dacă am rezerve de mâncare?

Gus ținea minte.

— Am destul de multe cutii de supă. Și niște orez basmati și niște conserve cu paste. Parcă și müsli. Iar în frigider mi se pare că am vreo șase semipreparate congelate și jumătate de cutie de înghețată.

— Nu pari îngrijorat.

Marty a ridicat din umeri.

— La ce mi-ar folosi?

— Păi, asta-i chestia, a zis Gus. La început ne-am făcut toți griji. Am cerut răspunsuri. S-au dus mulți la Washington ca să protesteze. Ții minte când au dărâmat gardul de la Casa Albă și puștii ăia de facultate au fost împușcați?

— Da.

— În Rusia a fost răsturnat guvernul și a avut loc Războiul de Patru

Zile dintre India și Pakistan. A erupt un vulcan în Germania – în *Germania,* pentru numele lui Dumnezeu! Și noi ne-am tot spus că o să se termine la un moment dat, dar uite că nu dă niciun semn că s-ar termina, nu?

— Nu, a spus Marty.

Se simțea obosit, deși abia se trezise. Foarte obosit se simțea.

— Nu se termină, se amplifică.

— Și mai sunt și sinuciderile.

Marty a dat din cap.

— Felicia are zilnic de-a face cu astfel de cazuri.

— Dar eu cred că rata sinuciderilor o să scadă, a zis Gus, iar oamenii o să stea să aștepte.

— Ce?

— Sfârșitul, omule! Sfârșitul a tot și toate. Nu pricepi? Am trecut prin cele cinci etape ale durerii[48]. Și acum am ajuns la ultima. Acceptarea.

Marty nu a spus nimic. Nu știa ce să spună.

— Nu mai suntem curioși aproape deloc. Iar toate astea...

Și Gus a făcut un semn nedefinit din mână.

— ...au apărut de nicăieri. Adică, știam că mediul se degradează din ce în ce mai tare. Eu cred că până și sifiliticii ăia de extremă dreaptă sunt convinși de asta în adâncul sufletului lor, dar vorbim despre șaizeci de catastrofe diferite care s-au abătut asupra noastră în același timp.

Și i-a aruncat lui Marty o privire aproape rugătoare.

— În cât timp? Într-un an? Paisprezece luni?

— Da, a zis Marty. Nasol!

Acesta i se părea singurul cuvânt potrivit.

De deasupra s-a auzit un zumzăit și s-au uitat amândoi în sus. În perioada aceasta, din ce în ce mai puține avioane mari decolau sau aterizau pe aeroportul de lângă oraș și, oricum, asta se întâmpla destul de rar. Însă cel de acum era un avion micuț, care zbura stângaci pe cerul neobișnuit de senin, împroșcând cu fum alb din coadă. S-a răsucit și s-a înclinat, s-a ridicat și a coborât. Fumul acela

[48] Negarea, furia, negocierea, depresia și acceptarea – model introdus de psihiatra Elisabeth Kübler-Ross în cartea *On Death and Dying* (1969) (n. tr.).

(sau ce substanță chimică o fi fost) scria niște litere.

— Ia te uită! a exclamat Gus, cu capul dat pe spate. O reclamă aeriană. N-am mai văzut așa ceva de când eram copil.

CHARLES, a scris avionul. Și apoi: KRANTZ. Și în continuare – ei, cum altfel? – 39 DE ANI MINUNAȚI. Numele începuse deja să se șteargă până când avionul a mai scris și ÎȚI MULȚUMIM, CHUCK!

— Ce mama dracului? s-a minunat Gus.

— Perfect de acord, a spus Marty.

★★★

Nu mâncase nimic de dimineață, așa că, odată revenit în casă, Marty a pus la cuptorul cu microunde unul dintre preparatele congelate – o plăcintă cu carne de pui, destul de gustoasă. Apoi și-a luat farfuria și s-a dus în living ca să se uite la televizor. Însă, pe ambele posturi pe care mai reușea să le prindă nu era decât fotografia lui Charles „Chuck" Krantz la birou, cu stiloul încremenit între degete. Marty s-a uitat la poza aceea cât timp și-a mâncat plăcinta, după care a stins aparatul ăla inutil și s-a dus să se culce. I se părea cel mai inteligent lucru pe care-l putea face.

A dormit cea mai mare parte a zilei și, chiar dacă nu a visat-o pe Felicia (cel puțin nu ținea minte s-o fi visat), s-a trezit cu gândul la ea. Voia s-o vadă și, când se va întâlni cu ea, o s-o întrebe dacă poate rămâne la ea peste noapte. Poate chiar mai mult de atât. Șaizeci de catastrofe diferite, spusese Gus, toate în același timp. Dacă era adevărat și acesta era sfârșitul, nu voia să-l înfrunte de unul singur.

Harvest Acres, micuțul complex de locuințe unde stătea acum Felicia, se afla la distanță de opt kilometri de casa lui, iar Marty nu voia deloc să riște să facă drumul cu mașina, așa că și-a pus pantalonii de trening și adidașii. Era o după-amiază superbă, numai bună pentru plimbare; cerul rămăsese la fel de pur și de albastru și mulți oameni ieșiseră la aer. Câțiva lăsau impresia că se bucură de ultimele raze ale soarelui, dar majoritatea se uitau abătuți în pământ. Și nu prea vorbeau unii cu alții, nici măcar cei care erau în grupuri de două sau trei persoane nu făceau conversație.

Pe Park Drive, una dintre străzile principale din estul orașului, toate cele patru benzi de circulație erau blocate de mașini, cele mai multe fără șofer la volan. Marty a făcut slalom printre ele și pe partea

cealaltă a dat de un bărbat în vârstă, îmbrăcat cu un costum din tweed și pe cap cu o pălărie moale din fetru. Stătea așezat pe bordură și își golea pipa în rigolă. A observat că Marty se uita la el și i-a zâmbit.

— Mă odihnesc puțin, i-a spus. M-am dus până în centru ca să văd craterul ăla imens și să-i fac niște poze cu telefonul. Mi-am imaginat că măcar unul dintre posturile locale de televiziune ar fi interesat de așa ceva, dar se pare că toate au transmisia întreruptă. Nu se mai difuzează decât pozele cu tipul ăla, Krantz.

— Corect, a zis Marty. Acum, pe unde te uiți doar de Chuck dai. Aveți idee cine...

— N-am. Cred c-am întrebat pe puțin douăzeci de oameni. Nimeni nu știe. Se pare că amicul Krantz este profetul apocalipsei.

Marty a râs.

— Încotro vă duceți, domnule?

— Harvest Acres. E o enclavă mică și drăguță. Izolată și liniștită.

A băgat mâna în buzunarul de la haină, a scos o pungă cu tutun și a început să-și umple pipa.

— Și eu tot acolo mă duc. Acolo locuiește fosta mea soție. Poate mergem împreună.

Domnul în vârstă s-a ridicat cu greutate, strâmbându-se ușor.

— Sigur, cu condiția să nu mergi prea repede.

Și-a aprins pipa și a pufăit de câteva ori.

— Mă necăjește artrita. Am pastile, dar nu prea mai sunt eficiente în faza asta.

— Nasol! a spus Marty. Mergem în ritmul dumneavoastră.

Și au pornit. Ritmul bătrânului era unul lent. Numele lui era Samuel Yarbrough. Era proprietarul unei firme de servicii funerare care îi purta numele.

— Însă pasiunea mea este meteorologia, a spus el. Când eram tânăr și fără minte, visam să prezint buletinele meteo la televizor, poate chiar la unul dintre posturile naționale, dar șefilor de acolo nu le plăceau decât tinerelele cu...

Și și-a dus mâinile în fața pieptului.

— Însă nu mi-a trecut, sunt la curent cu tot ce se întâmplă, citesc ziarele și revistele de specialitate și ți-aș putea spune un lucru

nemaipomenit, dacă vrei.

— Sigur.

Au ajuns la o stație de autobuz unde era o bancă. Pe speteaza ei erau imprimate cu șablonul cuvintele: CHARLES „CHUCK" KRANTZ. 39 DE ANI MINUNAȚI! ÎȚI MULȚUMIM, CHUCK! Sam Yarbrough s-a așezat și i-a făcut semn lui Marty să ia loc alături de el. Marty s-a conformat. Adierea vântului îi aducea în nas fumul răspândit de pipa lui Yarbrough, dar nu-l deranja. Lui Marty îi plăcea aroma tutunului.

— Știi că se spune că ziua are douăzeci și patru de ore? l-a întrebat Yarbrough.

— Și săptămâna are șapte zile. Toată lumea știe asta, până și copiii mici.

— Ei, bine, toată lumea se înșală. Erau douăzeci și trei de ore și cincizeci și șase de minute într-o zi siderală. Plus câteva secunde, al căror număr fluctuează.

— Erau?

— Da. Calculele mele, care te asigur că sunt corecte și le pot justifica, indică faptul că acum o zi are douăzeci și patru de ore și *două* minute. Știi dumneata ce înseamnă asta, domnule Anderson?

Marty s-a gândit bine.

— Vreți să-mi spuneți că Pământul se rotește mai încet?

— Exact!

Yarbrough și-a scos pipa din gură și a gesticulat spre oamenii care treceau pe lângă ei. Începuse să se însereze și nu mai erau chiar atât de mulți.

— Sunt convins că mulți dintre tipii ăștia își închipuie că dezastrele care au năvălit peste noi nu au decât o singură cauză, și anume, felul în care ne-am purtat cu mediul înconjurător. Însă nu este așa. Aș fi primul care să declar că am tratat-o foarte urât pe mama noastră – pentru că, da, pământul este mama noastră, a tuturor –, că am molestat-o, chiar dacă n-am violat-o de-a dreptul, dar noi suntem niște mici copii în comparație cu uriașul orologiu al universului. Niște *mici copii,* asta suntem. Pentru că tot ce se întâmplă acum este de o amploare infinit mai mare decât simpla degradare a mediului.

— Poate Chuck Krantz e de vină, a zis Marty.

Yarbrough l-a privit surprins și apoi a început să râdă.

— Oricum am da-o, tot la el ne întoarcem, nu? Chuck Krantz iese la pensie și întreaga populație a Globului, ca să nu pomenesc și de însăși planeta noastră, iese la pensie odată cu el? Asta-i teoria dumitale?

— Trebuie să dăm vina pe ceva, a zâmbit Marty. Sau pe cineva.

Sam Yarbrough s-a ridicat de pe bancă, a dus mâna la șale, s-a întins și s-a strâmbat de durere.

— Cu toate scuzele față de domnul Spock[49], dar este complet lipsit de sens. Probabil că treizeci și nouă de ani reprezintă o perioadă lungă în raport cu viața omului – aproape jumătate din ea –, însă ultima glaciațiune a avut loc cam de multișor. Ca să nu mai zic nimic de dinozauri. Ne cărăm de-aici?

S-au cărat de acolo. Umbrele li se desfășurau în față. Marty se ocăra în gând că pierduse dormind cea mai mare parte dintr-o zi atât de frumoasă. Yarbrough mergea și mai încet decât înainte. Când au ajuns în sfârșit la arcada din cărămidă de la intrarea în Harvest Acres, vârstnicul antreprenor de pompe funebre a fost nevoit să se așeze iarăși.

— Acum cred că o să admir apusul, în vreme ce aștept să mi se mai potolească un pic durerile de la artrita asta păcătoasă. Nu vrei să stai cu mine?

Marty a clătinat din cap.

— O să intru.

— Să te vezi cu fosta, a zis Yarbrough. Înțeleg. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu dumneata, domnule Anderson.

Marty a dat să treacă pe sub arcadă, dar s-a întors.

— Charles Krantz reprezintă *ceva,* a spus el. Sunt sigur de asta.

— S-ar putea să ai dreptate, i-a răspuns Yarbrough, pufăind din pipă. Dar încetinirea rotației Pământului... nimic nu se poate compara cu asta, prietene.

Străjuită de copaci, strada centrală din complexul Harvest Acres era o superbă linie curbă, din care se răsfirau străduțele mai scurte. Se aprinseseră felinarele și lui Marty i se părea că seamănă cu acelea din

[49] Personaj din serialul *Star Trek,* ofițer pe jumătate om, pe jumătate vulcanian, de pe nava spațială *Enterprise* (n. tr.).

romanele cu ilustrații ale lui Dickens. Aruncau în jur o lumină ca de lună plină. Marty tocmai se apropia de Aleea Ferigii, unde locuia Felicia, când de după un colț i-a apărut în față o puștoaică pe patine cu rotile. Purta un șort roșu și larg și un tricou fără mâneci, care avea imprimat pe piept figura cuiva, poate a vreunui rocker sau rapper celebru. Marty era de părere că fata avea zece sau unsprezece ani, iar vederea ei l-a bucurat grozav de tare. O fetiță pe patine cu rotile: oare ce putea fi mai normal în ziua asta anormală? În *anul* ăsta anormal?

— Salut! a zis el.

— Salut! i-a răspuns fata, dar a făcut stânga împrejur, pregătindu-se probabil de fugă în caz că s-ar fi dovedit că Marty era unul dintre violatorii în privința cărora cu siguranță că o prevenise mama ei.

— Mă duc în vizită la fosta mea soție, i-a spus Marty, rămânând pe loc. Felicia Anderson. Sau poate a revenit la Gordon. Așa o chema înainte de căsătorie. Locuiește pe Aleea Ferigii. La numărul 19.

Fata a mai făcut jumătate de piruetă pe rotile, mișcare realizată aparent fără pic de efort, dar care l-ar fi trântit drept în fund pe Marty.

— A, da, mi se pare că te-am mai văzut pe-aici. Ai un Prius albastru?

— Da.

— De ce vii în vizită dacă nu mai e soția ta?

— Pentru că încă țin la ea.

— Nu vă certați?

— Ne certam pe vremuri. De când am divorțat ne înțelegem mai bine.

— Don'șoara Gordon ne dă câteodată biscuiți cu ghimbir. Mie și lui Ronnie – ăsta-i frățiorul meu. Mie cel mai mult îmi plac biscuiții Oreo, dar...

— Dar n-ai de ales, nu? a zâmbit Marty.

— Păi, nu prea am...

În clipa aceea s-au stins toate felinarele și strada centrală s-a transformat într-o lagună a umbrelor. Și în toate casele s-a făcut întuneric în același timp. Mai fuseseră și înainte pene de curent, unele au durat și până la optsprezece ore, însă întotdeauna lumina s-a aprins după aceea. Marty nu era prea convins că la fel se va

întâmpla și de data aceasta. Sigur, era posibil, numai că el avea senzația că energia electrică, un lux pe care și el, și toată lumea îl luaseră în permanență de bun, urma acum calea internetului.

— Nașpa! a constatat puștoaica.

— Ar fi bine să te duci acasă, i-a zis Marty. E periculos să mergi cu rolele pe întuneric.

— Domnule, o să fie bine?

Chiar dacă el personal nu avea copii, îi învățase pe mulți vreme de douăzeci de ani și știa că, deși puteai să le spui adevărul despre viață atunci când împlineau șaisprezece ani, o minciună milostivă era adesea mai recomandată când aveai de-a face cu copii de vârsta acestei fete pe role.

— Sigur că da.

— Uită-te acolo! a spus ea și a întins mâna.

S-a uitat în direcția pe care i-o indica degetul ei tremurător și a văzut casa de pe colțul aleii. La fereastra întunecată care dădea spre peluza mică, apărea încet-încet chipul cuiva. Conturat treptat din linii albe și umbre, aidoma ectoplasmei de la ședințele de spiritism. Un chip ca de lună plină și surâzătoare. Cu ochelari cu rame negre. Cu stiloul ridicat. Și deasupra lui: CHARLES KRANTZ. Și sub el: 39 DE ANI MINUNAȚI! ÎȚI MULȚUMIM, CHUCK!

— Apare la toate geamurile, a șoptit fata.

Și avea dreptate. Chuck Krantz răsărea la ferestrele tuturor caselor de pe Aleea Ferigii. Marty s-a întors și a văzut că pe toată strada centrală se formase un arc de fețe ale lui Krantz. Zeci de Chucki, poate sute. Chiar mii, dacă fenomenul acesta se petrecea în tot orașul.

— Du-te acasă! a spus Marty, dar fără să mai zâmbească. Du-te acasă la mami și la tati, păpușă. Du-te chiar acum!

Fata s-a îndepărtat pe rolele care huruiau pe asfalt. Îi flutura părul. Marty i-a mai văzut o clipă șortul roșu, apoi puștoaica a dispărut în bezna tot mai adâncă.

S-a luat iute după ea; de la fiecare fereastră îl urmărea chipul zâmbăreț al lui Charlie „Chuck" Krantz. Chuck – cu cămașa albă și cravata neagră. Parcă îl păndea o hoardă de clone. Se bucura că nu era lună; cum ar fi fost să apară mutra lui Chuck și pe ea? Cum s-ar fi descurcat *atunci?*

N-a mai suportat și a luat-o la fugă din dreptul numărului 13. A alergat tot restul drumului până la căsuța cu două camere a Feliciei, a străbătut repede aleea și a bătut la ușă. I-a trecut dintr-odată prin minte că nu era acasă, că nu venise încă de la spital, că poate făcea o tură dublă. Dar imediat i-a auzit pașii. S-a deschis ușa. Felicia avea o lumânare aprinsă în mână, care-i lumina chipul înfricoșat.

— Slavă Domnului, Marty, bine că tu ești! Le-ai văzut?

— Da.

Mutra tipului era și la fereastra ei. Chuck. Zâmbăreț. Prototip al tuturor contabililor din lume. Un individ care n-ar face rău nici măcar unei muște.

— Acum au început... să apară!

— Știu. Le-am văzut.

— Doar aici sunt?

— Cred că sunt peste tot. Cred că se apropie...

Felicia l-a strâns în brațe și l-a tras înăuntru, iar el s-a bucurat că n-a mai apucat să rostească ultimul cuvânt: *sfârșitul*.

2

Douglas Beaton, profesor asociat la Catedra de filosofie și religie a facultății din Ithaca, stă într-o rezervă de spital, așteptând să-i moară cumnatul. Singurele sunete de aici sunt *bip-bip-bip*-urile regulate ale monitorului cardiac și respirația lentă și din ce în ce mai greoaie a lui Chuck. Au fost stinse cele mai multe dintre aparatele la care fusese conectat.

— Unchiule?

Doug se întoarce și îl vede pe Brian în pragul ușii. Încă poartă geaca aceea cu logoul echipei de baseball a liceului și are rucsacul de școală pe umeri.

— Ai plecat mai devreme de la școală? îl întreabă Doug.

— M-am învoit. Mi-a dat mama mesaj că o să le dea voie să oprească aparatele. Le-au oprit?

— Da.

— Când?

— Acum o oră.

— Și mama unde e?

— În capela de la parter. Se roagă pentru sufletul lui.

Și probabil se mai roagă să fi luat decizia corectă, își spune Doug. Pentru că oricât ți-ar spune preotul că da, ai făcut bine, lasă-l pe Dumnezeu să se ocupe de restul, tot ai sentimentul că ai greșit.

— M-a rugat să-i trimit un mesaj dacă mi se pare că...

Și unchiul lui Brian ridică din umeri.

Brian se apropie de pat și privește chipul încă alb al tatălui său. Fără ochelarii cu rame negre nu pare suficient de în vârstă ca să aibă un fiu în primul an de liceu. Pare el însuși un licean. Brian îl ia de mână și sărută cicatricea în formă de semilună.

— Oamenii atât de tineri n-ar trebui să moară, spune Brian. Vorbește în șoaptă, de parcă tatăl lui încă l-ar putea auzi.

— Zău, unchiule Doug, abia ce-a împlinit treizeci și nouă de ani iarna trecută!

— Vino și stai jos, îi zice Doug, făcând semn spre scaunul de lângă el.

— Ăla-i scaunul mamei.

— O să te ridici de pe el când o să vină.

Brian își dă jos rucsacul și se așază.

— Cât timp crezi că mai are?

— Doctorii spuneau că se poate stinge în orice moment. Aproape sigur nu mai apucă ziua de mâine. Știi că aparatele îl ajutau să respire, da? Și a avut perfuzii prin care era hrănit. Nu... nu suferă deloc, Brian. A trecut toată durerea.

— Glioblastom[50], scrâșnește din dinți Brian.

Se întoarce cu fața la unchiul său și Doug îi observă lacrimile.

— De ce vrea Dumnezeu să mi-l ia pe tata, unchiule? Explică-mi tu.

— Nu pot. Misterioase sunt căile Domnului.

— Fac ceva pe misterele lui, spune băiatul. Misterele ar trebui să rămână în cărțile de povești, că acolo-i locul lor.

Unchiul Doug dă din cap și îl ia pe Brian de după umeri.

— Știu că ți-este greu, puștiule. Și mie-mi este. Dar asta-i tot ce știu. Viața este o enigmă. La fel și moartea.

[50] Formă agresivă de cancer cerebral (n. tr.).

Tac amândoi și ascultă bipurile regulate ale aparatului și bârâitul scos de Charles Krantz – căruia soția și fratele soției și prietenii îi spun „Chuck” – în timp ce respiră din ce în ce mai rar, trupul lui reducându-și la minimum interacțiunea cu lumea înconjurătoare, iar fiecare inspirație și expirație fiind coordonată (la fel și bătăile inimii) de un creier bolnav, care mai funcționa la minimumul capacității sale. Bărbatul care a lucrat viața întreagă în departamentul de contabilitate al Midwest Trust își încheie acum socotelile cu viața: venituri mici, cheltuieli mari.

— Se spune că oamenii care lucrează la bănci sunt lipsiți de sentimente, dar pe el chiar l-au iubit, zice Brian. I-au trimis o tonă de flori. Le-au pus infirmierele în solariu pentru că nu are voie să aibă flori în jur. Ce-a fost în capul lor? Că o să facă un șoc anafilactic sau mai știu eu ce?

— I-a plăcut să lucreze acolo, spune Doug. Nu era cine știe ce mare carieră, eu așa cred – nu avea să câștige niciodată vreun Premiu Nobel și nici președintele nu ar fi avut motive să-i acorde Medalia Libertății. Dar i-a plăcut la nebunie ce făcea.

— Și să danseze, zice Brian. Îi plăcea să danseze. Și se pricepea. Și mama dansa bine, dar spunea că el era mai bun.

Doug râde.

— Obișnuia să zică despre el că-i un Fred Astaire în mizerie. Și îi mai plăceau și trenulețele în copilărie. *Zayde*-ul lui avea un set. Știi despre cine vorbesc, da? „Bunicul” lui.

— Da, spune Brian. Știu ce-nseamnă *zayde* în idiș.

— A avut o viață bună, Bri.

— Dar mult prea scurtă, zice Brian. Nu o să mai călătorească niciodată cu trenul prin toată Canada, așa cum își dorea. Și nici n-o să facă vreun voiaj în Australia – și asta își dorea. N-o să apuce să mă vadă la ceremonia de absolvire a liceului. N-o să aibă parte de petrecerea de pensionare, unde colegii lui să țină discursuri haioase și să-i dea în dar un...

Își șterge ochii cu mâneca de la geacă.

— Un ceas din aur.

Doug își strânge nepotul de umeri.

Brian continuă să vorbească, stând cu ochii țintă la mâinile

încleștate pe genunchi.

— Vreau să cred în Dumnezeu, unchiule, și, într-un fel, chiar cred. Dar nu pricep de ce trebuie să se întâmple asta? De ce Dumnezeu *îngăduie* să se întâmple așa ceva. Și tu îmi zici că-i un mister? Ești mare filosof și asta-i tot ce poți să-mi spui?

Da, deoarece moartea desființează filosofia, îi răspunde Doug în gând.

— Știi cum se zice, Brian – moartea îi ia pe cei mai buni dintre noi și tot moartea ne ia și pe toți ceilalți.

Brian încearcă să zâmbească, dar nu reușește.

— Dacă vrei să mă consolezi, să știi că trebuie să te străduiești mai tare.

Doug nu pare să-l audă. Se uită la cumnatul lui, care i-a fost – așa simte el – un adevărat frate. Care i-a oferit surorii sale o viață bună. Care l-a ajutat la începutul carierei. Și toate lucrurile astea nici măcar nu sunt cele mai importante. Au petrecut împreună vremuri foarte frumoase. Nu destule, dar se pare că trebuie să se mulțumească doar cu atât.

— Creierul omenesc este mărginit, este ca un fel de burete din țesuturi într-o cutie din oase. Însă mintea din interiorul creierului este infinită. Capacitatea ei de stocare este colosală, imaginația ei depășește puterea noastră de înțelegere. Eu cred că, atunci când moare un bărbat sau moare o femeie, o întreagă lume este distrusă – lumea pe care persoana respectivă o cunoștea și în care credea. Gândește-te la asta, copile, pe pământ sunt miliarde de oameni și fiecare are câte o lume în interiorul lui. O lume zămislită de propria minte.

— Iar acum moare și lumea tatălui meu.

— Dar nu și lumile noastre, spune Doug și își mai strânge o dată nepotul de umăr. Lumile noastre vor continua să existe un timp. La fel și lumea mamei tale. Trebuie să fim puternici de dragul ei, Brian. Cât de puternici putem să fim într-o asemenea situație.

Tac amândoi și îl privesc pe muribundul de pe patul de spital și ascultă bipurile regulate ale monitorului și respirația tot mai rară a lui Chuck Krantz. La un moment dat respirația i se oprește. Pieptul nu i se mai ridică. Brian se crispează. Apoi pieptul lui Chuck se ridică din

nou și se aude iarăși o hârâială agonizantă.

— Dă-i mesaj mamei, spune Brian. Acum!

Doug e deja cu telefonul în mână.

— Chiar asta fac acum.

Și scrie: **Ar fi bine să vii, surioară. E și Brian aici. Cred că Chuck nu mai are mult.**

3

Marty și Felicia au ieșit pe peluza din spate. S-au așezat în șezlongurile pe care le-au adus din curtea interioară. Nu mai era curent în nicio zonă a orașului și stelele străluceau intens. Marty nu le mai văzuse să lumineze atât de puternic din copilăria lui petrecută în Nebraska. Pe vremea aceea avea un telescop mic și studia universul de la fereastra mansardei sale.

— Uite, acolo e constelația Aquila, a spus el. Adică Vulturul. Mai încolo e Cygnus, adică Lebăda. O vezi?

— Da. Și uite acolo Steaua Pola...

S-a întrerupt brusc.

— Marty? Ai văzut...

— Da, a răspuns el. Tocmai ce s-a stins. Și acum s-a stins și Marte. Rămâi cu bine, planetă roșie!

— Mi-e frică, Marty.

Oare și Gus Wilfong se uita acum la cerul nopții? Dar Andrea, femeia care fusese în patrula cartierului cu Felicia? Dar Samuel Yarbrough, antreprenorul de pompe funebre? Fata cu șortul roșu? Stea luminoasă, stea strălucitoare[51], uite-o acum pe cer cum moare.

Marty a luat-o de mână.

— Și mie îmi este.

4

Ținându-se de mâini, Ginny, Brian și Doug stau lângă patul lui Chuck Krantz. Stau acolo și așteaptă cât timp Chuck – soț, tată, contabil, dansator, pasionat de seriale polițiste – își dă ultima suflare.

[51] *Star light, star bright,* vers dintr-o poezie pentru copii (n. tr.).

— Treizeci și nouă de ani, șoptește Doug. Treizeci și nouă de ani *minunați*. Îți mulțumim, Chuck.

5

Marty și Felicia se uitau la cer, urmărind cum se sting stelele. La început câte una, apoi câte două, după aceea cu zecile, pe urmă cu sutele. Pe când Calea Lactee dispărea încetul cu încetul, Marty s-a întors către fosta lui soție.

— Te iu...

Beznă.

ACTUL II: CÂNTĂREȚII AMBULANȚI[52]

Cu ajutorul prietenului său, Mac, care are o camionetă veche, Jared Franck își instalează tobele în locul lui preferat de pe Boylston Street, între farmacia Walgreens și Apple Store. Are sentimentul că astăzi îi va merge bine. Este joi după-amiaza, vremea e al naibii de frumoasă și străzile sunt ticsite de oameni care abia așteaptă weekendul, așteptare care-i mereu mai bună decât weekendul propriu-zis. Anticiparea weekendului încă de joi după-amiaza este una pură. Cea din după-amiaza de vineri își pierde tot farmecul pentru că lumea face eforturi să-și înceapă distracția.

— În regulă? îl întreabă Mac.

— Da. Mulțam, prietene.

— Ăia zece la sută sunt toate mulțumirile de care am nevoie, frate.

Mac pleacă, poate către magazinul cu benzi desenate, poate către librăria Barnes & Noble, după care se va duce în parc, să citească tot ce și-a cumpărat. Pe Mac îl pasionează lectura. Jared îl va suna înainte de plecare. Atunci Mac va veni cu camioneta.

Jared pune pe jos un joben turtit (din catifea roasă, cu o bandă zdrențuită din mătase) pe care l-a cumpărat cu șaptezeci și cinci de cenți dintr-un second-hand din Cambridge. După care așază în fața lui bucata mare de carton pe care scrie: ACEASTA E O PĂLĂRIE MAGICĂ! DONAȚI ȘI VI SE VA DUBLA CONTRIBUȚIA! Pune în joben și câteva bancnote de câte un dolar ca să-i impulsioneze pe trecători. Deși este început de octombrie, vremea este caldă, permițându-i să se îmbrace așa cum își dorește pentru spectacolul de pe Boylston – un tricou fără mâneci, pe care scrie TOBELE LUI FRANCK, pantaloni scurți de culoare kaki, bascheți jerpeliți, dar fără șosete. Însă, chiar și în zilele răcoroase, are obiceiul să-și dea jos haina de pe el – presupunând că poartă una –, că tare te mai înfierbântă ritmul[53], frățică.

Jared își desface scăunelul pliant și bate puțin în tobe ca să le audă

[52] Aici și în continuare, am respectat paginarea din ediția princeps, unde anumite părți nu aveau subcapitolele numerotate (n. red.).

[53] „When you find the beat, you feel the heat", melodie din 1993 a lui Johnny Adams (1932-1998), cântăreț de blues și jazz (n. tr.).

cum sună. Se uită la el câțiva oameni, dar cei mai mulți trec mai departe, absorbiți de discuția cu prietenii, de planurile pentru cină, de stabilirea celui mai bun loc unde să bea un păhărel și de cât de repede s-a dus ziua de azi la groapa secretă de gunoi unde se duc zilele toate.

Dar mai e mult până la opt, oră la care o mașină de poliție va apărea încet de după colț și un polițist îi va striga de pe geam că e momentul să-și strângă catrafusele și să se care de acolo. Atunci îl va suna pe Mac. Dar deocamdată trebuie să facă bani. Își instalează cinelele și talgerele, apoi adaugă și talanga, pentru că ziua este prea frumoasă ca să nu bată și din talangă.

Jared și Mac lucrează cu jumătate de normă la magazinul de discuri de pe Newbury Street, dar zilele bune pentru Jared sunt acelea în care poate cânta cât mai mult pe stradă. Iar bătutul la tobe într-o zi senină este cu siguranță mult mai plăcut decât atmosfera încărcată de parfum de paciuli din prăvălia cu discuri și decât conversațiile lungi și plictisitoare cu așa-zișii cunoscători ai muzicii, care vor discuri de-ale lui Dave Van Ronk[54], dar doar de la casa Folkways, ori melodii rare ale trupei Grateful Dead, dar numai pe discuri de vinil. Lui Jared îi vine mereu să-i întrebe unde erau când a dat faliment lanțul de magazine Tower Records.

Intrase la conservatorul Juilliard – instituție de învățământ pe care el o numește (cu scuzele de rigoare față de Kay Kyser[55]) „Facultatea de teorie muzicală”[56]. Doar trei semestre a rezistat acolo înainte să ajungă la concluzia că nu era pentru el așa ceva. Profesorii te puneau să te gândești bine la ce faci, or, din punctul de vedere al lui Jared, ritmul îți este prieten, iar gândirea, dușman. Așa că acum mai ia parte din când în când la tot felul de șușanele, dar nu-l prea interesează trupele. Cu toate că n-o recunoaște niciodată (mă rog, poate a recunoscut-o o dată sau de două ori la beție), se gândește că poate adevăratul dușman este muzica însăși. Însă rareori reflectează la chestiunile astea când se lasă dus de val. Când se lasă dus de val,

[54] Dave Van Ronk (1936-2002), cântăreț de muzică folk (n. tr.).

[55] James Kern Kyser (1905-1985), renumit șef de orchestră și personalitate radio (n. tr.).

[56] „Kollege of Musical Knowledge”, emisiune radio cu întrebări și răspunsuri din domeniul muzical, difuzată în anii ’40 (n. tr.).

muzica este doar o nălucă. Și numai tobele contează atunci. Ritmul.

Începe să se înflăcăreze – o ia mai ușor la început, mai andante, fără talangă, fără timpan, fără să lovească cu bețele doar în margine, fără să-i pese că în Pălăria Magică nu sunt decât cei doi dolari mototoliți puși de el și o monedă de douăzeci și cinci de cenți azvârlită acolo (cu dispreț) de un puști care se dădea cu placa. Are timp. Știe ce să facă. Aidoma gândului la un weekend frumos de toamnă în Boston, pregătirile de acum reprezintă jumătate din distracție. Poate chiar mai mult de atât.

★★★

Janice Halliday și-a terminat programul de șapte ore la papetăria „Paper and Page" unde lucrează și acum se târâie spre casă pe Boylston Street, cu capul în pământ și poșeta în brațe. S-ar putea să ajungă până la Fenway înainte să se uite după o stație de metrou, pentru că în momentul ăsta nu-și dorește decât să meargă pe jos. Iubitul ei, cu care era împreună de șaisprezece luni, i-a spus că vrea să se despartă de ea. I-a dat papucii, ca s-o zicem pe șleau. A dat-o dracului. Și a făcut-o în stil ultramodern, prin SMS.

Nu ne potrivim. ☹

Și imediat: **Te voi iubi mereu** ♥

Și imediat: **Prieteni pe via ă, OK?** ☺✌

Chestia cu nepotriveala însemna probabil că el a cunoscut pe altcineva și își va petrece weekendul cu ea la cules de mere în New Hampshire și apoi într-un pat la o pensiune, unde se vor da huța. N-o s-o vadă pe Janice -nici în seara asta și nici în vreo altă seară – în eleganta ei bluziță roz și fustița roșie, înfășurată în jurul taliei ca un sarong, decât dacă ea îi va trimite o poză la care să atașeze mesajul: **Asta ai pierdut,** 💩 **ce ești.**

A luat-o complet pe nepregătite și asta a șocat-o de parcă i-ar fi trântit cineva ușa în nas tocmai când se pregătea să-i treacă pragul. Weekendul acesta, care de dimineață i s-a părut plin de promisiuni, seamănă acum cu gura unui canal întortocheat, prin care ea trebuie să se târască. Nu lucrează sâmbătă la P&P, dar poate o s-o sune pe Maybelline să vadă dacă se poate duce la magazin măcar câteva ore de dimineață. Pentru că duminică papetăria este închisă. Dar mai bine să nu se gândească deocamdată la ziua de duminică.

— Pe dracu' prieteni pe viață!

Comentariul acesta îl adresează poșetei, pentru că stă cu capul în jos. Nu e îndrăgostită de el, nici măcar nu s-a amăgit vreodată că ar fi, dar tot consternată se simte. Era un tip drăguț (mă rog, așa i s-a părut ei), nostim și destul de bun la pat, cum se zice. Iar acum ea are douăzeci și doi de ani, iubitul i-a dat papucii și e tare nasol. Probabil că va bea niște vin când va ajunge acasă. Și va plânge. Plânsul e bun. E terapeutic. Poate o să-și pună muzica preferată și o să danseze. O să danseze singură, cum se spune în cântecul lui Billy Idol[57]. Îi plăcea la nebunie să danseze când era în liceu și serile dansante de la sfârșitul săptămânii o făceau să se simtă fericită. Poate ar putea să redescopere și acum un strop din fericirea aceea.

Ba nu, își zice ea, cântecele – și amintirile – te vor face să plângi și mai tare. Liceul a fost demult. Asta de acum este lumea reală, în care iubiții se despart de tine pe nepusă masă.

De la vreo două străzi distanță se aude răpăit de tobe.

★★★

Charles Krantz – Chuck pentru prieteni – merge pe Boylston Street îmbrăcat în armura de contabil: costum gri, cămașă albă, cravată albastră. Poartă pantofi negri cumpărați de la magazinul Samuel Windsor – nu au fost scumpi, dar sunt rezistenți. Își leagănă servieta în mână. Nu e atent la grupurile de oameni care trec sporovăind pe lângă el, bucuroși că se mai încheie o săptămână de muncă. El a venit la Boston ca să participe la o conferință de o săptămână, despre Sistemul Bancar în Secolul al XXI-lea. A fost trimis aici de banca *lui,* Midwest Trust, care suporta toate cheltuielile. Foarte drăguț din partea lor, mai cu seamă că nu mai vizitase niciodată Orașul Fasolei[58].

Conferința se desfășoară la un hotel perfect pentru contabili: curat și destul de ieftin. Lui Chuck i-au plăcut vorbitorii și mesele rotunde (a luat parte la una și are încă una programată pentru mâine, înainte de amiază, când se vor încheia lucrările), dar nu și-a dorit să-și petreacă orele libere în compania celor aproximativ șaptezeci de contabili. Sigur, vorbește pe limba lor, dar îi place să creadă că știe și alte limbi. Mai bine zis, știa înainte, pentru că acum și-a pierdut o

[57] „Dancing with Myself" (1980), cântec lansat de Billy Idol (n. tr.).

[58] Beantown este poreclă dată orașului Boston (n. tr.).

parte din vocabular.

În după-amiaza aceasta, pantofii lui practici și comozi îl duc la plimbare. Activitate deloc palpitantă, dar destul de plăcută. Acum a ajuns să se mulțumească cu *destul de plăcut*. Viața îi este mai limitată decât și-a imaginat el că va fi, dar s-a împăcat cu situația. Înțelege că limitarea este în firea lucrurilor. Vine o vreme când îți dai seama că nu vei ajunge niciodată președinte al Statelor Unite și te resemnezi să fii doar președinte al camerei de comerț locale. Există și o parte bună. Are o soție căreia îi este profund fidel și un fiu inteligent și simpatic care tocmai a intrat la liceu. De asemenea, mai are doar nouă luni de trăit, dar nu o știe încă. Germenii sfârșitului său – când viața îi va ajunge în punctul terminus – sunt sădiți adânc, acolo unde nu poate ajunge bisturiul niciunui chirurg și, de curând, au început să se trezească la viață. Iar în scurt timp vor face fructe negre.

Oamenilor care trec pe lângă el – studente cu fuste colorate, studenți cu șepci de baseball întoarse cu cozorocul la spate, americani de origine asiatică din Chinatown, în ținute impecabile, cucoane respectabile cu sacoșe în mâini, un veteran al Războiului din Vietnam care întinde către el o cană uriașă din ceramică, pe care este pictat steagul american și este scrisă deviza ACESTE CULORI NU SE ȘTERG – Chuck Krantz li se poate părea însăși personificarea Americii albe, sănătos și rezervat, cu gândul doar la muncă. Iar el chiar așa este, sigur că da. Este furnica sârguincioasă, care merge agale înainte pe drumul care i-a fost destinat, printre cete de greieri depravați. Însă mai este și în alte feluri. Mai bine zis „a fost”.

Se gândește la sora cea mică. Rachel o chema, sau Regina? Reba? Renee? Nu mai ține minte, dar știe că era sora mai mică a chitaristului principal din trupă.

În anul al treilea de liceu, cu mult înainte să se transforme în furnicuța sârguincioasă din mușuroiul care se cheamă Midwest Trust, Chuck era solistul unei trupe care se chema Retro. Se botezaseră astfel pentru că interpretau o mulțime de cântece din anii ’60 și ’70, mai ales pe cele aparținând formațiilor britanice – The Rolling Stones și The Searchers și The Clash – pentru că mare parte dintre melodiile acelea erau destul de simple. Nici nu se atingeau de Beatles, ale căror cântece erau pline de acorduri ciudate de parcă aveau mai multe

coarde la chitare.

Chuck a ajuns solist din două motive: nu știa să cânte la niciun instrument, dar avea ceva voce, plus că bunicul lui avea un SUV vechi pe care i-l împrumuta ca să-și ducă la concerte colegii, cu condiția ca acestea să nu fie prea departe. Trebuie spus că trupa Retro nu a cântat deloc bine de la bun început și a ajuns să fie doar mediocră atunci când membrii ei s-au despărțit, la finalul celui de-al treilea an de liceu. Însă, așa cum a zis odată tatăl băiatului de la chitara ritmică, „a făcut saltul cuantic spre o interpretare mai acceptabilă". Plus că, pe bune acum, era greu să masacrezi și mai mult niște piese ca „Bits and Pieces" (de la Dave Clark Five) și „Rockaway Beach" (de la Ramones).

Vocea de tenor a lui Chuck era destul de plăcută, dar nu ieșită din comun; iar el nu se temea nici să zbiere și nici să cânte în falset atunci când era cazul. Însă cel mai mult și mai mult lui îi plăceau părțile instrumentale, când el putea să danseze și să se miște în voie pe scenă, imitându-l pe Jagger, uneori legănând între picioare stativul de la microfon într-o manieră care lui i se părea foarte provocatoare. Putea să facă și *moonwalk*-ul lui Michael Jackson, care-i aducea întotdeauna ropote de aplauze.

Trupa Retro era una de amatori, care uneori repeta într-un garaj și alteori în subsolul casei chitaristului. În aceste dăți, sora mai mică a chitaristului (Ruth? Reagan?), îmbrăcată cu bermude, cobora țopăind pe scară. Se posta între cele două amplificatoare Fender, dădea exagerat de tare din șolduri și din fund, își băga degetele în urechi și scotea limba. Odată, într-o pauză, s-a furișat lângă Chuck și i-a șoptit:

— Îți zic ceva, dar să rămână între noi. Cânți la fel cum se regulează moșii.

Charles Krantz, viitor contabil de succes, i-a răspuns tot în șoaptă:

— De parcă tu ai ști ce-i aia, fund de maimuță.

Sora mai mică s-a făcut că nu-l aude.

— Dar mie-mi place să mă uit la tine când dansezi. Te miști ca un alb, dar și așa...

Și surorii mai mici, la fel de albă ca el, îi plăcea să danseze. Câteodată, după repetițiile lor, punea una din casetele înregistrate de ea și dansau împreună, pe când ceilalți băieți îi huiduiau și făceau remarci stupide. Și amândoi se mișcau ca Michael Jackson și râdeau

ca descreierații.

Chuck tocmai își amintește cum a învățat-o pe sora cea mică (Ramona?) să danseze *moonwalk* când aude tobele. Cineva, undeva, bate ritmul rock în care ar fi putut să cânte trupa Retro în vremurile cu „Hang On Sloppy" și „Brand New Cadillac"[59]. La început își spune că bubuielile alea sunt în capul lui, că poate anunță una dintre migrenele care l-au supărat în ultima vreme. Însă chiar atunci mulțimea de pietoni de pe trotuar se mai împrăștie suficient cât să zărească un băiat în tricou fără mâneci, care stă pe un taburet și bate la tobe în ritmul ăla fermecător de demult.

Și Chuck își spune: Unde-i surioara când trebuie să dansezi cu ea?

★★★

Jared s-a pus pe treabă deja de zece minute și deocamdată n-a căpătat nimic în afară de sfertul ăla de dolar aruncat în scârbă în Pălăria Magică de pușiul cu skateboard-ul. Nu înțelege nimic, într-o după-amiază de joi atât de frumoasă și cu weekendul pândind de după colț, ar fi trebuit să aibă deja cel puțin cinci dolari în jobenul ăla. Nu moare de foame, sigur că nu, dar omul nu are nevoie de bani doar pentru mâncare și chirie. Omul – bărbatul – are o reputație de păstrat, iar pentru el, o mare parte din reputația asta o reprezintă bătutul la tobe aici, pe Boylston. Aici este scena lui. Aici își ține spectacolul. Solo. După banii ajunși în pălărie poate estima cât de mult a fost apreciată interpretarea lui. Sau nu.

Răsucește bețele între degete, se așază mai bine și cântă pasajul introductiv din „My Sharona"[60]. Dar nu-i iese bine. Nu sună natural. Vede un tip la patru ace, cu aspect de om de afaceri, care se apropie de el. Servieta i se leagănă în mână ca o pendulă. Are tipul ăsta ceva – dar ce oare? – care-l face pe Jared să simtă că trebuie să-i anunțe apariția. Începe să lovească în tobe în ritm de reggae, apoi trece la ceva mai stilat, un fel de combinație de R&B cu rock, un fel de împerechere între „I Heard It Through the Grapewine" și „Susie Q".

Abia acum pricepe Jared de ce a vrut azi să-și ia și talanga. Începe să o lovească în contratimp și ce cântă el acum se transformă treptat în ceva asemănător cu înregistrarea veche a cântecului „Tequila" al

[59] Cântece de la începutul anilor '60 (n. tr.).

[60] Cântec din 1979 al trupei rock The Knack (n. tr.).

trupei The Champs. Destul de mișto. L-a lovit în sfârșit inspirația și și-a recăpătat ritmul, iar inspirația și ritmul sunt ca un drum pe care vrei să mergi. Sigur, ar putea să accelereze tempoul, să bată și în toba clasică, dar stă cu ochii la domnul Afacerist și nu crede că tipului i-ar conveni sunete atât de brutale. Jared nu are habar de ce domnul Afacerist a devenit punctul central al ritmului, dar nici că-i pasă. Se mai întâmplă și așa. Iar ritmul se transformă într-o poveste. Și-l imaginează pe domnul Afacerist în vacanță undeva unde capeți și o umbreluță roz în paharul cu băutură. Poate s-a dus acolo cu soția, sau poate și-a luat cu el asistenta personală – o tânără cu părul blond-cenușiu, îmbrăcată doar cu un bikini turcoaz. Și asta aud ei acum. Acesta este bateristul care își face încălzirea înainte de începerea spectacolului de diseară, înainte de aprinderea torțelor.

Jared crede că domnul Afacerist se va duce mai departe pe drumul lui, către hotelul domnului Afacerist, iar șansele ca el să pună ceva în Pălăria Magică sunt aproape zero. După ce va dispărea, Jared va trece la alte ritmuri, va lăsa talanga să se odihnească puțin; însă deocamdată ritmul acesta este cel mai potrivit.

Însă domnul Afacerist nu trece mai departe. Se oprește. Zâmbește. Fără să se întrerupă, Jared îi zâmbește și el și face un semn din cap spre jobenul de pe asfalt. Dar domnul Afacerist nu pare să-l vadă și nu pune nimic în pălărie. În schimb, își proptește servieta între pantofii eleganți de Afacerist și începe să miște din șolduri în ritmul muzicii. Doar din șolduri se mișcă, restul trupului îi este încremenit. Pe chip nu i se citește nimic. Pare că privește fix într-un punct de deasupra capului lui Jared.

— Ține-o tot așa, omule, spune un tânăr și aruncă niște monede în pălărie.

Remarca lui a fost adresată dansatorului Afacerist, nu bateristului, dar nu are nicio importanță.

Jared începe să atingă tandru și cinelele, parcă ar vrea să le tachineze, parcă ar vrea să le mângâie. Iar cu cealaltă mână lovește talanga în contratimp, în vreme ce apasă pe pedală ca să păstreze ritmul. Tipul în costum gri seamănă cu un bancher, dar mișcarea aia unduioasă din șolduri spune altă poveste. Acum ridică o mână și începe să țină tactul cu degetul arătător. Pe spatele mâinii are o

cicatrice mică, în formă de semilună.

★★★

Chuck aude că ritmul se schimbă și devine un pic mai exotic și, preț de o clipă, aproape că-și revine și dă să plece. Dar imediat își spune: La naiba, nu scrie nicăieri că n-ai voie să dansezi pe trotuar. Se îndepărtează de servietă ca să nu se împiedice cumva de ea, apoi își proptește mâinile în șolduri și face o piruetă. Așa obișnuia să se miște pe vremuri, când trupa lui cânta „Satisfaction" sau „Walking the Dog". Un trecător râde, altul aplaudă, iar el se învârtește acum în sens invers și poalele sacoului flutură. Își amintește cum dansa cu sora cea mică. Sora cea mică era o mucoasă cu gura spurcată, dar se mișca incredibil de bine.

Chuck nu s-a mai mișcat așa – n-a mai făcut *mișcările* astea mistice, care-i aduc atât de multă satisfacție – de ani buni, dar fiecare gest i se pare perfect. Ridică un picior și se rotește pe călcâiul celălalt. După care își prinde mâinile la spate ca un elev care recită o poezie la serbare și face *moonwalk*-ul pe trotuar, în fața servietei.

Surprins și încântat totodată, bateristul îi strigă:

— Uau, tăticule!

Iuțește ritmul, renunță la clopot și se apucă să bată cu mâna stângă în toba cu sunet mai grav, continuând să apese pe pedală și să stârnească oftatul metalic al cinelelor. Se strânge lumea. Banii curg în Pălăria Magică: și bancnote și monede. Aici se întâmplă ceva.

Doi tineri, cu berete asortate și tricouri de la Rainbow Coalition[61], stau în fața grupului de privitori. Unul dintre ei aruncă în pălărie o bancnotă – parcă de cinci dolari – și țipă:

— Ține-o tot așa, omule!

Chuck nu are nevoie de încurajări. L-a luat valul. I-a ieșit cu totul din minte sistemul bancar al secolului al XXI-lea. Se descheie la nasturi, împinge în spate poalele sacoului, își înfige degetele mari în curea ca un pistolar și execută un semișpagat. Se ridică imediat în picioare, face câțiva pași de *quickstep* și încă o piruetă. Bateristul râde și dă din cap.

— Ești cel mai tare, strigă el. Cel mai tare, tăticule!

[61] Coaliția Curcubeu este o alianță politică a minorităților sociale, rasiale și sexuale (n. tr.).

Se strânge tot mai multă lume, pălăria se umple. Lui Chuck îi bubuie inima în piept. Uite așa te alegi cu un infarct, dar lui nu-i pasă. Dacă l-ar vedea acum soția lui, ar face pe ea de frică, dar lui nu-i pasă. Fiului său i s-ar face rușine, dar fiul său nu-i aici. Își sprijină talpa dreaptă pe gamba stângă și face încă o piruetă, iar când revine în poziția inițială vede o tânără drăguță lângă tipii cu berete. Tânăra se uită fascinată la el.

Chuck întinde mâinile spre ea, îi zâmbește, pocnește din degete.

— Haide! îi spune el. Haide, surioară, dansează cu mine!

★★★

Jared nu crede că fata o să accepte – pare genul timid dar o vede apropiindu-se încet de bărbatul în costum gri. Ce chestie! Poate Pălăria Magică e magică pe bune.

— Dansați! îi îndeamnă unul dintre tinerii cu bască.

Încep și ceilalți să strige și să bată din palme în ritmul impus de Jared:

— Dansați, dansați, dansați!

Pe chipul lui Janice apare un zâmbet care pare a spune „Ei, și? Ce am de pierdut?". Își azvârle poșeta lângă servieta lui Chuck și îl ia de mâini. Jared renunță la ce cânta până atunci și începe să bată la tobe în stilul lui Charlie Watts, lovind în dreapta și în stânga de parcă ar trage cu mitraliera. Domnul Afacerist o învârtește pe fată, pune o mână pe talia ei subțire, o trage mai aproape de el și o conduce în pași de *quickstep* pe lângă tobe, până în colțul farmaciei. Janice se îndepărtează de el, îi face cu degetul un semn de dojană, apoi se întoarce și-l apucă pe Chuck de ambele mâini. De parcă ar fi repetat împreună mișcările de o sută de ori, el iar face un semișpagat, iar ea îi trece ca săgeata printre picioare – mișcare îndrăzneață, care-i dezvelește coapsele frumoase. Publicul geme când o vede proptindu-se într-o mână. Dar ea sare imediat în picioare. Și râde.

— Gata! spune Chuck, bătându-se ușor în piept. Nu mai pot...

Tânăra se repede la el și își pune mâinile pe umerii lui. Ei, iată că încă mai poate. O apucă de talie, o răsucește în jurul șoldurilor lui și o pune ușor pe trotuar. O prinde de mâna stângă și ea face o piruetă cu energia unei balerine în seara premierei. Probabil că acum sunt cam o sută de spectatori, care se înghesuie pe trotuar și pe stradă. Toți

aplaudă entuziasmați.

Jared mai lovește o dată în tobe, mângâie o ultimă oară cinelele și ridică bețele în semn de triumf. Altă rundă de aplauze. Gâfâind, Chuck și Janice se uită unul la altul. Lui Chuck i s-au lipit de fruntea transpirată câteva șuvițe din părul care abia a început să încărunțească.

— Ce facem? murmură Janice.

S-au oprit tobele și pare buimăcită.

— Habar n-am, spune Chuck, dar nici nu mai știu de când nu m-am mai simțit atât de bine.

Pălăria Magică e plină, mai are puțin și dă pe dinafară.

— Bis! strigă cineva.

Încep toți să strige. Mulți și-au ridicat telefoanele deasupra capetelor, pregătindu-se să filmeze dansul următor; iar fata pare în stare să continue, dar ea e tânără. Chuck nu mai poate. Se uită la baterist și clatină din cap. Bateristul îi face semn că îl înțelege. Chuck se întreabă câți au reușit să filmeze primul dans și ce ar spune soția lui dacă l-ar vedea. Sau fiul lui. Și dacă o să fie postat pe internet? Puțin probabil, dar, dacă așa va fi, dacă îl vor vedea șefii de la banca lui, atunci oare ce vor crede când îl vor vedea pe angajatul trimis la conferință în Boston dând din fund pe Boylston Street cu o tânără care i-ar putea fi fiică? Sau sora mai mică a altcuiva. Ce naiba a avut în cap?

— Gata, oameni buni! strigă bateristul. Trebuie să ne oprim când suntem pe culmile succesului.

— Și eu trebuie să ajung acasă, zice tânăra.

— Mai stai puțin, îi spune bateristul. Te rog.

★★★

Douăzeci de minute mai târziu, stau toți trei pe o bancă de pe malul iazului cu rațe din parcul central al orașului. Jared l-a sunat pe Mac. Chuck și Janice l-au ajutat să-și strângă tobele și să le pună în spatele camionetei. Mai erau oameni care zăboveau prin preajmă, ca să-i felicite, ca să dea mâna cu ei, ca să mai pună câțiva dolari în pălăria ticsită. Când pleacă de acolo – Chuck și Janice pe bancheta din spate, cu picioarele printre teancuri de cărți cu benzi desenate –, Mac spune că nu vor găsi niciun loc de parcare în apropierea parcului.

— Ba azi vom găsi, zice Jared. Azi e o zi magică.

Și găsesc, chiar vizavi de hotelul Four Seasons.

Jared numără banii. Oricât i se pare de ciudat, cineva a pus acolo o bancnotă de cincizeci – poate unul dintre tipii cu beretă a confundat-o cu una de cinci. A făcut peste patru sute de dolari. N-a mai avut niciodată o zi atât de bună. Nici nu se aștepta să aibă vreodată. Pune la o parte cei zece la sută ai lui Mac (acum Mac stă pe malul iazului și aruncă la rațe bucățele de biscuiți cu unt de arahide din punga pe care o avea în buzunar), după care se apucă să împartă și restul.

— Vai, nu! exclamă Janice când înțelege ce vrea el să facă. Sunt banii tăi.

Jared clatină din cap.

— Ba nu, îi împărțim frățește. De unul singur n-aș fi făcut nici jumătate chiar dacă aș fi bătut la tobe până la miezul nopții.

Nu că l-ar fi lăsat polițiștii să facă așa ceva.

— În zilele cele mai bune câștig doar treizeci de dolari.

Pe Chuck îl încearcă una dintre durerile alea de cap care o să îl tortureze pe la nouă seara, dar tot poate să mai zâmbească în fața corectitudinii de care dă dovadă tânărul.

— Bine. Mie nu-mi trebuie, dar i-am câștigat pe merit.

Întinde mâna și o bate ușor pe obraz, la fel cum făcea și cu sora mai mică și cu gură mare a chitaristului.

— La fel și tu, domnișoară.

— Unde ai învățat să dansezi așa? îl întreabă Jared.

— Păi, pe vremea când am fost eu la gimnaziu, aveam o activitate extrașcolară care se chema „Ne-nvârtim și ne rotim”, dar, de fapt, bunica mea m-a învățat cele mai tari mișcări.

— Și tu? o întreabă pe Janice.

— Cam tot așa, spune ea, îmbujorându-se. La serile de dans din liceu. Tu unde ai învățat să bați la tobe?

— Am învățat singur. La fel ca tine, îi zice el lui Chuck. Ai fost super când ai dansat solo, omule, dar domințorica asta a adăugat un plus de pasiune. Știi că am putea trăi din chestia asta? Chiar cred că am ajunge celebri și bogați.

O fracțiune de secundă – ei, cât de aiurea e gândul ăsta? – Chuck chiar reflectează la propunerea lui Jared și vede că și fata o face. Nu la

modul serios, sigur că nu, dar așa cum îți imaginezi uneori că ai duce o altă viață. Una în care joci baseball la profesioniști sau escaladezi Muntele Everest sau cânți în duet cu Bruce Springsteen pe un stadion arhiplin. Apoi Chuck mai râde puțin și clatină din cap. Râde și tânăra, în vreme ce-și pune bine în poșetă partea ei din încasări.

— Tu ai declanșat totul, îi spune Jared lui Chuck. Ce te-a făcut să te oprești în fața mea? Și ce te-a făcut să dansezi?

Chuck se gândește bine, apoi ridică din umeri. Nu poate să spună că tocmai se gândea la trupa aia de toată jena de pe vremuri și nici că-i plăcea să danseze pe scenă în timpul părților instrumentale, când putea să se desfășoare așa cum avea el chef, balansând stativul microfonului între picioare; însă nu ăsta a fost motivul. Dar oare a dansat el vreodată pe vremea aia cu atâta elan, s-a mai simțit el vreodată atât de descătușat în adolescența lui sprințară, lipsită de griji și de migrene?

— A fost magic, spune Janice.

Și chicotește. În veci nu s-ar fi așteptat să audă sunetele astea ieșind din ea tocmai astăzi. Hohote de plâns da, sigur că da. Dar nu chicoteli, nici vorbă.

— Așa cum e și pălăria ta.

Mac se întoarce.

— Frate Jared, tre' s-o luăm din loc dacă nu vrei să-ți cheltuiești tot câștigul pe taxa de parcare.

Jared se ridică.

— Sunteți convinși că nu vreți să vă apucați de altă meserie? Am putea să cântăm și să dansăm în tot orașul ăsta, din Beacon Hill și până-n Roxbury. O să ajungem cunoscuți.

— Mâine trebuie să iau parte la o conferință, spune Chuck. Și sâmbătă am avion spre casă. Acolo mă așteaptă soția și fiul.

— Iar eu n-aș putea s-o fac de una singură, zâmbește Janice. Aș fi ca Ginger Rogers fără Fred Astaire.

— Am priceput, zice Jared, întinzând brațele. Dar hai aici înainte să ne despărțim. Îmbrățișare de grup.

Se iau toți în brațe. Chuck știe că Jared și Janice îi simt mirosul de transpirație – va trebui să-și ducă la curățătorie costumul înainte să-l poarte din nou și să ceară să-i fie spălat temeinic. În plus, le simte și

el mirosul. Dar nu face nimic. E de părere că fata a avut perfectă dreptate când a folosit cuvântul „magic”. Uneori se mai întâmplă și din astea. Nu prea des, doar câteodată. Era ca atunci când găsești o bancnotă de douăzeci de dolari în buzunarul unui sacou pe care nu l-ai mai îmbrăcat de multă vreme.

— Cântăreți ambulanți pe viață! spune Jared.

Chuck Krantz și Janice Halliday îi repetă cuvintele.

— Pe viață! spune și Mac. Super! Acu’, Jere, hai să plecăm dracului de-aici înainte să înceapă să ne taxeze!

★★★

Chuck îi spune lui Janice că se duce la Boston Hotel, de lângă Prudential Center, și că ar putea merge împreună dacă și ea se duce tot în direcția aceea. Și, da, Janice chiar într-acolo se ducea, deși planul fusese să meargă pe jos până la Fenway, gândindu-se cu tristețe la fostul iubit și bombănind tot felul de aiureli penibile către poșeta din brațe. Dar acum s-a răzgândit. Îi zice că va lua metroul de la stația de pe Arlington Street.

O conduce prin parc până acolo. Când ajung în capul scării, tânăra se întoarce spre el și îi spune:

— Îți mulțumesc pentru că ai dansat cu mine.

El îi face o plecăciune:

— A fost plăcerea mea.

O urmărește cu privirea până dispare, apoi se întoarce spre Boylston. Merge încet pentru că îl doare spatele, îl dor picioarele și îi pulsează dureros tâmplele. Nu-și amintește să-l mai fi durut vreodată capul în halul ăsta până acum. Adică până în urmă cu câteva luni. Dacă durerile astea vor continua, probabil că va fi nevoit să se ducă la doctor. Și își cam imaginează care va fi diagnosticul.

Dar se va întâmpla mai târziu. Dacă se va întâmpla. În seara asta o să se răsfețe cu o masă gustoasă – de ce nu, doar o merită – și un pahar cu vin. Dar, dacă se gândește mai bine, parcă mai nimerită ar fi o sticlă cu apă plată Evian. Pentru că vinul i-ar putea accentua durerea de cap. După ce va termina cina – neapărat urmată de un desert – o va suna pe Ginny și o va anunța că este posibil ca soțul ei să ajungă următoarea senzație efemeră a internetului. Deși probabil că nu-i cazul, deoarece, fără doar și poate, chiar acum cineva filmează

un cățel care jonglează cu sticle goale de apă, iar altcineva imortalizează pe film un țap care fumează un trabuc. Însă, pentru orice eventualitate, e mai bine s-o avertizeze.

Când trece pe lângă locul unde au fost tobele lui Jared, îi revin în minte aceste două întrebări: de ce te-ai oprit să-l asculți și de ce ai început să dansezi? Nu știe. Și, în fond, răspunsurile i-ar aduce cumva mai multă bucurie?

Peste nu foarte mult timp, nu va mai fi capabil să meargă, cu atât mai puțin să danseze cu sora cea mică pe Boylston Street. Peste nu foarte mult timp, nu va mai fi capabil să mestece mâncarea, iar mesele îi vor fi pregătite la blender. Peste nu foarte mult timp, nu va mai fi capabil să facă diferența între starea de veghe și somn și va pătrunde pe un tărâm al durerilor atroce, care îl vor face să se întrebe de ce oare a mai creat Dumnezeu lumea. Peste nu foarte mult timp, va uita numele soției sale. Însă își va aminti – din când în când – cum s-a oprit în mijlocul trotuarului și și-a pus jos servieta și a început să miște din șolduri în ritmul tobelor și își va spune că acesta este motivul pentru care Dumnezeu a creat lumea. Doar acesta.

ACTUL I: SUNT COMPLEX, ÎN MINE COEXISTĂ O MULȚIME DE UNIVERSURI

1

Chuck abia aștepta să aibă o surioară. Mama i-a promis că îl va lăsa să o țină în brațe dacă se va purta foarte grijuliu cu ea. Bineînțeles că își dorea să aibă și părinți, însă nu a avut parte de nimic din toate astea din cauza unei porțiuni cu gheață de pe pasajul de peste Autostrada 95. Mult după aceea, în facultate, îi va spune unei prietene că existau tot felul de romane și filme și seriale în care părinții personajului principal mor într-un accident de mașină, dar că el n-a cunoscut pe nimeni care să fi pățit așa ceva în viața reală. În afară de el.

Prietena s-a gândit la ce-i spusese, după care a dat verdictul:

— Sunt sigură că se întâmplă tot timpul, deși se poate muri și în incendii, tornade, uragane, cutremure și chiar avalanșe dacă ești la schi. Iar astea sunt doar câteva dintre posibilități. Și ce te face pe tine să crezi că ai fi personajul principal în ceva, în afară de propria ta minte?

Fata era poetă și avea o atitudine oarecum nihilistă. Relația lor a durat doar un semestru.

Chuck nu se afla în mașină când aceasta s-a rostogolit de pe pasajul rutier, pentru că părinții lui plecaseră să ia cina în oraș, iar de el aveau grijă bunicii, cărora, la vremea respectivă, încă le mai zicea *Zayde* și *Bubble*[62] (a renunțat la asta la sfârșitul clasei a III-a, pentru că toți ceilalți copii râdeau de el; și a început să folosească temenii obișnuiți de „bunic” și „bunică”). Albie și Sarah Krantz locuiau pe aceeași stradă, la doar un kilometru și jumătate distanță de casa lui, așa că le-a fost destul de simplu să-l crească după accident, când a devenit orfan. Avea șapte ani.

Vreme de un an – poate un an și jumătate – în casa aceea a domnit doar tristețea, o tristețe pură. Soții Krantz nu doar că-și pierduseră fiul și nora, ci își pierduseră și nepoata care mai avea trei luni până să

[62] „Bunicul și Bunica”, în idiș, în original (n. tr.).

se nască. Îi aleseseră deja numele: Alyssa. Când Chuck a spus că i se pare că numele ăla seamănă cu susurul ploii, mama lui a râs și a plâns în același timp.

Nu a uitat niciodată asta.

Desigur că își cunoștea și ceilalți bunici; mergea la ei în vizită în fiecare vară, dar nu era apropiat de ei, i se păreau niște străini. L-au sunat de foarte multe ori după ce a ajuns orfan, îl întrebau chestii banale – ce mai faci? cum merge cu școala? –, iar vizitele de vară au continuat; se ducea cu avionul până departe, în Omaha, și era însoțit de Sarah (adică *Bubbie,* adică Bunica). Însă părinții mamei sale tot străini au rămas pentru el. Îi trimiteau cadouri de ziua lui și de Crăciun – iar cadourile de Crăciun îl bucurau mult, pentru că Bunicul și Bunica nu „țineau" sărbătoarea asta –, dar nici vorbă să se simtă apropiat de ei în vreun fel, așa cum nu se mai simțea apropiat nici de profesorii pe care îi avusese la clasă în anii anteriori.

Chuck a fost primul care a început să-și scoată straiele metaforice de doliu, simțind nevoia să-și scoată și bunicii (bătrâni, sigur că da, dar nu *matusalemici)* din starea lor de jale. Și, când Chuck avea zece ani, a venit un moment când l-au dus la Disney World. Au stat în camere învecinate la hotelul Swan Resort, dar țineau ușa dintre ele deschisă și Chuck și-a auzit bunica plângând o singură dată. În linii mari, s-au distrat și s-au simțit bine.

O parte din starea aceea de bine i-a însoțit și înapoi acasă. Uneori Chuck o auzea pe Bunica fredonând în bucătărie sau chiar cântând pe muzica difuzată la radio. Imediat după accident au început să mănânce mai mult mâncare comandată (iar Bunicul a băut o grămadă de bere Budweiser), dar în anul de după vizita la Disney World, Bunica a reînceput să gătească. Și făcea mâncare bună, care l-a ajutat pe băiețelul numai piele și os să pună ceva carne pe el.

Bunicii îi plăcea să asculte muzică rock-and-roll în timp ce gătea și, cu toate că lui Chuck muzica asta i se părea mult prea modernă pentru o doamnă în vârstă, era limpede că Bunica se dădea în vânt după ea. Dacă se întâmpla să intre în bucătărie după un fursec, sau sperând poate să capete o felioară de ruladă cu zahăr brun, era foarte posibil ca Bunica să întindă mâinile spre el și să înceapă să pocnească din degete și să-i spună:

— Hai, Henry, dansează cu mine!

Pe el îl chema Chuck, nu Henry, dar de cele mai multe ori accepta să se bâţâie şi el. Ea l-a învăţat paşii de *jitterbug*[63] şi câteva mişcări de swing. I-a spus că sunt mai multe, dar că îi scârţâie prea tare spatele ca să aibă curaj să le facă.

— Dar pot să ţi le arăt, i-a spus ea.

Şi, într-o sâmbătă, a venit acasă cu un teanc de casete de la magazinul Blockbuster. *Swing Time* cu Ginger Rogers şi Fred Astaire, *Poveste din cartierul de vest* şi filmul preferat al lui Chuck – *Cântând în ploaie,* în care Gene Kelly dansa cu un felinar de pe stradă.

— Ai putea să înveţi şi tu mişcările astea, i-a spus Bunica. Ai talent, copile!

Odată, pe când se odihneau şi beau ceai cu gheaţă după ce tocmai se zbătuseră din greu să danseze aşa cum trebuie pe „Higher and Higher" al lui Jackie Wilson[64], a întrebat-o cum fusese în liceu.

— Am fost o *kusit*[65]. Dar nu care cumva să-i zici lui *zayde* că ţi-am spus. Ştii ce principii demodate are.

Chuck nu i-a zis niciodată.

Şi nici nu s-a urcat vreodată în turn.

Atunci nu s-a urcat.

Normal că a pus întrebări despre el, de multe ori le-a pus. Ce era acolo, ce se vedea de la fereastra de sus, de ce era încuiată camera. Bunica i-a spus că podeaua era şubredă şi că ar fi putut să cadă prin ea. Bunicul i-a spus acelaşi lucru – că acolo sus nu era nimic din cauza podelei putrezite şi că de la geamuri nu puteai să vezi decât un centru comercial, mare scofală. Şi a ţinut-o tot aşa până cu puţin timp înainte ca Chuck să împlinească unsprezece ani. Atunci i-a spus o parte din adevăr.

2

Toată lumea ştie că băutura nu-ţi este de ajutor când vrei să ţii un secret, iar după moartea fiului său, a nurorii sale şi a nepoatei

[63] Dans cu elemente acrobatice, pe muzică de jazz (n. tr.).

[64] Jackie Wilson (1934-1984), cântăreţ de muzică R&B şi soul (n. tr.).

[65] „Zăpăcită; nebună", în lb. ebraică, în original (n. tr.).

nenăscute (Alyssa, nume care sună ca susurul ploii), Albie Krantz obișnuia să bea foarte mult. Ar fi trebuit să ajungă acționar majoritar la fabrica de bere Anheuser-Busch, atât de mult bea. Își permitea s-o facă, pentru că era la pensie, avea bani suficienți și era foarte deprimat.

După excursia la Disney World a redus băutura la un singur pahar cu vin în timpul cinei sau o bere când se uita la un meci de baseball la televizor. În cele mai multe zile. Din când în când – la început în fiecare lună, mai târziu la fiecare două luni –, bunicul lui Chuck se făcea mangă. Dar întotdeauna acasă la el și fără să facă vreodată scandal. A doua zi se mișca mai încet, mânca puțin spre deloc și până după-amiază își revenea complet.

Într-o seară, pe când Albie se uita cum echipa Red Sox era făcută praf de Yankees și ajunsese la a opta sau a noua sticlă de bere, Chuck l-a întrebat din nou despre turn. Mai mult de dragul conversației. Din moment ce echipa preferată era condusă deja cu nouă puncte, nu-l prea mai interesa meciul.

— Precis că de-acolo se vede până dincolo de mallul ăla mare, a spus Chuck.

Bunicul s-a gândit puțin, apoi a oprit din telecomandă sonorul televizorului, unde tocmai se dădea o reclamă la camionetele Ford (Bunicul zicea că Ford înseamnă Firește O Repari Des).

— Dacă te-ai urca acolo ai putea să vezi mai multe decât ai vrea, a spus el. Din cauza asta e încuiată, puișor.

Atunci pe Chuck l-a trecut un fior vag, însă nu prea dezagreabil și imediat s-a gândit la Scooby-Doo și prietenii lui care urmăreau fantome cu Mașina Misterelor. Voia să-l întrebe pe Bunicul ce înseamnă asta, dar adultul din el – firește, la zece ani era vorba doar despre o fantasmă a adultului din viitor, dar care începuse să-i vorbească uneori – i-a cerut să tacă din gură. Să tacă și să aștepte.

— Știi în ce stil e construită casa asta, Chucky?

— Victorian, a răspuns Chuck.

— Corect. E Victorian pur, nu o imitație de doi bani. A fost construită în 1885, de atunci a fost restaurată de vreo șase ori, însă turnul a fost acolo de la bun început. *Bubbie* a ta și cu mine am cumpărat-o atunci când afacerea cu pantofi a început să aibă succes și

am plătit pe ea o sumă ridicol de mică. Stăm aici din 1971 și, în toți anii ăștia, nu cred că m-am urcat în turnul ăla blestemat nici măcar de șase ori.

— Pentru că-i podeaua putrezită? a întrebat Chuck, sperând să fi imprimat tonului său o candoare drăgălașă.

— Pentru că-i plină de stafii, a spus Bunicul.

Iar pe Chuck l-au trecut din nou fiorii, însă nu atât de plăcuți ca mai devreme. Cu toate că era foarte posibil ca Bunicul să glumească. Pentru că acum *mai* glumea din când în când. Pentru Bunicul, glumele însemnau ce însemna dansul pentru Bunica. A dat berea peste cap. A râgâit. Avea ochii injectați.

— Spiritul Crăciunului Viitor. Mai ții minte personajul ăsta?

Chuck îl ținea minte. Se uitau la *Colind de Crăciun* în fiecare an de Ajun, cu toate că nu „țineau" sărbătoarea în alte privințe; însă asta nu însemna că știa despre ce vorbea Bunicul.

— Povestea cu băiatul soților Jeffery s-a întâmplat la puțin timp după aia, a spus Bunicul.

Stătea cu ochii la televizor, dar Chuck nu credea că mai vede ceva.

— Iar ce s-a întâmplat cu Henry Peterson... asta a durat mai mult. Și a fost după patru sau poate cinci ani. Deja aproape uitasem ce am văzut acolo sus.

Și a ridicat degetul mare spre tavan.

— Mi-am promis că n-o să mă mai urc niciodată acolo și îmi pare rău că nu m-am ținut de cuvânt. Am făcut-o din cauza lui Sarah – *bubbie* a ta – și a pâinii. Așteptarea, Chucky, asta-i partea cea mai grea. O să înțelegi când o să fii mai...

S-a auzit ușa de la bucătărie. Venise Bunica de la doamna Stanley, vecina de vizavi. Bunica îi dusese niște supă de pui pentru că doamna Stanley nu se simțea bine. Cel puțin așa zicea Bunica, dar, cu toate că nu împlinise încă unsprezece ani, Chuck cam bănuia că altul era motivul. Doamna Stanley era la curent cu toate bârfele din cartier („Mare *yente*[66] mai e și femeia aia!", zicea Bunicul) și era întotdeauna dispusă să le împărtășească cuiva. Bunica îi raporta apoi Bunicului toate noutățile, după ce-l dădea pe Chuck afară din cameră. Însă, chiar dacă nu mai era cu ei în cameră, nu însemna că nu putea să

[66] „Femeie bârfitoare; gură-spartă", în idiș, în original (n. tr.).

audă ce vorbesc.

— Cine a fost Henry Peterson, Bunicule? l-a întrebat Chuck.

Dar și Bunicul își auzise soția intrând în casă. Și-a îndreptat spatele și a pus jos cutia de bere.

— Ia uită-te la faza asta! a exclamat el, încercând să pară cât de cât mai treaz (nu că ar fi reușit s-o păcălească pe Bunica). Ai noștri de la Sox au acoperit toate bazele!

3

În prima jumătate a reprizei a opta, Bunica l-a trimis pe Bunicul la magazinul din capătul străzii ca să cumpere lapte pentru micul dejun de a doua zi.

— Să nu care cumva să-ți treacă prin cap să iei mașina. O să te trezești dacă mergi pe jos.

Bunicul nu a protestat. În general nu prea protesta când îi ordona ceva Bunica, iar când se întâmpla s-o facă, consecințele nu erau deloc unele fericite. După ce a plecat, Bunica – *bubbie* – s-a așezat pe canapea alături de Chuck și l-a cuprins de după umeri. Băiatul și-a culcat capul pe umărul ei moale.

— Ți-a povestit toate aiurelile alea despre stafii? Despre stafiile din turn?

— Păi, da.

N-avea niciun sens să mintă. Bunica era mai ceva decât un detector de minciuni de la poliție.

— Pe bune că există? Tu le-ai văzut?

Bunica a pufnit.

— Tu ce crezi, *hantel*[67]*?*

Abia mai târziu își va da seama Chuck că acesta nu putea fi considerat un răspuns sincer.

— În locul tău, eu nu l-aș prea lua în seamă pe *zayde.* E un om tare bun, dar bea prea mult câteodată. Și atunci îl apucă iar ideile lui fixe. Sunt convinsă că pricepi despre ce vorbesc.

Chuck pricepea. Ideile fixe ale Bunicului erau acestea: Nixon ar fi

[67] „Prostuț", în idiș, în original (n. tr.).

trebuit să facă pușcărie; *faygelesh*[68]-ii puneau stăpânire pe cultura americană și o pictau în roz; concursul Miss America (după care se înnebunea Bunica) era doar un spectacol pornografic care-ți făcea greață. Numai că, până în seara aceea, nu pomenise deloc despre stafiile din turn. Cel puțin, nu lui Chuck.

— *Bubbie,* cine era băiatul soților Jeffery?

Bunica a oftat.

— A fost o întâmplare tare tristă, păsăroiul meu drag.

(Așa îmi spunea ea în glumă.)

— Locuia pe strada de alături și a fugit după minge în mijlocul străzii și l-a călcat cu mașina un tip beat. Asta a fost acum multă vreme. Dacă ți-a zis Bunicu' că a văzut accidentul înainte să se petreacă, află de la mine că umblă cu cioara vopsită. Sau face bancuri cu tine.

Bunica știa când minte Chuck; în seara aceea, Chuck și-a dat seama că de la ea a moștenit acest talent. A înțeles că l-a mințit din felul în care și-a luat ochii de la el și s-a uitat la televizor, de parcă mare treabă avea ea cu baseballul, chiar dacă era vorba de finala campionatului.

— Bea prea mult, a mai spus Bunica.

Și a încheiat discuția.

Poate că așa era. *Probabil* că așa era. Însă, după aceea, lui Chuck i s-a făcut frică de turnul cu ușa încuiată de la capătul unei scări scurte (șase trepte înguste), luminată de un singur bec chior atârnat de un cablu negru. Dar fascinația este sora geamănă a fricii, nu? Și, de mai multe ori după seara aceea, dacă bunicii erau plecați amândoi de acasă, își făcea curaj să urce treptele. Atingea ușor lacătul, tresărind dacă îl făcea să se miște prea tare și să zuruie (zgomot care ar fi deranjat stafiile închise înăuntru), după care cobora în fugă scara, uitându-se speriat peste umăr. Își imagina că lacătul se spărgea și cădea pe jos. Și că ușa se deschidea scârțâind. Precis ar fi murit de frică dacă s-ar fi întâmplat așa ceva.

4

[68] „Homosexual", în idiș, în original (n. tr.).

În schimb, pivnița nu era deloc înspăimântătoare. Avea tuburi de neon care o luminau puternic. După ce și-a vândut magazinele de pantofi și s-a pensionat, Bunicul se ocupa cu tâmplăria – ăsta era hobby-ul lui – și petrecea mult timp acolo. Locul mirosea dulce, a rumeguș. Într-un colț, la distanță de rindele și de sculele de șlefuit și de fierăstraiele de care nu avea voie să se atingă, Chuck a descoperit o cutie cu cărți vechi ale Bunicului – cărți cu Băieții Hardy[69]. Erau cam depășite, dar încă destul de bune. Într-o zi, stătea în bucătărie și citea *Panoul sinistru,* așteptând ca Bunica să scoată tava cu fursecuri din cuptor, când aceasta i-a smuls cartea din mână.

— Poți mai mult de-atât, i-a spus ea. E vremea să treci la nivelul următor, păsăroiule. Stai puțin!

— Tocmai ajunsesem la o parte bună, a protestat Chuck.

Ea a pufnit, cu un sunet pe care doar bunicile evreice știu să-l scoată așa cum trebuie.

— Nu există părți bune, a zis ea și a plecat cu cartea lui.

S-a întors repede și i-a adus *Asasinarea lui Roger Ackroyd*[70].

— *Ăsta* e un roman polițist bun, i-a spus ea. Fără adolescenți zevzeci care fug de colo până colo în niște rable de mașini. Consideră că asta-i inițierea ta în scriitura de calitate.

S-a gândit puțin și a adăugat:

— Sigur, nu-i Saul Bellow, dar nu-i deloc un roman prost.

Chuck a început să citească doar ca să-i facă plăcere Bunicii. Și cartea l-a captivat foarte curând. În al unsprezecelea an de viață a citit aproape douăzeci de romane scrise de Agatha Christie. A încercat și vreo două cu Miss Marple, dar mult mai mult îi plăcea Hercule Poirot, cu mustața lui stufoasă și expresia lui cu „micuțele celule cenușii" pe care o repeta tot timpul. Poirot era un individ pe care-l ducea mintea. Într-o zi din vacanța de vară, Chuck stătea în șezlongul din curte și citea *Crima din Orient Expres.* La un moment dat a ridicat ochii și s-a uitat la fereastra turnului. Și s-a întrebat oare cum ar investiga *Monsieur* Poirot misterul acesta.

Aha, și-a zis el. Și imediat s-a corectat: *Voilà.* Da, așa era mai bine.

---

[69] THE HARDY BOYS, serie de romane de aventuri pentru tineret, publicate cu începere din 1927 (n. tr.).

[70] Roman de Agatha Christie (n. tr.).

Data următoare când bunica a făcut brioșe cu afine, Chuck a întrebat-o dacă-i dă voie să-i ducă câteva și doamnei Stanley.

— Ce frumos din partea ta! a exclamat Bunica. Sigur, du-i și ei. Numai să ai grijă să te uiți în ambele direcții înainte să traversezi.

Mereu îi spunea asta când se ducea undeva. Dar acum, pentru că-și băgase în priză micuțele celule cenușii, Chuck s-a întrebat dacă nu cumva Bunica se gândea la băiatul familiei Jeffery.

Bunica era durdulie (și tot se mai îngrășa), dar doamna Stanley era de două ori cât ea; o văduvă care șuiera ca un cauciuc spart când mergea și pe care nu-și amintea s-o fi văzut îmbrăcată și cu altceva în afară de capotul din mătase roz. Pe Chuck îl cam mustra conștiința că-i ducea brioșele alea care aveau s-o umfle și mai tare, dar avea nevoie de informații.

Doamna Stanley i-a mulțumit pentru dulciuri și l-a poftit – așa cum Chuck fusese aproape sigur că se va întâmpla – să guste una împreună cu ea în bucătărie.

— Dacă vrei, îți fac și un ceiuț!

— Mulțumesc, i-a răspuns Chuck. Nu beau ceai, dar nu aș refuza un pahar cu lapte.

După ce s-au așezat la măsuța din bucătăria scăldată în soarele de iunie, doamna Stanley l-a întrebat ce mai fac Albie și Sarah. Iar Chuck, știind foarte bine că orice ar spune el ar ieși din bucătărie și ar ajunge pe stradă încă dinainte să se însereze, i-a spus că fac bine. Dar, pentru că Poirot era de părere că trebuie să dai un pic de la tine ca să primești ceva în schimb, a adăugat că bunica strângea haine ca să le ducă la adăpostul pentru oamenii străzii administrat de biserica luterană.

— Bunică-ta e o sfântă, a spus doamna Stanley, evident dezamăgită că nu a aflat mai multe. Dar bunică-tu? S-a dus să vadă ce-i chestia aia care i-a apărut pe spate?

— Da, a răspuns Chuck și a sorbit din paharul cu lapte. Doctorul i-a scos-o și a analizat-o. Nu era din alea rele.

— Slavă Domnului!

— Da, a aprobat-o Chuck.

Iar acum, după ce dăduse câteva informații, se simțea îndreptățit să primească și el ceva.

— Stătea de vorbă cu bunica despre un tip, Henry Peterson. Cred că e mort.

Se aștepta la o decepție; posibil ca vecina lor să nu fi auzit niciodată de Henry Peterson. Dar doamna Stanley a bulbucat atât de tare ochii la el, că lui Chuck i-a fost teamă să nu-i cadă din orbite, și s-a apucat de gât de parcă i se blocase o bucățică de brioșă înăuntru.

— Vai, ce poveste tristă! Cât de *îngrozitoare!* A fost contabilul care-i ținea socotelile lui bunică-tu. Și lui și altor firme.

Acum s-a aplecat spre el, oferindu-i priveliștea unui piept halucinant de mare. Și încă ținea mâna la gât.

— *S-a sinucis,* i-a șoptit ea. *S-a spânzurat!*

— Fura din banii firmelor? a întrebat Chuck.

În romanele Agathei Christie erau multe furturi din astea. Și multe șantaje.

— Ce?! Doamne ferește, nici vorbă!

Vecina cea pieptoasă a strâns acum din buze, de parcă ar fi vrut să țină înăuntru niște cuvinte nepotrivite pentru urechile unui puști care mai avea mult până să-i dea tuleiele. În orice caz, chestia e că a triumfat slăbiciunea ei de a povesti orice (oricui).

— Nevastă-sa a fugit cu un bărbat mai tânăr! Abia dacă împlinise vârsta legală ca să aibă drept de vot *și ea trecuse bine de patruzeci de ani!* Ei, ce părere ai de povestea asta?

Pe moment, singura părere a lui Chuck a fost:

— Uau!

Și doamna Stanley a părut mulțumită.

Când a ajuns acasă, și-a scos carneţelul și și-a notat: *BUN a văzut stafia puștiului Jeffery <u>cu puțin timp înainte ca el să moară.</u> A văzut stafia lui H. Peterson la <u>4 sau 5 ANI după ce a murit.</u>* Aici Chuck s-a oprit și a început să roadă capătul pixului. Era tulburat. Nu voia să scrie ce-i trecea prin minte, dar își dădea seama că trebuie s-o facă pentru că așa lucrează detectivii buni, nu?

Sarah și pâinea. <u>OARE A VĂZUT ÎN TURN ȘI STAFIA BUNICII???</u>

Răspunsul i se părea evident. Altminteri de ce să fi vorbit Bunicul despre cât de grea e așteptarea?

Acum o să aștept și eu, și-a zis Chuck. Și o să sper că totul e doar o aiureală.

5

În ultima zi din clasa a VI-a, domnișoara Richards – o tânără drăguță, mai nebunatică și neconvențională, care nu știa să-i disciplineze și care probabil că nu avea să reziste prea mult în sistemul de învățământ public – a încercat să citească în clasa lui Chuck câteva versuri din poemul lui Walt Whitman „Cântec despre mine". N-a mers deloc bine. Copiii erau gălăgioși și n-aveau deloc chef de poezie. Nu voiau decât să scape cât mai repede de școală și să se bucure de lunile de vară care-i așteptau. La fel și Chuck – la nebunie îi plăcea să sufle în țeava de la pix și să-și bombardeze colegii cu cocoloașe de hârtie sau să-i facă gesturi obscene lui Mike Enderby atunci când domnișoara Richards se uita în carte. Însă unul din versurile alea i-a răsunat cu putere în minte și l-a făcut să se potolească instantaneu.

Când s-a terminat ora și copiii au fost puși în libertate, el a mai zăbovit puțin. Domnișoara Richards stătea la catedră și își sufla din când în când șuvița de păr care-i cădea în ochi. L-a observat pe Chuck și i-a schițat un zâmbet epuizat.

— Tare *bine* a mers, nu?

Chuck știa ce este sarcasmul și știa să-l recunoască și atunci când era exprimat pe un ton blând și era adresat propriei persoane. Cum să nu știe, doar era evreu. Mă rog, pe jumătate evreu.

— Ce vrea să spună prin „sunt complex, în mine coexistă o mulțime de universuri"?

Zâmbetul domnișoarei Richards s-a mai înviorat puțin. Și-a sprijinit bărbia în pumnul micuț și l-a privit lung cu ochii ei cenușii, foarte frumoși.

— Tu ce crezi că vrea să spună?

— Se referă la toți oamenii pe care îi cunoaște? s-a hazardat Chuck.

— Da, l-a aprobat domnișoara Richards, dar poate mai vrea să spună și altceva. Vino mai aproape!

Chuck s-a aplecat peste catedra pe care erau catalogul și cartea *Antologie de poezie americană*. Cu infinită blândețe, domnișoara

Richards i-a cuprins tâmplele în palme. Mâinile ei erau reci. Iar senzația pe care a simțit-o a fost atât de minunată, încât a trebuit să-și reprime fiorul de încântare.

— Ce am eu în mâini acum? Îi am doar pe oamenii pe care-i cunoști?

— Nu, mai mult, a răspuns Chuck.

Se gândea la mama și la tatăl lui și la surioara pe care n-a avut șansa să o țină în brațe. Alyssa, nume care sună ca susurul ploii.

— Amintiri.

— Da, a spus domnișoara Richards. Tot ce vezi. Tot ce știi. *Lumea* întreagă, Chucky. Avioanele care zboară pe cer, capacele de canal de pe stradă. Cu fiecare an din viață, lumea aceea din capul tău va deveni tot mai mare și tot mai strălucitoare, tot mai complexă și mai plină de detalii. Înțelegi?

— Cred că da, a zis Chuck.

Se simțea copleșit de gândul că în cutiuța șubredă a capului său putea să încapă o lume întreagă. S-a gândit la băiatul familiei Jeffery, călcat de mașină pe stradă. S-a gândit la Henry Peterson, contabilul Bunicului, mort în streang (avusese coșmaruri după ce aflase asta). S-a gândit cum bezna a acoperit lumile celor doi. Așa cum se face întuneric într-o cameră când stângi lumina.

Domnișoara Richards și-a retras mâinile. Părea îngrijorată.

— Te simți bine, Chucky?

— Da, a răspuns el.

— Atunci, hai, pleacă și bucură-te de vacanță! Ești un copil bun. Mi-a plăcut să te am la clasă.

S-a dus la ușă și apoi s-a întors cu fața la ea.

— Domnișoară Richards, dumneavoastră credeți în stafii?

Domnișoara profesoară a căzut pe gânduri.

— Cred că amintirile *sunt* stafii. Dar, dacă mă întrebi despre fantome care bântuie pe coridoarele castelelor în ruină, atunci trebuie să spun că nu. Cred că astea există doar în cărți și în filme.

Poate și în turnul casei bunicului meu, a adăugat Chuck în gând.

— Să ai o vacanță frumoasă, Chucky!

6

Și Chuck chiar a avut o vacanță frumoasă. Dar numai până în august, când i-a murit bunica. S-a petrecut brusc, pe stradă, în public – puțin cam nedemn, s-ar putea spune, dar măcar a fost genul ăla de moarte despre care oamenii veniți la înmormântare pot spune „Slavă Domnului că nu s-a chinuit". Cealaltă replică folosită îndeobște în asemenea situații – „A avut parte de o viață lungă și împlinită" – intra într-o zonă mai gri, pentru că Sarah Krantz nici nu împlinise încă șaizeci și cinci de ani, deși nu mai avea prea mult până atunci.

Și din nou în casa de pe Pilchard Street s-a instaurat tristețea pură, numai că acum n-a mai fost nicio vizită la Disney World care să anunțe întremarea. Chuck a început din nou să-i spună *Bubbie* bunicii sale (în gând, cel puțin) și adormea plângând în multe nopți. Își îndesa nasul în pernă, ca să nu-l supere și mai tare pe bunicul. Câteodată șoptea: „Mi-e dor de tine, *Bubbie*. Te iubesc, *Bubbie",* până când îl lua somnul.

Bunicul purta banderola de doliu și slăbise și nu mai spunea glume și începuse să pară mai în vârstă decât cei șaptezeci de ani pe care-i avea, dar Chuck mai avea impresia (sau i se părea că o are) că bunicul se simțea și oarecum ușurat. Iar el putea să înțeleagă asta, dacă așa era. Când trăiești zilnic cu spaima că cineva drag va fi luat de lângă tine, probabil că ai o senzație de eliberare atunci când se întâmplă cu adevărat și se termină cu toate fricile. Nu-i așa?

După ce i-a murit bunica, Chuck nu a urcat treptele până la turn și nici nu a avut curajul să atingă lacătul, dar s-a dus la magazinul din capătul străzii doar cu o zi înainte să înceapă clasa a VII-a la gimnaziul Acker Park. Și-a cumpărat de acolo un suc și un Kit-Kat, după care l-a întrebat pe casier unde se afla doamna aceea atunci când a făcut atacul cerebral și a murit. Casierul, un tinerel de vreo douăzeci și ceva de ani, cu foarte multe tatuaje și păr blond dat cu un kilogram de gel, a zâmbit strâmb la el.

— Măi, puștiule, nu ți se pare cam sinistru ce mă-ntrebi? De la vârsta asta te-ai apucat să te documentezi pentru când ai să devii criminal în serie?

— Era bunica mea, a spus Chuck. *Bubbie* a mea. Eram la ștrandul din cartier când a murit. M-am întors acasă și am strigat-o și bunicul mi-a spus că nu mai este lângă noi.

Vorbele astea au șters zâmbetul de pe chipul casierului.

— Of, fratele meu, tare rău îmi pare! Uite, acolo s-a întâmplat. Pe culoarul al treilea.

Chuck s-a dus pe culoarul acela, știind deja ce urma să vadă.

— Tocmai lua o pâine, a spus casierul. A dărâmat aproape tot ce era pe raft când s-a prăbușit. Iartă-mă dacă-ți dau prea multe amănunte.

— Nu face nimic, a zis Chuck.

Și și-a spus: *Știam deja amănuntele astea.*

7

În a doua zi de la începerea cursurilor la gimnaziul Acker Park, Chuck a trecut din întâmplare pe lângă avizierul de lângă biroul directorului, s-a oprit și apoi s-a întors. Printre anunțurile următoarelor competiții, repetiții pentru orchestra școlii și programul de testare a aptitudinilor sportive pentru cei care doreau să facă parte dintr-o echipă sau alta, era un afiș cu un băiat și o fată care dansau – el ținea mâna ridicată și ea se învârtea pe dedesubt. ÎNVĂȚAȚI SĂ DANSAȚI! scria cu litere în toate culorile curcubeului deasupra celor doi copii veseli. NE-NVÂRTIM ȘI NE ROTIM! URMEAZĂ SEARA DANSANTĂ A TOAMNEI! INTRAȚI PE RING!

Chuck s-a uitat lung la afișul acela și a văzut-o foarte clar cu ochii minții pe bunica întinzând mâinile la el în mijlocul bucătăriei. Și pocnind din degete și spunându-i: „Hai, Henry, dansează cu mine!”

În aceeași după-amiază a coborât în sala de sport, unde el și alți nouă copii timizi au fost întâmpinați cu entuziasm de domnișoara Rohrbacher, profesoara de educație fizică a fetelor. Erau doar trei băieți cu tot cu Chuck. Și șapte fete. Iar toate fetele erau mai înalte decât băieții.

Unul dintre băieți, Paul Mulford, a încercat s-o șteargă de acolo de cum și-a dat seama că era cel mai scund de statură, n-avea decât un metru cincizeci și puțin. Domnișoara Rohrbacher a fugit după el și l-a adus înapoi, râzând veselă.

— Nu, nu, nu! i-a zis ea. *Al meu* ești!

Al ei a fost. La fel și ceilalți. Domnișoara Rohrbacher era o

împătimită a dansului și nu-i putea sta nimeni în cale. A dat drumul la casetofonul uriaș și le-a arătat pașii de vals (Chuck îi știa deja), de cha-cha (Chuck îi știa deja), de step (și pe ăștia îi știa Chuck), iar apoi de samba. Chuck nu știa samba, dar, când domnișoara Rohrbacher a pus caseta cu „Tequila", interpretat de trupa The Champs și le-a arătat mișcările de bază, Chuck le-a prins imediat și s-a îndrăgostit de dansul acesta.

Era de departe cel mai bun dansator din micuțul lor club, așa că domnișoara Rohrbacher îl punea de cele mai multe ori să facă pereche cu fetele mai stângace. Chuck înțelegea că aceasta era o metodă prin care fetele respective ar fi putut să se corecteze și să se perfecționeze și el era de acord să le ajute, dar se cam plictisea.

Însă aproape de finalul celor patruzeci și cinci de minute, împătimita dansului dădea dovadă de compasiune și îl punea să danseze cu Cat McCoy, care era în clasa a VIII-a și dansa cel mai bine dintre toate fetele. Chuck nu se aștepta să se nască o poveste de dragoste între ei – sigur, Cat era superbă, dar era și mai înaltă decât el cu vreo zece centimetri –, dar îi plăcea la nebunie să danseze cu ea, iar sentimentul acesta era reciproc. Când erau în pereche, se lăsau duși de ritm. Se priveau în ochi (ea trebuia să se uite în jos, chestie destul de nasoală, dar asta era situația) și râdeau fericiți.

Înainte de sfârșitul orei de dans, domnișoara Rohrbacher îi punea în perechi (patru fete erau nevoite să danseze între ele) și le cerea să improvizeze. Pe măsură ce s-au dezbărat de inhibiții și și-au mai pierdut din stângăcie, au început să se miște toți destul de bine, cu toate că era puțin probabil ca vreunul dintre ei să danseze vreodată la Copacabana[71].

Într-o zi – asta s-a întâmplat în octombrie, doar cu o săptămână înainte de Seara Dansantă – domnișoara Rohrbacher a pus la casetofon un cântec al lui Michael Jackson: „Billie Jean".

— Ia uitați-vă la mine! a spus Chuck și a executat un *moonwalk* destul de acceptabil.

Copiii au izbucnit în urale. Domnișoara Rohrbacher a rămas cu gura căscată.

— Dumnezeule! e exclamat Cat. Arată-mi și mie cum faci!

[71] Club de noapte din New York, celebru printre împătimiții dansului (n. tr.).

Chuck a repetat mișcarea. A încercat și Cat, numai că nu a reușit să dea iluzia că ar merge cu spatele.

— Scoate-ți pantofii, a sfătuit-o Chuck. Dansează în șosete. Așa poți să aluneci cum trebuie.

Cat l-a ascultat. I-a ieșit mult mai bine și au aplaudat-o toți. A încercat și domnișoara Rohrbacher, iar apoi s-au apucat toți să facă *moonwalk*-ul. Până și Dylan Masterson, cel mai neîndemânatic dintre ei, s-a lăsat molipsit de nebunia care-i cuprinsese pe toți. În ziua aceea, clubul de dans „Ne-nvârtim și ne rotim" și-a încheiat activitatea cu o jumătate de oră mai târziu decât ar fi trebuit.

Chuck și Cat au plecat împreună.

— Ar trebui să facem mișcarea asta la Seara Dansantă, a spus ea.

Chuck, căruia nici nu-i trecuse prin cap să participe, s-a oprit și a ridicat din sprâncene la ea.

— Nu zic să mergem împreună, s-a grăbit să adauge Cat. Eu mă duc cu Dougie Wentworth...

Chuck aflase informația asta.

— ...dar asta nu înseamnă că n-ar fi bine să le arătăm tuturor niște mișcări trăsnet. Mie mi-ar plăcea. Tu ce zici?

— Nu știu, a răspuns Chuck. Sunt mult mai scund decât tine. Mi-e teamă să nu râdă de noi.

— M-am gândit la asta, a spus Cat. Fratele meu are o pereche de pantofi cu toculeț, care cred că o să-ți vină. Ai picioare destul de mari pentru cât de mic ești.

— Mersi mult de compliment, a mormăit Chuck.

Cat a râs și l-a strâns în brațe ca o soră mai mare.

La următoarea întrunire a clubului „Ne-nvârtim și ne rotim", Cat McCoy i-a adus pantofii cu „toculeț" ai fratelui ei. Chuck, care deja îndurase destule insulte la adresa bărbăției sale pentru că se înscrisese în clubul de dans, se aștepta să-i deteste. Însă a fost dragoste la prima vedere. Tocurile erau înalte, vârfurile erau ascuțite și erau negri ca o noapte de iarnă și fără lună la Moscova. Semănau foarte mult cu aceia purtați de Bo Diddley[72] pe vremuri. Mă rog, *erau* nițeluș cam mari, dar a rezolvat problema asta îndesând hârtie

[72] Bo Diddley (1928-2008), cântăreț, chitarist și compozitor de culoare, care a jucat un rol important în tranziția de la blues la rock-and-roll (n. tr.).

igienică în vârfurile ascuțite. Însă chestia cea mai cea era că... aveau tălpile *alunecoase*. În partea dedicată improvizațiilor, când domnișoara Rohrbacher a pus „Caribbean Queen" la casetofon, Chuck a avut senzația că podeaua sălii de sport era acoperită cu gheață.

— O singură zgârietură dacă faci pe parchetul ăsta, oamenii de serviciu o să te bată la fundul gol, l-a avertizat Tammy Underwood.

Și poate că avea dreptate, dar nu a făcut nicio zgârietură. Se mișca mult prea ușor ca să lase vreo urmă.

8

Chuck s-a dus singur la Seara Dansantă a Toamnei și bine a făcut, pentru că toate fetele de la „Ne-nvârtim și ne rotim" au vrut să danseze cu el. Mai ales Cat, pentru că prietenul ei, Dougie Wentworth, avea două picioare stângi și a preferat să-și petreacă mare parte a serii sprijinindu-se leneș de perete alături de amicii săi, bând punci și pufnind cu dispreț regal la copiii care dansau.

Cat îl tot întreba când o să facă „mișcarea lor" și Chuck o tot amâna. I-a spus că va ști cea mai potrivită melodie atunci când o va auzi. De fapt, se gândea la *bubbie* a lui.

În jurul orei nouă, cam cu treizeci de minute înainte de încheierea seratei, a auzit și cântecul perfect. „Higher and Higher" al lui Jackie Wilson. Chuck s-a apropiat cu pași țanțoși de Cat și a întins mâinile spre ea. Fata și-a aruncat pantofii din picioare și așa – pentru că ea era desculță, iar Chuck purta „toculețele" fratelui ei – erau oarecum de aceeași înălțime. Au intrat pe ring, au făcut o dată *moonwalk*-ul și ringul s-a golit instantaneu. Copiii s-au strâns în cerc în jurul lor și au început să aplaude. Printre ei se afla și domnișoara Rohrbacher, una dintre supraveghetoarele de la petrecere, care aplauda și ea alături de ceilalți copii și striga cât o țineau puterile:

— Hai, hai, hai!

Și au dansat în continuare. Pe melodia veselă, cu accente de gospel, a lui Jackie Wilson, au dansat de parcă erau o combinație între Fred Astaire, Ginger Rogers, Gene Kelly și Jennifer Beals. Au terminat cu o piruetă dublă a lui Cat, care apoi s-a trântit pe spate în

brațele lui Chuck în timp ce ea își ținea mâinile în sus ca în „Moartea Lebedei”[73]. Chuck însuși a executat un șpagat care, ca prin minune, nu i-a sfâșiat turul pantalonilor. Două sute de copii au izbucnit în ovații atunci când Cat a întors capul și l-a sărutat pe Chuck în colțul gurii.

— *Biiiis!* a strigat cineva.

Dar Chuck și Cat au clătinat din capete. Sigur, erau încă foarte tineri, dar erau suficient de inteligenți ca să știe când să se oprească. Nu mai ai unde să urci când ai ajuns pe cea mai de sus treaptă.

9

Cu șase luni înainte ca tumoarea cerebrală să-i ia viața (la vârsta de doar treizeci și nouă de ani) și în timp ce încă-i funcționa mintea (în linii mari), Chuck i-a mărturisit soției sale adevărul despre cicatricea de pe mână. Nu era cine știe ce mare chestie și minciuna nu era una prea gogonată, dar ajunsese într-un punct al vieții sale care se apropia cu rapiditate de final, când i se părea important să dea cărțile pe față. Singura dată când ea îl întrebase de unde avea cicatricea (care era chiar foarte mică), el i-a răspuns că i-o făcuse un băiat pe nume Doug Wentworth, supărat pe el pentru că dansase prea mult cu prietena lui la o serată de la gimnaziu și îl îmbrâncise într-un gard de sârmă de lângă sala de sport.

— Și ce s-a întâmplat, de fapt? l-a întrebat atunci Ginny, dar nu pentru că ei i s-ar fi părut important, ci pentru că lui i se părea așa.

N-o interesa ce pățise Chuck în gimnaziu. Doctorii o anunțaseră că s-ar putea să moară înainte de Crăciun. Doar asta o interesa acum.

Când s-a încheiat dansul lor excepțional, iar DJ-ul a pus un cântec mai recent, Cat McCoy dăduse fuga la prietenele ei, care au chicotit și au chirăit și au îmbrățișat-o cu o ardoare de care doar fetele de treisprezece ani sunt în stare. Pe Chuck curgea transpirația în șiroaie și avea senzația că îi vor lua foc obrajii – atât de înfierbântat era. Și mai era incredibil de euforic. În momentele acelea, nu-și dorea decât să ajungă într-un loc unde era întuneric și răcoare și să fie singur.

[73] Solo de balet, pe muzica lui Camille Saint-Saëns, interpretat prima oară de Ana Pavlova (n. tr.).

Ca prin vis, a trecut pe lângă Dougie și amicii acestuia (care amici nu l-au luat deloc în seamă), a deschis ușa din spatele sălii de sport și a ieșit pe terenul de baschet. A ridicat ochii, a văzut un milion de stele și a înțeles că, în spatele fiecăreia, era alt milion.

Universul este infinit, și-a spus el. Conține multitudini de stele. Mă conține și *pe mine,* iar, fix în momentul acesta, eu sunt extraordinar. Am tot dreptul să mă simt așa.

În ritmul muzicii care se auzea dinăuntru, a făcut *moonwalk*-ul sub coșurile de baschet (e drept că-i spusese lui Ginny că nu mai știa ce cântec fusese, dar, s-o zicem pe aia dreaptă, fusese „Jet Airliner", interpretat de formația lui Steve Miller), iar apoi a făcut și o piruetă, cu brațele întinse. De parcă ar fi vrut să îmbrățișeze totul din jurul său.

Atunci a simțit o durere în mâna dreaptă. Nu una puternică, ci doar cât să o simtă și să zică „au!". Însă suficient de pătrunzătoare ca să-l aducă înapoi pe pământ din al nouălea cer unde-l suise euforia. S-a uitat și a văzut că îi sângera dosul palmei. În timp ce se învârtea ca nebunul sub milioanele și milioanele de stele, lovise cu mâna întinsă gardul din sârmă și se tăiase într-o țeapă ieșită din el. Era o rană superficială, care nici măcar un leucoplast nu merita. Însă i-a lăsat o cicatrice. Una mică și albă, în formă de semilună.

— De ce să minți în legătură cu așa ceva? l-a întrebat Ginny.

Zâmbind, i-a ridicat mâna și i-a sărutat cicatricea.

— Aș fi putut să înțeleg dacă te-ai fi apucat să te lauzi că l-ai rupt în bătaie pe golanul ăla, dar nu mi-ai spus niciodată asta.

Nu, nu spusese niciodată asta și niciodată nu avusese vreo problemă cu Dougie Wentworth. În primul rând, pentru că tipul era destul de cumsecade. Și, în al doilea, pentru că Chuck Krantz era doar o piticanie de clasa a VII-a, care nu merita să fie luat în seamă.

Și atunci de ce *spusese* minciuna, dacă nu voia să facă pe grozavul, să lase impresia că este întocmai ca un erou din literatură? Răspunsul era acesta: cicatricea i se părea importantă din alt motiv. Făcea parte dintr-o poveste pe care nu o putea spune, chiar dacă acum era un bloc de locuințe pe locul casei în stil Victorian în care își petrecuse mare parte din copilărie. Pe locul casei *bântuite.*

Cicatricea însemna mai mult decât o simplă cicatrice, așa că o

prețuia ca atare. Nu putea s-o facă mai evidentă decât era în realitate. Gândurile lui nu prea aveau logică acum, dar, pe măsură ce glioblastomul își continua războiul-fulger împotriva lui, doar atât mai reușea să facă mintea lui în curs de dezintegrare. În cele din urmă îi spusese cum a căpătat cicatricea aceea și asta a fost suficient.

10

Bunicul lui Chuck, *zayde*-ul lui, a murit în urma unui atac de cord la patru ani după serata dansantă. Albie tocmai urca treptele bibliotecii publice ca să returneze exemplarul din *Fructele mâniei* – roman despre care spunea că i-a plăcut la fel de mult ca atunci când îl citise prima dată. Chuck era în anul al treilea de liceu, cânta într-o formație și dansa în stilul lui Mike Jagger în timpul pasajelor instrumentale.

Bunicul i-a lăsat absolut tot. Averea, destul de mare pe vremuri, se micșorase considerabil în anii trecuți de la pensionarea timpurie, dar tot mai rămăsese destul ca să acopere studiile lui Chuck la facultate. Mai încolo, cu banii obținuți pe casa în stil Victorian a putut să-și cumpere propria-i casă (micuță, dar într-un cartier foarte bun și cu o cameră foarte drăguță pentru copii) în care s-a mutat împreună cu Virginia imediat după luna de miere petrecută în Munții Catskill. Fiind proaspăt angajat la Midwest Trust – pe un post inferior, de funcționar – nu și-ar fi permis să o cumpere dacă nu ar fi avut moștenirea lăsată de bunicul.

Chuck a refuzat categoric să se mute în Omaha, la părinții mamei sale.

— Vă iubesc, le-a spus el, dar ăsta-i locul în care am crescut și vreau să rămân aici până am să mă duc la facultate. Am șaptesprezece ani, nu mai sunt copil mic.

Așa că bunicii materni, amândoi pensionari de multă vreme, au venit și au locuit cu el în casa Victoriană aproximativ douăzeci de luni, până când Chuck a plecat la Universitatea Illinois.

Însă nu au reușit să vină la timp ca să ia parte la înmormântare. Pregătirile s-au făcut foarte repede, așa cum își dorise bunicul, iar părinții mamei încă aveau treburi de rezolvat în Omaha. Chuck nu le-

a simțit lipsa. Era înconjurat de prietenii și vecinii pe care îi cunoștea mult mai bine decât pe bunicii lui *goim*[74]. Cu o zi înainte de sosirea lor, Chuck s-a hotărât să deschidă plicul mare și galben care stătea de ceva vreme pe masa din holul de la intrare. Îi fusese trimis de firma de pompe funebre. În el se aflau obiectele personale ale lui Albie Krantz – cele pe care le avea în buzunare atunci când s-a prăbușit pe treptele bibliotecii.

Chuck a golit plicul pe masă. Din el s-au rostogolit cu zgomot câteva monede, câteva dropsuri de tuse, un briceag, noul telefon mobil, pe care bunicul nici nu apucase să-l prea folosească, și portofelul. Chuck a luat portofelul, i-a adulmecat mirosul de piele moale, l-a sărutat și a plâns puțin. Acum da, acum era cu adevărat orfan.

În plic mai era și brelocul cu chei al bunicului. Chuck și l-a pus pe degetul arătător de la mâna dreaptă (cea cu cicatricea în formă de semilună) și a urcat scara scurtă și învăluită în umbre spre turn. De data aceasta nu s-a mulțumit doar să atingă lacătul. După câteva încercări nereușite, a găsit cheia potrivită și l-a descuiat. L-a lăsat să atârne în belciug și a împins ușa. A tresărit puternic când a auzit scârțâitul prelung al balamalelor vechi și neunse, știind că se poate aștepta la orice.

11

Însă nu era nimic acolo. Încăperea era goală.

O cameră mică, circulară, cu diametrul de vreo patru metri, poate chiar mai puțin. În capătul opus ușii era o singură fereastră mare, acoperită cu mizeria adunată în atâția și atâția ani. Cu toate că afară era soare, lumina care pătrundea pe acolo era încețoșată și difuză. Din prag, Chuck a întins un picior ca să încerce podeaua din scânduri, la fel cum faci când vrei să afli dacă e rece apa lacului în care ți-ai dori să te scalzi. N-a auzit niciun pârâit, n-a simțit că scândurile ar ceda. Așa că a intrat, pregătit să sară înapoi în clipa în care ar simți că podeaua se lasă sub greutatea lui. Însă nu a fost cazul. S-a dus la fereastră, lăsând urme de pași pe covorul gros de praf.

[74] Termen folosit de evrei pentru a-i desemna pe neevrei (n. tr.).

Deci bunicul îl minţise când îi spusese că podeaua era şubredă, dar avusese mare dreptate în legătură cu priveliştea. Chuck putea să vadă centrul comercial de dincolo de zona verde a oraşului. Şi, dincolo de mall, vedea un tren cu cinci vagoane de pasageri care se apropia de gara din localitate. La ora aceea trecuse deja aglomeraţia navetiştilor şi probabil că erau foarte puţini călători.

Chuck a rămas la fereastră până nu a mai văzut trenul, după care a mers înapoi la uşă, având grijă să calce în aceleaşi locuri ca înainte. Când s-a întors s-o închidă, a observat un pat în centrul camerei rotunde. Un pat de spital. În el era un bărbat. Părea inconştient. Nu se vedeau aparate în jur, dar Chuck tot auzea de undeva *bip... bip... bip.* Probabil veneau de la un monitor cardiac. Lângă pat era o măsuţă. Pe ea se aflau diferite flacoane şi o pereche de ochelari cu ramele negre. Ochii bărbatului erau închişi. O mână i se odihnea pe pătură şi, deloc surprins, Chuck a văzut pe ea cicatricea în formă de semilună.

În camera aceasta, bunicul lui Chuck – *zayde*-ul lui – îşi văzuse soţia moartă printre pâinile pe care le dărâmase de pe raft atunci când se prăbuşise. Aşteptarea, Chucky, îi spusese el. Asta-i partea cea mai grea.

Acum avea să înceapă propria lui aşteptare. Oare cât va dura ea? Câţi ani avea bărbatul din patul de spital?

Chuck a vrut să intre înapoi în turn ca să se uite mai bine, dar imaginea a dispărut. Nu mai vedea acum niciun bărbat, niciun pat de spital, nicio măsuţă. S-a mai auzit un ultim *bip* înăbuşit de la monitorul invizibil, apoi nu s-a mai auzit nici el. Bărbatul de pe patul de spital nu a dispărut treptat, aşa cum fac fantomele în filme; nu, a dispărut dintr-odată, de parcă ar fi vrut să-i dovedească faptul că nici nu fusese acolo.

Şi nici n-a fost, şi-a spus Chuck. Şi aşa voi crede mereu şi îmi voi trăi viaţa până la capăt. Sunt extraordinar, am tot dreptul să mă simt extraordinar şi în mine coexistă o mulţime de universuri.

A închis uşa şi i-a pus lacătul.

UN STROP DE SÂNGE

În luna ianuarie a anului 2021, familia Conrad, vecină cu familia Anderson, primește un plic antișoc adresat detectivului Ralph Anderson[75]. Familia Anderson se află într-o vacanță prelungită în Bahamas, datorită unei greve interminabile a profesorilor din comitatul în care locuiau Andersonii. (Ralph a ținut morțiș ca fiul său, Derek, să-și ia manualele cu el, iar Derek a spus că pretenția tatălui său e „tare naspa"). Familia Conrad a fost de acord să le trimită corespondența la adresa de vacanță până când aveau să revină în Flint City, numai că pe acest plic scria cu litere mari NU REEXPEDIATI PĂSTRAȚI PÂNĂ LA REMITEREA PERSONALĂ. Când Ralph deschide pachețelul, descoperă înăuntru un stick de memorie cu o etichetă pe care scrie Un strop de sânge, *probabil o aluzie la vechea deviză a televiziunilor de știri, care spunea „Un strop de sânge crește audiența". Stick-ul conține un folder cu fotografii și spectrograme audio, precum și un fel de raport, sau un jurnal verbal al lui Holly Gibney, alături de care detectivul a rezolvat un caz care a început în Oklahoma și s-a sfârșit într-o peșteră din Texas[76]. Cazul acela a schimbat definitiv percepția asupra realității pe care o avusese Ralph Anderson până atunci. Ultimele cuvinte din raportul audio al lui Holly datează din 19 decembrie 2020. Pare cu răsuflarea tăiată.*

Am făcut tot ce am putut eu să fac, Ralph, dar e posibil să nu fie de ajuns. Deși am plănuit totul până în cel mai mic amănunt, există șansa să nu scap cu viață. Dacă așa se va întâmpla, vreau să știi cât de mult înseamnă pentru mine prietenia ta. Dacă eu am să mor și tu ai să decizi să duci până la capăt ce am început eu, te rog să ai mare grijă. Gândește-te la soția ta și la fiul tău.

(Aici se încheie raportul.)

[75] Ralph Anderson, personaj din romanul *Străinul,* de Stephen King, Editura Nemira, București, 2019 (n. tr.).

[76] Vezi romanul *Străinul,* de Stephen King (n. tr.).

8-9 DECEMBRIE 2020

1

Pineborough este un orășel situat în apropiere de Pittsburgh. Cu toate că mare parte din vestul statului Pennsylvania este zonă agricolă, Pinesborough se fălește cu un centru înfloritor și cu aproape 40.000 de locuitori. Chiar când intri în oraș, dai cu ochii de un fel de sculptură uriașă din bronz, de o calitate artistică îndoielnică (deși se pare că localnicii o iubesc la nebunie). Placa de alături te anunță că reprezintă CEL MAI MARE CON DE BRAD DIN LUME! Este acolo și o alee pentru cei care vor să stea, să mănânce și să facă poze. Și sunt mulți aceia care vor asta – unii chiar își cațără copiii mici pe solzii conului. (Există un anunț mic pe care scrie: „Este interzisă urcarea pe Conul de Brad a copiilor peste 22 kilograme”.) Astăzi este prea frig ca să faci vreun picnic lângă Cel Mai Mare Con, toaleta mobilă a fost luată de acolo și va fi adusă înapoi abia la primăvară, iar opera din bronz, de calitate artistică îndoielnică, este împodobită cu beculețe de Crăciun.

Nu prea departe de conul uriaș, aproape de locul unde primul semafor indică de unde începe centrul lui Pineborough, se află gimnaziul Albert Macready, unde aproximativ cinci sute de elevi învață în clasele a VII-a, a VIII-a și a IX-a – profesorii nu sunt în grevă aici.

La ora 9:45, în data de 8 decembrie, o camionetă de livrări de la firma Pennsy Speed Delivery oprește pe aleea circulară din fața școlii. Curierul coboară și stă un minut sau două lângă camionetă ca să-și verifice lista cu adresele și comenzile. După care își împinge ochelarii în sus pe nasul îngust, își mângâie ușor mustăcioara și se duce în spate. Cotrobăie un pic și scoate un pachet pătrățos, care are în jur de un metru pe toate laturile. Îl duce fără să se opintească, deci nu poate să fie prea greu.

Pe ușă este o înștiințare: TOȚI VIZITATORII TREBUIE ANUNȚAȚI ÎN PREALABIL ȘI SUPUȘI APROBĂRII. Curierul apasă butonul de la interfonul situat sub comunicatul acela și doamna Keller, secretara

școlii, îl întreabă cu ce îi poate fi de folos.

— Am un pachet pentru ceva care se cheamă...

Lasă capul în jos ca să vadă mai bine ce scrie pe tabel.

— Măi, să fie. Parcă-i în latină. Pentru Asociația Nemo... Nemo Impune... sau o fi Impunitate...

Doamna Keller îl scoate din încurcătură:

— Asociația „Nemo Me Impune Lacessit", da?

Vede pe monitor chipul curierului care răsuflă ușurat.

— Dacă așa ziceți dumneavoastră. Oricum primul cuvânt e *Asociație,* asta-i clar. Ce înseamnă?

— Vă spun după ce intrați.

Doamna Keller zâmbește în timp ce curierul trece de detectorul de metale și apoi intră în secretariat și pune pachetul pe masă. Este acoperit cu autocolante, câteva cu brazi de Crăciun și ilice și Moși Crăciuni, dar mai multe cu scoțieni care poartă kilturi și tichii negre și cu cimpoaie în brațe.

— Deci, spune curierul, trăgându-și de la centură cititorul de coduri de bare și îndreptându-l spre eticheta cu adresa. Ce vrea și cu ce se ocupă Nemo ăsta?

— Este deviza națională a Scoției, îi răspunde doamna Keller. Înseamnă „Nimeni nu mă rănește fără să scape nepedepsit". Cercul de cunoștințe social-politice al domnului profesor Griswold s-a înfrățit cu o clasă de la o școală din Scoția, chiar de lângă Edinburgh. Copiii corespondează prin e-mailuri și sunt prieteni pe Facebook și își trimit tot felul de poze și alte chestii din astea. Puștii din Scoția susțin echipa de baseball Pittsburgh Pirates, ai noștri sunt fani ai echipei de fotbal Buckie Thistle. Elevii de la Cercul de dezbatere a problemelor de actualitate urmăresc toate meciurile pe YouTube. Dar probabil că a fost ideea lui Griswold să numească micul lor cerc Asociația „Nemo Me Impune Lacessit".

Acum se uită și ea la adresa de pe pachet.

— Da, gimnaziul Renhill este expeditorul, corect. Are și timbre și ștampile de la vamă și tot.

— Sunt sigur că-s cadouri de Crăciun înăuntru, spune curierul. Precis. Uitați-vă aici!

Întoarce pachetul și îi arată că pe fund scrie cu litere foarte

frumoase și îngrijite A NU SE DESCHIDE MAI DEVREME DE 18 DECEMBRIE. De o parte și de cealaltă a acestei recomandări sunt alte două autocolante cu scoțieni care suflă în cimpoaie.

Doamna Keller dă din cap.

— E ultima zi de școală înainte de vacanța de Crăciun. Sper din suflet să le fi trimis *ceva* și elevii lui Griswold.

— Dumneavoastră ce cadouri credeți că ar trimite copiii scoțieni copiilor americani?

Doamna Keller începe să râdă.

— Sper doar să nu fie *haggis*.

— Asta tot în latină e?

— E o mâncare făcută din inimă de oaie, îi explică doamna Keller. Plus ficat și plămâni. Știu ce e, pentru că m-a dus soțul meu în Scoția când am aniversat zece ani de căsnicie.

Curierul se strâmbă îngrețoșat, făcând-o să râdă și mai tare. Apoi o roagă să semneze de primire. Doamna Keller semnează. Curierul îi urează o zi bună și un Crăciun fericit. Ea îi urează aceleași lucruri. După ce curierul pleacă, doamna Keller prinde un copil care ardea gazul pe coridor (fără să fie învoit de la oră, dar de data asta îl lasă să scape nepedepsit) și-i cere să ducă pachetul în debaraua dintre bibliotecă și cancelaria de la parter. În pauza de prânz îl anunță pe domnul Griswold despre sosirea pachetului. Acesta îi spune că îl va duce în sala de clasă la trei și jumătate, după ultimul clopoțel. Dacă l-ar fi dus atunci, la prânz, probabil că ar fi fost mult mai multe victime.

Copiii din clubul de la gimnaziul Renhill din Scoția nu au trimis niciun fel de cadou prietenilor lor de la Albert Macready. Nu există nicio firmă de livrări care să se numească Pennsy Speed Delivery. Camioneta – care a fost găsită abandonată mai târziu – fusese furată din parcarea unui mall imediat după Ziua Recunoștinței. Doamna Keller își va smulge părul din cap de supărare pentru că nu a observat că tipul care a adus pachetul nu avea niciun ecuson cu numele lui și al firmei de livrări și, atunci când a apropiat de etichetă cititorul de coduri de bare, aparatul nu a scos niciun sunet, așa cum fac cele de la UPS și FedEx, pentru că era fals. False erau și timbrele și ștampilele.

Polițiștii îi vor spune că oricui i-ar fi putut scăpa aceste detalii și că

nu are niciun motiv să se simtă vinovată. Însă ea așa se simte. Sigur, sunt eficiente toate protocoalele de securitate din școală – camerele de supraveghere, ușa principală care se încuie automat în timpul orelor, detectorul de metale –, dar acestea nu sunt decât niște aparate. Ea reprezintă (mai bine zis, reprezenta) factorul uman al ecuației, paznicul de la poarta școlii. Și i-a dezamăgit pe toți cei care au avut încredere în ea. I-a dezamăgit pe *copii*.

Doamna Keller crede că brațul pierdut nu este decât începutul ispășirii sale.

2

Ceasul arată 2:45, iar Holly Gibney se pregătește pentru ora care o face mereu fericită. Poate că dă dovadă de prost-gust, dar se bucură nespus de cele șaizeci de minute zilnice când se uită la televizor. Ca să poată face asta în liniște, se asigură că sediul agenției de detectivi „Ce-am găsit al meu să fie" (un loc tare drăguț, situat la etajul al patrulea al Blocului Frederick) este gol de la trei la patru. Din moment ce ea este șefa – chestie care și acum i se pare incredibilă – nu este prea greu.

Pete Huntley, partenerul ei de afaceri de când a murit Bill Hodges, e plecat astăzi ca să dea de urma unei fete fugite de acasă. Vrea mai întâi s-o caute prin adăposturile pentru oamenii străzii. Tot pentru „Ce-am găsit..." lucrează, dar cu jumătate de normă, și Jerome Robinson, care și-a luat un an liber de la Harvard ca să vadă dacă poate să transforme în carte o lucrare de sociologie de doar patruzeci de pagini. În după-amiaza aceasta, el se află la sud de oraș, unde caută un labrador auriu, pe care îl cheamă Lucky și care a fost furat și se bănuiește că a fost abandonat într-unul dintre centrele de ecarisaj de la Youngstown, Akron sau Canton, atunci când stăpânii lui Lucky au refuzat să plătească recompensa de zece mii de dolari. Sigur că hoții ar fi putut elibera câinele în zona rurală a statului Ohio sau l-ar fi putut omorî. Sau poate nu. Numele câinelui este un semn bun – Norocosul –, i-a spus ea lui Jerome. Și i-a mai spus că are speranțe că-l va găsi.

— Numai Holly e în stare de speranțe din astea, a zâmbit Jerome.

— Chiar așa, i-a răspuns ea. Du-te, Jerome! Hai, aport!

A fost singură până în momentul când trebuia să închidă prăvălia, dar pe ea o interesează doar ora dintre trei și patru. Cu un ochi la ceas, îi scrie un e-mail sever lui Andrew Edwards, un client îngrijorat de faptul că partenerul lui de afaceri încerca să ascundă active. S-a dovedit că partenerul nu făcea așa ceva, dar „Ce-am găsit...” și-a îndeplinit misiunea și trebuie să fie plătită. *Aceasta este a treia somație pe care v-o trimitem,* scrie Holly. *Vă rugăm să vă achitați datoria, ca să nu fim nevoiți să apelăm la o agenție de recuperare a creanțelor.*

Holly își dă seama că poate să fie mult mai autoritară atunci când scrie la plural – „trimitem”, „să nu fim nevoiți”. Mai are mult de lucru până să scape de timiditate, dar, așa cum spunea bunicul ei, „Nici Roma n-a fost construită într-o zi și nici Philadelphia.”

Expediază e-mailul – *țaca-paca, slavă Domnului că am scăpat!* – și își închide computerul. Se uită la ceas. Mai sunt șapte minute până la ora trei. Se duce la frigiderul mic, de unde își ia o cutie cu Pepsi fără zahăr. O pune pe unul dintre suporturile de pahare cu sloganul agenției (TU PIERZI, NOI GĂSIM, TU CÂȘTIGI), apoi trage sertarul din stânga sus al biroului. În spatele unui teanc de hârtii, a ascuns o pungă cu ciocolățele Snickers. Ia șase, câte una pentru fiecare pauză de publicitate din timpul emisiunii preferate, le scoate din ambalaj și le aliniază în fața ei.

Trei fără cinci. Dă drumul la televizor, dar fără sonor. Deocamdată pe ecran e doar Maury Povich[77], care se plimbă țanțoș printre invitați și îndeamnă publicul din platou să reacționeze la ce spune. O fi având Holly gusturi proaste, dar nici chiar în halul ăsta. Îi trece prin gând să mănânce o ciocolățică, dar își spune că trebuie să aibă răbdare. Aude ascensorul tocmai când se felicită pentru stăpânirea de sine de care dă dovadă. Dă ochii peste cap. Probabil că este Pete. Jerome e departe, în sud.

Da, Pete este și râde cu gura până la urechi.

— Care bucurie și la noi să fie, o anunță el. Până la urmă, tot s-a găsit cineva care să-l convingă pe Al să trimită un mecanic...

— Ba Al n-a trimis pe nimeni, spune Holly. Eu și cu Jerome ne-am

[77] Maurice Richard Povich, gazdă a unui talk-show monden (n. tr.).

ocupat de problemă. A fost doar un defect minor.

— Dar cum...

— O dereglare.

Holly stă tot cu ochii la ceas: este trei fără trei minute.

— A rezolvat-o Jerome, dar aș fi putut și eu.

Și iarăși o apucă sinceritatea.

— Cel puțin, așa cred. Ai găsit fata?

Pete ridică degetele mari de la ambele mâini.

— La Sunrise House. Chiar primul adăpost unde am căutat-o. Și veștile bune nu se opresc aici. Vrea să se întoarcă acasă. A sunat-o pe maică-sa, care se duce să o ia de-acolo.

— Ești convins? Sau așa ți-a zis ea?

— Eram cu ea când a dat telefonul. Am văzut-o cum plângea. A luat hotărârea cea mai bună, Holly. Sper doar ca mămica să nu ne rămână datoare ca tipul ăla, Edwards.

— O să plătească și Edwards, spune Holly. Îl fac eu să plătească.

Maury a fost înlocuit pe ecranul televizorului cu o sticluță cu un medicament împotriva diareii. Și sticla țopăie veselă. Lui Holly i se pare un real progres.

— Gata, Pete, acum taci din gură! Îmi începe emisiunea.

— Dumnezeule mare, tot te mai uiți la tipul ăla?

Holly îi aruncă o privire amenințătoare.

— Dacă vrei, stai să te uiți și tu, Pete. Dar dacă ai de gând să faci remarci sarcastice și să-mi strici toată plăcerea, aș prefera să pleci.

Impune-ți punctul de vedere, îi spune Allie Winters mereu. Allie este psihoterapeuta ei. Holly a mai făcut câteva ședințe cu altcineva, un terapeut care a scris trei cărți și multe articole de specialitate. Dar le-a făcut din alte motive decât cele legate de demonii care o hăituiau încă din adolescență. În viața ei au apărut alți demoni, mai recenți, și despre ei a trebuit să vorbească cu doctorul Carl Morton.

— Să trăiți, am înțeles! Fără remarci sarcastice, spune Pete. Măi, tot nu-mi vine să cred că tu și cu Jerome ați reușit să-l ocoliți pe Al. Ați luat taurul de coarne, cum se zice. Ești tare, Holly!

— Încerc să fiu mai autoritară.

— Și-ți iese. Avem Cola în frigider?

— Doar dietetică.

— Câh! Chestia aia are gust de...

— Taci!

Este ora 3:00. Dă drumul sonorului de la televizor chiar în momentul în care începe cântecul de generic al emisiunii. Trupa Bobby Fuller Four cântă că s-a luptat cu legea. Pe ecran apare o sală de tribunal. Spectatorii – de fapt publicul din platou, așa cum a avut și Maury, dar nu chiar atât de necivilizat – aplaudă în ritmul muzicii, iar crainicul anunță:

— Fugi, dacă ești criminal, vine *John Law,* judecătorul nostru genial!

— Toată lumea în picioare! răcnește George, aprodul.

Continuând să aplaude și să se legene după muzică, spectatorii se ridică, iar judecătorul John Law iese din biroul său. Are un metru nouăzeci și opt (Holly a aflat amănuntul ăsta din revista *People,* pe care o ascunde chiar mai bine decât își ascunde ciocolata), este chel ca o bilă de biliard... o bilă de biliard de culoarea ciocolatei amărui. Poartă o robă uriașă, care face valuri în timp ce el se apropie în pași de dans de scaunul lui. Ia ciocănelul și îl mișcă înainte și înapoi ca pe un metronom. Zâmbește larg, dezvelind două șiruri perfecte de dinți albi.

— Vai de capul meu, Isuse în scaun cu rotile și motor, cu ce ți-am greșit?

Acum Holly îi azvârle cea mai amenințătoare privire din arsenalul ei. Pete își pune o mână peste gură, iar pe cealaltă o ridică în semn de capitulare.

— Luați loc, luați loc! spune judecătorul Law.

Tot din revista *People,* Holly a aflat că îl cheamă Gerard Lawson, dar numele seamănă destul de mult. Acum spectatorii se așază. Lui Holly îi place John Law pentru că vorbește direct, fără menajamente, nu o dă pe după vișin ca miorlăita aia de judecătoare Judy. Vorbește la obiect, așa cum făcea Bill Hodges... deși, pentru ea, judecătorul John Law nu reprezintă vreun înlocuitor al lui și nu numai din cauză că-i doar un personaj fictiv dintr-o emisiune TV. Au trecut mulți ani de la moartea lui Bill, însă lui Holly îi este dor de el în continuare. Tot ce este ea acum, tot ce are, i-o datorează lui Bill. Nu-i nimeni pe pământul ăsta la fel ca el, cu toate că Ralph Anderson, prietenul ei,

care-i detectiv în Oklahoma, îi seamănă destul de mult.

— Ce caz avem astăzi, Georgie, fratele meu dintr-o altă mamă? Publicul râde înfundat.

— Caz civil sau penal?

Holly știe că, în viața reală, este greu de crezut ca același judecător să se ocupe și de cazurile civile, și de cele penale, ca să nu mai vorbim că în fiecare după-amiază este câte o speță nouă, însă nu o deranjează. Cazurile din emisiune sunt mereu extrem de interesante.

— Civil, domnule judecător, îi răspunde aprodul Georgie. Reclamanta este doamna Rhoda Daniels. Pârâtul este Richard Daniels, fostul ei soț. Litigiul se referă la custodia asupra câinelui familiei, Bad Boy.

— Ia te uită! exclamă Pete. Un proces despre un câine. Aici ne-a nimerit.

Judecătorul Law se sprijină în ciocănelul care este extrem de lung.

— Și Bad Boy se află în sala de judecată acum, Georgie, dragul meu?

— Este în anticameră, domnule judecător.

— Foarte bine, foarte bine. Și Bad Boy mușcă, așa cum ne lasă să înțelegem numele lui[78]?

— Băieții de la pază spun că pare să fie foarte prietenos, domnule judecător Law.

— Excelent! Haide să ascultăm ce are reclamanta de spus despre Bad Boy.

În acest moment, intră în sala de judecată actrița care o interpretează pe Rhoda Daniels. Holly știe bine că, în viața reală, atât reclamantul, cât și pârâtul ar fi trebuit deja să fie înăuntru, dar acest detaliu de regie aduce mai mult dramatism scenei. În timp ce doamna Daniels înaintează printre rândurile de bănci, dând din șoldurile sugrumate în rochia prea strâmtă și făcând pași mici din cauza tocurilor prea înalte, crainicul anunță:

— Vom reveni în sala de judecată după un minut.

Începe o reclamă la asigurările de viață și Holly își bagă în gură prima ciocolățică Snickers.

— Nu-mi dai și mie una? o întreabă Pete.

[78] „Băiat rău”, în lb. engleză (n. tr.).

— Nu ziceai că ești la regim?

— Cam pe la ora asta îmi scade glicemia.

Fără prea mare tragere de inimă, Holly deschide sertarul, dar, înainte să ajungă la punga cu Snickers, bătrâna de pe ecran, care tocmai se văicărea că nu are de unde să plătească toate cheltuielile de înmormântare ale soțului ei, este înlocuită de anunțul ȘTIRE DE ULTIMĂ ORĂ. Imediat apare Lester Holt și Holly înțelege că este vorba despre ceva grav. Lester Holt este o personalitate marcantă a postului TV. *Să nu fie un alt atentat ca ăla din 11 septembrie 2001!* – așa își spune ea de fiecare dată când se întâmplă asta. *Te rog, Doamne, fă să nu fie încă un atentat ca ăla din 11 septembrie și nici unul nuclear!*

Lester spune:

— Ne întrerupem programul ca să vă informăm că a avut loc o explozie mare la un gimnaziu din Pineborough, Pennsylvania, oraș situat la aproximativ șaizeci și patru de kilometri sud-est de Pittsburg. Se vorbește despre numeroase victime, majoritatea copii.

— Dumnezeule! icnește Holly.

Își pune la gură mâna cu care a căutat în sertar.

— Deocamdată, aceste date nu sunt confirmate, vreau să accentuez acest lucru. Cred că...

Lester își duce o mână la ureche și ascultă.

— Da, în regulă. La fața locului a ajuns Chet Ondowsky, de la postul nostru afiliat din Pittsburgh. Mă auzi, Chet?

— Da, îi răspunde o voce. Da, te aud, Lester.

— Ce ne poți spune, Chet?

Lester Holt dispare de pe ecran și apare un individ între două vârste. După părerea lui Holly, are figura specifică unui corespondent local: nu atât de atrăgătoare ca să-i aducă postul de crainic la ore de maximă audiență, dar nici atât de urâtă ca să te facă să închizi televizorul când i-o vezi. Numai că nodul de la cravată îi stă șui, alunița din colțul gurii nu i-a fost acoperită cu fond de ten și are părul vâlvoi, de parcă nu a avut vreme să se pieptene.

— Lângă ce stă? o întreabă Pete.

— Nu știu, zice Holly. Sssst!

— Mi se pare că seamănă cu un con de...

— *Taci odată!*

Pe Holly n-o interesează nici conul uriaș de brad, nici aluniţa și nici părul ciufulit ale lui Chet Ondowsky; se uită ţintă la cele două ambulanţe care trec prin spatele lui cu sirenele pornite și cu girofarurile aprinse. Victime, își spune ea. Numeroase victime, majoritatea copii.

— Ce pot să-ţi spun acum, Lester, este că sunt aproape sigur cel puţin șaptesprezece morţi la gimnaziul Albert Macready și mult mai mulţi răniţi. Am aflat această informaţie de la unul dintre adjuncţii șerifului, care mi-a cerut să nu-i dezvălui numele. Se pare că dispozitivul exploziv a fost amplasat fie în secretariat, fie într-o debara din apropiere. Dacă ne uităm acolo...

Arată direcţia și camera de luat vederi se ia după degetul lui. La început, imaginea este înceţoșată, dar o reglează cameramanul și atunci Holly vede că într-o latură a clădirii a apărut o gaură mare. Și că tot gazonul e acoperit cu cărămizi. În timp ce încearcă să priceapă ce vede – probabil așa fac milioane de alţi telespectatori – din gaura aceea imensă apare un bărbat cu o vestă galbenă pe el și cu ceva în braţe. Un trup mic, încălţat cu tenișI. Ba nu, cu unul singur. Probabil celălalt i-a fost smuls din picior de suflul exploziei.

Camera se întoarce la corespondent, surprinzându-l chiar în momentul când își îndreaptă cravata.

— Cu siguranţă că departamentul șerifului va organiza o conferinţă de presă la un moment dat, însă acum au cu totul alte griji mult mai importante decât informarea publicului. Au început să apară părinţii... Doamnă? Pot să vorbesc puţin cu dumneavoastră? Sunt Chet Ondowsky, de la WPEB, Channel 11.

Femeia care apare acum în cadru este supraponderală spre obeză. S-a grăbit să ajungă la școală și nu și-a pus nicio haină pe ea, iar capotul înflorat îi flutură ca un caftan în jurul trupului masiv. Este albă la faţă, doar pometii îi sunt acoperiţi cu niște pete roșii; are părul atât de zbârlit, încât, prin comparaţie, părul ciufulit al lui Ondowsky pare aranjat la coafor; obrajii dolofani îi sunt uzi de lacrimi.

N-ar trebui să arate așa ceva, își spune Holly. Și eu n-ar trebui să mă uit. Dar ei arată și eu mă uit.

— Spuneţi-mi, doamnă, aveţi vreun copil care învaţă la Albert Macready?

— Doi am, un băiat și o fetiță, răspunde femeia și îl apucă pe Ondowsky de braț.

— Sunt bine? Știi ceva despre copiii mei, domnule? Irene și David Vernon. David e într-a VII-a. Irene într-a IX-a. Îi zicem Irene Deenie. Știi ceva despre ei?

— Nu știu, doamnă Vernon, îi spune Ondowsky. Ar trebui să vorbiți cu unul dintre polițiștii aceia care instalează acum barierele.

— Mulțumesc, domnule, mulțumesc din tot sufletul meu. Roagă-te pentru copiii mei!

— Așa voi face, spune Ondowsky.

Dar femeia a și plecat de lângă el. Sărmana femeie, mare noroc va avea dacă va trece prin ziua asta fără să facă vreun infarct... deși în aceste clipe, își spune Holly, problemele cu inima sunt cele mai mici griji ale ei. În clipele astea, inima ei este alături de David și Irene, căreia lumea îi zice și Deenie.

Ondowsky se întoarce cu fața la cameră.

— Toți americanii se vor ruga pentru copiii familiei Vernon și pentru toți copiii care s-au aflat astăzi în gimnaziul Albert Macready. Am primit noi informații – pe surse, ce-i drept, ceea ce înseamnă că s-ar putea ca realitatea să fie alta – conform cărora explozia a avut loc în jurul orei două și cincisprezece minute, adică acum o oră, și a fost atât de puternică, încât a spart ferestrele caselor aflate la distanță de un kilometru și jumătate. Cioburile... Fred, poți să iei un cadru cu conul de brad?

— Da, știam eu că e de brad, spune Pete, cu ochii lipiți de ecranul televizorului.

Fred, cameramanul, lărgește cadrul și Holly vede acum fragmente de sticlă pe petalele conului, sau pe frunzele lui... sau cum s-or numi chestiile alea pe care le au conurile. Unul dintre cioburi pare că are stropi de sânge pe el, deși ea își spune că este doar o iluzie optică, provocată de luminile uneia dintre ambulanțe.

Lester Holt:

— Chet, este îngrozitor ce s-a petrecut acolo. Absolut îngrozitor! Camera se retrage și îl arată din nou pe Ondowsky.

— Ai dreptate. Este o priveliște îngrozitoare. Acum, Lester, vreau să văd dacă...

Pe stradă aterizează un elicopter pe latura căruia scrie MERCY HOSPITAL. Curentul puternic făcut de elice îi ridică părul în cap lui Chet Ondowsky, care începe să zbiere pentru a se face auzit:

— *Vreau să văd dacă pot da și eu o mână de ajutor! Este înfiorător, este o tragedie colosală! Îți predau legătura!*

Reapare Lester Holt și nu este prea zâmbitor.

— Ai grijă de tine, Chet! Stimați telespectatori, acum vom reveni la programul nostru normal, dar vă vom ține la curent cu situația aceasta...

Holly apasă butonul telecomenzii și închide televizorul. Nu mai are niciun chef de procese imaginare. Astăzi, cel puțin. Nu-i iese din minte silueta aceea flască din brațele bărbatului cu vestă galbenă. Un pantof, doi pantofi. Doar unul singur. O să se uite diseară la știri? Probabil că da. Nu că și-ar dori asta, dar nu se va putea abține. Trebuie neapărat să afle câte victime sunt. Și câți sunt copii.

Pete o ia de mână, făcând-o să tresară. Tot nu-i prea place să o atingă cineva, dar acum se simte bine cu mâna ei în mâna lui.

— Vreau să ții minte o chestie, îi spune Pete.

Se întoarce cu fața la el. Pete pare foarte serios.

— Tu și cu Bill ați împiedicat să se petreacă un lucru mult mai rău decât asta de acum, îi zice el. Cretinul ăla bolnav la cap de Brady Hartsfield[79] ar fi putut să omoare cu bomba lui sute de oameni la concertul rock. Poate mii de oameni.

— Și pe Jerome, șoptește Holly. Și Jerome era acolo.

— Era. Și tu erai. Și Bill. Și Jerome. Cei trei mușchetari. *Puteați* să-l împiedicați. Și ați făcut-o. Dar chestia asta...

Pete face un semn din cap spre televizor.

— Chestia asta altcineva ar fi trebuit s-o împiedice.

3

S-a făcut ora șapte și Holly tot la birou este. Examinează niște facturi care nu prea au nevoie de nicio examinare. A reușit să se abțină și nu a dat drumul la televizor la șase și jumătate ca să-l vadă

[79] Vezi *Mr. Mercedes* (Editura Nemira, București, 2015), din seria BILL HODGES, de Stephen King (n. tr.).

iarăși pe Lester Holt prezentând știrile. Însă nu vrea să se ducă acasă deocamdată. De dimineață visa la cina vegană pe care avea să și-o cumpere de la Mr. Chow, restaurantul chinezesc, și voia să o mănânce în timp ce se uita la *Pretty Poison,* un thriller din 1968, cu Anthony Perkins și Tuesday Weld, film ale cărui merite au fost pe nedrept ignorate de critici. Însă în seara asta n-are nevoie de niciun fel de otravă, fie ea oricât de drăguță[80]. A fost otrăvită suficient de veștile din Pennsylvania și este posibil să nu se mai poată stăpâni în continuare și să se uite la CNN. Iar asta o va face să se perpelească în așternuturi și somnul o va lua – dacă o va lua – abia spre două sau trei dimineața.

La fel ca majoritatea oamenilor din acest secol al XXI-lea suprasaturat de știrile din media, Holly s-a obișnuit cu actele de violență săvârșite de bărbați (pentru că mai ales bărbații se comportă astfel) în numele religiei sau politicii – devenite acum doar niște vorbe goale. Însă ce s-a întâmplat la gimnaziul acela seamănă mult prea mult cu ce era să se întâmple la Complexul de Cultură și Artă din Midwest, când Brady Hartsfield a vrut să arunce în aer câteva mii de copii; și seamănă cu ce s-a întâmplat la Complexul Municipal, unde a intrat cu un Mercedes în mulțimea de oameni în căutare de locuri de muncă[81], ucigând... nici nu-și mai amintește cât de mulți. Nu vrea să-și amintească.

Tocmai pune dosarele la loc – la urma urmei, tot trebuie să se ducă acasă la un moment dat – când aude din nou liftul. Așteaptă să vadă dacă va urca mai sus de etajul patru, însă liftul se oprește. Probabil că e Jerome, dar tot deschide al doilea sertar al biroului și stă cu mâna pe tubul de acolo. Are două butoane. Dacă-l apeși pe unul, se pornește o sirenă care-ți sparge timpanele. Îl apeși pe celălalt și dai cu un jet de piper în ochii nepoftitului.

Dar el este. Holly ia mâna de pe dispozitivul de autoapărare și închide sertarul. Se minunează (și nu-i pentru prima oară de când tânărul s-a întors de la Harvard) cât de înalt și frumos s-a făcut. Nu poate să sufere puful ăla pe care l-a lăsat să-i crească în jurul gurii și

[80] Joc de cuvinte în limba engleză, aluzie la titlul filmului: *pretty* - „drăguț"; *poison* - „otravă" (n. tr.).

[81] Vezi romanul *Mr. Mercedes* (n. tr.).

căruia el îi zice „țăcălie”, dar nu-i va spune niciodată. În seara aceasta, păşeşte agale şi greoi, nu sprinten şi ferm cum o face de obicei. Îi aruncă un „Salut, Hollyberry!” şi se prăbuşeşte pe scaunul rezervat clienţilor.

În mod normal, i-ar aduce aminte că nu-i place deloc numele ăla copilăresc de alint – aşa începe orice dialog al lor –, dar nu şi în seara asta. Sunt prieteni şi, pentru că ea nu a avut niciodată prea mulţi, Holly se străduieşte să şi-i păstreze pe cei pe care îi are acum.

— Pari foarte obosit.

— A fost un drum lung. Ai auzit ce s-a întâmplat la şcoala aia? La radio numai despre asta se vorbeşte.

— Mă uitam la *John Law* când au întrerupt emisiunea ca să dea ştirea. De atunci încoace am evitat să deschid televizorul. Cât de rău e?

— Cică deocamdată sunt douăzeci şi şapte de morţi, dintre care douăzeci şi trei sunt copii între doişpe şi paişpe ani. Dar totalul o să fie mai mare. Mai sunt câţiva copii şi doi profesori care n-au fost găsiţi încă, plus că vreo zece sau mai multe victime sunt în stare critică. E mai rău decât a fost la Parkland[82]. Ţi-ai adus aminte de Brady Hartsfield?

— Bineînţeles.

— Mda, şi eu. Mă gândesc la toţi morţii pe care i-a făcut la Complexul Municipal şi pe care ar fi putut să-i facă la concertul băieţilor de la ’Round Here. Nu vreau să mă gândesc la asta şi îmi tot spun că atunci noi am câştigat, pentru că mă ia cu fiori doar când îmi aduc aminte.

Holly ştie cum e să te ia cu fiori. I se întâmplă foarte des.

Jerome îşi trece palma încet peste obraz şi, în liniştea aşternută în birou, Holly aude cum îi fac *scârţ-scârţ* degetele pe ţepii proaspăt crescuţi.

— Am făcut un curs de Filosofie în anul doi de la Harvard. Ţi-am povestit vreodată despre asta?

Holly clatină din cap.

— Se chema…

[82] Atac armat la liceul din Parkland, Florida, în 14 februarie 2018, soldat cu 17 morţi (n. tr.).

Jerome face în aer semnul de ghilimele.

— ...„Problema Răului”. Am vorbit mult atunci despre conceptele care se numesc „răul interior” și „răul exterior”. Și am... Ce ai, Holly? Ți-e rău?

— Nu, n-am nimic, răspunde ea.

Și chiar nu are... dar când a auzit de răul exterior, s-a dus imediat cu mintea la monstrul pe care l-a urmărit împreună cu Ralph până în vizuina lui. Monstrul care avusese multe nume și purtase multe chipuri, dar pe care ea îl numise întotdeauna „Străinul”, iar acel străin fusese inimaginabil de rău. Nu i-a spus niciodată lui Jerome ce s-a întâmplat în peștera aceea căreia localnicii îi spuneau Grota Marysville, deși crede că el cam știe că acolo s-au petrecut lucruri abominabile – mult mai cumplite decât s-a relatat în ziare.

O privește nu prea convins.

— Hai, spune mai departe! îl roagă ea. Mi se pare extrem de interesant.

Nu minte deloc.

— Păi... consensul la care am ajuns a fost că există un rău exterior doar dacă accepți existența unui bine exterior...

— Adică Dumnezeu, spune Holly.

— Da. Atunci poți să crezi că există demoni și că exorcizarea este o ripostă justificată la adresa lor. Și mai poți să crezi că există spirite ostile...

— Adică fantome, spune Holly.

— Da. Ca să nu mă apuc acum să înșir blestemele care funcționează pe bune, și vrăjitoarele, și *dybbuk*[83], și câte și mai câte. Dar, când ești în facultate, chestiile astea ți se par niște prostii. Dumnezeu însuși, existența lui, ți se pare cea mai mare aiureală.

— Sau existența *ei,* spune cu țâfnă Holly.

— Mă rog, spune-i cum vrei. Dacă Dumnezeu nu există, cred că nu contează ce pronume folosim. Prin urmare, rămâne doar răul interior. Ăla pe care-l manifestă cretinii. Ăia care-și omoară copiii în bătaie, ucigașii în serie ca boul ăla de Brady Hartsfield, ăia care fac epurări etnice, ăia care comit genocide, ăia care au comis atentatele

[83] În folclorul evreiesc, spirite malefice și rătăcitoare care posedă trupul unei persoane vii (n. tr.).

de la 11 septembrie, ăia care comit asasinate în masă sau atacuri teroriste ca ăsta de azi.

— Asta se spune? îl întreabă Holly. Că a fost un atac terorist, poate pus la cale de ISIS?

— Așa *se presupune,* dar deocamdată nu l-a revendicat nimeni.

Acum se scarpină pe celălalt obraz, și tot *scârț-scârț* se aude. Dar, stai puțin, are ochii înlăcrimați? Holly crede că da, îi are; dacă Jerome se apucă acum să plângă, o să plângă și ea, că nu-i în stare să se stăpânească. Tristețea e contagioasă – ei, cât de penibilă e scuza asta?

— Dar uite cum stă treaba cu răul exterior și ăla interior – *eu personal cred că nu există nicio diferență.* Tu ce crezi, Holly?

Ea se gândește la tot ce știe și la toate cele trăite alături de tânărul acesta, și alături de Bill, și alături de Ralph Anderson.

— Nu, răspunde ea. Nici eu nu cred că există.

— Eu cred răul e o pasăre, spune Jerome. O pasăre mare, zbârlită și cenușie. Și pasărea asta zboară de colo până colo. Și a nimerit în capul lui Brady Hartsfield. Și a nimerit în capul tipului ăluia care a tras în mulțimea din Las Vegas[84]. Pasărea asta zănatică a intrat și în Eric Harris și Dylan Klebold[85]. Și în Hitler. Și în Pol Pot. Le intră în minte și își ia zborul mai departe după ce își face treaba și se satură de sânge. Vreau să prind pasărea aia.

Strânge pumnii și o privește drept în ochi și, da, îi are plini de lacrimi.

— S-o prind și să-i sucesc gâtul.

Holly se ridică, ocolește biroul, se așază în genunchi lângă el și îl ia în brațe. E o îmbrățișare cam stângace, pentru că Jerome stă pe scaun, dar își atinge scopul. Și barajul se sparge. O înțeapă în obraz țepii bărbii lui.

— Câinele a murit.

— Ce spui?

Abia dacă-i înțelege cuvintele printre suspine.

— Lucky. Labradorul auriu. Când a aflat că nu primește nicio recompensă, căcănarul ăla care l-a furat l-a spintecat și l-a aruncat

[84] Crimă în masă, comisă de Stephen Craig Paddock în 2017, la un festival de muzică country din Las Vegas, unde au murit 60 de oameni (n. tr).

[85] Eric Harris și Dylan Klebold sunt elevii care au pus la cale masacrul de la liceul Columbine, Colorado, în 1999 (n. tr.).

într-un șanț. L-a găsit cineva – încă trăia – și l-a dus la spitalul veterinar din Youngstown. A mai trăit o jumătate de oră. N-au mai putut să-l ajute cu nimic. Deci n-a avut prea mult noroc, nu?

— În regulă, murmură Holly, mângâindu-l pe spate.

Normal că acum plânge și ea. Îi curge și nasul – păi, cum altfel? Câââh!

— În regulă, Jerome.

— Ba nu e. Știi și tu că nu e.

Se retrage ușor și se uită la ea. Are și țăcălia, și obrajii uzi de lacrimi.

— I-a tăiat burta cățelului ăluia drăgălaș și l-a aruncat în șanț cu mațele pe-afară. Și mai știi ce s-a întâmplat atunci?

Holly știe, dar clatină din cap.

— Atunci pasărea a zburat mai departe, spune Jerome, ștergându-și ochii cu mâneca. Acum a ajuns în capul altcuiva. *Măi, ce bine e aici, câte nebunii o să facem noi împreună!*

4

Nu mai e mult și se face ora zece. Holly renunță la citit, că oricum nu se poate concentra, și dă drumul la televizor. Aruncă o privire la știriștii de la CNN, dar nu le poate suporta limbuția. Vrea să audă știri importante, știri de ultimă oră. Mută pe postul NBC și pe ecran apar cuvintele REPORTAJ DE ULTIMĂ ORĂ: TRAGEDIE ÎN PENNSYLVANIA. Fondul muzical este unul de doliu. Din studioul din New York, știrile sunt prezentate de Andrea Mitchell. Începe prin a-i informa pe toți americanii că președintele a postat pe Twitter un mesaj în care spune că toate „gândurile și rugăciunile" lui se îndreaptă spre victime și familiile acestora – așa cum face după fiecare tragedie din ultima vreme: Pulse[86], Las Vegas, Parkland. Vorbăria asta goală este urmată de bilanțul actualizat: treizeci și unu de morți, șaptezeci și trei (Doamne Dumnezeule, atât de mulți!) răniți, nouă în stare critică. Dacă Jerome a avut dreptate, înseamnă că au murit cel puțin trei dintre răniții aflați în stare critică.

[86] Club din Orlando, Florida, unde, în 2016, Omar Mateen a împușcat mortal 46 de persoane și a rănit alte 53 (n. tr.).

— Două organizații teroriste, Houthi Jihad[87] și Tigrii Eliberării din Tamil Eelam[88], au revendicat acest atentat, spune Mitchell, însă sursele noastre din Departamentul de Stat ne-au informat că niciuna dintre aceste revendicări nu este plauzibilă și că pare mai degrabă un atac comis de un „lup singuratic”[89], similar aceluia săvârșit de Timothy McVeigh, care, în 1995, a detonat o bombă foarte puternică în sediul clădirii federale Alfred P. Murrah din Oklahoma City. În explozia aceea au murit o sută șaizeci și opt de persoane.

Și acolo au fost mulți copii, își spune Holly. Niciun foc al iadului nu este destul de arzător pentru cei care ucid copii în numele lui Dumnezeu sau al vreunei ideologii, sau ambele. Își aduce aminte de pasărea cenușie a lui Jerome.

— Bărbatul care a adus bomba a fost înregistrat de o cameră de supraveghere când a intrat în gimnaziu, continuă Mitchell. Îi vom afișa fotografia în următoarele treizeci de secunde. Priviți cu atenție și, dacă îl recunoașteți, sunați la numărul de pe ecran. Se oferă o recompensă de două sute de mii de dolari pentru informația care ar duce la arestarea și aducerea sa în fața justiției.

Apare imaginea. Este colorată și foarte clară. Evident, nu-i perfectă, pentru că bărbatul se uită drept înainte, iar camera este poziționată deasupra ușii, dar este destul de bună. Holly se apleacă spre televizor și imediat se activează toate calitățile ei de excepție, care o fac să fie un detectiv atât de bun – unele dintre aceste calități fiind înnăscute, iar altele perfecționate în timpul colaborării sale cu Bill Hodges. Tipul este ori un caucazian bronzat (puțin probabil în perioada aceasta a anului, dar nu imposibil), ori un hispanic sau un arab cu pielea mai deschisă, sau poate este totuși un caucazian care s-a dat cu fond de ten. Holly merge pe ultima variantă: caucazianul fardat. Estimează că ar avea patruzeci și ceva de ani. Poartă ochelari cu rame aurii. Mustața neagră e micuță și îngrijită. Părul – tot negru – este tuns scurt. Se vede chestia asta, pentru că nu poartă șapcă. Dacă ar fi purtat, nici nu i s-ar fi văzut bine fața. Cât tupeu pe ticălosul

[87] Grupare a rebelilor din Yemen, sprijinită de Iran și de Hezbollah, care luptă împotriva guvernului yemenit (n. tr.)

[88] Organizație teroristă din Sri Lanka (n. tr.).

[89] Concept nou în terorism, care se referă la o persoană care pregătește și comite singură atacuri, fără sprijinul vreunei organizații sau al vreunui grup (n. tr.).

ăsta, își spune Holly. Știa că vor fi camere de supraveghere, știa că va fi filmat, dar nu i-a păsat deloc.

— Nu-i un simplu ticălos, murmură ea, cu ochii țintă la ecran.

Își întipărește în minte fiecare trăsătură. Nu pentru că s-ar ocupa de acest caz, ci pentru că așa este firea ei.

— E un *criminal,* asta e.

Revine Andrea Mitchell.

— Dacă îl recunoașteți, sunați la numărul de pe ecran. Sunați imediat. Acum dăm legătura corespondentului nostru de la gimnaziul Macready. Mai ești acolo, Chet?

Mai este. Stă în lumina puternică a camerei de luat vederi. În zona distrusă a gimnaziului se văd alte lumini puternice, iar fiecare cărămidă răsturnată aruncă propria-i umbră dezolantă. Se aude vâjâitul generatoarelor. Oameni în uniforme fug de colo până colo, strigând și vorbind în microfoanele minuscule din dotare. Pe geaca unora dintre ei scrie FBI, pe altele ATF[90]. Este acolo și o echipă ai cărei membri poartă combinezoane albe de protecție. Se văd fluturând benzile galbene cu care au izolat polițiștii zona. Senzația pe care ți-o dă scena este a unui haos controlat. Cel puțin Holly speră să fie controlat. Cineva trebuie să conducă operațiunile, poate chiar din autorulota Winnebago pe care o observă în colțul din stânga spate al imaginii.

Probabil Lester Holt a ajuns deja acasă și se uită la televizor în pijama și papuci, dar Chet Ondowsky este la datorie. Foarte activ și plin de energie, chiar și după atâtea ore. Holly îl înțelege. Foarte posibil că nu va mai transmite niciodată informații despre ceva atât de important și a fost la fața locului chiar de la bun început și urmărește neabătut întreaga desfășurare a evenimentelor. Încă poartă sacoul și probabil că mai devreme i-a fost bine așa, dar acum s-a făcut frig. Holly îi vede aburii respirației și este convinsă că sărmanul om tremură.

Dați-i, măi, ceva mai gros să pună pe el, îi îndeamnă Holly în gând pe cei din jurul corespondentului local. Un hanorac, o bluză de trening, orice.

---

[90] Anagramă prescurtată a agenției americane Bureau of Alcohol, Tobacco, Firearms and Explosives, Biroul pentru alcool, tutun, arme de foc și explozibili (n. tr.).

Va trebui să arunce sacoul ăla. E mânjit cu moloz și sfâșiat în vreo două locuri – la mânecă și la buzunar. Și mâna în care ține microfonul îi este mânjită cu moloz. Și cu altceva... Sânge? Holly așa crede. Iar dunga aia pe care o are pe obraz... tot sânge este.

— Chet?

Vocea fără trup a Andreei Mitchell.

— Mă auzi?

Mâna fără microfon se ridică la casca din ureche, iar Holly observă că are și plasturi pe două degete.

— Da, te aud.

Se întoarce cu fața la camera de filmat.

— Sunt Chet Ondowsky și vă relatez de la gimnaziul Albert Macready din Pineborough, Pennsylvania, unde mai devreme a explodat o bombă. Această școală liniștită a fost zguduită de o explozie de proporții azi după-amiază, imediat după ora două...

Andrea Mitchell apare într-o fereastră mică din colțul ecranului.

— Chet, o sursă din Departamentul pentru Securitate Internă ne-a spus că explozia a avut loc la ora paisprezece și nouăsprezece minute. Nu știu cum autoritățile pot stabili cu atâta precizie momentul, dar se pare că pot.

— Da, spune Chet.

Corespondentul pare că nu se mai poate concentra, iar Holly își zice că trebuie să fie îngrozitor de obosit. Dar oare va fi capabil să doarmă la noapte? Ea crede că nu.

— Da, cam așa a fost. După cum vezi și tu, Andrea, se încheie căutările altor victime, dar abia acum începe munca criminaliștilor. Până mâine-dimineață, în acest loc vor fi mai mulți specialiști și...

— Scuză-mă, Chet, dar ai luat și tu parte la căutări, nu-i așa?

— Da, Andrea. Toți am dat o mână de ajutor. Localnicii – unii dintre ei părinți. Alison Greer și Tim Witchick, de la postul KDKA. Donna Forbes, de la WPCW. Și Bill Larson, de la...

— Sigur, dar am auzit că tu însuți ai reușit să scoți doi copii de sub dărâmături.

Chet nu încearcă să mimeze modestia și nici să pară stânjenit; Holly îi dă mai multe puncte pentru această reacție.

— Așa este, Andrea, spune el pe același ton profesional. L-am auzit

pe unul dintre ei gemând și l-am văzut pe celălalt. O fată și un băiat. Am aflat numele băiatului: Norman Fredericks. Fata...

Își umezește buzele. Îi tremură microfonul în mână și Holly își spune că nu frigul este de vină.

— Fata era în stare foarte gravă. Plângea... plângea după mama ei.

Andrea Mitchel arborează o mină îndurerată.

— Îngrozitor, Chet!

Este. Prea îngrozitor pentru Holly. Ia telecomanda ca să închidă televizorul – în fond, a aflat informațiile principale, ba chiar mai multe decât ar fi avut nevoie –, dar ezită. Nu-și poate lua ochii de la buzunarul rupt al corespondentului. Poate Ondowsky și l-a sfâșiat când căuta victimele. Dar, dacă este evreu, s-ar fi putut să și-l fi sfâșiat în mod intenționat. Este un obicei care se numește *keriah* și care presupune să-ți sfâșii hainele după decesul cuiva și astfel să-ți expui în mod simbolic inima rănită. Probabil acesta este adevăratul motiv pentru care buzunarul acela este rupt. Așa își dorește ea să creadă.

5

În ciuda așteptărilor, nu are parte de insomnie. Holly adoarme în câteva minute. Poate că lacrimile vărsate împreună cu Jerome au ajutat-o să-și spele parte din veninul pe care i-l vârâseră în minte știrile din Pennsylvania. Și au mai alinat-o. Înainte de a cădea într-un somn adânc, își spune că ar trebui să discute despre asta la următoarea ședință de psihoterapie cu Allie Winters.

Se trezește la un moment dat înainte de ivirea zorilor. Este 9 decembrie. A deșteptat-o gândul la corespondentul acela, Ondowsky. Ceva în legătură cu el. Dar ce? Că părea epuizat? Că avea zgârieturi și moloz pe mâini? Că îi era rupt buzunarul de la sacou?

Buzunarul, își spune ea. Asta trebuie să fi fost. Poate l-am visat.

Își murmură în întuneric rugăciunea obișnuită:

— Mi-e dor de tine, Bill. Îmi iau pastilele de Lexapro[91] și nu mai fumez.

Apoi adoarme din nou și nu se mai trezește decât atunci când sună

[91] Medicament împotriva depresiei și a anxietății (n. tr.).

ceasul deșteptător, la 6:00.

9-13 DECEMBRIE, 2020

1

Agenția de detectivi „Ce-am găsit al meu să fie” a reușit să își mute biroul în apartamentul nou și mai scump de la etajul patru al Blocului Frederick din centru, pentru că afacerile au mers și merg bine. Prin urmare, Holly și Pete au mult de lucru tot restul săptămânii. Holly nu mai are vreme să se uite nici măcar la *John Law* și se gândește doar din când în când la explozia de la școala din Pennsylvania, cu toate că la televizor continuă reportajele și transmisiunile în direct și cu toate că nu a uitat ce s-a petrecut acolo.

Agenția lor colaborează cu două dintre cele mai mari firme de avocatură din oraș, firme de top, cu o mulțime de nume înșirate pe placa de pe ușă. Lui Pete îi place să facă bancuri pe seama lor. A fost polițist, așa că nu se dă în vânt după avocați; dar ar fi al doilea care să recunoască (Holly ar fi prima) că se câștigă foarte bine din scoaterea pârâților din ascunzători și înmânarea citațiilor.

— Să aibă parte de un Crăciun fix așa cum o să am și eu, spune Pete joi dimineață, plecând cu o valiză plină cu nervi și frustrări.

În afară de înmânarea citațiilor, „Ce-am găsit...” colaborează îndeaproape și cu câteva companii de asigurări – locale, nu din acelea de pe piețele mondiale –, iar Holly își petrece aproape întreaga zi de vineri investigând o presupusă incendiere premeditată. Polița este destul de mare, iar deținătorul ei are nevoie de bani, așa că ea are sarcina de a se asigura că tipul chiar se afla în Miami – așa cum pretindea – atunci când depozitul i-a fost cuprins de flăcări. Se dovedește că exact acolo era, chestie în favoarea lui, dar în defavoarea companiei Lake Fidelity.

Pe lângă toate aceste sarcini, pe care se bazează întotdeauna ca să-și achite facturile cele mari, mai au de dat de urma unui datornic fugar (îl găsește Holly în doi timpi și trei mișcări de la computer, urmărindu-i activitățile de pe card), mai au de găsit un tip care a ieșit pe cauțiune, dar nu s-a prezentat la proces. Și, desigur, mai trebuie să caute copii și căței pierduți. În mod normal, Pete caută copiii, iar

Jerome – atunci când vine să lucreze la agenție – se înțelege de minune cu câinii.

Prin urmare, nu o surprinde deloc că moartea lui Lucky l-a afectat atât de tare și nu doar din cauză că a fost ceva de o cruzime îngrozitoare, ci pentru că Odell, câinele iubit al familiei Robinson, a murit de inimă cu un an în urmă. Nu au niciun câine în agenda de joi și vineri, nici pierduți și nici furați, ceea ce pică tocmai bine, pentru că Holly are prea multă treabă, iar Jerome este acasă la el, lucrând la ce lucrează el. Prioritatea lui de acum este proiectul început ca o simplă lucrare studențească. Prioritate? Mai degrabă obsesie. Părinții lui nu văd cu ochi tocmai buni decizia de a-și lua un an liber – „an de pauză" îi zice el. Holly se bucură că a făcut-o. Nu pentru că ar fi convinsă că Jerome o să zguduie lumea, dar pentru că ea simte că îi va stârni un *interes*. Are încredere în Jerome. Și este plină de speranță, așa cum îi stă în fire. Da, speră că așa va fi.

Urmărește doar cu coada ochiului ultimele știri despre explozia de la gimnaziu – nici nu sunt prea multe. A mai murit una dintre victime – profesor, nu elev – și mai mulți copii cu răni minore au fost externați de la spitalele din zonă. Doamna Althea Keller, singura persoană care a stat de vorbă cu tipul de la firma de curierat/tipul care a adus bomba, și-a recăpătat cunoștința, însă nu are prea multe de adăugat la ceea ce știu deja investigatorii. Le spune doar că presupusul expeditor al pachetului era o școală din Scoția și că în săptămânalul din Pineborough a apărut un articol despre relația transatlantică dintre grupurile de elevi, alături de o fotografie de grup a Asociației „Nemo Me Impune Lacessit" (poate printr-o ironie a sorții, dar puțin probabil, toți cei unsprezece membri ai cercului – Impunii, așa își ziceau ei – au scăpat nevătămați din explozie). Camioneta a fost găsită într-o magazie din apropiere, ștearsă complet de amprente și spălată cu clor ca să nu se poată preleva ADN-ul persoanei care a folosit-o. Poliția a fost asaltată cu apeluri de la oameni care pretindeau că îl pot identifica pe bărbatul din imagini, dar niciuna dintre informații nu a dat rezultate. Acum, speranța de a-l prinde cât mai repede este înlocuită cu spaima că individul poate nu și-a terminat treaba și că abia a început. Holly trage nădejde că nu este așa, însă experiența ei cu Brady Hartsfield o face să se aștepte la

ce este mai rău. În cel mai fericit caz, își spune ea (cu o insensibilitate care pe vremuri nu o caracteriza), tipul ăla s-a sinucis.

Vineri după-amiază, când mai are puțin și își termină de scris raportul pentru Lake Fidelity, sună telefonul. Este mama ei, care îi dă veștile de care se temea Holly. Ascultă, spune ce se cuvine să spună într-o asemenea situație și îi permite mamei să o trateze în continuare ca pe un copil (cu toate că scopul telefonului solicită o atitudine adultă din partea lui Holly). O întreabă dacă se spală pe dinți după fiecare masă, dacă ține minte să-și ia medicamentele numai după ce a mâncat, dacă se uită doar la patru filme pe săptămână, nu mai multe etc. etc. Holly încearcă să nu bage în seamă migrena pe care i-o declanșează aproape întotdeauna telefoanele mamei – în special acesta de azi. Își asigură mama că da, va veni duminică să dea o mână de ajutor, va ajunge până în prânz, ca să poată lua încă o masă în familie.

Familia mea, își zice Holly. *Familia mea sărită de pe fix.*

Pentru că Jerome își ține telefonul închis în timp ce lucrează, o sună pe Tanya Robinson, mama lui Jerome și a Barbarei. Holly îi spune Tanyei că nu va putea veni duminică să cineze cu ei, pentru că trebuie să plece din oraș. Are un fel de problemă de familie. Tanya o compătimește:

— Vai de mine, Holly! Îmi pare tare rău, scumpa mea. O să te descurci?

— Da, zice Holly.

Așa răspunde mereu când îi pune cineva întrebarea asta cu atât de multe subînțelesuri oribile. Este destul de sigură că vocea îi sună normal. Însă, imediat după ce închide telefonul, își pune mâinile la ochi și începe să plângă. Din cauză că i s-a spus *scumpa mea.* Cineva i-a spus așa tocmai ei, care în liceu fusese poreclită „Bâlbeta".

Fie și numai pentru asta și tot trebuie să se simtă mulțumită cu viața ei de acum.

2

Sâmbătă seara, Holly își face traseul folosind aplicația Waze din calculator, stabilind unde se va opri ca să meargă la toaletă și să-și

alimenteze cu benzină Priusul. Ca să ajungă acolo până la prânz, va fi nevoită să plece la șapte și jumătate și va avea vreme de o ceașcă de cafea (fără cofeină), o felie de pâine prăjită și un ou fiert. După ce și-a stabilit astfel programul în cel mai mic detaliu, se culcă, dar nu reușește să adoarmă în primele două ore, lucru care i s-a întâmplat și în noaptea de după explozia de la gimnaziul Macready. Iar când, în sfârșit, o ia somnul, îl visează pe Chet Ondowsky. Acesta descrie carnajul pe care l-a văzut când a sosit la fața locului și dă niște amănunte pe care nu le-ar destăinui niciodată în fața camerei de luat vederi. Era mult sânge pe cărămizi, spune el. Era un picior încălțat cu un pantof, dar fără trup, spune el. Fetița care plângea după mămica ei, spune el, a urlat de durere când a luat-o în brațe, cu toate că el s-a mișcat cu infinită blândețe. Înșiră toate aceste lucruri pe tonul lui sec, de corespondent TV. Însă, în timp ce vorbește, începe să-și sfâșie hainele de pe el. Nu doar buzunarul și mâneca de la sacou, ci mai întâi un rever, apoi și celălalt. Își smulge cravata de la gât și o rupe în două. Apoi și cămașa, smulgându-i nasturii.

Fie visul se destramă înainte să treacă și la pantalonii costumului, fie mintea ei conștientă refuză să și-l mai amintească de dimineață, când o trezește ceasul deșteptător. În orice caz, nu se simte deloc odihnită și mănâncă fără pic de poftă oul și felia de pâine prăjită. O face doar ca să capete ceva energie pentru ceea ce se anunță a fi o zi dificilă. În mod normal, îi place să parcurgă drumuri lungi cu mașina, dar ce o așteaptă la destinație îi stă ca o greutate pe suflet.

Geanta ei de voiaj, mică și albastră – căreia îi zice „trusa cu strictul necesar" – o așteaptă lângă ușă. În ea și-a pus un schimb de haine și articolele de toaletă, pentru eventualitatea în care va fi nevoită să rămână peste noapte. O agață de umăr, ia ascensorul ca să coboare de la etajul unde își are apartamentul micuț și confortabil, deschide ușa și dă cu ochii de Jerome Robinson, care șade pe scara din față. Bea o Cola, iar lângă el are rucsacul pe care scrie JERRY GARCIA[92] TRĂIEȘTE.

— Jerome? Ce faci aici?

Și, pentru că pur și simplu nu se poate abține, adaugă imediat:

[92] Jerry Garcia (1942-1995), cântăreț și chitarist, membru fondator al trupei rock Grateful Dead (n. tr.).

— Și bei Cola la șapte jumate dimineața? Câăh!

— Vin cu tine, spune el.

Iar felul în care se uită la ea o face să priceapă că nu are niciun sens să se opună. Foarte bine, pentru că nici nu vrea.

— Mulțumesc, Jerome, zice Holly.

Deși îi este greu, reușește să-și stăpânească lacrimile.

— E foarte frumos din partea ta.

3

Jerome conduce prima jumătate a drumului, iar apoi, după oprirea la benzinăria cu toaletă, schimbă locurile. Pe măsură ce se apropie tot mai mult de suburbia Covington din Cleveland, Holly simte cum i se instalează groaza în suflet la gândul lucrurilor care o așteaptă acolo (care *ne* așteaptă acolo, se corectează ea). Ca să nu cadă pradă disperării, îl întreabă pe Jerome cum avansează cu proiectul său. Cu cartea.

— Bineînțeles, dacă vrei să vorbești despre asta. Cunosc câțiva scriitori care refuză să...

Dar Jerome vrea. Totul a început de la o lucrare pe care a trebuit să o facă pentru un curs numit Sociologie în Alb și Negru. Jerome a decis să scrie despre stră-străbunicul lui, fiu al unor foști sclavi, născut în 1878. Alton Robinson și-a petrecut copilăria și o parte din tinerețe în Memphis, unde, în ultimii ani ai secolului al XIX-lea, exista o înfloritoare clasă de mijloc formată din persoane de culoare. Dar atunci când febra galbenă și grupurile de justițiari albi au dat o lovitură puternică acestui sistem economic destul de bine echilibrat, foarte mulți oameni de culoare au plecat de acolo, lăsându-i pe albii pentru care lucraseră să-și facă singuri mâncarea, să-și arunce singuri gunoiul și să-și șteargă singuri la fund propriii copii.

Alton s-a stabilit în Chicago, unde a lucrat într-o fabrică de ambalare a cărnii, a reușit să strângă niște bani și a deschis un băruleț cu doi ani înainte de Prohibiție. În loc să-l închidă, atunci când „muierile s-au apucat să spargă butoaiele" (expresia aceasta este dintr-o scrisoare trimisă de Alton surorii lui – Jerome a găsit o adevărată arhivă de scrisori și acte), s-a mutat în zona de sud a

orașului, o zonă mai deocheată, și a deschis acolo o cârciumă clandestină, pe care a botezat-o „Bufnița neagră”.

Cu cât Jerome descoperea mai multe informații despre Alton Robinson – afacerile necurate cu Alphonse Capone[93], cele trei tentative eșuate de asasinat împotriva sa (a patra a avut succes), presupusa lui implicare în mai multe acțiuni de șantaj, influența lui în politică –, cu atât lucrarea lui devenea mai extinsă, iar celelalte cursuri i se păreau tot mai insignifiante. A predat eseul și a primit nota maximă.

— Chestie de tot râsul, îi spune el lui Holly, când nu mai au decât optzeci de kilometri până la destinație. Lucrarea aia n-a fost decât vârful aisbergului, înțelegi? Cam ca prima strofă din baladele alea englezești care nu se mai termină. Dar eram deja la jumătatea semestrului al doilea din an și trebuia să recuperez celelalte cursuri, unde rămăsesem în urmă. Ca să-i fac mândri de mine și pe *mater,* și pe *pater*.

— Atitudine foarte matură, îl laudă femeia care are sentimentul că nu a reușit niciodată să-și facă mama și tatăl mândri de ea. Dar îmi imaginez că ți-a fost greu.

— *A fost,* zice Jerome. Eram în flăcări, fato. Voiam să las baltă totul și să mă ocup doar de stră-străbunicul Alton. Măi, omul ăla a avut o viață fabuloasă. Purta ace de cravată cu diamante și perle și haine din blană de nurcă. Dar mi-am dat seama că-i mai bine să las să dospească toate datele strânse. Când m-am reapucat de lucru – asta a fost în iunie –, mi-am dat seama că aveam un subiect trăsnet, sau aș fi putut să-l am dacă-mi făceam treaba cum se cuvine. Ai citit *Nașul?*

— Am citit și cartea, am văzut și filmul, răspunde Holly. Toate cele trei filme.

Și se simte obligată să adauge:

— Ultimul nu-i cine știe ce.

— Mai ții minte mottoul de pe prima pagină a romanului?

Ea clatină din cap.

— E un citat din Balzac. „În spatele fiecărei mari averi se ascunde o mare crimă.” Ei, ăsta-i subiectul pe care l-am văzut eu, cu toate că averea aia imensă i-a scăpat printre degete cu multă vreme înainte să

[93] Numele întreg al lui Al Capone (n. tr.).

fie împușcat în Cicero[94].

— Chiar că-i ca în *Nașul,* se minunează Holly.

— Ba nu e, pentru că negrii nu o să fie niciodată la fel de americani cum sunt italienii și irlandezii. Pielea neagră nu-și schimbă culoarea când o bagi în malaxor. Ce vreau eu să spun e...

Face o pauză, se gândește puțin, apoi continuă:

— Vreau să spun că discriminarea este mama tuturor relelor. Vreau să spun că drama lui Alton Robinson a fost ideea că *prin* fărădelege, prin crimă, ar putea obține un soi de egalitate cu albii, iar ideea asta s-a dovedit a fi nimic altceva decât o himeră. Nu a fost omorât pentru că a intrat în competiție cu Paulie Ricca, succesorul lui Capone, ci pentru că era negru. Pentru că era un *negrotei.*

Jerome, care-l enerva pe Bill Hodges (și o scandaliza la culme pe Holly) atunci când îl apuca să facă pe nebunul și le vorbea cu un accent exagerat de pitoresc – *șe mai fași, pretenaș* și *trebe musai să-ți zic lu' matale* aproape scuipă cu scârbă ultimul cuvânt.

— Te-ai gândit ce titlu să-i pui? îl întreabă Holly pe ton scăzut.

Se apropie de intrarea în Covington.

— Mda, cred că da. Dar nu e creația mea.

Jerome pare stânjenit.

— Uite, Hollyberry, dacă-ți zic ceva, promiți să nu mai zici nimănui? Nici lui Pete și nici lui Barb și nici părinților mei? Mai ales lor.

— Sigur. Sunt în stare să păstrez un secret.

Jerome știe că așa este, dar tot ezită o clipă înainte să i se destăinuie.

— Profu meu de la cursul de Sociologie în Alb și Negru mi-a trimis lucrarea unei agente din New York. O cheamă Elizabeth Austin. A interesat-o, așa că, după Ziua Recunoștinței, i-am expediat paginile pe care le-am scris din vară și până atunci, cam o sută și ceva. Doamna Austin spune că e bună de publicat și nu doar în literatura de specialitate, chestie la care oricum abia dacă îndrăzneam să sper. Crede că ar putea s-o publice chiar una dintre editurile mari. Mi-a sugerat să-i pun un titlu în care să se regăsească numele cârciumii pe care a avut-o stră-străbunicul. *Bufnița neagră. Mărirea și*

[94] Oraș din statul Illinois, de lângă Chicago (n. tr.).

decăderea unui gangster american.

— E minunat, Jerome! Sunt convinsă că o mulțime de oameni ar fi interesați de o carte cu un asemenea titlu.

— Despre oamenii negri vorbești tu.

— Ba nu! Vorbesc despre toți! Tu îți imaginezi că doar albilor le-a plăcut *Nașul?*

Îi vine o idee și îl întreabă cu teamă:

— Dar cum va reacționa familia ta?

Se gândește la propria ei familie, care ar fi oripilată dacă un asemenea schelet ar fi scos din dulapul ei.

— Păi, spune Jerome, mi-au citit amândoi lucrarea și le-a plăcut. Desigur, o carte e cu totul altceva, nu? O carte e citită de mult mai mulți oameni, nu doar de un profesor. Însă este vorba despre ce s-a întâmplat în urmă cu patru generații...

Jerome pare tulburat. Holly își dă seama că se uită țintă la ea, dar îl vede doar cu coada ochiului; la volan, întotdeauna stă cu fața drept înainte. O apucă nebuneala la secvențele alea din filme când șoferul se uită la pasagerul din dreapta în timp ce discută cu el. Îi vine mereu să strige: *Uită-te la drum, prostule! Chiar vrei să dai peste vreun copil în timp ce-ți povestești viața amoroasă?*

— Tu ce părere ai, Holly?

Se gândește bine. Într-un final, spune:

— Eu zic că ar trebui să le arăți și părinților paginile pe care le-ai trimis agentei. Întreabă-i pe ei ce cred și ia-le în considerare opiniile. Înțelege-le sentimentele și încearcă să le respecți. Apoi... mergi înainte. Scrie tot, și părțile bune, și cele rele, și cele urâte.

Au ajuns la șoseaua care duce în Covington. Holly semnalizează.

— Eu n-am scris niciodată o carte, așa că n-am de unde să știu, dar cred că e nevoie de destul curaj pentru asta. Deci uite ce cred eu că ar trebui să faci. Fii curajos.

La fel cum trebuie și eu să fiu acum, își spune ea. Mai au trei kilometri până la casa părintească. Iar casa părintească este locul unde se simte nefericită.

4

Casa familiei Gibney se află într-un cartier numit Meadowbrook Estates. În timp ce Holly face slalom prin păienjenișul de străzi (îndreptându-se către casa păianjenului, își spune ea și imediat i se face rușine pentru că se gândește astfel la propria-i mamă), Jerome spune:

— Dacă eu aș locui aici și m-aș întoarce beat într-o noapte, cred că mi-ar trebui cel puțin o oră ca să-mi găsesc casa în care locuiesc.

Are perfectă dreptate. Casele sunt construite în stilul sobru și fad al arhitecturii coloniale americane, toate cu acoperișul în pantă și deosebindu-se una de cealaltă doar prin nuanțele zugrăvelii... ceea ce nu ajută la nimic pe timpul nopții, chiar cu felinarele aprinse. Probabil că vara sunt și straturi cu flori de diferite culori, însă acum toate curțile din Meadowbrook Estates sunt acoperite cu petice de zăpadă murdară. Holly i-ar putea spune lui Jerome că mamei sale îi place uniformitatea, că o face să se simtă în siguranță (și Charlotte Gibney are propriile-i fixații), dar nu o face. Se pregătește sufletește pentru perspectiva unui prânz stresant și o după-amiază și mai chinuitoare. Ziua mutării. Of, Doamne!

Intră pe aleea din fața casei de la numărul 42 de pe Lily Court, oprește motorul și se întoarce cu fața la Jerome.

— Trebuie să te avertizez. Mama spune că starea i s-a înrăutățit mult în ultimele săptămâni. E drept că exagerează câteodată, dar nu cred că este cazul acum.

— Înțeleg, spune el și o strânge ușor de mână. Nu-ți face griji pentru mine. Tu să fii bine, da?

Nu apucă să-i răspundă, pentru că se deschide ușa și din casă iese Charlotte Gibney, îmbrăcată tot în hainele bune cu care merge duminica la biserică. Holly ridică mâna în semn de salut, dar Charlotte nu-i răspunde.

— Intră, zice ea. Ai întârziat.

Holly știe că a întârziat. Cinci minute.

Când se apropie de ușă, o vede pe Charlotte aruncându-i lui Jerome o privire întrebătoare. Adică: de ce l-ai adus și pe ăsta?

— Îl știi pe Jerome, spune Holly.

Așa este; s-au întâlnit de vreo cinci sau șase ori, dar Charlotte îi aruncă de fiecare dată aceeași privire.

— A venit cu mine ca să-mi țină de urât pe drum și ca să mă susțină.

Jerome îi zâmbește lui Charlotte în cel mai fermecător mod cu putință.

— Bună ziua, doamnă Gibney! M-am invitat singur la dumneavoastră. Sper că nu vă deranjează.

Charlotte nu-i răspunde și zice doar atât:

— Intrați, am înghețat de frig.

De parcă ei îi ceruseră să iasă din casă.

În casa de la numărul 42, unde Charlotte locuiește împreună cu fratele ei de când i-a murit soțul, este mult prea cald și miroase atât de tare a *potpourri*[95], încât Holly speră din suflet să n-o apuce tusea. Sau să nu vomite, ceea ce ar fi mult mai rău. În holul mic sunt patru măsuțe lipite de pereți, care îngustează atât de mult spațiul de trecere spre living, încât drumul printre ele pare o reală aventură, dat fiind că pe fiecare dintre ele sunt înghesuite bibelouri din porțelan pentru care Charlotte are o adevărată pasiune: elfi, gnomi, troli, îngerași, clovni, iepurași, balerine, cățeluși, pisicuțe, oameni de zăpadă, Jack și Jill[96] (fiecare cu câte o găletușă în mână) și, *la piece de resistance*[97], un Pillsbury Doughboy[98].

— Prânzul este pe masă, spune Charlotte. Doar o salată de fructe și niște pui rece, dar avem chec la desert... și... și...

I se umplu ochii de lacrimi, Holly le vede și simte că o cuprinde – în ciuda tuturor strădaniilor ei de la ședințele de terapie – un val de resentimente care seamănă cu ura. Poate chiar ură este. Se gândește la toate dățile când a plâns în prezența mamei sale și i s-a spus să se ducă la ea în cameră „până îți trece". Ar vrea să-i arunce acum în față toate vorbele astea, dar se stăpânește, se apropie cu mișcări stinghere și stângace de Charlotte și o îmbrățișează. Îi simte oasele sub stratul subțire și moale de carne și își dă seama că mama ei este bătrână. Cum să deteste o bătrână care are nevoie de ajutorul ei? Foarte ușor – pare a fi răspunsul.

După câteva secunde – foarte puține la număr –, Charlotte o

[95] În lb. franceză, amestec de plante uscate (n. tr.).

[96] Personaje dintr-o poezie pentru copii mici (n. tr.).

[97] „Piesa de rezistență", în lb. franceză, în original (n. tr.).

[98] Mascotă a unei companii producătoare de müsli pentru micul dejun (n. tr.).

împinge pe Holly de lângă ea, strâmbând puțin din nas, de parcă i-ar fi venit în nări un miros urât.

— Du-te la unchiul tău și spune-i că masa este gata. Știi unde este.

Evident că știe. Din living se aud exclamațiile dramatice ale crainicilor sportivi din emisiunea de dinaintea meciului. Ea și cu Jerome se duc într-acolo în șir indian, nu cumva să răstoarne din greșeală vreun membru al galeriei din porțelan.

— Câte chestii din astea are? o întreabă Jerome în șoaptă.

Holly clatină din cap.

— Habar n-am. I-au plăcut întotdeauna, dar situația a scăpat de sub control odată cu moartea tatei.

Acum începe să vorbească mai tare și pe un ton care încearcă să sune cât mai vesel.

— Bună, unchiule Henry! Vrei să mănânci? E gata prânzul.

Este limpede că unchiul Henry nu a putut să ajungă astăzi până la biserică. Zace în fotoliul lui cu spătar rabatabil, îmbrăcat cu o bluză de trening (pătată cu gălbenuș de ou de la micul dejun) și o pereche de jeanși cu elastic în talie. Pantalonii i s-au lăsat în jos și i se vede partea de sus a boxerilor cu fanioane mici și albastre. Ridică ochii de la televizor ca să se uite la musafiri. Nu-i recunoaște în primul moment, apoi zâmbește larg.

— Janey! Ce cauți aici?

Numele ăsta îi răsucește un cuțit în inimă lui Holly, care se duce pentru o clipă cu gândul la mâinile zgâriate ale lui Chet Ondowsky și la buzunarul lui rupt. Și de ce să nu o doară? Janey a fost verișoara ei, o femeie inteligentă și optimistă și plină de viață, așa cum Holly nu va fi niciodată; și a fost iubita lui Bill Hodges până când a murit într-o altă explozie, victimă a unei bombe puse de Brady Hartsfield și destinată lui Bill.

— Nu sunt Janey, unchiule Henry.

Vorbește cu aceeași veselie artificială, la care apelează de obicei atunci când trebuie să ia parte la cocktailurile cu clienții.

— Sunt Holly.

Altă privire golită de orice expresie, timp în care rotițele ruginite se chinuiesc să-și îndeplinească treaba pe care o făceau cu viteza fulgerului pe vremuri. După care bătrânul dă din cap.

— Sigur că da. Mi se pare că nu mă mai ajută vederea. Din cauză că mă uit prea mult la televizor.

Nu vederea este cea cu probleme, își zice Holly. Au trecut mulți ani de la moartea lui Janey. *Asta-i* problema.

— Haide-ncoace și îmbrățișează-mă!

Îl ascultă, dar scurtează îmbrățișarea cât de mult poate. Când se îndepărtează de el, îl vede că se holbează la Jerome.

— Cine-i...

Pe Holly o apucă groaza, imaginându-și că o să spună *tânărul ăsta negru,* poate chiar *negroteiul ăsta,* dar nu zice așa ceva.

— ...tipul ăsta? Parcă te vedeai cu polițistul ăla.

Nu se mai obosește să-l corecteze și să-i explice că nu este Janey.

— Este Jerome. Jerome Robinson. V-ați cunoscut mai demult.

— Da? Înseamnă că mă lasă memoria.

Nici măcar nu pare să glumească, dar tot nu își dă seama că exact asta se întâmplă.

Jerome dă mâna cu el.

— Ce mai faceți, domnule?

— Nu prea rău la cât de bătrân sunt, răspunde unchiul Henry.

Dar, înainte să mai poată spune ceva, se aud strigătele – de fapt, zbieretele – lui Charlotte din bucătărie. Îi cheamă la masă.

— Vocea stăpânei, zice amuzat Henry.

Se ridică din fotoliu și îi cad pantalonii. Nu pare să observe.

Jerome îi face semn din cap lui Holly, îndemnând-o să se ducă la bucătărie. Ea îi aruncă o privire nesigură, dar pleacă.

— Dați-mi voie să vă ajut, spune Jerome.

Unchiul Henry nu zice nimic, doar se holbează la ecranul televizorului, dar fără să vadă în realitate ce se petrece acolo. Mâinile îi atârnă moi pe lângă trup. Jerome îi ridică pantalonii.

— Gata, am rezolvat. Vă e foame?

Unchiul Henry se uită surprins la Jerome, de parcă abia acum l-a văzut prima oară. Probabil chiar așa și este.

— Nu știu ce să zic despre tine, fiule, spune el.

— Ce anume să ziceți, domnule? îl întreabă Jerome, luându-l de umeri și întorcându-l cu fața spre bucătărie.

— Polițaiul ăla era prea bătrân pentru Janey, dar tu îmi pari prea

tânăr.

Și clatină încet din cap.

— Pur și simplu, nu știu.

5

Reușesc să ducă la bun sfârșit masa de prânz. Charlotte îl tot dojenește pe unchiul Henry și îl ajută să-și ducă furculița la gură din când în când. Pleacă de două ori de la masă și se întoarce ștergându-și ochii. Prin autoanaliză și terapie, Holly a ajuns să priceapă că pe mama ei o sperie viața la fel cum o speria și pe ea în trecut și că, de fapt, cele mai antipatice trăsături ale ei – nevoia de a-i critica în permanență pe cei din jur, nevoia de a controla absolut tot ce se întâmplă – izvorăsc tocmai din spaima aceasta. Iar acum se confruntă cu o situație pe care nu o poate controla.

Plus că îl iubește, își spune Holly. Da, și asta. Este fratele ei, îl iubește, iar acum el pleacă de lângă ea. În mai multe moduri.

După masa de prânz, Charlotte îi alungă pe bărbați în living („Vedeți-vă de meciul ăla al vostru, băieți" – așa le spune), iar ea și Holly spală vasele. Imediat ce rămân singure, Charlotte îi zice lui Holly să-și trimită prietenul să-i mute mașina ca să poată s-o scoată din garaj pe a lui Henry.

— I-am împachetat toate lucrurile și le-am pus în portbagaj.

Vorbește din colțul gurii, așa cum vorbesc actrițele în filmele proaste cu spioni.

— Crede că eu sunt Janey, zice Holly.

— Normal că asta crede, Janey a fost preferata lui, spune Charlotte, răsucind din nou cuțitul în inima lui Holly.

6

Nu o fi fost prea încântată Charlotte Gibney să-l vadă pe prietenul fiicei sale, dar este extrem de bucuroasă când acesta se oferă să conducă mastodontul ăla vechi de Buick (cu peste 200.000 de kilometri la bord) până la căminul de bătrâni din Rolling Hills, unde îl așteaptă o cameră încă de la întâi decembrie. Charlotte a tot sperat

că-și va putea ține fratele acasă de Crăciun, însă deja a început să facă pe el – chestie foarte gravă – și să plece aiurea prin cartier, câteodată doar în papuci – ceea ce este și mai rău.

Când ajung la adresa respectivă, Holly nu vede prin preajmă niciun deal[99], ci doar un magazin de cartier din rețeaua Wawa și, vizavi, o sală dărăpănată de bowling. Un bărbat și o femeie în uniformele albastre ale centrului ajută un cârd de șase sau opt bătrânei să traverseze strada de la sala de bowling. Bărbatul stă cu mâinile ridicate ca să oprească mașinile până își vede tot grupul ajuns pe trotuar. Deținuții (sigur, nu-i deloc cuvântul potrivit, dar nu-i vine în cap altul) se țin de mână, ceea ce-i face să semene cu niște copilași îmbătrâniți prematur, care au plecat în excursie cu școala.

— Aici se dă filmul? îl întreabă unchiul Henry pe Jerome când Buickul oprește la intrarea în căminul de bătrâni. Credeam că mergem la film.

Stă pe locul din dreapta. Înainte de plecare, chiar a încercat să se urce la volan, dar au reușit Charlotte și cu Holly să-l direcționeze către cealaltă portieră. Gata cu condusul pentru unchiul Henry. Charlotte i-a șterpelit permisul din portofel încă din iunie, în timp ce el dormea. Și dormea din ce în ce mai mult în ultima vreme. Apoi s-a așezat la masa din bucătărie și a început să plângă.

— Sunt sigură că dau și filme aici, spune ea.

Încearcă să zâmbească, dar își și mușcă buzele în același timp.

În holul de la intrare îi întâmpină o doamnă care spune că o cheamă Braddock și care se poartă cu unchiul Henry de parcă ar fi prieteni vechi: îi ia ambele mâini într-ale ei și îi spune că se bucură nespus să „te avem printre noi".

— Printre care noi? întreabă Henry, uitându-se în jur. Mai am niței și trebuie să plec la serviciu. Toate actele sunt făcute de mântuială. Hellman ăla nu-i bun de nimic.

— I-ați adus lucrurile? o întreabă doamna Braddock pe Charlotte.

— Da, răspunde Charlotte, continuând să zâmbească și să-și muște buzele în același timp.

Probabil va începe să plângă în curând. Holly cunoaște toate

[99] Joc de cuvinte în lb. engleză: *Rolling Hills* – denumirea centrului; *hill* – „deal" (n. tr.).

semnele.

— Îi aduc eu valizele, șoptește Jerome.

Din păcate, tocmai auzul unchiului Henry a rămas perfect.

— Ce valize? *Care valize?*

— V-am pregătit o cameră foarte drăguță, domnule Tibbs, îi zice doamna Braddock. Cu mult soa...

— Mi se spune *domnul* Tibbs[100]! răcnește unchiul Henry, imitându-l aproape perfect pe Sidney Poitier și făcând-o pe tânăra de la recepție să privească speriată în jur.

Unchiul Henry începe să râdă și se întoarce spre nepoata lui.

— De câte ori am văzut filmul ăla, Holly. De cinci, șase sau de mai multe ori?

Măcar acum i-a nimerit numele, iar asta o face să se simtă și mai prost.

— De mai multe ori, răspunde Holly, știind că o să înceapă și ea să plângă foarte curând.

S-a uitat la foarte multe filme împreună cu unchiul ei. Poate că era Janey preferata lui, dar Holly era partenera lui de filme și au petrecut nenumărate seri pe canapea, cu ochii la televizor și cu o găletușă cu pop-corn între ei.

— Da, spune unchiul Henry. Chiar așa.

Însă iar pare să-i zboare mintea.

— Unde suntem? Serios acum, unde suntem?

În locul unde probabil că ai să mori, îi răspunde gândul lui Holly. Dacă nu cumva o să te ducă la spital înainte. Îl vede afară pe Jerome scoțând din mașină două valize cu model ecosez. Și un costum într-o husă. Oare o să mai poarte vreodată costumul acela? Da, probabil că da... însă doar o singură dată.

— Haide să-ți vedem camera, îi spune doamna Braddock. Să vezi ce-o să-ți placă, Henry!

Vrea să-l ia de braț, dar Henry se împotrivește. Se uită la sora lui.

— Charlie, ce se întâmplă aici?

Să nu plângi, îi zice Holly în gând. Stăpânește-te. Nu care cumva să îndrăznești să plângi. Dar, vai, iată că s-a deschis robinetul lacrimilor și nu poate să-l închidă.

[100] Titlul unui film polițist din 1970, cu Sidney Poitier în rolul principal (n. tr.).

— De ce plângi, Charlie?

Și imediat:

— Nu vreau să stau aici!

Însă rostește mai scâncit cuvintele acestea, de parcă nu el răcnise „domnul Tibbs” mai devreme. Are tonul unui copil care înțelege că i se va face o injecție. Își ia ochii de la lacrimile lui Charlotte și îl vede pe Jerome intrând cu bagajele lui.

— Alo! Alo! Ce faci cu valizele alea? Sunt ale mele?

— Păi... începe Jerome.

Însă nu știe ce să mai zică.

Acum apar și bătrâneii din călătoria până la sala de bowling, unde Holly e convinsă că majoritatea bilelor au ieșit de pe pistă. Angajatul care stătea cu mâinile ridicate ca să oprească mașinile vine lângă o asistentă apărută de nicăieri. Este lată atât în umeri, cât și în șolduri.

Cei doi se apropie de Henry și îl iau cu blândețe de câte un braț.

— Hai pe aici, îi spune tipul care a fost la bowling. Să vă vedeți cuibușorul. Să ne spuneți ce credeți.

— Ce cred despre ce? îl întreabă Henry, dar începe să meargă în direcția în care este condus.

— Știți ceva? spune și asistenta. În sala de recreere avem cel mai mare televizor din câte ați văzut vreodată. Și a început meciul. Cu ecranul ăla mare, o să vi se pară că sunteți chiar pe teren. Ne uităm repede la cameră și după aia puteți să vedeți meciul.

— Avem și o grămadă de fursecuri, adaugă doamna Braddock. Proaspăt scoase din cuptor.

— Joacă Cleveland Browns? întreabă Henry.

Se apropie de ușile duble. Curând el va dispărea în spatele lor. Unde, își spune Holly, va începe să-și trăiască restul nebulos al vieții.

Asistenta râde.

— Nu, nu, nu Browns! Au fost eliminați. De Baltimore Ravens. I-au ciugulit de le-au mers fulgii!

— Bravo! spune Henry.

Apoi adaugă ceva ce nici picat cu ceară n-ar fi spus înainte să-i ruginească rotițele neuronilor:

— Ăia de la Browns nu-s decât o adunătură de pizde proaste.

Și, gata, dispare în spatele ușilor.

Doamna Braddock scoate un șervețel din buzunarul rochiei și i-l întinde lui Charlotte.

— Este perfect normal să fie tulburați în ziua mutării. O să se acomodeze. Mai am niște formulare pe care am să vă rog să le completați, doamnă Gibney, dacă vă simțiți în stare să o faceți acum.

Charlotte dă din cap. Pe deasupra șervețelului mototolit și ud, i se văd ochii înroșiți și înlăcrimați.

Aceasta este femeia care mă certa când plângeam în public, se minunează Holly. *Cea care mi-a spus că trebuie să încetez să mai încerc să fiu în centrul atenției. Uite cum se întoarce roata, deși, sinceră să fiu, nu țineam morțiș s-o văd în halul ăsta.*

A apărut alt infirmier (e plin locul de ei, își spune Holly), care ia valizele din stofă decolorată și husa cu costumul unchiului Henry și le încarcă într-un cărucior, de parcă aici ar fi cine știe ce hotel de fițe. Holly stă cu ochii la el, încercând să-și stăpânească propriile-i lacrimi. Jerome o ia cu blândețe de braț și o conduce afară.

Este foarte frig, dar se așază amândoi pe o bancă.

— Simt nevoia să fumez, spune Holly. N-am mai simțit-o de multă vreme.

— Simulează, îi zice el, expirând o dâră de aburi.

Holly trage aer în piept și dă afară propriul ei fuior. Simulează.

7

Nu rămân peste noapte, cu toate că Charlotte îi asigură că este suficient loc pentru toți. Lui Holly nu-i place gândul că mama ei va petrece prima noapte singură, dar nu suportă să mai rămână. Aceasta nu este casa în care a crescut ea, dar femeia care locuiește aici este femeia alături de care a crescut. Însă acum Holly nu mai are nimic din fata palidă, care fuma țigară de la țigară, care scria poezii (foarte proaste) și care a crescut în umbra lui Charlotte Gibney, însă îi este greu să-și amintească asta în prezența ei, pentru că, în ochii mamei sale, ea va fi mereu copila ciudată, cu multe probleme, care stătea întotdeauna gârbovită și cu ochii în pământ.

De data aceasta conduce Holly prima jumătate a drumului, iar Jerome restul. S-a întunecat de multă vreme când zăresc luminile

orașului. Holly mai moțăie din când în când, iar prin minte i se perindă tot felul de gânduri incoerente despre cum a confundat-o unchiul Henry cu Janey, femeia care a murit în explozia mașinii lui Bill Hodges. Apoi trece la explozia de la gimnaziul Macready și la corespondentul cu buzunarul rupt și moloz pe mâini. Își aduce aminte că i s-a părut ceva neobișnuit la el în seara aceea.

Dar este normal, își spune ea în timp ce o ia din nou somnul. Între prima corespondență, care a avut loc după-amiaza, și buletinul special din timpul serii, Ondowsky a ajutat la căutările prin dărâmături, făcând astfel trecerea de la observatorul care relata imparțial evenimentele la un participant activ la desfășurarea lor. Iar asta ar schimba ori...

Deschide brusc ochii și se îndreaptă în scaun, ca străbătută de un curent electric. Îl sperie pe Jerome.

— Ce? Ce-ai pă...

— Aluniţa!

Tânărul habar nu are despre ce vorbește Holly, iar ei nici că-i pasă. Poate oricum nu înseamnă nimic, dar este convinsă că Bill Hodges ar fi felicitat-o pentru această observație. Și pentru memoria ei, memorie care îl abandonează acum pe unchiul Henry.

— Chet Ondowsky, spune ea. Corespondentul de la postul de televiziune, care a ajuns primul la fața locului, imediat după ce a explodat bomba în școală. În după-amiaza aia avea o aluniță în colțul gurii, dar la zece seara, când au difuzat buletinul special, aluniţa nu mai era.

— Slavă Domnului că există fardurile de la Max Factor, nu? râde Jerome, în timp ce ies de pe autostradă.

Evident că are dreptate. Ideea asta i-a venit și ei când l-a văzut prima dată pe corespondent: cravata strâmbă, n-a avut timp să-și acopere aluniţa cu fond de ten. Dar mai târziu, a apărut și restul echipei, cei de la machiaj s-au ocupat de el. Și totuși, este puțin cam ciudat. Holly este convinsă că i-ar fi lăsat zgârieturile de pe mâini – dădeau bine la TV, îi dădeau un aer de erou corespondentului –, dar, atunci când i-au acoperit aluniţa, n-ar fi trebuit să șteargă măcar o parte din praful ăla de cărămidă din jurul gurii lui Ondowsky?

— Holly? Nu cumva iar ţi-ai pus tot filmul cu încetinitorul în cap?

o întreabă Jerome.

— Ba da, îi răspunde ea. Prea mult stres, prea puțină odihnă.

— Las-o baltă!

— Bine.

Este un sfat bun. Intenționează să-l urmeze.

14 DECEMBRIE 2020

1

Holly se aștepta să nu poată dormi bine nici în noaptea asta, însă adoarme imediat și se trezește abia când sună (cântându-i suav „Orinoco Flow”[101]) alarma de la telefon. Se simte odihnită, se simte revigorată. Se așază în genunchi, își face meditația de dimineață, după care se așază în locșorul unde își ia micul dejun și mănâncă müsli, iaurt și bea o cană mare cu ceai negru.

În timp ce savurează această mâncare simplă, citește ziarul local pe iPad. Întrucât nu au apărut noutăți, știrile despre explozia de la gimnaziul Macready au fost retrogradate de pe prima pagină (rezervată îndeobște manipulărilor cretinoide ale președintelui) pe cea cu știrile naționale. Au mai fost externate alte câteva victime; iar doi copii, unul dintre ei fiind un baschetbalist cu mult talent, sunt în continuare în stare critică; poliția susține că are mai multe piste. Holly se cam îndoiește de asta. Nu scrie nimic despre Chet Ondowsky, care este prima persoană la care s-a gândit când a trezit-o cântecul Enyei. Nu s-a gândit la mama ei. Și nici la unchiul Henry. Oare l-a visat pe Ondowsky? Dacă da, nu mai ține minte.

Iese de pe site-ul ziarului, intră pe aplicația Safari și scrie numele lui Ondowsky. Primul lucru pe care îl află de acolo este că prenumele lui real este Charles (nu Chester, care ar fi explicat diminutivul „Chet”) și că lucrează de doi ani la postul din Pittsburgh, afiliat NBC. Domeniul său preferat este alcătuit dintr-o aliterație încântătoare: crimă, comunitate, consumatori trași pe sfoară.

Sunt și multe videoclipuri. Holly dă click pe cel mai recent, intitulat „WPEN le urează bun venit acasă lui Chet și lui Fred”. Ondowsky intră în redacția postului TV (îmbrăcat cu un costum nou), urmat de un tânăr într-o cămașă în carouri și pantaloni kaki cu multe buzunare mari. Sunt întâmpinați cu ropote de aplauze de angajații postului, atât de cei din studio, cât și de cei care se aflau în emisie. Cam patruzeci, cincizeci cu toții. Tânărul – adică Fred –

[101] Cântec din 1988 al cantautoarei de origine irlandeză Enya (n. tr.).

zâmbește larg. Reacția lui Ondowsky este mai întâi surprinsă, apoi încântată, dar plină de modestie. Ba chiar le răspunde tot prin aplauze. O femeie fardată și îmbrăcată elegant, probabil una dintre prezentatoarele de știri, se apropie de el.

— Ești eroul nostru, Chet, îi spune ea și îl sărută pe obraz. Și tu, Freddy.

Însă tânărul nu are parte de niciun sărut, doar de o bătaie ușoară pe umăr.

— Pe tine te-aș salva oricând, Peggy, zice Ondowsky, stârnind hohote de râs și alt val de aplauze.

Aici se termină videoclipul.

Holly se uită și la altele, alese la întâmplare. Într-unui dintre ele, Chet stă în fața unui bloc de locuințe cuprins de flăcări. În altul, se află pe un pod, în locul unde s-a produs un accident în lanț. În al treilea, transmite de la începerea lucrărilor de construcție a unui nou sediu al YMCA[102]; în imagine se vede un excavator, iar fundalul muzical este chiar „YMCA", cântecul trupei Village People. În al patrulea videoclip, realizat chiar înainte de Ziua Recunoștinței, Holly îl vede bătând insistent la ușa unui așa-zis centru de „terapie a durerii" din Sewickley, dar pentru durerile de care se plânge *el* nu primește decât un „Nu răspundem la nicio întrebare, pleacă de aici!".

Ocupat mai e și tipul ăsta, tare ocupat, își spune Holly. Chestia e că în niciun videoclip Charles „Chet" Ondowsky nu are aluniță. Normal că nu are, pentru că este acoperită cu fard, își repetă ea, în timp ce-și spală cele câteva farfurii. O singură dată i s-a văzut alunița – atunci când a trebuit să intre în emisie pe nepregătite. Și, în fond, de ce-ți bați capul cu chestia asta? E ca atunci când îți intră în minte un cântec enervant de care nu mai poți să scapi.

Întrucât s-a trezit devreme, are timp să vadă un episod din *The Good Place*[103] înainte să se ducă la birou. Intră în camera cu televizorul, ia telecomanda și... stă cu ea în mână și cu ochii la ecranul negru. După câteva secunde, pune telecomanda la locul ei și se întoarce în bucătărie. Își deschide din nou iPad-ul și caută videoclipul în care Chet Ondowsky face tărăboi în fața clinicii din Sewickley.

---

[102] Young Men's Christian Association, Asociația Tinerilor Creștini (n. tr.).

[103] Serial de comedie cu elemente *fantasy* (n. tr.).

După ce persoana dinăuntru îi cere să plece de acolo, Ondowsky este prezentat în prim-plan mediu, cu microfonul (pe care se vede în mod intenționat foarte bine sigla WPEN) la gură și rânjind furios.

— Ați auzit și dumneavoastră cum Stefan Muller, care se pretinde a fi medic acreditat în „terapia durerii", a refuzat să ne răspundă la întrebări și ne-a cerut să plecăm de aici. Am plecat, dar vom reveni până când vom afla răspunsuri la întrebările noastre. Sunt Chet Ondowsky, transmițând din Sewickley. Înapoi la tine, David.

Holly se mai uită o dată. Acum îngheață imaginea chiar în locul în care Ondowksy spune *vom reveni.* Microfonul este un pic mai jos și poate să-i vadă gura. Mărește imaginea până când gura lui ocupă tot ecranul. Nu are nicio aluniță. Ar putea să vadă o urmă chiar dacă ar fi acoperită cu fond de ten și pudră.

Nici nu se mai gândește acum la *The Good Place.*

Pe site-ul postului WPEN nu există prima relatare a lui Ondowsky de la locul exploziei, dar există pe cel de la NBC News. Intră pe el, mărește din nou imaginea până când gura lui Chet Ondowsky acoperă tot ecranul. Și știți ce? Chestia aia nu-i aluniță. Să fie praf sau țărână? Nu, nu crede. Crede că-s niște firișoare de păr. Poate că nu s-a bărbierit cum trebuie în locul ăla.

Sau poate e altceva.

Poate sunt rămășițele unei mustăți false.

Acum nu se mai gândește nici că voia să ajungă mai devreme la birou, ca să verifice mesajele de pe robot și să se ocupe în liniște de hârțogărie înainte de venirea lui Pete. Se ridică de pe scaun, dă două ture în jurul bucătăriei. Îi bubuie inima în piept. Nu se poate să fie adevărat ce-i trece ei prin cap, e o tâmpenie fără de margini. Dar dacă este adevărat? Dacă nu-i o tâmpenie fără de margini?

Intră pe Google, caută *explozie gimnaziul Macready* și găsește fotografia tipului de la firma de curierat/tipului care a adus bomba. Mărește și această imagine, concentrându-se asupra mustății. Îi trec prin minte tot felul de cazuri despre care citești uneori în ziare, cazuri în care un incendiator în serie se dovedește a fi un pompier, fie de la unitatea care a venit să stingă focul, fie de la o echipă de voluntari. Există chiar și o carte bazată pe întâmplări reale – *Fire Lover,* a lui Joseph Wambaugh. A citit-o când era la liceu. I s-a părut

ca un fel de extrapolare trasă de păr a sindromului Münchausen prin transfer[104].

Groaznic! Nu se poate.

Abia acum se întreabă Holly cum de a ajuns Chet Ondowsky atât de repede la locul exploziei, înaintea tuturor celorlalți corespondenți cu... nu știe cu cât timp. Chestia e că a fost primul acolo. Asta e cert.

Dar, stai puțin, chiar este? Sigur, în timpul acelei prime transmisiuni, n-a văzut niciun alt reporter prin preajmă care să vorbească în fața camerelor de la posturile lor, dar poate să fie sigură de asta?

Scotocește prin geantă după telefon. De la cazul rezolvat împreună cu Ralph Anderson – cel încheiat cu focuri de armă la Grota Marysville stau deseori de vorbă, de obicei dimineața devreme. Câteodată o sună el; alteori îl sună ea. Stă cu degetul deasupra numărului lui de telefon, dar nu atinge ecranul. Ralph se află într-o neașteptată (și binemeritată) vacanță cu soția și fiul său și, chiar dacă nu doarme la șapte dimineața, este cu familia și are tot *dreptul* să-i dedice tot timpul. Oare vrea ea să-l deranjeze cu o problemă atât de puțin importantă?

Poate va afla singură cu ajutorul computerului. Și se va liniști. În fond, a învățat de la cel mai bun ce trebuie să facă.

Holly se așază la computer, caută poza tipului de la firma de curierat/tipului care a adus bomba și o printează. Apoi selectează câteva fotografii tip portret ale lui Chet Ondowsky – e corespondent TV, așa că are de unde să aleagă – și le printează și pe acestea. Le ia pe toate la bucătărie unde este mai multă lumină dimineața. Le așază într-un pătrat: poza tipului cu bomba în centru, pozele lui Ondowsky de jur-împrejur. Le examinează un minut. Apoi închide ochii, numără până la treizeci, îi deschide și le studiază din nou. Scoate un oftat oarecum dezamăgit și exasperat, dar, în linii mari, este unul de ușurare.

Își amintește de o discuție pe care a avut-o odată cu Bill, cam cu o lună sau două înainte să-l ucidă cancerul pancreatic pe fostul polițist

[104] Sindromul Münchausen prin transfer – tulburare psihică a unui adult, care provoacă altei persoane diferite boli în scopul de a atrage atenția personalului medical (n. tr.).

și partener al ei de investigații. L-a întrebat dacă a citit romane polițiste și Bill a spus că doar povestirile cu Harry Bosch ale lui Michael Connelly și romanele despre Secția 87 ale lui Ed McBain. Pentru că se bazau pe munca reală a polițiștilor. Majoritatea celorlalte erau doar niște „aiureli în stil Agatha Christie".

Și i-a rămas în minte ceva ce i-a povestit Bill despre cărțile cu Secția 87.

— McBain zicea acolo că sunt doar două tipuri de fețe umane, fețe porcine și fețe vulpești. Eu aș adăuga și fața cabalină, se mai întâmplă să o vezi și la bărbați și la femei, dar mult mai rar. În general sunt doar porci și vulpi.

Holly se folosește de acest etalon când studiază fotografiile de pe masa din bucătărie. Ambii bărbați arată acceptabil (n-ar sparge nicio oglindă, ar fi spus mama ei), însă în moduri diferite. Tipul de la firma de curierat/tipul cu bomba – ca să-i fie mai simplu, Holly a hotărât să-l numească „George" – are față de vulpe: destul de îngustă, cu buze subțiri, cu bărbia mică și fermă. Îngustimea chipului său este scoasă în evidență și de faptul că are linia părului negru mult retrasă și este tuns scurt. Pe de altă parte, Ondowsky are față porcină. Nu că ar fi gras, dar chipul lui este mai degrabă rotofei decât îngust. Părul lui este castaniu. Are nasul mai lat, buzele mai pline. Ochii lui Chet Ondowsky sunt rotunzi, iar, dacă are nevoie de ochelari, înseamnă că poartă lentile de contact. Ochii lui George (așa cum îi poate vedea ea în spatele ochelarilor) par puțin oblici la colțuri. Plus că tenul lor are nuanțe diferite. Ondowsky este albul tipic, cu strămoși veniți probabil din Polonia sau Ungaria sau din zonă. George-Teroristul cu bombă are pielea puțin mai măslinie. Și, colac peste pupăză, Ondowsky are o gropiță în bărbie. George, nu.

Probabil nici măcar n-au aceeași înălțime, își spune Holly, deși firește că îi este imposibil să-și dea seama.

Cu toate acestea, ia un marker din cana de pe blatul bucătăriei și mâzgălește o mustață pe una dintre fotografiile lui Ondowsky. Apoi pune poza asta lângă imaginea lui George, surprinsă de camera de securitate. Nu schimbă nimic. Nu se poate să fie vorba despre aceeași persoană.

Totuși... dacă tot e aici...

Se întoarce la computer (tot în pijama) și începe să caute alte reportaje din primele momente, difuzate de stațiile locale ale altor posturi mari – ABC, FOX, CBS. În două dintre ele vede în fundal carul de reportaj de la WPEN. În al treilea, îl vede pe cameramanul lui Ondowsky strângând cablurile și pregătindu-se să plece în altă locație. Stă cu capul în jos, dar Holly îl recunoaște după pantalonii largi, de culoare kaki și cu multe buzunare. Este același Fred din videoclipul făcut când au revenit în redacție. Însă Ondowsky nu apare. Probabil că s-a dus deja să ajute la operațiunile de salvare.

Intră din nou pe Google și găsește alt post TV, unul independent, al cărui corespondent ar fi putut să se afle și el acolo. Scrie în caseta de căutare *WPIT știre de ultimă oră gimnaziul Macready* și dă peste un filmuleț cu o femeie atât de tânără, încât pare că abia a terminat liceul. Vorbește la cameră lângă uriașul con din metal, pe care sclipesc luminițele de Crăciun. Tot acolo este și carul de reportaj al postului, parcat pe marginea autostrăzii, în spatele unui sedan Subaru.

Este limpede că tânăra corespondentă este oripilată de cele întâmplate, pentru că se bâlbâie și relatează într-o manieră incompetentă totul, chestie care nu o va ajuta să primească vreo slujbă la unul dintre posturile importante de televiziune (sau măcar să fie băgată în seamă de acestea). Însă nu relatarea ei nepriceputǎ o interesează pe Holly. Atunci când cameramanul tinerei mărește imaginea cu zidul spart al școlii, ca să-i arate de aproape pe paramedicii și pe civilii care scormoneau printre ruine și cărau victimele pe târgi, nimerește (așa zicea Bill) peste Chet Ondowsky. Scormonește printre dărâmături ca un câine care sapă în pământ; e cu fundul în sus și aruncă printre picioare cărămizi și scânduri sparte. Acum, pe bune, așa s-a ales cu zgârieturile alea de pe mâini.

— *El* a fost primul la fața locului, murmură Holly. Poate nu înaintea echipajelor de intervenție, dar clar înaintea oricărei alte echipe de tele...

Îi sună telefonul. L-a lăsat în dormitor, așa că răspunde de la calculator, printr-o aplicație deșteaptă pe care i-a instalat-o Jerome într-una dintre vizitele lui.

— Ești deja pe drum? o întreabă Pete.

— Încotro?

Holly este realmente buimăcită. Parcă a fost trezită brusc dintr-un vis.

— Spre reprezentanța Toomey Ford, spune el. Ai uitat? Nu-ți stă în fire, Holly.

Nu-i stă, dar a uitat. Tom Toomey, proprietarul reprezentanței auto, este sigur că unul dintre agenții lui de vânzări – Dick Ellis, cel mai bun dintre cei mai buni – a declarat mai puține încasări decât au fost în realitate, posibil ca să-i facă toate gusturile prințesei cu care se vede fără știrea soției, sau poate ca să-și cumpere droguri. („Fonfăie tot timpul", le-a spus Toomey. „Zice că-i de la aerul condiționat. În decembrie? Haide, măi, mă lași?") Astăzi este ziua liberă a lui Ellis, ceea ce înseamnă că Holly poate să verifice cifrele, să facă anumite comparații și să afle dacă nu-i în regulă ceva.

Ar putea inventa o scuză, însă nu vrea să-l mintă pe Pete, așa că nu o va face. Decât dacă este neapărată nevoie.

— Da, am uitat. Iartă-mă.

— Vrei să mă duc eu?

— Nu.

Dacă va ajunge la niște concluzii care vor confirma suspiciunile lui Toomey, atunci va trebui să se ducă Pete și să-l ia la întrebări pe Ellis. Pentru că a fost polițist, stăpânește de minune tehnica interogatoriului. Holly – nu cine știe ce.

— Anunță-l pe domnul Toomey că voi lua prânzul cu el. Să aleagă el locul, iar agenția noastră va plăti consumația.

— Cum zici, dar să știi că o să aleagă un restaurant scump.

Pauză. Apoi:

— Anchetezi ceva pe cont propriu, Holly?

Așa face? Și de ce s-a gândit imediat la Ralph Anderson? Oare mai este ceva ce nu-și mărturisește nici ei însăși?

— Holly? Mai ești la telefon?

— Da, răspunde ea. Am dormit prea mult.

Asta-i situația. Până la urmă tot l-a mințit.

2

Holly face repede un duș, după care se îmbracă cu unul din costumele ei sobre, care o fac să treacă neobservată. În tot timpul acesta se gândește numai și numai la Chet Ondowsky. Îi trece prin cap că ar putea exista o modalitate prin care să afle răspunsul la întrebarea care o frământă, așa că se întoarce la computer și intră pe Facebook. Se pare că Chet Ondowsky nu are niciun cont acolo; și nici pe Instagram. Bizară atitudine pentru o personalitate TV. De obicei, oamenii aceștia se dau în vânt după rețelele sociale.

Holly mai face o încercare și intră și pe Twitter și, bravo, uite-l aici: **Chet Ondowsky@condowsky1.**

Explozia de la gimnaziu s-a produs la 14:19. Prima postare a lui Ondowsky de la fața locului a apărut o oră mai târziu, fapt care nu o miră deloc pe Holly: **condowsky1** a fost ocupat până peste cap. Acolo scrie: „Gimnaziul Macready. Îngrozitoare tragedie. 15 morți deocamdată; poate sunt mult mai mulți. Roagă-te pentru ei, Pittsburgh, roagă-te". Mesaj sfâșietor, care însă nu-i sfâșie inima lui Holly. S-a săturat de toate gogomăniile cu „gândurile și rugăciunile noastre", poate pentru că i se par prea superficiale, cel mai probabil pentru că nu o interesează postările de după explozie ale lui Ondowsky. Nu pe acestea le caută ea.

Începe să călătorească în timp, verificând tot ce a scris Ondowsky înainte de explozie. Găsește o fotografie de la ora 13:46. În ea se vede un birt de modă veche, cu o parcare în față. Pe firma de neon din vitrină scrie: MÂNCARE CA LA MAMA ACASĂ, TE LINGI PE DEGETE DE BUNĂ CE E! Postarea lui Ondowsky este chiar sub fotografie. „O cafea și o bucată de plăcintă la cârciuma lui Clauson înainte să plec spre Eden. Urmăriți diseară la 6 pe WPEN reportajul meu despre Cel Mai Mare Târg de Vechituri din Lume!"

Holly caută pe Google birtul lui Clauson și îl descoperă în Pierre Village, Pennsylvania. Altă căutare pe Google (cum ne-am descurcat până acum fără el? se miră ea) și află că Pierre Village este situat la mai puțin de douăzeci și cinci de kilometri distanță de Pineborough și gimnaziul Macready. Asta explică de ce el și cameramanul au ajuns primii acolo. Mergea să transmită de la Cel Mai Mare Târg de Vechituri din Lume organizat într-un orășel care se cheamă Eden. Încă o căutare și descoperă că Eden este la șaisprezece kilometri nord

de Pierre Village și cam la aceeași depărtare și de Pineborough. Pur și simplu Ondowsky a fost la locul potrivit – mă rog, în apropierea lui la momentul potrivit.

În plus, Holly e convinsă că poliția locală (sau poate anchetatorii de la ATF) i-au întrebat deja pe Ondowsky și pe cameramanul Fred cum de au avut atâta baftă să ajungă imediat la locul exploziei, dar nu pentru că i-ar suspecta pe vreunul dintre ei, ci pentru că autoritățile vor să lămurească absolut toate detaliile într-un asemenea caz deosebit de grav, cu mulți morți și răniți.

Și-a pus telefonul în poșetă, dar acum îl scoate din nou, îl sună pe Tom Toomey și îl întreabă dacă mai poate veni la reprezentanță ca să verifice documentele. Poate să arunce și un ochi în computerul agentului de vânzări suspectat de fraudă.

— Absolut! îi răspunde Toomey. Dar acum tocmai mă pregăteam să merg la prânz la De Masio's. Fac acolo un *fettuccine alfredo* delicios. Mai luăm masa împreună, da?

— Absolut, spune Holly, cu inima strânsă la gândul notei uriașe de plată pe care va trebui să o achite – restaurantul De Masio's nu-i deloc ieftin.

Pleacă de acasă, spunându-și să considere asta drept o pedeapsă pentru că l-a mințit pe Pete. Minciunile sunt ca un joc de domino: spui una și automat ești obligat să spui și altele.

3

Cu șervetul din pânză îndesat în gulerul de la cămașă, Tom Toomey își mănâncă lacom porția de *fettuccine alfredo.* Plescăie și leorpăie cu dezinvoltură. Apoi își comandă o *panna cotta* cu nuci caramelizate. Holly își ia doar un aperitiv și refuză desertul, preferând o ceașcă cu cafea (fără cofeină, pentru că o evită după opt dimineața).

— Zău că ar trebui să-ți iei și desert, îi spune Toomey. Doar sărbătorim. M-ai salvat de la o mare pierdere.

— *Noi* te-am salvat, îl corectează Holly. Agenția noastră. Pete îl va face pe Ellis să mărturisească și îți va înapoia cel puțin o parte din sumă. Și cu asta ar trebui să se încheie toată povestea.

— Bravo! Haide! insistă el (se vede treaba că persuasiunea e o

setare din fabrică a individului ăsta). Ia un dulce! Răsfață-te un pic!

De parcă ea ar fi avut bănuiala că o înșela un angajat.

Holly clatină din cap și spune că s-a săturat. De fapt, nici nu-i era prea foame când s-au așezat la masă, deși trecuseră ore bune de când își mâncase müsliul. Nu poate scăpa de gândul la Chet Ondowsky. Ideea ei fixă.

— Ai grijă de siluetă, nu-i așa?

— Da, răspunde Holly.

Și nu minte prea mult; este atentă la câte calorii consumă, iar silueta ei își poartă singură de grijă. Nu că ar exista în viața ei cineva pe care să-și dorească să-l impresioneze. Domnul Toomey ar trebui să-și facă griji în privința siluetei sale, pentru că își sapă singur mormântul cu lingura și furculița. Însă nu-i treaba ei să i-o spună.

— Ar trebui să-ți chemi avocatul și un expert contabil dacă vrei să-l dai în judecată pe domnul Ellis, îl sfătuiește ea. Calculele mele nu sunt suficiente pentru un proces.

— Normal că așa o să fac.

Toomey se concentrează la *panna cotta* din fața lui, hăpăie și ce a mai rămas din ea, după care ridică ochii.

— Nu pricep, Holly. Credeam că o să fii mai mulțumită. Că doar ai prins un tip rău.

Concluzia că agentul de vânzări este sau nu un om rău nu depinde doar de motivul pentru care s-a apucat să fure, dar nici asta nu este treaba lui Holly. Așa că schițează zâmbetul pe care Bill obișnuia să-l numească „zâmbetul de Mona Lisa”.

— Mai ai și alte probleme pe cap? o întreabă Toomey. Alt caz?

— Nu, niciunul, răspunde Holly.

Nici asta nu-i o minciună; nu tocmai; nici explozia de la gimnaziul Macready nu-i treaba ei. N-are niciun interes în afacerea asta (sau nu are de ce s-o aia grija, cum ar zice Jerome). Însă nu-i iese din minte alunița care nu era aluniță. Tot ce știe despre Ondowsky, toate informațiile pe care le-a găsit, absolut totul o face să creadă că este un om normal, care respectă legea. Mai puțin amănuntul acela care i-a stârnit curiozitatea de la bun început.

Sigur că există o explicație logică, își spune ea în timp ce-i face semn ospătarului să aducă nota. *Doar că n-ai găsit-o tu. Las-o baltă!*

Las-o baltă și nu te mai gândi la asta!

4

Când se întoarce la birou, nu găsește pe nimeni acolo. Pete i-a lăsat un bilețel pe computer în care o anunță: „Rattner a fost văzut într-un bar de lângă lac. Am plecat într-acolo. Sună-mă dacă ai nevoie de mine." Herbert Rattner este tipul care a dispărut după ce a ieșit pe cauțiune și care are un trecut plin de neprezentări la procese (da, au fost mai multe). Holly îi urează în gând baftă lui Pete și se apucă să continue cu scanarea dosarelor agenției – activitate la care o ajută și Jerome când are timp. O să-i ia gândurile de la Ondowsky își spune ea. Se înșală. După nici cincisprezece minute, se lasă păgubașă și intră pe Twitter.

Curiozitatea a omorât pisica, își zice ea, *dar satisfacerea ei a înviat-o la loc. O să verific doar chestia asta și după aia mă întorc la munca de ocnaș.*

Găsește postarea lui Ondowsky de la birtul acela. Mai devreme s-a concentrat doar asupra cuvintelor. Acum examinează fotografia. O cârciumioară tip rulotă argintie, cu aer retro. Firmă drăguță de neon în vitrină. Parcare în față. Doar o jumătate din ea este ocupată și nu se vede nicăieri carul de reportaj al postului WPEN.

— Poate au parcat-o în spate, zice ea.

Așa o fi – nu are de unde să știe dacă mai sunt spații de parcare și în spatele birtului –, dar, de ce să faci asta când sunt atâtea locuri libere în față, la doar câțiva pași de intrare?

Vrea să închidă postarea, se oprește brusc și se apleacă până când aproape atinge cu nasul ecranul computerului. A făcut ochii mari. Simte că o cuprinde aceeași satisfacție ca atunci când reușește să descopere un cuvânt greu într-un rebus sau când în sfârșit își dă seama unde se potrivește o piesă complicată în jocul de puzzle.

Selectează fotografia cu birtul și o salvează. Apoi găsește videoclipul reporteriței diletante și prostuțe care se bâlbâie lângă conul uriaș de brad. Carul de reportaj al postului independent – mai vechi și mai modest decât cele ale posturilor afiliate marilor rețele – este parcat pe marginea șoselei, în spatele unui sedan Subaru verde-

închis. Ceea ce înseamnă că aproape sigur acel Subaru a venit primul, altminteri ar fi stat invers. Holly îngheață imaginea și mărește cât de mult poate fotografia cu birtul. Da, în parcare este un sedan Subaru verde-închis. Nu-i deloc concludent, pentru că există o mulțime de autoturisme Subaru, dar Holly este sigură. Este aceeași mașină. Mașina lui Ondowsky. A parcat pe marginea șoselei și apoi a plecat de urgență la locul exploziei.

Este atât de concentrată, încât se sperie și scoate un țipăt ușor când aude țârâitul telefonului. E Jerome. Vrea să știe dacă n-are de găsit niște câini pierduți. Sau copii – zice că se simte pregătit să treacă la nivelul următor.

— Nu, spune ea, dar ai putea...

E tocmai pe punctul de a-i cere să descopere niște informații despre un cameraman de la WPEN, pe care îl cheamă Fred – poate dându-se drept blogger sau colaborator la vreo revistă. Dar e în stare să găsească și singură informații despre Fred cu ajutorul loialului ei computer. Și mai e ceva. Nu vrea să-l implice pe Jerome în povestea asta. Nu vrea să se gândească la motivele pentru care nu vrea, dar are convingerea fermă că așa e cel mai bine.

— Ce să pot? o întreabă el.

— Voiam să spun că dacă ai vrea să dai o tură prin barurile de lângă lac, l-ai putea căuta pe...

— Îmi place *la nebunie* să dau ture prin baruri, zice Jerome. La nebunie!

— Nu te prea cred, dar te duci acolo ca să-l găsești pe Pete, nu ca să bei bere. Vezi dacă are nevoie de ajutor. Îl caută pe tipul ăla care a fugit după ce a fost eliberat pe cauțiune. Îl cheamă Herbert Rattner. Este alb, cam de cincizeci de ani...

— Are un tatuaj pe gât, un șoim sau cam așa ceva, spune Jerome. I-am văzut poza pe panoul din birou, Hollyberry.

— Nu există date că ar fi un infractor violent, dar ai grijă. Dacă îl vezi, nu care cumva să-l abordezi dacă nu-i și Pete cu tine.

— Am priceput, am priceput.

Jerome pare în culmea fericirii. E primul escroc pe care trebuie să-l prindă.

— Ai grijă, Jerome!

Se simte obligată să-i repete asta. Ar fi distrusă dacă tânărul ar păți ceva.

— Și te rog să nu-mi mai spui „Hollyberry”. Nu mai are niciun haz.

El îi promite solemn că n-o să-i mai spună așa, dar ea se îndoiește de sinceritatea promisiunii lui.

Holly revine la computer, uitându-se de la un Subaru verde-închis la celălalt. Și ce dacă par identice? Asta nu înseamnă nimic, își spune ea. Gândești așa din cauza întâmplării din Texas. Bill i-ar zice „Sindromul Fordului Albastru”. Dacă ți-ai cumpăra un Ford albastru, i-a spus el, dintr-odată ai vedea peste tot doar Forduri albastre. Însă acesta nu este un Ford albastru, este un Subaru verde. Și nu poate controla ce gândește.

În după-amiaza aceea, Holly nu se uită la *John Law*. Pleacă de la birou târziu, cu mai multe informații. Și este tulburată.

5

Acasă, Holly își pregătește ceva de mâncare și, după nici cincisprezece minute, uită că a mâncat și ce a mâncat. Își sună mama ca să o întrebe dacă l-a vizitat pe unchiul Henry. „Da, m-am dus”, îi spune Charlotte. Holly o întreabă ce mai face. „Este dezorientat, dar pare să se adapteze”, spune Charlotte. Holly habar nu are dacă lucrurile stau chiar așa, pentru că mama ei are obiceiul de a remodela realitatea până ajunge să fie exact așa cum își dorește ea să fie.

— Ar vrea să te vadă, zice Charlotte.

Iar Holly îi promite că va veni cât de curând – posibil chiar în acest weekend. Știind foarte bine că unchiul Henry îi va spune „Janey”, pentru că pe Janey vrea el să o vadă. Pe ea o iubește și o va iubi mereu cel mai mult, cu toate că Janey a murit în urmă cu șase ani. Nu este autocompătimire, este purul adevăr. Trebuie să accepți adevărul.

— Trebuie să accept adevărul, își spune ea. Trebuie, fie că-mi place sau nu.

Cu gândul acesta în minte, ia telefonul ca să îl sune pe Ralph. Și din nou se înfrânează. De ce să-i strice vacanța doar pentru că ea și Bill au cumpărat un Ford albastru[105] în Texas și ea îl vede acum

[105] Vezi romanul *Ce-am găsit al meu să fie* (Editura Nemira, București, 2017), din

pretutindeni?

Își dă seama că nici nu e nevoie să *stea de vorbă* cu el. Cel puțin, nu direct. Își ia telefonul și o sticlă cu suc din ghimbir și se duce în camera cu televizorul. Pereții sunt acoperiți cu rafturi – într-o parte, cărți; în cealaltă, DVD-uri; toate aranjate în ordine alfabetică. Se așază în fotoliul ei confortabil, dar, în loc să deschidă Samsung-ul cu ecran uriaș, intră pe aplicația de înregistrare a telefonului. Se uită la ea câteva secunde, după care apasă butonul roșu.

— Bună, Ralph! Eu sunt. Înregistrez mesajul acesta la data de paisprezece decembrie. Nu știu dacă ai să-l asculți vreodată, pentru că, dacă tot ce cred eu se dovedește a fi o prostie, și probabil așa va fi, am să-l șterg. Însă am senzația că îmi... hm... limpezesc gândurile dacă vorbesc cu voce tare.

Oprește puțin înregistrarea și se gândește cum anume să înceapă.

— Știu că mai ții minte ce s-a întâmplat în grota aceea când am dat ochi cu Străinul. Nu se mai întâmplase să-i dea cineva de urmă, nu-i așa? M-a întrebat ce anume m-a făcut să cred[106] că există. Brady mă făcuse să cred că răul poate lua forme concrete, Brady Hartsfield, dar Străinul nu știa cine a fost Brady. M-a întrebat dacă mai văzusem pe altul la fel ca el. Îți mai amintești cum arăta și ce ton avea atunci când mi-a pus întrebările astea? Eu da. Nu doar curios, ci și *lacom*. Își imagina că este singurul. Și eu am crezut așa. Cred că amândoi am crezut. Dar, Ralph, încep să mă întreb dacă nu mai există încă unul. Nu chiar identic, dar asemănător – așa cum câinii seamănă cu lupii, să zicem. Sigur, s-ar putea să fie doar o fixație de-ale mele, căreia vechiul meu prieten Bill Hodges îi zicea „sindromul Fordului albastru". Dar, dacă am dreptate, trebuie neapărat să fac ceva. Nu?

Întrebarea pare lamentabilă, întrebare pusă de cineva cu mințile duse. Oprește din nou înregistrarea, gândindu-se că poate ar fi mai bine să șteargă ultima parte, dar nu o face. Lamentabilă și cu mințile duse se simte ea în momentul acesta și, în plus, probabil că Ralph nu o să asculte niciodată mesajul ei.

Și continuă.

— Străinul nostru avea nevoie de timp ca să se transforme. Avea

seria BILL HODGES, de Stephen King (n. red.).

[106] Vezi romanul *Străinul,* de Stephen King (n. tr.).

nevoie de o perioadă de hibernare de săptămâni, sau luni, timp în care să treacă de la o înfățișare la alta. Deținea o mulțime de chipuri, unele vechi de ani, poate chiar secole. Însă tipul ăsta de acum... sigur, presupunând că am dreptate... se poate transforma mult mai repede. Și mie mi-e greu să cred așa ceva. Paradoxal, nu? Mai ții minte ce ți-am spus în seara de dinainte să plecăm după criminalul nostru? Că trebuie să uiți de felul în care ai conceput realitatea pe parcursul întregii tale vieți? Că nu conta dacă toți ceilalți nu cred, dar că tu trebuie să crezi. Ți-am spus că probabil o să murim amândoi dacă tu nu crezi și că moartea noastră îi va permite Străinului să meargă mai departe, să poarte chipurile altor oameni și să-i lase să poarte vina atunci când aveau să moară și alți copii.

Acum Holly clatină din cap și chiar râde puțin.

— Nu-i așa că parcă eram unul dintre predicatorii ăia ai învierii, care îi îndeamnă pe necredincioși să-l găsească pe Isus? Numai că acum *eu* sunt cea care nu vrea să creadă. Eu încerc să-mi spun că e doar paranoia din capul meu, capul nebunei de Holly Gibney, care se sperie și de umbra ei așa cum o făcea înainte de a-l cunoaște pe Bill care a învățat-o ce e curajul.

Trage aer în piept.

— Bărbatul din cauza căruia îmi fac probleme se numește Charles Ondowsky, dar i se spune Chet. Este reporter TV și domeniul lui preferat cuprinde cei trei C, așa cum îi place lui să spună: crimă, comunitate, consumatori trași pe sfoară. Într-adevăr, se ocupă de problemele din plan local, cum ar fi inaugurarea de șantiere și Cel Mai Mare Târg de Vechituri din Lume; și se ocupă de consumatorii înșelați de furnizorii de bunuri sau servicii – postul lui are chiar o rubrică în programul de seară care se numește *Chet stă de pază* –, însă cel mai mult și mai mult se ocupă de crime și de dezastre. Tragedii. Morți. Durere. Și aș fi extrem de surprinsă dacă toate astea nu te-ar duce cu gândul la Străinul care l-a ucis pe băiatul acela din Flint City și pe cele două fetițe din Oklahoma. De fapt, aș fi chiar consternată.

Oprește înregistrarea cât să bea din sucul de ghimbir – își simte gâtul mai uscat decât Sahara – și scoate un râgâit răsunător care o face să chicotească. Simțindu-se mai bine, Holly apasă iarăși butonul

și își continuă relatarea pe un ton profesional, așa cum ar face-o în orice alt caz, fie că acesta s-ar referi la o executare silită, la un câine pierdut, la un vânzător de mașini care fură șase sute de dolari de aici și opt sute de dincolo. E bine că-i povestește tot lui Ralph. Are sentimentul că își dezinfectează o tăietură care a început să se înroșească – nu mult, nu cât să se sperie prea tare, dar dându-i oricum de gândit că se poate transforma în ceva mai grav.

15 DECEMBRIE 2020

1

Când se trezește în dimineața următoare, Holly se simte revigorată, gata de lucru și pregătită să uite de Chet Ondowsky și de suspiciunile ei paranoice în legătură cu acesta. A zis cineva – parcă Freud, sau să fi fost Dorothy Parker? – că uneori un trabuc este doar un trabuc. La fel se poate spune că, uneori, un punct negru de lângă gura unui reporter este doar păr sau praf care *arată* ca niște firișoare de păr. Asta i-ar zice și Ralph, dacă ar asculta vreodată înregistrarea audio pe care aproape sigur nu o va primi niciodată. Însă vorbitul a ajutat-o să-și limpezească mintea. Din punctul ăsta de vedere a semănat cu ședințele de terapie cu Allie. Pentru că, dacă Ondowsky s-ar putea metamorfoza cumva în George-Teroristul și apoi s-ar transforma la loc și ar redeveni el însuși, atunci de ce să-și lase pe obraz o fărâmă din mustața lui George? Ideea este de-a dreptul ridicolă.

Sau acel Subaru verde, de exemplu. Da, îi aparține lui Chet Ondowsky, e sigură de asta. A considerat de la sine înțeles că el și cameramanul (Fred Finkel îl cheamă, i-a găsit numele cât ai bate din palme, fără ajutorul lui Jerome) mergeau împreună în carul de reportaj al postului. Însă aceasta a fost mai degrabă o presupunere, nu o deducție; iar Holly crede că drumul spre iad este pavat cu presupuneri greșite.

Acum, cu mintea odihnită, își dă seama că decizia lui Ondowsky de a se deplasa singur este perfect logică și perfect naturală. Este reporter important la un mare post de televiziune. Este acel Chet care „stă de pază”, pentru Dumnezeu! Prin urmare, îi este permis să se trezească puțin mai târziu decât slujbașii de rând, să treacă poate un pic pe la redacție și apoi să se ducă să-și bea cafeaua și să-și mănânce bucata de plăcintă la birtul său preferat, în vreme ce Fred, devotatul său cameraman, se duce la Eden ca să filmeze câteva cadre de rezervă (fiind o cinefilă împătimită, Holly știe cum se fac filmările) și poate chiar – în caz că Fred ar năzui să urce în ierarhia secției de știri – să

discute puțin cu persoanele cu care va sta de vorbă Ondowsky la relatarea în direct de la Cel Mai Mare Târg de Vechituri din lume pentru programul de știri de la ora șase.

Numai că Ondowsky află despre explozia de la gimnaziu – poate are stație radio cu care intră pe frecvența poliției – și pleacă valvârtej într-acolo. Fred Finkel face același lucru cu carul de reportaj. Ondowsky parchează lângă conul ăla caraghios și de acolo se duce cu Fred să-și facă meseria. Totul este perfect explicabil, nu-i nevoie de niciun fenomen supranatural. Aici este vorba doar despre un detectiv particular, aflat la sute de kilometri distanță, care se întâmplă să sufere de „Sindromul Fordului Albastru".

Voilà!

Holly are o zi bună la birou. Rattner, fugarul profesionist, a fost descoperit de Jerome într-un bar care se cheamă Bodega „Edmund Fitzgerald[107] (nume care o uluiește pe Holly), iar Pete Huntley l-a condus la închisoarea comitatului. Acum Pete se află la reprezentanța auto a lui Toomey, unde îl va interoga pe Richard Ellis.

Barbara Robinson, sora lui Jerome, trece pe la agenție și îi spune lui Holly (pe un ton cam îngâmfat) că a fost învoită de la cursurile de după-amiază deoarece scrie o lucrare intitulată „Detectivii particulari: *Realitate vs. Ficțiune"*. Îi pune lui Holly câteva întrebări (înregistrându-i răspunsurile pe telefonul personal), după care o ajută să treacă în calculator conținutul dosarelor. Se opresc la ora trei ca să se uite la *John Law*.

— Ce haios e tipul ăsta, mor după el! spune Barbara, în timp ce Judecătorul Law își execută mișcările obișnuite de dans îndreptându-se către scaunul lui.

— Lui Pete nu-i place, zice Holly.

— Pete e alb, spune Barbara.

Holly face ochii mari la ea.

— Și *eu* sunt albă.

Barbara începe să râdă.

— Da, dar există albi normali și există albi *foarte* albi. Așa cum e

[107] *SS Edmund Fitzgerald* – cargobot american, care efectua curse pe Marile Lacuri și s-a scufundat în Lacul Superior în 1975; din echipajul de 29 de membri, a supraviețuit un singur om (n. tr.).

domnul Huntley.

Râd amândouă, după care îl urmăresc pe Judecătorul Law care se ocupă de un spărgător care susține că este nevinovat, că n-a făcut nimic, că este doar o victimă a prejudecăților rasiale. Holly și Barbara se uită una la alta – *vezi să nu*! Apoi izbucnesc din nou în hohote de râs.

Da, este o zi *foarte* bună, iar Holly aproape nici nu se gândește la Chet Ondowsky până la șase seara când sună telefonul. Tocmai se pregătește să se uite la comedia *Animal House*. Iar apelul acela, din partea doctorului Carl Morton, schimbă absolut tot. Holly termină de vorbit și dă și ea un telefon. O oră mai târziu primește altul. Își face notițe despre toate cele trei convorbiri.

A doua zi de dimineață pleacă la Portland, Maine.

16 DECEMBRIE 2020

1

Holly se trezește la ora trei. Are bagajul făcut, și-a printat biletul la cursa Delta, drumul până la aeroport este scurt, așa că nu trebuie să ajungă acolo decât pe la șapte, dar nu mai poate să doarmă. De fapt, ar putea să creadă că nici n-a închis ochii, însă ceasul ei Fitbit îi arată că a dormit două ore și treizeci de minute. Somn superficial și foarte scurt, dar este obișnuită și cu mai puțin.

Bea o cafea și mănâncă un iaurt. Geanta de călătorie (una pe care să nu fie obligată să o lase în cală, firește) o așteaptă lângă ușă. Sună la birou și lasă un mesaj pentru Pete, în care îl anunță că nu va veni astăzi, posibil nici restul săptămânii. Trebuie să rezolve o chestiune personală. Tocmai vrea să încheie, când își aduce aminte de ceva.

— Și te rog să-i spui lui Jerome s-o pună pe Barbara să se uite la *Șoimul maltez, Somnul de veci* și *Harper* pentru partea cu ficțiunea a lucrării ei despre munca unui detectiv particular. Le am pe toate trei în colecția de acasă. Jerome știe unde țin cheia de rezervă de la apartament.

După ce termină și cu asta, deschide aplicația de înregistrare a telefonului și adaugă ceva la mesajul pentru Ralph Anderson, începe să creadă că totuși va fi nevoită să i-l trimită.

2

Cu toate că Allie Winters este de ani buni terapeuta la care merge în mod regulat, după ce s-a întors din cumplita aventură trăită în Oklahoma și Texas, Holly s-a documentat și l-a căutat pe Carl Morton. Doctorul Morton a scris două cărți în care a prezentat istoricul unor cazuri, foarte asemănătoare cu cele ale lui Oliver Sacks, însă cu prea mulți termeni de specialitate ca să poată fi pe placul publicului larg. Dar lui Holly i s-a părut că de el are nevoie, cabinetul lui era relativ aproape, așa că s-a dus să-l vadă.

A avut cu Morton două ședințe de câte cincizeci de minute,

suficient timp ca să-i spună în detaliu povestea completă și nestilizată a întâlnirii ei cu Străinul. Nu i-a păsat dacă doctorul Morton credea tot, doar o parte sau nimic. Pentru Holly era mult mai important să se poată descărca, înainte ca amintirea acelor evenimente să crească înlăuntrul ei aidoma unei tumori maligne. Nu s-a dus la Allie, pentru că s-a gândit că așa ceva ar fi fost în dezavantajul progresului făcut deja în legătură cu celelalte probleme ale ei, iar acesta era ultimul lucru pe care și-l dorea Holly.

Și a mai avut un motiv pentru care s-a dus la un duhovnic laic ca doctorul Carl Morton. *Ai mai văzut pe altul la fel ca mine?* Întrebase străinul. Holly nu mai văzuse; Ralph nu mai văzuse; dar legendele despre asemenea creaturi, cunoscute sub numele de *El Cuco* în comunitățile hispanice de pe ambele țărmuri ale Atlanticului, datau de multe secole. Deci... poate mai *erau* și altele.

Poate mai erau.

3

Către finalul celei de-a doua ședințe – care era și ultima –, Holly și-a luat inima în dinți:

— Îmi dați voie să vă spun ce cred eu că *gândiți?* Știu că-i o mare impertinență din partea mea, dar îmi dați voie?

Morton i-a adresat un zâmbet pe care probabil că el și-l dorea încurajator, dar pe care Holly l-a perceput ca indulgent – doctorul acesta nu era chiar atât de greu de citit cum îi plăcea lui să creadă.

— Te rog, Holly. Este timpul tău, în care poți să spui și să întrebi tot ce vrei.

— Mulțumesc, a murmurat ea, încrucișându-și brațele. Probabil că știți că măcar o parte din povestea mea este adevărată, pentru că evenimentele au fost aduse la cunoștința publicului larg, începând cu violarea și asasinarea fiului familiei Peterson din Oklahoma și până la cele petrecute – o parte din cele petrecute – în Grota Marysville din Texas. De exemplu, moartea detectivului Jack Hoskins, din Flint City, Oklahoma. Am dreptate?

Morton a dat din cap.

— Cât privește restul poveștii mele – Străinul care-și schimba

înfățișarea și ce s-a întâmplat cu el în grota aia –, dumneavoastră credeți că toate sunt doar halucinații provocate de stres. Am dreptate și acum?

— Holly, eu n-aș defini...

Of, mai scutește-mă de termenii tăi medicali, și-a zis atunci Holly și l-a întrerupt – gest de care ar fi fost incapabilă înainte.

— Nu contează ce definiție dați. Din partea mea, nu aveți decât să credeți ce doriți. Însă eu vreau ceva de la dumneavoastră, domnule doctor Morton. Știu că luați parte la multe conferințe și simpozioane. M-am documentat on-line și așa am aflat.

— Stai, Holly, nu ți se pare că divaghezi puțin de la povestea ta? Și de la percepțiile tale față de evenimentele de atunci?

Nu, i-a răspuns ea în gând, pentru că povestea aceea s-a încheiat. *Acum contează ce va urma. Sper să nu mai urmeze nimic, probabil așa va fi, dar nu strică să fiu sigură de asta. Dormi mult mai bine noaptea atunci când ești sigur de ceva.*

— Aș dori să discutați despre cazul meu atunci când vă mai duceți la conferințe și simpozioane. Aș dori să-l descrieți. Să faceți chiar o lucrare despre el, nu mă deranjează. Aș dori să fiți foarte clar atunci când vorbiți despre faptul că eu cred – și nu aveți decât să spuneți că am avut o halucinație – că m-am întâlnit cu o creatură care se reface hrănindu-se cu suferința muribunzilor. Vreți? Și dacă se va întâmpla vreodată – *cândva* – să vă întâlniți sau să primiți un e-mail de la un coleg terapeut care vă spune că are sau a avut un pacient cu aceleași halucinații, vreți să fiți amabil și să-i dați numele și numărul meu de telefon?

A adăugat imediat, ca să nu se creadă că nu face vreo discriminare pe criteriu de sex (mereu se străduiește să fie cât mai corectă din punctul ăsta de vedere):

— Un coleg sau o colegă.

Morton s-a încruntat:

— N-ar fi deontologic din partea mea.

— Vă înșelați, i-a zis Holly. Am citit legea. N-ar fi deontologic să discutați cu *pacientul* altui psihoterapeut, dar i-ați putea da numele și numărul meu de telefon dacă aveți permisiunea mea. Iar eu v-o dau.

Și Holly i-a tot așteptat răspunsul.

4

Holly oprește înregistrarea ca să se uite la ceas și să-și ia a doua cană cu cafea. Normal că o s-o apuce bâțâiala și o să facă arsuri la stomac, dar are nevoie de licoarea asta.

— L-am văzut cum cade pe gânduri, spune Holly acum în microfonul telefonului. Cred că balanța a fost înclinată de faptul că a înțeles cât de tare ar fi pentru el să spună povestea *mea* în următoarea carte sau articol sau discurs. Și a spus-o. I-am citit un articol și am urmărit un videoclip de la una dintre conferințe. A schimbat locația și m-a botezat Carolyn H., dar, în rest, este aceeași mâncare de pește. Se pricepe de minune să vorbească despre ce a păţit monstrul nostru atunci când l-am pocnit eu cu Pliciul Norocos[108] – în filmuleț se auzeau și exclamațiile surprinse ale spectatorilor. Și trebuie să-i recunosc acest merit: mereu își încheie prelegerile spunând că ar dori să afle dacă există alți colegi care acceptă să-i împărtășească experiențele lor cu pacienți care să fi suferit de aceleași halucinații.

Se oprește, se gândește puțin, reia înregistrarea.

— Aseară m-a sunat domnul doctor Morton. A trecut ceva vreme de când n-am mai vorbit cu el, dar mi-am dat seama imediat cine este și am știut că o să mă ducă înapoi la Ondowsky. Îmi aduc aminte că mi-ai mai spus ceva, Ralph: există rău în lume, dar mai există și o forță a binelui. Te gândeai la bucăţica aia din meniul localului din Dayton pe care ai găsit-o. Iar fragmentul ăla de hârtie te-a ajutat să faci legătura dintre crima din Flint City și două crime similare din Ohio. Așa am ajuns eu să mă implic în toată investigația, datorită unei bucăți de hârtie pe care ar fi putut s-o sufle foarte ușor vântul. Poate a fost ceva care *a vrut* să fie găsită. Oricum, mie așa îmi place să cred. Și poate că același lucru, forța aceea, mai vrea încă ceva de la mine. Pentru că eu sunt în stare să cred incredibilul. Nu vreau s-o fac, dar pot.

Se oprește și își pune telefonul în poșetă. Încă este prea devreme ca să plece la aeroport, dar o va face. Pur și simplu așa funcționează ea.

---

[108] Vezi volumele din seria BILL HODGES și romanul *Străinul,* de Stephen King (n. tr.).

O să ajung prea devreme și la propria mea înmormântare, își spune și deschide iPad-ul ca să-și cheme un Uber.

5

La ora cinci dimineața, terminalul imens al aeroportului este aproape pustiu. Când e plin cu pasageri (când nu mai ai unde să arunci un ac și nici gândurile nu ți le mai auzi din cauza zarvei lor), mai că nu sesizezi muzica revărsată din difuzoarele instalate în tavan; însă, la ora asta, când singura concurență i-o face bâzâitul aspiratorului folosit de omul de serviciu, cântecul „The Chain" al trupei Fleetwood Mac nu sună doar sinistru, ci parcă ar fi un vestitor al apocalipsei.

Nu-i nimic deschis în hol, în afară de patiseria „Au Bon Pain", însă lui Holly nici nu-i trebuie altceva. Rezistă tentației de a-și mai lua o cafea, se mulțumește cu un suc de portocale și un covrig și se duce cu tava la o masă din spate. După ce se uită în jur ca să se asigure că nu-i nimeni în apropiere (cine să fie, că doar este singura clientă?), își scoate telefonul și își continuă mesajul; vorbește încet și se oprește din când în când ea să-și pună ordine în gânduri. Încă speră că Ralph nu va primi niciodată mesajul ei. Încă speră că monstrul acela din mintea ei se va dovedi a fi doar o himeră. Dar dacă totuși îl va primi, vrea neapărat să știe absolut *tot*.

Mai cu seamă dacă ea va fi moartă atunci.

6

Din raportul lui Holly Gibney pentru detectivul Ralph Anderson: E tot 16 decembrie. Sunt la aeroport, am ajuns devreme, așa că am ceva timp. De fapt, destul de mult.

(Pauză)

Cred că m-am întrerupt atunci când îți spuneam că l-am recunoscut imediat pe doctorul Morton la telefon. Nici n-a fost nevoie să se prezinte. Mi-a zis că a discutat cu avocatul după ultima noastră sesiune – cică ar fi făcut-o din simplă curiozitate – ca să afle dacă am avut dreptate când i-am zis că nu încalcă nicio normă

deontologică dacă mă pune în legătură cu un alt psihoterapeut care are – sau a avut – un pacient care să fi trecut prin aceeași experiență.

„S-a dovedit a fi o zonă gri", mi-a spus el, „așa că nu am făcut-o, cu atât mai mult cu cât ai decis să încetezi terapia, cel puțin cu mine. Dar ieri am primit un telefon de la un psihiatru din Boston, Joel Lieberman îl cheamă, și ce mi-a zis m-a făcut să mă răzgândesc."

Carl Morton are informații de mai bine de un an despre un alt posibil străin, Ralph, dar nu m-a sunat. I-a fost jenă. Și mie mi-e jenă cam tot timpul și sunt timidă și nu vreau să deranjez, așa că pot înțelege asta; dar tot m-am supărat. Poate n-ar trebui, pentru că domnul Bell nici nu auzise atunci de Ondowsky, și totuși

(Pauză)

Scuze, am sărit niște chestii. Hai să văd dacă pot să-ți explic faptele în ordine cronologică.

În 2018 și 2019, doctorul Joel Lieberman avea un pacient din Portland, Maine. Pacientul acesta lua un Downeaster – presupun că ăsta e un tren, nu? – ca să se ducă la Boston, la ședințele de terapie programate o dată pe lună. Acest om, Dan Bell, este un domn în vârstă, care i s-a părut doctorului Lieberman perfect rațional și normal, cu excepția ideii sale fixe că ar fi descoperit existența unei creaturi supranaturale, pe care o botezase „vampir psihic". Și domnul Bell credea că această creatură era printre noi de multă vreme, de cel puțin șaizeci de ani, dar poate de mult mai mulți.

Lieberman a luat parte la una dintre prelegerile doctorului Morton în Boston. Asta a fost vara trecută, în 2019. În timpul prelegerii, doctorul Morton a analizat cazul lui „Carolyne H.". Adică al meu. A cerut participanților care au avut pacienți cu halucinații asemănătoare să ia legătura cu el – așa cum îl rugasem eu. Și Lieberman l-a căutat.

Ai înțeles situația? Morton a vorbit despre cazul meu, așa cum i-am cerut eu să facă. *Tot* la rugămintea mea, s-a interesat dacă mai sunt și alți doctori sau psihoterapeuți care să fi avut pacienți cu convingeri delirante similare. Însă, timp de șaisprezece luni, nu m-a pus în legătură cu Lieberman, așa cum practic l-am *implorat* eu s-o facă. L-au împiedicat temerile lui că asta ar fi o încălcare a normelor deontologice. Însă mai este ceva. O să ajung și acolo.

Și, ieri, doctorul Lieberman l-a sunat din nou pe Morton. De ceva vreme nu-i mai venea la ședințele de terapie pacientul din Portland, iar Lieberman credea că nici n-o să mai vină vreodată. Dar, în ziua imediat următoare exploziei de la gimnaziul Macready, pacientul l-a sunat din senin, i-a spus că are o urgență și l-a întrebat dacă îl primește la o ședință fără programare. Părea extrem de tulburat, așa că Lieberman și-a făcut timp pentru el. Pacientul – Dan Bell – pretindea că explozia de la gimnaziul Macready a fost provocată de acel vampir psihic. Susținea asta clar și răspicat. Atât de agitat era, încât doctorul Lieberman s-a gândit să apeleze la niște metode de intervenție ca să-l scoată din criză și poate chiar să-l oblige să se interneze pe o perioadă scurtă într-o clinică de specialitate. Dar pacientul s-a mai liniștit și a spus că trebuie să discute cu persoana pe care o cunoștea doar sub numele de Carolyn H.

Stai puțin, să mă uit pe ce mi-am notat.

(Pauză)

Gata, am găsit. Vreau să-l citez cât mai fidel pe Carl Morton, pentru că acesta este celălalt motiv pentru care a ezitat să mă sune.

Mi-a zis:

„Nu doar deontologia m-a împiedicat să iau legătura cu tine. Crede-mă că pericolul este extrem de mare atunci când pui laolaltă oameni cu aceleași idei delirante. Au tendința să se certifice unul pe celălalt, ceea ce nu poate decât să le transforme nevrozele în psihoze severe. Există o mulțime de studii în acest sens."

„Atunci, de ce m-ați sunat?", l-am întrebat eu.

„Pentru că o foarte mare parte din povestea ta s-a bazat pe fapte cunoscute", mi-a spus el. „Pentru că, într-o oarecare măsură, mi-a zdruncinat sistemul de valori. Și pentru că pacientul lui Lieberman deja știa despre tine, dar nu de la terapeutul lui, ci dintr-un articol pe care l-am scris despre cazul tău și a fost publicat în *Psychiatric Quarterly*. Și a mai zis că acea Carolyn H. despre care este vorba în articolul meu ar înțelege despre ce vorbește."

Acum pricepi ce vreau să spun eu când mă refer la o posibilă forță a binelui, Ralph? Dan Bell mă căuta, la fel cum îl căutam și eu pe el, chiar de dinainte să aflu de existența lui.

„Îți dau numerele de telefon ale doctorului Lieberman, și cel de la

birou, și cel de mobil", mi-a mai spus doctorul Morton. „El va decide dacă să te pună în legătură cu pacientul lui."

După aia m-a întrebat dacă mă preocupă și pe mine explozia de la gimnaziul din Pennsylvania, în sensul celor discutate cu el în ședințele de terapie. Așa i-ar fi plăcut lui să creadă, pentru că *nu a fost* nicio discuție – eu vorbeam și el asculta, atâta tot. I-am mulțumit pentru telefon, dar nu i-am răspuns la întrebare. Probabil încă eram supărată pe el pentru că m-a sunat atât de târziu.

(Acum se aude un oftat prelung.)

Ba niciun „probabil". Încă trebuie să lucrez la managementul furiei.

Va trebui să mă opresc în curând, dar nu mai am prea multe să-ți spun. L-am sunat pe Lieberman pe mobil, pentru că era deja seară. M-am prezentat spunându-i că eu sunt Carolyne H. și i-am cerut numele și numărul de telefon al pacientului său. Mi le-a dat pe amândouă, dar trebuie să recunosc că nu părea deloc încântat de situație. Și mi-a spus:

„Domnul Bell își dorește foarte mult să vorbească cu dumneavoastră și, după ce m-am gândit îndelung, am hotărât să-mi dau consimțământul. Este foarte în vârstă acum și se poate spune că aceasta este ultima lui dorință. Dar mă văd obligat să adaug că, în afară de fixația dânsului pentru acest așa-zis vampir psihic, nu suferă de nicio altă modificare a capacității cognitive, așa cum observăm deseori la persoanele bătrâne."

Și, Ralph, vorbele astea ale doctorului m-au făcut să mă gândesc la unchiul meu, Henry, care are Alzheimer. La sfârșitul săptămânii trecute am fost nevoiți să-l internăm la azil. Și mă întristează foarte tare gândul la el.

Lieberman mi-a mai spus că domnul Bell are nouăzeci și unu de ani și că probabil i-a fost cumplit de greu să vină la ultima programare, cu toate că l-a însoțit nepotul. Mi-a zis că domnul Bell suferă de mai multe afecțiuni de natură fizică, dintre care cea mai gravă este insuficiența cardiacă congestivă. A spus că, în altă situație, și-ar face griji gândindu-se că discuția cu mine i-ar exacerba obsesia și i-ar afecta în sens negativ restul unei vieți care altminteri ar fi putut să fie frumoasă și productivă. Însă, luând în considerare vârsta și

starea de sănătate a domnului Bell, nu crede că aceasta ar constitui o problemă.

Poate că mi se pare, Ralph, dar eu cred că doctorul Liberman este cam plin de el. Cu toate acestea, la finalul discuției noastre, a spus ceva ce m-a mișcat și nu pot să uit. Uite ce a spus:

„Este un bătrân foarte speriat. Încercați să nu-l speriați și mai mult."

Nu știu dacă o pot face, Ralph. Și eu sunt speriată.

(Pauză)

Sala se umple de lume și ar trebui să mă duc la poarta de îmbarcare, așa că am să fiu scurtă. L-am sunat pe domnul Bell și i-am spus că eu sunt Carolyn H. Mi-a cerut numele meu real. Acela a fost Rubiconul meu, Ralph. Și l-am trecut. I-am spus că numele meu este Holly Gibney și l-am întrebat dacă îmi permite să-i fac o vizită. Iar el mi-a răspuns:

— Dacă este vorba despre explozia de la școală și despre creatura care-și zice „Ondowsky", cât mai curând posibil.

7

Holly schimbă avionul în Boston și ajunge pe aeroportul din Portland cu puțin înainte de amiază. Își ia o cameră la hotelul Embassy Suites și îl apelează pe Dan Bell. Telefonul acestuia sună îndelung și Holly începe să se întrebe dacă nu cumva bătrânul a murit în timpul nopții, lăsând fără răspuns întrebările ei despre Charles „Chet" Ondowsky. Bine, presupunând că tipul chiar are răspunsuri.

Tocmai vrea să închidă, când îi răspunde cineva. Dar nu este Dan Bell, ci un bărbat cu o voce mult mai tânără.

— Alo?

— Sunt Holly, spune ea. Holly Gibney. Aș vrea să știu când...

— Da, doamnă Gibney. Acum ar fi perfect. Bunicul are o zi bună. A dormit realmente întreaga noapte după ce a vorbit cu dumneavoastră. Nici nu mai țin minte când a dormit așa ultima oară. Aveți adresa?

— Lafayette Street, numărul 19.

— Corect. Eu sunt Brad Bell. Când credeți că ajungeți?

— Imediat ce voi găsi un Uber.

Și un sandvici, își zice ea. Tare bun ar fi acum un sandvici.

8

Tocmai când se urcă pe bancheta din spate a Uberului, începe să-i sune telefonul. Este Jerome, care vrea să știe unde este, ce face și dacă o poate ajuta cu ceva. Holly îi spune că îi pare rău, dar este o problemă personală. Îi mai spune și că o să-i povestească totul mai târziu, dacă va putea.

— Are legătură cu unchiul Henry? o întreabă el. Cauți vreun tratament alternativ? Că asta crede Pete.

— Nu, n-are nicio legătură cu unchiul Henry.

Dar are legătură cu un alt bătrân, adaugă ea în gând. Unul care s-ar putea să fie cu mintea întreagă. Sau nu.

— Chiar nu pot să vorbesc despre asta acum, Jerome.

— În regulă. Voiam doar să știu dacă tu ești bine.

În realitate, este o întrebare, iar Holly este de părere că tânărul are tot dreptul să i-o pună, pentru că a văzut-o și i-a fost alături când nu i-a fost bine.

— Sunt bine.

Și, ca să-i demonstreze că nu a luat-o razna:

— Nu uita să-i zici Barbarei despre filmele alea cu detectivi particulari.

— I-am spus.

— Mai spune-i că e posibil să nu le poată folosi în lucrare, dar va afla informații importante din ele.

Holly se întrerupe puțin și zâmbește.

— O să-i placă foarte mult.

— O să-i spun. Ești sigură că ești...

— Sunt bine, zice ea.

Dar se gândește la omul – la *creatura* – cu care s-au confruntat ea și Ralph în grota din Texas și se cutremură. Abia dacă se poate gândi la Străin; și, dacă mai există unul, cum ar putea ea să-i facă față de una singură?

9

Evident că Holly nu va putea să-i facă față împreună cu Dan Bell, care dacă are cu totul patruzeci de kilograme și stă într-un scaun cu rotile, cu un tub de oxigen prins de el. Este o umbră de om, cu țeasta cheală și cearcăne vineții sub ochii inteligenți, dar epuizați. Locuiește cu nepotul lui într-o casă din piatră, frumoasă și veche, plină cu mobilă frumoasă și veche. Livingul este mare și aerisit; draperiile sunt trase și lumina soarelui rece de decembrie inundă încăperea. Însă mirosurile care răzbat de sub aromele dezodorizantului de cameră (dacă Holly nu se înșală, este Glade Clean Linen) îi amintesc inevitabil de cele aspre și foarte distincte din holul de la căminul de bătrâni din Rolling Hills: Musterole[109], Bengay, pudră de talc, urină, iminentul final al vieții.

Holly este întâmpinată și condusă la Bell de nepotul acestuia, un bărbat în jur de patruzeci de ani, ale cărui ținută și maniere par neobișnuit de demodate, aproape aristocratice. Pe pereții holului sunt șase portrete în cărbune înrămate, patru bărbați și două femei, toate foarte bune și cu siguranță făcute de aceeași mână. I se pare ciudat că sunt puse chiar la intrarea în casă; majoritatea subiecților au o înfățișare destul de dezagreabilă. Un tablou mult mai mare este atârnat deasupra căminului din living, unde arde un foc mic și jucăuș. Este o pictură în ulei a unei tinere frumoase, cu ochi negri și veseli.

— Soția mea, spune sacadat Bell. Moartă de mulți ani și tot mi-e dor de ea. Bine ai venit la noi, doamnă Gibney!

Se apropie cu scaunul de ea, hârâind din cauza efortului. Însă, când nepotul vrea să-l ajute, Bell îi face semn să-l lase în pace. Îi întinde mâna lui Holly – o mână pe care artrita a transformat-o într-o sculptură necizelată în lemn. I-o strânge cu mare grijă.

— Ați luat prânzul? o întreabă Brad Bell.

— Da, spune Holly.

A înfulecat în grabă un sandvici cu salată de pui în timpul drumului scurt de la hotel și până în acest cartier elegant.

— Atunci poate doriți un ceai sau o cafea? A, avem și pateuri de la

[109] Unguent antiinflamator (n. tr.).

„Two Fat Cats”[110]. Sunt excelente.

— Un ceai ar fi grozav, răspunde Holly. Fără teină, dacă aveți. Și, da, aș dori și un pateu. Mulțumesc.

— Eu vreau un ceai și o plăcințică, zice bătrânul. Cu mere sau afine, nu contează. Și ceaiul să fie din ăla *adevărat*.

— Imediat, spune Brad și îi lasă singuri.

Dan Bell se apleacă, se uită fix în ochii lui Holly și îi spune pe un ton scăzut, conspirativ:

— Brad e homo, așa să știi.

— A-ha! exclamă Holly.

Nu știe ce ar mai putea să adauge în afară de *Mi-am dat seama de asta,* numai că ar fi o lipsă de politețe.

— *Extrem de* homo. Dar e un geniu. M-a ajutat la cercetări. Am vrut să fiu sigur – *am fost* sigur – și Brad mi-a oferit dovada.

Dă dintr-un deget strâmb spre Holly, accentuând fiecare silabă:

— *I... re... fu... ta... bi... lă!*

Holly încuviințează și se așază pe un fotoliu cu spătarul înalt. Stă cu genunchii lipiți și cu poșeta în poală. Începe să creadă că Bell chiar *este* victima unor fantezii nevrotice și că ea a dat de o fundătură. Însă faptul acesta nici nu o irită și nici nu o mâhnește; dimpotrivă, o umple de ușurare. Pentru că, dacă el are halucinații, probabil că și ea are.

— Povestește-mi despre creatura *ta,* îi cere Dan Bell, aplecându-se și mai mult spre ea. Doctorul Morton zice în articolul lui că tu îi spui „Străinul”.

Încă o privește țintă cu ochii aceia inteligenți și epuizați ai lui. Lui Holly i se pare că vede un vultur din desene animate care stă pe creanga fără frunze a unui copac înalt.

Deși a fost o vreme când lui Holly i-ar fi fost înfiorător de greu să nu facă tot ce i se cerea – aproape imposibil –, acum clatină din cap.

Vizibil dezamăgit, bătrânul se sprijină de spătar.

— Nu?

— Deja cunoașteți cea mai mare parte a poveștii mele din articolul publicat de domnul doctor Morton în *Psychiatric Quarterly* și din filmulețele pe care probabil că le-ați văzut pe internet. Eu am venit

[110] Brutărie și patiserie celebră din Portland, Maine (n. tr.).

aici ca să aflu povestea *dumneavoastră*. L-ați numit pe Ondowsky o creatură, un *monstru*. Vreau să știu de unde sunteți atât de sigur că și el este un străin.

— Mda, „străin" e un nume foarte potrivit. Foarte bun.

Bell își îndreaptă branula care i s-a strâmbat.

— Foarte bun nume. O să-ți spun totul în timp ce ne bem ceaiul. O să ne ducem sus, în biroul lui Brad. Și o să-ți spun totul. Și atunci ai să te convingi. O, da!

— Brad...

— Brad știe, spune Dan Bell, cu un gest indiferent din mâna ca un lemn noduros. Homo, nehomo, e un băiețel tare bun.

Holly are vreme să își spună că, la nouăzeci și ceva de ani, ți se par băieței chiar și bărbații cu douăzeci de ani mai în vârstă decât Brad Bell.

— Tare bun și tare *deștept*. Și să știi că nu trebuie să-mi povestești pățania ta dacă nu vrei – deși mi-aș dori să aflu anumite detalii. Însă, înainte să-ți zic ce știu eu, insist să-mi spui ce te-a făcut să-l suspectezi pe Ondowsky.

Este o cerere rezonabilă și îi prezintă raționamentul ei... în fine, dacă poate fi numit „raționament".

— M-a obsedat mai ales smocul ăla mic de păr pe care-l avea lângă gură, încheie ea. Parcă ar fi purtat o mustață falsă și după aia s-a grăbit prea tare și nu și-a dezlipit-o în întregime. Numai că, dacă își poate schimba întreaga înfățișare, de ce să aibă *nevoie* de o mustață falsă?

Bell face același gest nepăsător din mână.

— Străinul *tău* avea păr facial?

Holly se încruntă și încearcă să-și aducă bine aminte. Primul om a cărui înfățișare a uzurpat-o Străinul (din câte știa ea) a fost un infirmier pe nume Heath Holmes – și nu avea păr pe față. Nici al doilea nu avea. A treia victimă avea barbișon, dar când Holly și Ralph s-au întâlnit cu Străinul în grota din Texas, acesta nu apucase să se transforme complet.

— Nu cred. Ce vreți să spuneți?

— Mă gândesc că nu le crește păr pe față creaturilor ăstora, zice Dan Bell. Mă întreb dacă ți-ai văzut vreodată Străinul în pielea goală

– presupun că nu, corect?

— Nu! exclamă Holly oripilată.

Și, pentru că nu se poate abține, mai exclamă:

— Câââh!

Dan Bell zâmbește.

— Ei, dacă l-ai fi văzut, cred că ai fi observat că nici păr pubian nu are. Și nici la subraț.

— Creatura din grotă avea păr pe cap. Ondowsky are păr pe cap. La fel și George.

— George?

— Așa îi zic eu individului care a adus pachetul cu bomba la gimnaziul Macready.

— Aha, George. Înțeleg.

Dan Bell pare să cugete câteva clipe la această informație. Un zâmbet vag îi încrețește ușor colțurile gurii. Și dispare imediat.

— Dar părul de pe cap e altceva, nu? Copiii au păr înainte de pubertate. Unii *se nasc* cu păr pe cap.

Holly înțelege ce vrea să spună și speră să fie cu adevărat ceva *important,* nu o altă zvâcnire a fantasmelor din mintea bătrânului.

— Mai sunt și alte lucruri pe care teroristul – George, dacă tu așa îi zici – nu poate să le schimbe așa cum își schimbă înfățișarea, spune Dan Bell. A fost nevoit să-și pună o uniformă falsă de curier și să poarte ochelari falși. A avut nevoie de o camionetă falsă și de un aparat din ăla care să citească codul de bare, tot fals. Și a mai avut nevoie și de o mustață falsă.

— Este posibil ca Ondowsky să aibă sprâncene false, spune Brad, care tocmai ce a intrat cu o tavă pe care sunt două căni mari cu ceai și un morman de plăcințele. Dar probabil că nu. I-am examinat fotografiile până am simțit că-mi ies ochii din orbite. Cred mai degrabă că și-a făcut implanturi ca să dea un aspect normal pufului din josul frunții. Că bebelușii au un fel de puf în loc de sprâncene.

Se apleacă să pună tava pe măsuță.

— Nu, nu, nu! îl oprește Dan Bell. Mergem în biroul tău. E momentul să ne apucăm de treabă. Vrei să mă împingi, doamnă Gibney? Holly? Mă simt cam obosit.

— Desigur.

Trec pe lângă o sufragerie elegantă și rece, apoi pe lângă o bucătărie uriașă. La capătul coridorului este scaunul-lift electric, care urcă până la etaj pe o șină din oțel. Holly speră doar să funcţioneze mai bine decât ascensorul din Blocul Frederick.

— L-a instalat Brad când n-am mai putut să-mi folosesc picioarele, spune Dan Bell.

Brad Bell îi dă tava lui Holly, îl ia în braţe pe bătrân și îl așază în scaunul-lift cu o ușurință care denotă o îndelungată practică. Dan Bell apasă un buton și începe să urce. Brad Bell ia tava de la Holly și amândoi încep să urce treptele în ritmul scaunului, ritm lent, dar sigur.

— Aveți o casă foarte frumoasă, spune Holly.

Probabil că a costat o groază de bani, este concluzia nerostită.

Dar uite că Dan Bell îi citește gândurile.

— Bunicul meu. A avut fabrici de hârtie.

Acum îi pică fisa lui Holly. Dulapul cu consumabile de la agenția „Ce-am găsit al meu să fie" este plin cu hârtie pentru copiator, marca Bell. Dan Bell îi vede expresia și zâmbește.

— Da, te gândești bine. Produse din Hârtie Bell, brandul care acum face parte dintr-un concern internațional care i-a păstrat numele. Până în anii '20, bunicul meu a avut fabrici în toată zona de vest a statului Maine: în Lewiston, Lisbon Falls, Jay, Mechanic Falls. Acum sunt închise toate sau au fost transformate în malluri. Și-a pierdut cea mai mare parte a averii în Marele Crah din '29 și în criza care a urmat. În anul ăla m-am născut eu. N-am trăit în puf nici eu și nici tata, am fost obligaţi să muncim din greu ca să avem ce pune pe masă. Dar am reușit să păstrăm casa asta.

La primul etaj, Brad Bell îl ia din nou în braţe pe Dan Bell, îl instalează într-un alt scaun cu rotile și îl conectează la alt tub de oxigen. La etajul acesta pare să fie doar o singură cameră foarte mare, în care soarele de decembrie nu are voie să intre. Toate ferestrele au fost acoperite cu draperii de camuflaj. Acolo sunt două birouri, pe care se află patru computere, câteva console de jocuri video (care lui Holly i se par ultimul răcnet al tehnologiei), foarte multă aparatură audio și un televizor enorm cu ecran plat. În pereți au fost instalate câteva difuzoare. Două dintre ele se află de o parte și de cealaltă a

televizorului.

— Pune jos tava, Brad, înainte să verși tot ce e pe ea.

Masa spre care arată Dan Bell cu mâna lui deformată este plină cu reviste de informatică (printre ele și exemplare dintr-o publicație care se cheamă *SoundPhile* și de care Holly n-a auzit în viața ei), unități de memorie, harduri externe și cabluri. Holly se apucă să facă loc pentru tavă.

— Nu-ți bate capul, împinge pe jos toate fleacurile alea, spune Dan Bell.

Ea se uită la Brad Bell, care dă din cap.

— Nu sunt prea ordonat, zice el pe un ton de scuză.

Când tava se află în siguranță pe masă, Brad Bell pune plăcințelele pe farfurii. Par delicioase, dar parcă lui Holly nu-i mai este foame. Începe să se simtă cum se simțea Alice la ceai cu Pălărierul Nebun. Dan Bell bea puțin din ceașcă, plescăie din buze, după care se strâmbă și duce mâna în partea stângă a pieptului. Brad Bell se repede la el.

— Ai medicamentele la tine, bunicule?

— Da, da, le am, spune Dan Bell, bătând ușurel cu palma în buzunarul lateral al scaunului cu rotile. N-am nimic, mă simt bine, nu te mai *agita* atâta. Sunt doar emoționat că ne-a venit cineva în vizită. Cineva care *știe.* Probabil că îmi face bine emoția asta.

— Eu nu-s prea convins, bunicule, zice Brad Bell. Poate ar fi bine să iei o pastilă.

— Ți-am zis că mă simt bine.

— Domnule Bell... începe Holly.

— Spune-mi „Dan", drăguță, o îndeamnă bătrânul, făcându-i din nou semn cu degetul hidos de deformat din cauza artritei, însă gestul lui nu-și pierde intenția dojenitoare. Eu sunt Dan, el e Brad, tu ești Holly. Suntem prieteni.

Și râde. Și parcă nu mai are aer.

— Trebuie s-o iei mai ușor, îi zice Brad. Sau poate vrei să ajungi iar la spital.

— Bine, mămico, cum spui tu, bombăne Dan.

Își pune masca pe nasul acvilin și inhalează niște oxigen.

— Acu' dă-mi o plăcințică din aia. Vezi că ne trebuie și șervețele.

Dar nu sunt șervețele nicăieri în cameră.

— O să aduc niște prosoape de hârtie din baie, spune Brad și dispare.

Dan se întoarce spre Holly.

— Îngrozitor de uituc. *Îngrozitor.* Unde rămăsesem? Dar mai contează?

Dar oare mai contează ceva din tot ce se întâmplă aici? se întreabă Holly.

— A, da. Tocmai îți povesteam cum tata și cu mine a trebuit să ne câștigăm pâinea cu sudoarea frunții. Ai văzut tablourile de jos?

— Da, spune Holly. Bănuiesc că tu le-ai făcut.

— Da. Pe toate.

Ridică mâinile diforme și adaugă:

— Înainte să pățesc *asta.*

— Sunt foarte bune, zice Holly.

— Nu-s prea rele, cu toate că nu alea de la intrare sunt cele mai bune. Alea au fost doar niște schițe, ca să-mi fac mâna. Brad le-a agățat acolo. M-a bătut la cap până am acceptat. În anii '50 și '60 am făcut și niște coperte de cărți pentru edituri ca Gold Medal și Monarch. Alea au fost mult mai bune. Cărți polițiste, majoritatea, iar copertele erau cu femei sexy, pe jumătate dezbrăcate și în mână cu arme automate din care încă ieșea fum. Am făcut ceva bani în plus cu ele. Mare ironie, dacă te gândești care era slujba mea de zi cu zi. Lucram la poliția din Portland. M-am pensionat la șaizeci și opt de ani. Am muncit acolo peste patruzeci și patru de ani.

Nu-i doar artist omul ăsta, ci și polițist – alt polițist care apare în viața mea, își zice Holly.

Mai întâi Bill, după aia Pete, apoi Ralph și acum el. Și iar se gândește că există o forță, o forță puternică, deși invizibilă, care pare să o tragă în astfel de situații, subliniind mereu asemănările și continuitatea.

— Bunicul meu a fost un capitalist care deținea fabrici, dar, de la el încoace, toți am făcut parte din clasa muncitoare. Tata a fost polițist și eu i-am călcat pe urme. Iar fiul meu a călcat pe urmele mele. Despre tatăl lui Brad vorbesc. A murit într-un accident în timp ce urmărea un tip care furase o mașină și probabil că tipul ăla era beat.

Dar a supraviețuit. Din câte știu, s-ar putea să trăiască și azi.

— Îmi pare foarte rău, murmură Holly.

Dan îi ignoră condoleanțele.

— Chiar și mama lui Brad lucra în branșă. Mă rog, într-un fel. Era stenografă la tribunal. Când a murit și ea, am luat băiatul la mine. Nu-mi pasă dacă-i homo sau nu. Și nici poliției nu-i pasă. Deși nu lucrează acolo cu normă întreagă. Munca aia e mai mult un fel de hobby pentru el. Cea mai mare a timpului se ocupă cu... astea.

Și dă din mâna strâmbă spre aparatura din jur.

— Proiectez sisteme audio pentru jocuri, spune Brad încet. Muzica, efectele sonore, mixajele.

S-a întors cu un sul întreg cu șervete din hârtie. Holly ia două bucăți și și le pune pe genunchi.

Pierdut în amintiri, Dan vorbește mai departe:

— După ce am îmbătrânit și n-am mai putut să merg în patrulă – n-am dat niciodată examen să ajung detectiv, n-am vrut – am lucrat la dispecerat. Sunt mulți polițiștii ăia care să nu audă de munca la birou, dar pe mine nu m-a deranjat, pentru că mai aveam un serviciu, unul care m-a ținut ocupat mult timp după ce am ieșit la pensie. Și, Holly, eu și Brad l-am *prins* pe *căcănarul* ăsta, pardon de expresie. Îl urmărim de ani în șir.

În cele din urmă, Holly tot a mușcat din bucata de plăcintă, însă acum deschide gura ca să vorbească și din ea se revarsă o ploaie de firimituri pe farfurie și prosoapele de hârtie de pe genunchi.

— *Ani?*

— Da, spune Dan. Brad îl știe de când avea vreo douăzeci și ceva de ani. Lucrează cu mine cam din 2005. Așa e, Brad?

— După 2005 am început, zice Brad, după ce înghite dumicatul de plăcintă.

Dan ridică din umeri. Se pare că gestul îi provoacă durere.

— Când ai vârsta mea mai amesteci lucrurile și mai uiți, spune el.

Se întoarce și îi aruncă lui Holly o privire aproape înverșunată. Încruntă din sprâncenele lui stufoase (sprâncene adevărate, nu false).

— Dar nu și în cazul lui Ondowsky, cum își zice el acum. În privința lui nu am absolut niciun dubiu. N-am avut niciodată, nici măcar la început... mă rog, din momentul în care am aflat de el. Ți-

am pregătit un adevărat spectacol, Holly. E gata primul film, Brad?

— Gata, bunicule!

Brad deschide televizorul uriaș cu ajutorul unui iPad. Deocamdată nu se vede nimic, doar ecranul albastru pe care scrie GATA.

Holly speră din tot sufletul să fie și *ea* gata.

10

— Aveam treizeci și unu de ani când l-am văzut prima oară, spune Dan. Mi-aduc bine aminte pentru că soția și fiul meu îmi organizaseră o petrecere modestă doar cu o săptămână înainte. Parcă a trecut foarte mult timp de atunci și totodată parcă totul s-a întâmplat ieri. Pe vremea aia încă eram în patrula de poliție. Eram cu Marcel Duchamp și opriserăm aproape de Marginal Way[111], în spatele unor nămeți. Pândeam vitezomanii, deși nu prea erau din ăștia într-o dimineață din mijlocul săptămânii. Mâncam gogoși și beam cafea. Țin minte că Marcel râdea de o copertă pe care o făcusem și mă întreba dacă soției mele îi convine să desenez femei frumoase în chiloței. Mi se pare că tocmai îl anunțam că nevasta lui îmi pozase pentru coperta aia, când tipul a venit în goană la mașina noastră și a bătut în geamul din stânga.

Se întrerupe. Clatină din cap.

— Nu-i așa că și tu îți amintești unde erai și ce făceai atunci când ai primit o veste proastă?

Holly se gândește la ziua când a aflat de moartea lui Bill Hodges. A sunat-o Jerome și ea și-a dat seama că tânărul abia dacă își putea stăpâni lacrimile.

— Marcel a deschis geamul și l-a întrebat pe tip dacă are nevoie de ajutor. A zis că nu. Avea un tranzistor – asta aveam noi pe atunci, nu iPod-uri și telefoane mobile – și ne-a întrebat dacă am auzit ce s-a întâmplat la New York.

Dan se întrerupe ca să-și îndrepte din nou branula și să regleze debitul oxigenului din tubul atașat de scaun.

— Noi nu auzeam decât ce se dădea prin stația poliției, așa că Marcel a închis-o și a dat drumul la radioul normal. Am aflat știrea

[111] Faleză pe coasta oceanului, în Ogunquit, Maine (n. tr.).

despre care vorbea tipul care făcea jogging. Haide, Brad, dă drumul la primul film!

Nepotul lui Dan are tableta pe genunchi. Apasă un simbol și îi spune lui Holly:

— Am să-l transfer pe ecranul mare. O secundă... gata, începe.

Începe o muzică funebră și pe ecran apare titlul unui buletin de știri de pe vremuri. CEL MAI GRAV ACCIDENT AVIATIC DIN ISTORIE. Urmează un filmuleț alb negru, cam încețoșat, cu o stradă care pare lovită de o bombă.

— Îngrozitoarele urmări ale celui mai grav dezastru aviatic din istorie! declamă cu glas cavernos comentatorul nevăzut. O stradă din Brooklyn s-a umplut cu fragmentele unui avion de transport care s-a ciocnit cu un avion de linie pe cerurile întunecate ale New Yorkului.

Pe coada avionului – pe ce a mai rămas din ea – Holly vede literele rămase: UNIT.

— Avionul United Airlines s-a prăbușit peste un cartier de case. Pe lângă cei optzeci și patru de pasageri și membri ai echipajului, și-au mai pierdut viața și șase persoane care se aflau pe stradă la momentul acela.

Acum Holly vede pompieri, în uniforme și cu căști de pe vremuri, care aleargă printre resturile avionului. Unii cară tărgi, de care sunt legate cadavre acoperite cu pături.

— În mod normal, continuă comentatorul, această cursă United și cursa Trans World Airlines de care s-a ciocnit ar fi trebuit să se afle la o distanță de mulți kilometri una de cealaltă, dar avionul TWA – cursa 266, cu patruzeci și patru de persoane la bord, pasageri și echipaj – a deviat foarte mult de la traiectoria de zbor. S-a prăbușit în Staten Island.

Alte cadavre acoperite pe alte tărgi. O roată uriașă de la trenul de aterizare, cu cauciucul făcut zdrențe și fumegând încă. Acum aparatul de filmat panoramează locul unde se află resturile cursei 266, iar Holly vede multe cadouri de Crăciun, împachetate în hârtie viu colorată, împrăștiate pretutindeni. Aparatul de filmat se apropie de unul dintre ele și arată un Moș Crăciun mititel lipit de fundă. Moșul este negru de funingine și din el iese fum.

— Oprește aici! zice Dan.

Brad atinge tableta și ecranul televizorului se face albastru.

— Cu totul, au fost o sută treizeci și patru de morți. Când a avut loc tragedia? Pe șaisprezece decembrie 1960. Exact acum șaizeci de ani.

Nu-i decât o coincidență, își spune Holly, dar tot o ia cu fiori reci și din nou se gândește că trebuie să existe anumite forțe pe lumea asta care-i mută pe oameni după bunul lor plac, așa cum muți piesele pe o tablă de șah. Poate că este o coincidență această suprapunere a datelor, dar este ea în stare să afirme același lucru despre toate întâmplările care au adus-o în casa aceasta din Portland, Maine? Nu. Există o înșiruire de evenimente care duc mult în urmă până la un alt monstru, care s-a numit Brady Hartsfield.

— A fost un singur supraviețuitor, spune Dan Bell, trezind-o din reverie.

Holly arată spre ecranul albastru, de parcă încă ar rula filmulețul alb-negru.

— Adică a scăpat cineva din *așa ceva)*

— Da, însă n-a mai trăit decât o singură zi, spune Brad. Ziarele i-au zis „Băiatul Căzut din Cer".

— Însă altcineva a inventat expresia asta, spune Dan. În New York erau pe vremea aia doar trei sau patru posturi independente de televiziune, pe lângă rețelele naționale. Unul dintre ele era WLPT. Evident că a dispărut între timp, dar mai poți găsi pe internet niște filmări de atunci. Pregătește-te de un mare șoc, domnișoară.

Face un semn din cap către Brad, care iar începe să atingă tableta cu degetul.

Din fragedă pruncie, Holly a învățat (profesoară i-a fost mama, însă cu acordul tacit al tatălui) că manifestarea deschisă a emoțiilor nu era doar un comportament penibil și neplăcut, ci și rușinos. După toți acești ani de terapie cu Allie Winters, tot își mai reprimă sentimentele chiar și în fața prietenilor. Iar acum se află lângă doi străini. Însă, când pe ecranul uriaș începe al doilea filmuleț, Holly țipă. Nu se poate stăpâni.

— *El e! Ondowsky!*

— Știu, spune Dan Bell.

11

Numai că majoritatea oamenilor ar spune că nu este adevărat, iar Holly știe asta.

Ar spune: *Mda, sigur, există o asemănare, tot așa cum există o asemănare între domnul Bell și nepotul dânsului, sau între John Lennon și fiul său, Julian, sau între mine și mătușa mea, Elizabeth.* Și ar mai spune: *Sunt convins că e bunicul lui Chet Ondowsky. Bine a zis cine a zis că așchia nu sare departe de trunchi, nu?*

Dar și Holly, și bătrânul în scaunul cu rotile știu care este adevărul.

Bărbatul care ține în mână microfonul de modă veche al postului WLPT este mai rotund la față decât Ondowsky și ridurile par a sugera că este mai în vârstă cu zece, poate chiar douăzeci de ani. Are părul cărunt și tuns foarte scurt și îi crește într-un fel de „V" la frunte, deosebindu-se astfel de părul lui Ondowsky cel din zilele noastre. A început să facă și un pic de gușă, iar Ondowsky din prezent nici așa ceva nu are.

În spatele lui, câțiva pompieri se agită prin zăpada înnegrită de funingine – unii adună pachetele și valizele, alții încearcă să stingă resturile avionului United și flăcările care au cuprins cele două case din spatele lui. Se vede plecând o ambulanță mare și veche, cu girofarul pornit.

— Sunt Paul Freeman și vă relatez de la scena celui mai grav accident aviatic din istoria Americii, spune reporterul, scoțând aburi albi la fiecare cuvânt. Cu excepția unui băiat, au murit toți pasagerii și membrii echipajului aflați la bordul acestei curse United Airlines.

Acum arată spre ambulanța care se îndepărtează.

— În acea ambulanță se află băiatul, a cărui identitate nu a fost aflată deocamdată. El este...

Reporterul, care-și zice Paul Freeman, face o pauză dramatică.

— ...Băiatul Căzut din Cer! Era în flăcări și s-a prăbușit din spatele avionului și a aterizat pe un morman de zăpadă. Martorii îngroziți l-au tăvălit prin omăt și au stins focul, dar l-am văzut când a fost urcat în ambulanță și vă pot spune că rănile lui păreau foarte grave. Hainele îi erau aproape în întregime făcute scrum sau impregnate în piele.

— Oprește aici! cere bătrânul.

Nepotul se supune. Dan se întoarce cu fața la Holly. Ochii albaștri îi sunt decolorați, dar privirea este tot pătrunzătoare și îndârjită.

— Îl vezi, Holly? Îl *auzi?* Sunt convins că telespectatorilor li s-a părut îngrozit atunci când relata despre această tragedie, dar...

— Nu-i deloc îngrozit, spune Holly.

Se gândește la prima transmisiune în direct a lui Ondowsky despre explozia de la gimnaziul Macready. Acum îl vede cu alți ochi.

— Este *excitat.*

— Da! exclamă Dan, dând din cap. Așa este. Tu înțelegi. Foarte bine.

— Slavă Domnului că mai înțelege cineva, murmură Brad.

— Pe băiat îl chema Stephen Baltz, zice Dan, și acest Paul Freeman i-a văzut corpul ars, poate chiar i-a auzit și urletele de durere – pentru că martorii spuneau că băiatul *a fost conștient* cel puțin în primele momente. Și mai știi ce cred eu? Ce am ajuns să cred? Că monstrul ăla *se hrănea* din suferința copilului.

— Firește, spune Holly, cu buze parcă amorțite. Și din suferința băiatului, și din spaima martorilor. Cu *moarte* se hrănea el.

— Da. Pregătește-te pentru următorul, Brad.

Dan se sprijină de spătar. Pare istovit. Lui Holly nu-i pasă de asta. Trebuie neapărat să afle și restul. Trebuie neapărat să știe tot. A cuprins-o din nou vechea înfrigurare.

— Când ai început să cauți filmele astea? Cum ai aflat?

— Reportajul cu accidentul l-am văzut chiar în seara respectivă, la *The Huntley-Brinkley Report.*

Îi observă nedumerirea și surâde vag.

— Ești prea tânără ca să-i mai ții minte pe Chet Huntley și David Brinkley. Emisiunea se cheamă acum *NBC Nightly News.*

Intervine Brad:

— Dacă vreun post independent ajungea primul la un eveniment extrem de important și realiza un reportaj bun, atunci vindea reportajul uneia dintre rețelele mari de televiziune. Probabil că așa s-a întâmplat și în cazul ăsta și așa a reușit bunicul să-l vadă.

— Deci Freeman a ajuns acolo primul, șoptește Holly. Și adică vrei să zici... crezi că Freeman *a provocat* ciocnirea celor două avioane?

Dan Bell clatină din cap atât de tare, încât i se zburlesc cele câteva firișoare de păr rămase.

— Nu. Pur și simplu a avut noroc. Sau a mers la nimereală. În fond, în marile orașe se petrec tot timpul tragedii, corect? Iar o creatură ca asta are de unde să se hrănească. Și, cine știe, poate că are vreun simț care-l anunță de iminența dezastrelor. Poate e ca țânțarul, care simte mirosul de sânge de la distanțe de kilometri, știai asta? Cum să pricepem noi ce l-a făcut să ajungă primul acolo, când nici măcar nu știm ce anume este? Pune-l pe următorul, Brad!

Brad dă drumul filmulețului, iar pe ecran apare din nou Ondowsky... numai că acesta arată puțin mai altfel. Este mai slab. Mai tânăr decât „Paul Freeman" și chiar un pic mai tânăr decât varianta care a transmis în direct de lângă zidul spulberat de explozie al gimnaziului Macready. Dar tot *el* este. Arată altfel, arată la fel. Pe microfonul din mână se vede sigla postului KTVT. Lângă el se află trei femei. Una dintre ele poartă insigna de campanie electorală a lui Kennedy. Cealaltă are o pancartă mototolită și cam stingheră, pe care scrie PÂNĂ LA CAPĂT ALĂTURI DE JFK ÎN '64!

— Sunt Dave Van Pelt și transmit din Dealey Plaza, vizavi de depozitul de manuale școlare al statului Texas, unde...

— Oprește imaginea! spune Dan.

Brad o oprește. Dan se întoarce cu fața spre Holly.

— Tot el este, da?

— Da, spune Holly. Nu știu dacă ar putea și altcineva să-și dea seama, nu înțeleg cum ți-ai putut da *tu* seama la atâta vreme după accidentul cu avioanele, dar el este. Mi-a spus odată tata ceva despre mașini. Că firmele mari – Ford, Chevrolet, Chrysler – scot pe piață o grămadă de modele diferite, pe care le schimbă de la un an la altul, dar toate sunt făcute după același tipar. El... Ondowsky...

Însă nu mai știe cum să continue și arată spre imaginea în alb și negru de pe ecran. Îi tremură mâna.

— Așa este, spune cu blândețe Dan. Foarte bine spus. Are diferite înfățișări, dar este făcut după același tipar. Numai că există cel puțin două tipare, poate mai multe.

— Ce vrei să zici?

— O să ajungem și la asta.

Dan are vocea mult mai hârâită decât a avut-o mai devreme și mai bea puțin ceai ca să și-o dreagă.

— Am văzut reportajul ăsta din pură întâmplare, pentru că mă uitam numai la știrile de la *Huntley-Brinkley*. Însă, după asasinarea lui Kennedy, toată lumea s-a uitat la Walter Cronkite[112], inclusiv eu. Pentru că postul CBS dădea cele mai bune reportaje și analize. Kennedy a fost împușcat într-o vineri. Reportajul ăsta a fost difuzat la *CBS Evening News* în ziua următoare, sâmbătă. Este ceea ce, în limbaj de specialitate, se cheamă „dosar de presă". Dă-i drumul, Brad. Dar ia-o de la început.

Tânărul reporter în hidosul sacou ecosez începe din nou să vorbească.

— Sunt Dave Van Pelt și transmit din Dealey Plaza, vizavi de depozitul de manuale școlare al statului Texas, de unde ieri a fost împușcat mortal John F. Kennedy, al treizeci și cincilea președinte al Statelor Unite. Alături de mine se află doamnele Greta Dyson, Monica Kellogg și Juanita Alvarez, susținătoare ale lui Kennedy, care s-au aflat chiar în locul unde sunt eu acum atunci când s-a tras. Îmi puteți spune ce ați văzut, doamnelor?

Domnișoară Dyson?

— Am auzit focuri de armă... și am văzut sânge... curgea sânge din sărmanul lui *cap*...

Abia se înțelege ce spune Greta Dyson, atât de tare plânge. Holly își zice că tocmai asta e ideea. Probabil că telespectatorii plâng împreună cu ea, spunându-și că durerea ei este și a lor. Și a întregii națiuni. Numai că reporterul...

— Se hrănește, șoptește ea. Se preface doar că ar fi îngrijorat și nici măcar nu se preface prea bine.

— Fără discuție, o aprobă Dan. N-ai cum să nu vezi asta odată ce ți-ai dat seama despre ce e vorba. Acum uită-te la celelalte două femei. Și ele plâng. Mulți oameni plângeau în sâmbăta aia. Și în săptămânile care au urmat. Mare dreptate ai. Se hrănește cu lacrimile lor.

— Și tu crezi că a știut că o să fie asasinat Kennedy? Că a simțit

[112] Walter Cronkite (1916-2009), prezentatorul știrilor de seară ale postului american de televiziune CBS (n. tr.).

asta așa cum simte țânțarul mirosul de sânge?

— Nu știu, răspunde Dan. Pur și simplu nu știu.

— Dar știm că s-a angajat la KTVT abia în vara aia, spune Brad. N-am reușit să aflu mai multe despre el în afară de asta. Dintr-un istoric al postului de pe internet. Și am mai aflat că, în primăvara lui '64, nu mai lucra acolo.

— Următoarea ocazie în care apare – mă rog, din câte știu eu – este în Detroit, spune Dan. În 1967. Când au fost evenimentele cunoscute sub numele de „Revolta din Detroit[113] sau „Răzmerița de pe 12th Street". A fost declanșată de o razie a poliției într-un bar, după ora închiderii. Era un bar fără licență de funcționare. Și protestele s-au răspândit în întregul oraș. Au murit patruzeci și trei de oameni, o mie două sute au fost răniți. A fost știrea principală vreme de cinci zile, pentru că atât au durat violențele. Reportajul ăsta îl avem de la un alt post independent, dar a fost preluat de NBC și difuzat la știrile de seară. Haide, Brad!

Un reporter stă în fața unui magazin incendiat, luându-i un interviu unui bărbat de culoare, pe a cărui față șiroiește sângele. Din cauza durerii, bărbatul de culoare este aproape incoerent. Spune că i-au dat foc curățătoriei pe care o are și că nu știe unde îi sunt soția și fiica. Au dispărut în nebunia care a cuprins tot orașul.

— Am pierdut tot, spune el. *Tot!*

Reporterul de acum își zice Jim Avery. Este limpede că aparține unui post mic de televiziune. E mai corpolent decât „Paul Freeman", aproape gras; și mai scund (bărbatul de culoare cu care vorbea este mult mai înalt decât el). Și începe să chelească. Alt model, același tipar. Chet Ondowsky este în spatele feței dolofane. Și Paul Freeman. Și Dave Van Pelt.

— Cum de l-ai recunoscut, domnule Bell? În numele lui Dumnezeu, cum...

— Dan, ai uitat? Îmi zici Dan.

— Cum de ai putut să-ți dai seama că asemănarea nu era doar o coincidență?

Dan schimbă o privire cu nepotul său. Și un zâmbet. Holly le

[113] Confruntări violente între poliția din Detroit și locuitorii cartierelor cu populație afroamericană, soldate cu moartea a 43 de persoane (n. tr.).

urmărește pantomima și își repetă: *Alt model, același tipar.*

— Ai văzut desenele din holul de la intrare, da? o întreabă Brad. Cu asta se ocupa bunicul când lucra la secția de poliție. Era foarte talentat.

Și iar îi mai pică o fisă lui Holly. Se întoarce către Dan.

— La poliție făceai portretele-robot ale suspecților, nu? Cu asta te ocupai.

— Da, deși le făceam mai elaborate, adevărate *portrete,* nu doar niște crochiuri.

Se gândește puțin și adaugă:

— Ai auzit oameni care spun că nu uită niciodată un chip? Majoritatea exagerează sau mint pur și simplu. Dar nu și eu.

Bătrânul vorbește pe un ton firesc, fără emoție. Dacă este un har, își spune Holly, înseamnă că l-a avut dintotdeauna. Poate că l-a uluit la culme atunci când și-a dat seama de el. Dar acum i se pare ceva normal.

— L-am văzut cum lucrează, spune Brad. Dacă n-ar avea artrita asta, s-ar întoarce acum cu fața la perete și te-ar desena în nici douăzeci de minute, Holly, în cele mai mici detalii. Tablourile din hol? Toți oamenii ăia au fost prinși pe baza portretelor făcute de bunicul.

— Și totuși... începe ea, cam sceptică.

— Amintirea chipurilor este doar o parte a poveștii, zice Dan. Nu ajută la obținerea unei descrieri precise a infractorului pentru că *nu eu* l-am văzut. Înțelegi?

— Da, răspunde Holly.

Și o interesează subiectul din alte motive decât identificarea lui Ondowsky sub multele lui deghizări. O interesează pentru că încă are multe de învățat dacă vrea să-și facă bine munca de detectiv particular.

— Vine martorul. În unele cazuri – de pildă, furtul unei mașini ori un jaf armat – apar mai mulți martori. Și fiecare îl descrie pe făptaș. Numai că este la fel ca în pilda cu orbii și elefantul. O știi?

Holly o știe. Orbul care atinge coada elefantului spune că seamănă cu un vrej. Cel care pune mâna pe trompă crede că seamănă cu un șarpe. Cel care pune mâna pe picior este convins că seamănă cu

trunchiul unui palmier mare și bătrân. Până la urmă, toți orbii încep să se certe și să se contrazică, fiecare insistând că elefantul arată așa cum i se pare lui.

— Fiecare martor îl vede pe infractor într-o manieră puțin diferită de ceilalți, spune Dan. Iar dacă este vorba despre un singur martor, acesta îl vede altfel în zile diferite. Nu, nu, o să spună, m-am înșelat, fața e prea lată. E prea îngustă. Avea cioc. Ba nu, avea mustață. Avea ochii albaștri. Stai, m-am gândit mai bine și parcă erau cenușii.

Mai trage o dată lung din tubul cu oxigen. Pare îngrozitor de obosit. Mai puțin ochii de deasupra edemelor vineții. Ochii încă îi strălucesc. Sunt lucizi și atenți. Holly crede că ar trebui să-i fie teamă creaturii-Ondowsky dacă ar vedea ochii aceștia. Ar putea să vrea să-i închidă pentru totdeauna ca să nu observe prea multe.

— Treaba mea este să mă uit dincolo de diversitate și să văd similitudinile. Ăsta-i adevăratul meu talent, pe care îl folosesc în desene. De el m-am folosit când i-am făcut primele portrete tipului nostru. Uite!

Și scoate din buzunarul lateral al scaunului un dosar mic pe care i-l întinde. Holly găsește în el șase foi de hârtie aproape casante, atât de vechi sunt. Pe fiecare este câte o variantă diferită a lui Charles „Chet" Ondowsky. Nu au la fel de multe detalii ca portretele de răufăcători din expoziția de la intrarea în casă, însă sunt excepționale. În primele trei îi vede pe Paul Freeman, Dave Van Pelt și Jim Avery.

— Le-ai făcut din memorie? îl întreabă ea.

— Da, răspunde Dan.

Din nou pe un ton normal, fără să se laude.

— Pe primele trei le-am desenat la scurtă vreme după ce l-am văzut pe Avery. În vara lui '67. Am făcut și copii, dar astea sunt originalele.

— Și astea?

Le-a răsfirat în evantai pe celelalte trei. Sunt chipuri cu linii diferite ale părului, cu ochi și guri diferite, cu riduri diferite, de vârste diferite. Diferite modele făcute după același tipar. Tiparul fiind Ondowsky. Își dă seama de asta pentru că ea a văzut elefantul. Și i se pare extraordinar că l-a putut vedea și Dan Bell pe vremuri. I se pare cu adevărat genial.

Bătrânul indică pe rând desenele din mâna ei.

— Ăla e Reginald Holder. A transmis în direct din Westfield, New Jersey, imediat după ce John List[114] și-a omorât întreaga familie. A stat de vorbă cu vecinii și prietenii îndureraţi. Următorul este Harry Vail, care a transmis din fața Universității Fullerton din California, după ce un om de serviciu, pe care-l chema Edward Allaway, a împușcat mortal șase oameni2. Vail a ajuns la fața locului încă înainte să se usuce sângele și a discutat cu supraviețuitorii. Îmi scapă numele ultimului individ...

— Fred Liebermanenbach, spune Brad. Corespondent pentru postul WKS din Chicago. S-a ocupat de cazul cu capsulele de Tylenol în care s-a introdus cianură în 1982. Au murit șapte oameni. A stat de vorbă cu rudele îndoliate. Am toate reportajele astea, dacă vrei să le vezi.

— Are o mulțime de filmulețe, pentru că am descoperit șaptesprezece diferite versiuni ale lui Chet Ondowsky ăsta al tău, spune Dan.

— *Șaptesprezece?*

Holly este realmente stupefiată.

— Și astea sunt doar cele despre care știm noi. Nu-i nevoie să te uiți la toate. Pune primele desene unul peste altul și îndreaptă-le spre televizor, Holly. Nu-i ca un reflector, dar ar trebui să meargă.

Holly ține desenele în fața ecranului albastru, știind dinainte ce va vedea. Un singur chip.

Chipul lui Ondowsky.

Chipul Străinului.

12

Când coboară la parter, Dan Bell nu prea mai stă cum trebuie în scaunul-lift, ci mai degrabă atârnă în el. A trecut de faza cu oboseala, este de-a dreptul epuizat. Holly nu vrea deloc să-i mai stea pe cap, dar trebuie.

[114] La 9 noiembrie 1971, John List (1925-2008) și-a ucis soția, mama și cei trei copii, în casa lui din Westfield, după care a dispărut și a fost prins abia după optsprezece ani (n. tr.).

Și Dan Bell știe că nu au terminat. Îi cere lui Brad să-i aducă o gură de whisky.

— Dar, bunicule, doctorul a zis...

— Să fac ceva și pe doctor, și pe toată familia lui, spune Dan. O să mă mai înviorez. Terminăm imediat, arată-i lui Holly ultima... ultimul lucru... și după aia am să mă întind. Am dormit neîntors azi-noapte și sunt convins că la fel o să se întâmple și azi. Parcă mi-am luat o mare greutate de pe umeri.

Și ai trântit-o pe umerii mei, își zice Holly. *Ce păcat că nu-i și Ralph aici. Cel mai mult și mai mult aș vrea să fie Bill alături de mine.*

Brad îi aduce bunicului un pahar pentru copii, cu figura lui Fred Flintstone desenată pe el și cu atât de mult whisky încât abia dacă-i acoperă fundul. Dan se uită urât la el, dar nu comentează. Scoate din buzunarul lateral al scaunului un flacon cu pilule, care are un capac ușor de desfăcut de pacienții cu afecțiuni geriatrice. Vrea să scoată o pastilă și alte șase sau șapte se varsă pe jos.

— Spanac! exclamă bătrânul. Adună-le tu, Brad.

— Le strâng eu, zice Holly și așa face.

În timpul acesta, Dan înghite pastila cu whisky-ul din pahar.

— *Asta* chiar că nu-i o idee bună, bunicule, se supără Brad.

— N-o să zică nimeni la înmormântarea mea că am murit tânăr și frumos, îi răspunde Dan.

Parcă nu mai este chiar atât de alb la față și uite-l că stă drept pe scaun.

— Uite, Holly, cum stau lucrurile: probabil că mai am douăzeci de minute până să treacă efectul whisky-ului ăstuia. Cel mult o jumătate de oră. Știu că ai multe întrebări și noi mai vrem să-ți arătăm ceva, dar haide să nu ne întindem prea mult.

— Joel Lieberman, spune ea. Psihiatrul din Boston la care te-ai dus din 2018.

— Ce-i cu el?

— Nu ai făcut tot drumul până la el pentru că-ți imaginai că ești nebun, nu-i așa?

— Firește că nu. Cred că m-am dus din aceleași motive pentru care te-ai dus tu la Carl Morton. Ai aflat de cărțile și prelegerile lui despre persoane cu nevroze mai ieșite din comun. M-am dus ca să spun tot

ce știu cuiva plătit să mă asculte. Și sperând să dau peste un om în stare să creadă incredibilul. Pe tine speram să te găsesc, Holly. La fel cum și tu sperai să mă găsești pe mine.

Da. Foarte adevărat. Cu toate astea, își spune ea, *este o adevărată minune că ne-am întâlnit. Sau poate este soarta. Sau Dumnezeu.*

— Sigur că Morton a schimbat în articole toate numele de persoane și de orașe, lui Brad i-a fost foarte ușor să-ți dea de urmă. Apropo, creatura asta, care-și zice Ondowsky, nu a făcut nicio transmisie despre grota aia din Texas unde ai fost tu. Brad și cu mine ne-am uitat la toate știrile de atunci.

— Străinul meu nu apărea în fotografii sau pe peliculă, spune Holly. A existat o filmare în care el ar fi trebuit să fie într-o mulțime de oameni, numai că nu era.

Bate ușor cu degetul în desenele cu Ondowsky sub diversele lui înfățișări.

— *Ăsta* apare la TV *tot* timpul.

— Înseamnă că este diferit, ridică din umeri bătrânul. La fel cum sunt diferite pisicile de casă de pisicile sălbatice. Dar sunt și asemănătoare – același tipar, modele diferite. Iar tu, Holly, abia dacă au amintit de tine în știrile alea și oricum nu ți-au pomenit niciodată numele. Erai „un simplu cetățean" care a ajutat la anchetă.

— Eu am cerut să nu se vorbească despre mine, mormăie Holly.

— Deja aflasem despre Carolyn H. din articolele doctorului Morton. Am încercat să iau legătura cu tine prin intermediul lui Lieberman – chiar m-am dus până la Boston ca să-i cer asta și nu mi-a fost ușor să fac drumul până acolo. Știam că, indiferent dacă ți-ai dat sau nu seama *ce* anume este Ondowsky, ai toate motivele să mă crezi. Lieberman l-a sunat pe Morton și iată-te aici.

O singură întrebare o frământă pe Holly, chiar foarte mult.

— De ce tocmai acum? Știi de atâția ani despre existența lui, l-ai *vânat*...

— Nu, nu l-am vânat, spune Dan. Mai degrabă *nu l-am scăpat din ochi.* De prin 2005, Brad a stat cu ochii pe internet. Ori de câte ori se petrece câte o tragedie, câte un atac armat, îl căutăm acolo. Așa e, Brad?

— Așa e, răspunde Brad. Nu îl găsim mereu. Nu a fost la Sandy

Hook[115] și nici în Las Vegas, când Stephen Paddock i-a omorât pe toți oamenii ăia de la festivalul de muzică country; dar, în 2016, lucra la postul WFTV din Orlando. A discutat a doua zi cu supraviețuitorii atentatului de la clubul Pulse. Întotdeauna îi alege pe cei mai speriați, pe cei mai îndurerați, cei care fie au fost în locul unde s-a comis atacul, fie au pierdut pe cineva drag acolo.

Normal că pe ei îi alege, își spune Holly. Bineînțeles. Durerea lor i se pare foarte gustoasă.

— Dar abia după explozia aia de la gimnaziu, de săptămâna trecută, am aflat că a fost la clubul de noapte, spune Brad. Nu-i așa, bunicule?

— Da, spune Dan. Cu toate că ne-am uitat cu atenție la toate reportajele făcute la Pulse după atentat. Așa facem mereu.

— Și cum de nu l-ați văzut? întreabă Holly. Tragedia de la Pulse s-a petrecut acum patru ani! Spui că nu uiți niciodată un chip și știai deja cum arată Ondowsky, știai că are o față porcină, indiferent de schimbările pe care le face.

Cei doi se uită nedumeriți la ea, așa că Holly le povestește ce a învățat-o Bill despre chipurile oamenilor, că majoritatea au ori fețe porcine, ori fețe vulpești. În toate variantele pe care le-a văzut ea aici, chipul lui Ondowsky este rotund. Câteodată mai puțin, câteodată mai mult, dar este mereu o față porcină.

Brad încă pare confuz, dar bunicul lui surâde.

— Bună chestie! Îmi place. Deși sunt și excepții, unii oameni au...

— Fețe cabaline, îi ia Holly vorbele din gură.

— Exact asta voiam să spun. Și mai sunt unii care au fețe de nevăstuică... deși cred că s-ar putea spune că nevăstuicile cam seamănă cu vulpile, nu? Cu siguranță că Philip Hannigan...

Nu mai continuă.

— Da. Din punctul *ăsta* de vedere, sunt sigur că a avut întotdeauna fața ca de vulpe.

— Nu înțeleg.

— O să înțelegi imediat, zice Dan. Pune filmulețul de la Pulse,

[115] Școală primară din Newtown, Connecticut, unde, la 14 decembrie 2012, a avut loc un atac armat, în urma căruia au murit 26 de persoane, 20 copii de șase și șapte ani și șase adulți. Agresorul, Adam Lanza, își împușcase mama în aceeași zi, înainte să ajungă la școala unde a comis masacrul (n. tr.).

Brad!

Brad pornește filmulețul și întoarce ecranul iPad-ului spre Holly. Alt reporter care relatează evenimentele, acum din fața unui munte de flori și de baloane în formă de inimă și de pancarte pe care sunt scrise îndemnuri de genul MAI MULTĂ DRAGOSTE ȘI MAI PUȚINĂ URĂ. Reporterul pune întrebări unui tânăr în lacrimi, cu obrajii mânjiți ori de praf, ori de rimel. Holly nu ascultă și acum nici măcar nu mai țipă, pentru că pur și simplu nu mai are aer. Reporterul – Philip Hannigan – este tânăr, blond și slab. Parcă abia ce a ieșit de pe băncile liceului și, da, are „față de vulpe", cum ar fi zis Bill Hodges. Se uită la persoana intervievată cu o expresie care ar putea fi înțelegere... empatie... compasiune... sau doar lăcomie bine mascată.

— Îngheață imaginea! îi spune Dan lui Brad.

Și o întreabă pe Holly:

— Ți s-a făcut rău?

— Ăla nu-i Ondowsky, șoptește ea. Ăla-i *George*. Individul care a dus bomba la gimnaziul Macready.

— O, dar *tot* Ondowsky este, o contrazice Dan, pe un ton suav, aproape blând. Ți-am zis. Creatura asta nu e făcută după un singur tipar, ci după două. *Cel puțin* două.

13

Înainte să bată la ușa familiei Bell, Holly și-a închis telefonul și nu își aduce aminte să-l deschidă decât când ajunge în camera ei de la Embassy Suites. În capul ei e un vârtej de gânduri ca frunzele stârnite de furtună. Îl deschide pentru a continua raportul/mesajul pentru Ralph și vede că are patru mesaje scrise, cinci apeluri ratate și cinci mesaje vocale. Apelurile ratate și mesajele vocale sunt toate de la mama ei. Charlotte știe cum să scrie un mesaj – i-a arătat Holly –, dar nu-și bate niciodată capul, cel puțin nu atunci când vrea să ia legătura cu fiica ei. Holly crede că mamei sale i se pare nesatisfăcător un mesaj scris atunci când vrea să-i provoace un sentiment de vinovăție din cine știe ce cauză.

Mai întâi deschide mesajele scrise.

Pete: **E totul în regulă, H? Mă ocup eu de prăvălie, așa că tu**

vezi- i de treburile tale. Spune-mi dacă ai nevoie de ceva.

Holly zâmbește.

Barbara: **Am luat filmele. Par mișto. Mersi, i le dau înapoi repede.** ☺

Jerome: **Cred că am dat de urma labradorului maro. În Parma Heights. Mă duc să verific. Sună-mă pe mobil dacă ai nevoie de ceva. Fără probleme.**

Și ultimul, tot de la Jerome: **Hollyberry.** ☺

Nu se poate abține și râde, în ciuda tuturor grozăviilor aflate de la familia Bell, de pe Lafayette Street. Râde și i se umplu ochii de lacrimi. Toți acești oameni țin la ea și ea ține la ei. Incredibil. Va încerca să-și păstreze această stare cât timp va afla ce anume dorește mama ei. Știe dinainte cum se încheie mesajele vocale ale lui Charlotte.

„Unde ești, Holly? Sună-mă." Ăsta e primul.

„Holly, în weekend mă duc să-l văd pe unchiul tău și trebuie neapărat să vorbesc cu tine înainte. Sună-mă." Al doilea.

„Unde ești? De ce ai telefonul închis? Ție chiar nu-ți pasă de nimeni? Dacă era o urgență? Sună-mă!" Al treilea.

„Femeia aia de la Rolling Hills, doamna Braddock – mie nu mi-a plăcut deloc, că părea foarte îngâmfată –, m-a sunat și mi-a zis că unchiul Henry este *foarte supărat!* De ce nu mă suni înapoi? Sună-mă!" Al patrulea și cel mai fioros.

Iar al cincilea este cel mai scurt și la obiect: „Sună-mă!"

Holly se duce în baie, își deschide trusa de călătorie și ia o aspirină. După care se așază în genunchi și își sprijină mâinile împreunate pe marginea căzii.

— Doamne, eu sunt Holly. Trebuie să o sun pe mama. Ajută-mă să țin minte că sunt capabilă să mă apăr fără să fiu nepoliticoasă, sau să mă miorlăi, sau să mă cert. Ajută-mă să nu fumez nici astăzi, că tot mai simt lipsa țigărilor, mai ales în perioade ca asta. Mi-e dor de Bill, dar sunt fericită că-i am în viața mea pe Jerome și pe Barbara. Și pe Pete, chiar dacă are momente când pricepe mai greu ce-i spun.

Vrea să se ridice, se gândește puțin și se așază la loc.

— Mi-e dor și de Ralph și sper că se simte bine în concediu alături de soția și fiul lui.

Astfel imunizată (cel puțin așa speră ea), Holly își sună mama. Charlotte vorbește cel mai mult și mai mult. Charlotte este extrem de supărată din cauză că Holly nu vrea să-i spună pe unde este, ce face și când se va întoarce. Însă Holly intuiește și altceva dincolo de toată furia asta: teamă. Lui Charlotte îi este teamă pentru că a pierdut controlul asupra lui Holly. Pentru că Holly a evadat și și-a construit propria-i viață. Iar asta nu trebuia să se întâmple.

— Nu mă interesează cu ce te ocupi, *trebuie neapărat* să vii weekendul ăsta, spune Charlotte. Trebuie să mergem împreună la Henry. Noi suntem *familia* lui. Câtă i-a mai rămas.

— S-ar putea să nu reușesc, mamă.

— De ce? Te poftesc să-mi spui de ce!

— Pentru că...

Vânez un criminal. Asta ar fi spus Bill.

— Pentru că am de lucru.

Charlotte începe să plângă. De aproximativ cinci ani, plânsul este ultimul tertip la care recurge Charlotte ca să-și constrângă fiica să facă așa cum vrea ea. Evident că nu mai funcționează, dar așa este setată Charlotte, iar pe Holly încă o doare.

— Te iubesc, mamă, spune ea și închide telefonul.

Să fie oare adevărat? Da. Nu o mai place, iar dragostea lipsită de simpatie este ca un lanț cu câte o cătușă la fiecare capăt. Poate ea să rupă lanțul ăsta? Să se elibereze din cătușe? Poate. A discutat despre asta cu Allie Winters, mai ales după ce mama i-a spus – cu infatuare – că l-a votat pe Donald Trump (câââh!). Dar, o s-o facă? Acum nu, poate niciodată. Charlotte Gibney i-a vârât în cap lui Holly încă din copilărie – și a făcut-o cu răbdare, poate chiar și cu bune intenții – că era proastă, neajutorată, indolentă și că nu va avea noroc în viață. *Că nu valora nici cât o ceapă degerată.* Iar Holly chiar a crezut-o până în momentul în care l-a cunoscut pe Bill Hodges, care nu era de aceeași părere cu mama ei. Acum are propria-i viață, care-i place mult și o face să se simtă fericită. Iar fericirea aceasta ar fi otrăvită dacă ar rupe relațiile cu mama ei.

Nu vreau să se întâmple asta, nu vreau să fiu așa cum spune ea că sunt, își zice Holly, așezându-se pe patul din camera de hotel. *Am mai trecut prin asta.*

Își ia o cutie de Cola din minibar (la naiba cu cofeina astăzi!). După care deschide aplicația de înregistrare a telefonului și își continuă raportul/mesajul către Ralph. Îi limpezește gândurile, la fel cum o fac și rugăciunile la un Dumnezeu în care nu prea crede. Când termină, știe deja ce va face în continuare.

14

Din raportul lui Holly Gibney pentru detectivul Ralph Anderson: De aici încolo, am să încerc să-ți redau cuvânt cu cuvânt discuția pe care am avut-o cu Dan și Brad Bell, cât timp îmi mai este proaspătă în minte. Evident că nu o să pot s-o reproduc cu maximă exactitate, dar va fi destul de fidelă. Ar fi trebuit s-o înregistrez, dar nu mi-a dat prin cap. Încă am multe de învățat despre meseria asta. Sper doar să mai apuc s-o fac.

Mi-am dat seama că domnul Bell – cel bătrân – și-ar fi dorit să continue, însă nu a mai fost în stare după ce a trecut efectul înviorător al gurii de whisky. A zis că trebuie să se întindă și să se odihnească. Ultimul lucru pe care i l-a spus lui Brad a fost ceva în legătură cu o înregistrare sonoră. N-am știut la ce se referă. Dar acum știu.

Nepotul lui i-a împins scaunul cu rotile până în dormitor, dar, înainte de asta, mi-a dat iPad-ul lui și mi-a deschis aplicația de fotografii. Cât timp el s-a ocupat de Dan, eu m-am uitat la poze. O dată și încă o dată, și tot la ele mă uitam când s-a întors Brad. Erau șaptesprezece fotografii, toate făcute după filmulețele existente pe internet. Și în toate apărea Chet Ondowsky sub diversele lui înfățișări.

(Pauză)

Probabil că tu ai zice „sub diversele lui întrupări". Mai era și a optsprezecea fotografie. Cu Philip Harrigan, în fața clubului de noapte Pulse, acum patru ani. Fără mustață. Cu părul blond, nu negru. Mai tânăr decât pare George în înregistrările făcute de camera de supraveghere, în uniforma lui falsă de angajat la o firmă de curierat. Dar el era. Sunt sigură. Aceleași trăsături caracteristice. Aceeași față ca de vulpe. Dar fără să semene cu Ondowsky. Nici vorbă

să fi fost tot el.

Brad s-a întors cu o sticlă și cu alte două pahare pentru copii.

„Whisky-ul preferat al bunicului", mi-a spus el. „Maker's Mark. Vrei un strop?"

L-am refuzat și atunci el a turnat cam multișor într-un singur pahar.

„Ei, uite că eu vreau. Ți-a zis bunicul că am fost homo? *Extrem* de homo?"

I-am răspuns că da, mi-a zis. Și Brad a zâmbit.

„Cu chestia asta începe orice conversație despre mine", a spus el. „Vrea să fie limpede de la bun început că nu-l deranjează. Dar evident că îl deranjează. Mă iubește mult, dar nu se împacă cu ideea."

Când i-am spus că și eu am sentimente asemănătoare față de mama mea, a zâmbit și a zis că avem ceva în comun. Cred că are dreptate.

Mi-a mai spus că bunicul lui a avut întotdeauna un interes aparte față de „a doua lume", cum o numea el. Față de telepatie, fantome, dispariții stranii, lumini inexplicabile pe cer. Mi-a spus:

„Sunt oameni care colecționează timbre. Bunicul colecționează povești despre această a doua lume. Sincer, am avut îndoielile mele până la chestia asta."

Și mi-a arătat ecranul iPad-ului, care încă afișa fotografia lui George. George, cu bomba în pachet, așteptând să i se permită intrarea în secretariatul gimnaziului Macready.

Apoi mi-a zis:

„După ce am văzut asta, mi-am dat seama că aș putea să cred orice – de la farfurii zburătoare și până la clovni ucigași. Pentru că această a doua lume există cu adevărat. Și există pentru că oamenii refuză să creadă în ea."

Știu că așa este, Ralph. Știi și tu. Doar așa a putut să supraviețuiască atât de mult timp creatura aceea pe care am omorât-o noi în Texas.

I-am cerut lui Brad să-mi explice de ce bunicul lui a așteptat așa de mult, cu toate că îmi cam imaginam care este răspunsul.

Mi-a spus că bunicul a crezut că acea creatură era, în principiu, inofensivă. Că nu era decât un fel de cameleon mai ciudat, poate unul

dintre ultimii din specia lui, dacă nu cumva chiar ultimul. Se hrănește cu suferință și lacrimi. Sigur, nu-i deloc frumos că face asta, dar nu se deosebește prea mult de viermii care se hrănesc cu cadavrele putrezite sau de uliii și vulturii care mănâncă animalele călcate de mașini pe autostrăzi.

„La fel fac și coioții și hienele", a mai spus Brad. „Sunt gunoierii regnului animal. Dar oare noi suntem mai buni? Oare nu ne oprim pe autostradă să ne uităm mai bine la accidente? Cam tot aia e."

I-am mărturisit că eu nu mă uit niciodată. Și că mă rog ca oamenii implicați în accidentul respectiv să nu fi pățit nimic.

Mi-a zis că, dacă așa stau lucrurile, înseamnă că eu sunt excepția care confirmă regula. Și a mai zis că foarte multor oameni le *place* durerea, atâta vreme cât nu este a lor. Și a adăugat:

„Probabil nici la filme de groază nu te uiți, nu?"

Știi că mă uit, Ralph, dar filmele alea sunt inventate. Când regizorul strigă „Tăiați!" și oprește filmarea, tânăra cu gâtul spintecat de Jason sau de Freddy se ridică de pe jos și își ia o cafea. Deși s-ar putea să renunț la filmele astea după tot ce s-a întâmplat...

(Pauză)

Nu contează, n-am timp de divagații. Apoi Brad a spus:

„Pentru fiecare atac sau dezastru din filmulețele pe care le-am adunat cu bunicul mai există încă alte câteva sute. Poate mii. Oamenii din mass-media au o vorbă: «Un strop de sânge crește audiența.» Pentru că pe oameni îi interesează mai ales reportajele despre evenimentele tragice. Crime. Explozii. Accidente de mașină. Cutremure. Tsunami. Oamenilor le plac chestiile astea și le plac și mai mult de când le pot filma cu telefonul. Știi câte vizualizări are înregistrarea făcută în interiorul clubului Pulse în timp ce Omar Mateen încă trăgea în toate părțile? Milioane de vizualizări. *Milioane!"*

Mi-a mai spus că domnul Bell crede că această creatură neobișnuită face exact ce fac toți oamenii care se uită la știri: se hrănește cu suferința altora. Monstrul – nu i-a spus „străin" – a avut norocul să supraviețuiască astfel multă vreme. Domnul Bell s-a mulțumit doar cu înregistrarea și studierea acestor apariții până a văzut imaginea cu teroristul, surprinsă de camera de supraveghere a

gimnaziului Macready. Are o memorie fotografică a feţelor şi ştia că mai văzuse o variantă a acesteia la locul unei alte tragedii, nu cu prea mult timp în urmă. Iar Brad l-a descoperit pe Philip Hannigan în mai puţin de o oră.

„Până acum l-am identificat pe teroristul de la Macready în alte trei situaţii", a spus Brad.

Şi mi-a arătat fotografiile bărbatului cu faţă de vulpe – diferite una de cealaltă, dar întotdeauna cu trăsăturile caracteristice ale lui George – relatând din trei locuri: de la dezastrul provocat de Uraganul Katrina în 2005, de la nenorocirea lăsată în urmă de tornadele din Illinois din 2004 şi de la World Trade Center, distrus de atacul terorist din 2001.

„Sunt convins că există mai multe, dar n-am avut destul timp să le caut."

Poate este alt om, am zis eu. Sau altă creatură.

Deja mă gândeam că, dacă sunt doi – adică Ondowsky şi cel pe care l-am ucis noi în Texas –, ar putea să fie şi trei. Sau patru. Sau zece. Mi-am adus aminte de o emisiune despre speciile pe cale de dispariţie pe care o văzusem pe postul PBS. În întreaga lume au mai rămas şaizeci de rinoceri negri, doar şaptezeci de leoparzi de Amur. Însă nu doar trei.

„Ba nu", a spus Brad. „Este acelaşi."

L-am întrebat cum de poate fi atât de sigur.

„Bunicul făcea portrete-robot pentru poliţie", mi-a zis el. „Câteodată instalam şi eu dispozitive de ascultare, pe baza unui mandat emis de judecător. De câteva ori am pus microfoane agenţilor sub acoperire. Dar nu din alea lipite de piele sub cămaşă. Acum se folosesc butoni de manşetă sau nasturi falşi. Odată am pus un microfon într-una din literele logoului de pe o şapcă de baseball – era logoul echipei Red Sox. Dar asta-i doar o parte din ce ştiu eu să fac. Uită-te aici!"

Şi-a tras scaunul lângă al meu ca să ne putem uita amândoi la ecranul iPad-ului. A deschis o aplicaţie care se cheamă VocaKnow. În ea erau câteva fişiere. Unul se chema *Paul Freeman* – adică varianta lui Ondowsky care a relatat accidentul aviatic din 1960, da?

Brad a apăsat butonul de PLAY şi am auzit vocea lui Freeman, însă

mai puternică și mai clară. Brad mi-a explicat că înlăturase zgomotul de fond și curățase înregistrarea audio. Îi zicea „purificarea benzii". Vocea se auzea din difuzorul iPad-ului. Dar o și *vedeam* pe ecran, așa cum vezi undele sonore în partea de jos a telefonului sau tabletei atunci când apeși simbolul cu microfonul ca să trimiți un mesaj vocal. Brad spune că asta se numește spectrograma amprentei vocale și se pretinde a fi analist autorizat al acestui gen de amprente. A și depus mărturie la tribunal în mai multe cazuri.

Acum, Ralph, înțelegi că aici acționează forța aia despre care vorbeam noi? Eu da. Bunic și nepot. Unul se pricepe la imagini, celălalt se pricepe la voci. Fără ei doi, creatura asta, Străinul ăsta, încă s-ar ascunde printre noi, la vedere, purtându-și chipurile diferite. Unii oameni i-ar zice șansă, sau coincidență, ca atunci când nimerești numerele norocoase la loto. Dar eu nu cred. Nu pot și nici nu vreau să cred.

Brad a pus de la început înregistrarea audio a vocii lui Freeman de la locul accidentului aviatic. Și a deschis fișierul audio cu Ondowsky, care transmitea de la gimnaziul Macready. Cele două voci s-au suprapus și totul a devenit o bolboroseală fără sens. Brad a închis sonorul și a despărțit cele două spectrograme. A lui Freeman era în jumătatea superioară a ecranului și a lui Ondowsky în cea inferioară.

„Vezi, da?" m-a întrebat el.

Normal că vedeam.

Undele sonore se ridicau și coborau aproape simultan. Sigur, erau câteva diferențe, însă minore. În esență, era aceeași voce, cu toate că înregistrările fuseseră făcute la distanță de șaizeci de ani una de cealaltă. L-am întrebat pe Brad cum de pot fi atât de asemănătoare undele alea, din moment ce Freeman și Ondowsky rosteau alte cuvinte.

„Își schimbă fața și își schimbă constituția, dar niciodată vocea", mi-a răspuns Brad. „Vocea nu se poate schimba. Se numește unicitate timbrală. *Încearcă* să și-o modifice – câteodată vorbește mai pițigăiat, alteori mai grav, se întâmplă să folosească și puțin accent, dar nu se străduiește prea tare."

Pentru că este convins că schimbările fizice sunt suficiente, am spus eu, împreună cu schimbarea locului din care transmite.

„Cred că da”, a zis Brad. „Și mai este ceva. Fiecare dintre noi avem un mod unic de a vorbi. Un anume ritm determinat de rata respiratorie. Uită-te la punctele maxime ale undelor. Acolo Freeman accentuează anumite cuvinte. Uită-te la cele minime. Acolo respiră. Acum uită-te la Ondowsky.”

Erau identice, Ralph.

„Încă ceva”, a spus Brad. „Ambele voci lungesc anumite cuvinte, mereu pe cele care conțin *s* sau *z*. Cred că odinioară, Dumnezeu știe cât de demult, creatura asta era sâsâită, iar un reporter TV nu trebuie să aibă niciun defect de vorbire. Și a învățat singur cum să se corecteze, atingându-și cerul gurii cu limba și ținând-o cât mai departe de dinți pentru că acolo se produce sâsâiala. Dar să știi că tot se mai sesizează, chit că e foarte slabă. Ascultă!”

Și mi-a pus fragmentul de la gimnaziu, unde Ondowsky spune: „Se pare că dispozitivul exploziv a fost amplasat fie în secretariat, fie într-o debara din apropiere.”

M-a întrebat dacă mi-am dat seama. L-am rugat să mai redea o dată fragmentul, ca să mă conving că nu mi s-a părut, doar din cauză că voiam să aud ce mi-a spus el că trebuie să aud. Nu mi s-a părut. Ondowsky spune: „S-se pare că... dis... pozi... tivul ex... plo... ziv a fo... st... ampla... sat fie în s-secretariat...”

După asta mi-a pus bucata cu Paul Freeman de la locul accidentului din 1960, în care Freeman spune: „S-a prăbușit din spatele avionului și a aterizat pe morman de zăpadă.” Și am auzit și acum, Ralph. Pauzele acelea foarte mici pe cuvintele *spatele* și *aterizat*. Atunci își lipea limba de cerul gurii ca să se împiedice să mai sâsâie.

Brad a pus pe tabletă a treia spectrogramă. Asta era cu Philip Hannigan care vorbea cu tânărul din clubul Pulse, cel cu obrajii mânjiți de rimel. Pe tânăr nu l-am auzit, pentru că Brad îi scosese vocea împreună cu zgomotele de fond, sirene, țipete. Nu se auzea decât Hannigan, nu se auzea decât *George*. Și se auzea atât de bine, încât aveai impresia că e în cameră cu noi.

„Cum a fost acolo, Rodney? Și cum ai reușit să scapi?”

Brad mi-a pus de trei ori fragmentul ăsta. Punctele maxime și cele minime ale undelor se potriveau cu cele din celelalte două

spectrograme de pe ecran – a lui Freeman și a lui Ondowsky. Sigur, asta a fost partea tehnică, Ralph, și am apreciat-o; dar pe mine m-au șocat, mi-au dat fiori reci, pauzele alea foarte mici. Mai scurtă pauza de la *cum a fost acolo,* mai lungă la *reușit să scapi,* probabil sâsâiților fiindu-le extrem de greu să pronunțe două asemenea sunete unul după altul.

Brad m-a întrebat dacă sunt satisfăcută și i-am răspuns că sunt. Cine n-a trecut prin ce am trecut noi n-ar fi fost, dar eu eram. Nu este Străinul nostru, care hiberna pe parcursul transformărilor și nu apărea pe peliculă, dar cu siguranță că monstrul de acum este văr primar sau de gradul al doilea cu el. Sunt atât de multe lucruri despre creaturile astea pe care nu le cunoaștem și pe care nici nu cred că le vom afla vreodată.

Trebuie să mă opresc aici, Ralph. Azi n-am mâncat decât un covrig, un sandvici cu salată de pui și o bucățică de plăcintă. Cred că o să mă ia cu leșin dacă nu bag ceva în stomac cât mai repede.

Pe mai târziu!

15

Holly își comandă de mâncare de la pizzeria Domino – o pizza mică cu legume și un pahar mare cu Cola. Când apare tânărul cu comanda, îi dă bacșiș ținând cont de regula lui Bill Hodges: cincisprezece la sută din nota de plată dacă servirea este în regulă, douăzeci la sută dacă este excelentă. Tânărul a fost prompt, așa că îi dă suma maximă.

Se așază la măsuța de lângă fereastră și începe să mănânce privind la amurgul care se lasă peste parcarea hotelului. Vede mai încolo și luminițele aprinse ale unui brad de Crăciun, dar niciodată nu i-a păsat mai puțin de sărbătoarea asta decât acum. Astăzi a văzut creatura pe care o urmărește doar în imagini pe ecranul unui televizor și i-a auzit vocea doar din difuzorul unui iPad. Mâine, dacă totul va merge așa cum speră ea (speranță pe care doar Holly poate să o aibă), o să se afle față în față cu această creatură. Înspăimântător gând.

Dar trebuie să o facă; nu are de ales. Dan Bell este prea bătrân, iar

Brad Bell este prea speriat. A refuzat categoric, chiar după ce Holly i-a explicat că planul ei pentru Pittsburgh nu are cum să-l pună în pericol.

— N-ai de unde să știi, i-a spus Brad. Este posibil ca monstrul să aibă calități telepatice.

— Am stat față în față cu unul, Brad, i-a răspuns Holly. Dacă ar fi avut calități telepatice, eu aș fi acum moartă și el încă ar trăi.

— Nu vin, a spus Brad, printre buzele care-i tremurau destul de tare. Bunicul are nevoie de mine. Are probleme mari cu inima. Tu n-ai prieteni?

Ba are, iar unul dintre ei este un polițist foarte bun; dar chiar dacă Ralph ar fi în Oklahoma, l-ar pune ea într-un asemenea pericol? El are familie. Ea nu are. Cât despre Jerome... nu. Nici vorbă. N-ar trebui să prezinte absolut niciun risc partea cu Pittsburgh-ul din planul care i-a încolțit în minte, dar Jerome ar vrea să facă parte din tot planul, iar chestia asta ar fi *realmente* periculoasă. Și mai e și Pete, dar partenerul ei de agenție nu are strop de imaginație. Ar face ce-i cere ea, dar ar trata întreaga poveste ca pe o glumă, iar Chet Ondowsky numai glumă nu e.

Dan Bell s-ar fi putut ocupa singur de metamorf când era mai tânăr, însă ani la rând nu a făcut absolut nimic, preferând doar să-l observe fascinat ori de câte ori apărea imediat după vreun dezastru. Probabil chiar simțea un fel de milă față de el. Însă s-a schimbat situația. Acum nu se mai mulțumește doar să se hrănească cu urmările tragediilor, să se înfrupte cu suferință și durere și lacrimi înainte ca sângele să se usuce.

De data aceasta a *provocat* el însuși un masacru; și, dacă scapă nepedepsit, o s-o facă din nou. Iar data viitoare s-ar putea ca numărul victimelor să fie mult mai mare, iar Holly nu poate permite așa ceva.

Își deschide laptopul pe jaful ăla de birou din cameră și găsește e-mailul pe care îl aștepta din partea lui Brad Bell.

Ți-am atașat ce mi-ai cerut. Te rog să folosești cu cap materialele pe care ți le-am trimis și te mai rog să nu ne amesteci. Am făcut tot ce am putut.

Mă rog, își zice Holly, puteați mai multe. Descarcă atașamentul și îl sună pe Dan Bell. Se așteaptă să-i răspundă tot Brad, dar îl aude pe

bătrân, care pare relativ mai vioi. Nimic nu te întremează mai bine decât un pui de somn. Holly aţipeşte ori de câte ori îşi permite, dar, în ultimele zile, n-a prea mai avut ocazia asta.

— Sunt Holly, Dan. Te superi dacă îţi mai pun o întrebare?

— Spune.

— Cum trece de la un post TV la altul fără să-l descopere nimeni? Doar trăim în epoca reţelelor sociale. Nu înţeleg cum face.

Câteva secunde nu aude decât respiraţia grea, ajutată de oxigen a bătrânului. Apoi el spune:

— Am discutat cu Brad despre asta. El... *monstrul*... stai puţin, îmi cere Brad să-i dau afurisitul ăsta de telefon.

Se aud nişte mormăieli pe care nu le deslueşte, dar pricepe ideea de bază: bătrânul nu vrea să se implice mai mult. Apoi aude vocea lui Brad:

— Vrei să ştii cum de tot primeşte slujbe la posturile TV?

— Da.

— Bună întrebare. Foarte bună. N-avem de unde să ştim sigur, dar credem că îşi forţează intrarea.

— Cum?

— Aşa ajung la posturile mari oamenii de radio şi reporterii TV. În aproape toate oraşele există cel puţin un post local. Mic. Neafiliat. Fără bani. Şi care se ocupă în general de problemele comunităţii. De la inaugurarea nu ştiu cărui podeţ, la campanii caritabile, la şedinţele consiliului local. Tipul ajunge aici, face transmisiuni în direct câteva luni, după care face cerere de angajare la unul dintre posturile mai mari, prezentând în favoarea lui înregistrările de la postul cel mic. Oricine vede reportajele alea îşi dă imediat seama că ştie meserie. Adică ăsta-i un atu al lui.

Brad râde cu amărăciune.

— Normal că trebuie să ştie meserie, nu? Că doar o face de cel puţin şaizeci de ani. Repetiţia e mama învă...

Bătrânul îi spune ceva. Brad zice că o să-i comunice lui Holly, dar că nu o ajută la nimic. Ea îşi dă brusc seama că nu mai are răbdare cu cei doi. A fost o zi lungă.

— Pune telefonul pe speaker, Brad.

— Ce? A, da, bună idee!

— *Cred că lucra și la radio!* răcnește Dan, de parcă ar comunica prin conserve goale legate cu sfoară.

Holly tresare și îndepărtează telefonul de ureche.

— Nu trebuie să vorbești atât de tare, bunicule.

Dan își coboară vocea, însă prea puțin.

— Și la radio, Holly! Încă de dinainte să existe televiziunea! Și înainte să existe radioul, poate că a fost reporter la ziare și s-a ocupat și acolo tot de treburi din astea sângeroase! Cine știe de cât timp trăiește individul – *monstrul* – ăsta!

— Plus că, intervine Brad, probabil că are un teanc infinit de recomandări. Poate cel căruia tu îi zici „George" scrie recomandări pentru Ondowsky, iar cel căruia îi zici „Ondowsky" scrie recomandări pentru George. Înțelegi?

Holly înțelege... oarecum. Ideea asta îi amintește de o glumă pe care i-a spus-o odată Bill, despre negustorii ajunși pe o insulă pustie, care se îmbogățesc vânzându-și hainele unul altuia.

— Lasă-mă naibii să vorbesc! spune Dan. Pricep și eu la fel de bine ca tine, Brad. Nu sunt prost.

Brad oftează. Nu-i ușor să trăiești alături de Dan Bell, își zice Holly. Pe de altă parte, nici traiul cu Brad Bell nu-i o treabă ușoară.

— Uite, Holly, chestia asta funcționează pentru că există o cerere foarte mare pentru indivizii care dau bine pe ecran. Unii abandonează, alții promovează... iar omul nostru e bun la ce face.

— *Monstrul,* intervine Brad. *Monstrul* e bun la ce face.

Holly aude un acces de tuse și vocea lui Brad, care-i spune bunicului să ia o pastilă.

— Măi, nene, vrei să nu mă mai cicălești atâta? Parcă ești o babă!

Felix și Oscar[116], zbierând unul la celălalt peste prăpastia generațiilor, își spune Holly. Ce serial bun de comedie ar ieși din relația asta a lor. Însă, dacă vrei să capeți informații utile de la ei, te scremi degeaba.

— Dan? Brad? Vreți, vă rog eu frumos, să încetați...

Să vă tot ciondăniți atâta, și-ar dori să le spună, dar nu prea îi vine s-o facă, deși este extrem de agitată.

— Un minut să mai discutați între voi?

[116] Personaje din comedia *Un cuplu ciudat,* scrisă în 1965 de Neil Simon (n. tr.).

Slavă Domnului, tac amândoi.

— Înțeleg perfect ce spuneți și până aici mi se pare logic, dar cum rămâne cu trecutul lui profesional? Unde a făcut cursurile de jurnalism? Nu-l întreabă nimeni? Nu vrea nimeni să știe?

Dan îi răspunde cu arțag:

— Probabil le zice că s-a lăsat o vreme de meseria asta și acum s-a gândit să revină.

— Dar nu avem de unde să știm, spune Brad.

Și el pare iritat, fie din cauză că nu poate răspunde în așa fel încât să o mulțumească pe Holly (sau chiar pe el însuși), fie pentru că încă îl deranjează faptul că a fost comparat cu o babă.

— Uite, în Colorado a fost un puști care a pretins aproape patru ani că-i doctor. A prescris medicamente, ba a făcut și operații. Poate ai citit despre el. Avea șaptesprezece ani, dar arăta de douăzeci și cinci. Și nu avea *niciun fel* de diplomă de facultate, ca să nu mai vorbim de medicină. Dacă el a putut să treacă nedescoperit, atunci precis că Străinul n-ar fi avut nici cea mai mică problemă.

— Ai terminat? îl întreabă Dan.

— Da, bunicule.

— Bine. Pentru că acum am *eu o* întrebare. O să te întâlnești cu el, Holly?

— Da.

Brad i-a trimis și instantanee cu Freeman, Ondowsky și Philip Hannigan – adică George-Teroristul. Lui Holly i se par toate identice.

— Când?

— Sper că mâine. Și vă rog mult să nu vorbiți cu nimeni despre asta. De acord?

— Sigur că da, spune Brad. Sigur că n-o să vorbim cu nimeni. Da, bunicule?

— Cu condiția să ne zici ce s-a întâmplat, spune Dan. Sigur, dacă ai să poți. Am lucrat la poliție, Holly; Brad lucrează și acum. Probabil că nu-i nevoie să-ți zicem că întâlnirea asta ar putea să fie una riscantă. Că *va fi* una foarte riscantă.

— Știu, șoptește Holly. Și eu lucrez cu un fost polițist.

Și am lucrat cu unul și mai bun înainte, își spune ea.

— O să fii prudentă?

— O să încerc, spune Holly.

Dar știe că mereu se ajunge într-un punct în care trebuie să renunți la prudență. Jerome vorbește despre pasărea care reprezintă răul, care-l răspândește de colo până colo ca pe un virus. O pasăre zbârlită și cenușie, așa a descris-o el. Dacă vrei s-o prinzi și să-i sucești gâtul ăla afurisit, atunci e cazul să renunți la prudență. Holly nu crede că se va întâmpla asta chiar mâine, dar va fi curând.

Curând.

16

Jerome a transformat în birou cămăruța de deasupra garajului familiei Robinson și acolo lucrează la cartea lui despre stră-străbunicul Alton, zis și Bufnița Neagră. Scrie cu spor în seara aceasta, când intră Barbara și îl întreabă dacă îl deranjează. Jerome îi spune că i-ar prinde bine o pauză. Își ia fiecare câte o Cola din frigiderul mic instalat sub streașină.

— Unde e? îl întreabă Barbara.

Jerome oftează.

— Nu întrebi *Cum merge cartea, J? Nu ai găsit labradorul maro, J?* Pe care l-am găsit, apropo. Teafăr și nevătămat.

— Bravo! Și cum merge cartea, J?

— Am ajuns la pagina 93, spune el, fluturând din mână. Am luat *viteză.*

— Bravo și pentru asta! Acum spune-mi unde e.

Jerome scoate telefonul din buzunar și deschide o aplicație care se cheamă WebWatcher.

— Vezi și singură.

Barbara se uită atentă la ecran.

— Pe aeroportul din Portland? Portland, statul *Maine?* Ce face acolo?

— Sun-o tu și întreab-o, zice Jerome. Spune-i „Jerome ți-a instalat un dispozitiv de urmărire în telefon, Hollyberry, pentru că ne facem griji pentru tine, așa că spune-mi ce faci acolo? Haide, spune-mi tot, fato!" Ce crezi că ți-ar răspunde?

— Nu mai face bancuri! spune Barbara. S-ar enerva maxim. Și ar fi

tare nasol. Dar s-ar simți și jignită, iar asta ar fi și mai nasol. Plus că noi știm despre ce e vorba. Nu?

Jerome îi sugerase Barbarei – atâta tot, doar îi sugerase – să arunce o privire în istoricul căutărilor lui Holly din computerul de acasă, atunci când se ducea să ia filmele pentru lucrarea de la școală. Evident, presupunând că parola lui Holly pentru computerul de acasă era una și aceeași cu parola folosită la computerul de la birou.

Și așa era. Iar Barbara a făcut-o, cu toate că se simțea îngrozitor de vinovată pentru că își spiona prietena. Din cauză că Holly nu mai fusese ea însăși după călătoria în Oklahoma și după cea din Texas, unde fusese cât pe ce să fie ucisă de un polițist cu probleme la cap, pe nume Jack Hoskins. Povestea a fost mult mai complicată de atât și știau asta și ea, și Jerome, însă Holly refuza să vorbească despre ce se întâmplase acolo. La început, nu i-a deranjat prea mult, pentru că expresia aceea de om hăituit i-a dispărut treptat din privire. Și a redevenit normală... normală în „stil Holly", firește. Dar acum plecase să facă, de fapt, ceva ce nu voia să le spună.

Așa că Jerome se hotărâse să dea de urma ei cu aplicația WebWatcher.

Și Barbara verificase istoricul căutărilor din computerul lui Holly.

Pentru că Holly – care avea o încredere atât de mare în prietenii ei – nu îl șterse.

Barbara a aflat că Holly se uitase la multe reclame ale filmelor care urmau să aibă premiera, intrase pe site-urile Rotten Tomatoes și Huffington Post și – de câteva ori chiar! – pe un site matrimonial care se cheamă Hearts & Friends (cine și-ar fi imaginat așa ceva?); însă cele mai multe dintre căutările ei recente aveau legătură cu atentatul cu bombă de la gimnaziul Albert Macready. A mai căutat și informații despre Chet Ondowsky, reporter TV la postul WPEN din Pittsburgh. Și informații despre un loc care se chema „Birtul lui Clauson" și se afla în localitatea Pierre, din Pennsylvania; și a mai căutat date despre un alt tip, Fred Finkel, care era cameraman la WPEN.

Barbara i-a comunicat toate descoperirile ei lui Jerome și l-a întrebat dacă nu cumva el crede că Holly ar putea să fie în pragul unui fel de depresie, probabil declanșată de explozia de la gimnaziul Macready.

— Poate și-a adus aminte cum a fost atunci când a murit verișoara ei, Janey, în explozia bombei lui Brady Hartsfield.

Când a aflat ce anume căutase Holly pe internet, lui Jerome i-a trecut prin minte că Holly dăduse de urma unui alt om foarte rău; însă mai era ceva ce părea – *lui* i se părea – la fel de plauzibil.

— Hearts & Friends, îi spune acum surorii sale.

— Ce-i cu asta?

— Nu te-ai gândit că poate Holly... vezi să nu te ia cu leșin... s-a cuplat cu cineva? Sau că s-a dus să se vadă cu un tip cu care a făcut cunoștință pe net, cu care a schimbat e-mailuri?

Barbara stă cu gura căscată și se holbează la el. Parcă-i vine să râdă, dar nu o face. Și zice doar atât:

— Hmmm!

— Ce, adică? o întreabă Jerome. Explică-mi pe înțelesul meu. Ați stat de vorbă cum stau fetele...

— Ești misogin, J.

N-o bagă în seamă.

— Are vreun prieten din sexul tare? Sau a avut vreodată?

Barbara se gândește bine.

— Știi ceva? Nu cred. Ba chiar cred că s-ar putea să fie și acum fată mare.

Dar tu, Barb, tu mai ești? îi vine lui Jerome s-o întrebe. Numai că sunt lucruri despre care frații mai mari nu discută cu surorile lor de optsprezece ani.

— Dar nu că ar fi *lesbi,* adaugă repede Barbara. A văzut toate filmele polițiste cu Josh Brolin și, acum vreo doi ani, când ne-am uitat împreună la tâmpenia aia cu rechini[117], *a gemut* pe bune când l-a văzut pe Jason Statham fără cămașă pe el. Tu chiar crezi că s-ar duce până în *Maine,* doar pentru o întâlnire cu un bărbat?

— Treaba se complică, zice el, cu ochii în telefon. Nu mai e la aeroport. Dacă mărești harta, vezi că e la hotelul Embassy Suites. Probabil că bea șampanie cu un tip căruia îi plac doar cocktailu-rile cu multă gheață, se plimbă cu el la lumina lunii și vorbesc despre filme clasice.

Barbara se preface că vrea să-i dea un pumn în nas, dar își deschide

[117] *The Meg* („Confruntare în adâncuri"), film horror din 2018 (n. tr.).

palma în ultima secundă.

— Uite ce zic eu, spune Jerome. Mai bine s-o lăsăm baltă.

— Pe bune?

— Mda, pe bune. Nu trebuie să uităm că a supraviețuit atacurilor lui Brady Hartsfield. *De două ori.* Și, indiferent ce s-a întâmplat în Texas, a scăpat cu bine și de acolo. Pare un pic cam șubredă, dar în adâncul sufletului... e tare ca oțelul.

— Aici ai dreptate, spune Barbara. M-am simțit foarte vinovată când m-am uitat în calculatorul ei.

— Pe mine chestia *asta* mă face să mă simt vinovat, zice el și arată punctul care clipește pe ecranul telefonului său, indicând Embassy Suites. În fine, cică noaptea e un sfetnic bun, dar, dacă o să gândesc la fel și mâine-dimineață, o să dezactivez aplicația asta. Holly e un om bun. Curajos. Dar și foarte singur.

— Și maică-sa e o zgripțuroaică, adaugă Barbara.

Jerome n-o contrazice.

— Poate ar trebui să o lăsăm în pace. Să-și rezolve singură treaba aia pe care o are de rezolvat.

— Poate așa ar trebui să facem.

Însă Barbara nu pare prea încântată de idee.

Jerome se apleacă spre ea.

— De un lucru sunt convins, Barb. N-o să afle niciodată că am urmărit-o. Corect?

— Niciodată, spune Barbara. Și nici că m-am uitat la ce a căutat pe net.

— Bun. Ne-am înțeles. Acum, îmi dai voie să mă întorc la cartea mea? Aș vrea să mai scriu încă două pagini până mi se termină ziua de lucru.

17

Ziua de lucru a lui Holly nu s-a terminat. Nici pe departe. De fapt, chiar vrea acum să se ocupe de treaba cea mai importantă a acestei seri. Se întreabă dacă ar fi bine să se pună în genunchi și să mai spună o rugăciune scurtă, dar își dă seama că nu ar face decât să tergiverseze rezolvarea problemei. Și își repetă că Dumnezeu îi ajută

pe cei care se ajută singuri.

Rubrica lui Chet Ondowsky intitulată *Chet stă de pază* are propria pagină web, care anunță că orice persoană care a fost nedreptățită în vreun fel poate intra în legătură cu administratorul ei, dacă sună la un număr care începe cu 800.

Holly inspiră adânc și tastează numărul. Sună o singură dată.

— Aici *Chet stă de pază,* numele meu este Monica. Cu ce vă pot ajuta?

— Monica, trebuie să vorbesc cu domnul Ondowsky. Este destul de important și urgent.

Femeia îi răspunde pe un ton dulce și politicos, fără pic de ezitare. Holly este convinsă că are pe ecranul din fața ei un scenariu cu toate variantele posibile de răspuns.

— Îmi pare rău, doamnă, dar Chet fie și-a terminat programul de lucru, fie este plecat pe teren. Vă pot lua eu datele dumneavoastră de contact ca să i le transmit. Și ar fi utile câteva informații despre natura reclamației dumneavoastră în calitate de consumator.

— Nu este tocmai o reclamație, spune ea. Însă are legătură cu consumul. Vreți să fiți bună să-i comunicați asta?

— Ce-ați spus?

Monica este clar derutată.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu dânsul în seara asta, înainte de ora nouă. Spuneți-i că are legătură cu Paul Freeman și accidentul aviatic. Vă notați?

— Da, doamnă.

Holly aude păcănitul stins al tastelor de la computer.

— Spuneți-i că are legătură și cu Dave Van Pelt din Dallas și cu Jim Avery din Detroit. Și să-i mai spuneți – lucrul acesta este extrem de important – că are legătură cu Philip Hannigan și clubul de noapte Pulse.

Numele acesta o scoate pe Monica din starea ei de roboțel politicos.

— Nu acolo i-a împușcat bărbatul ăla pe...

— Ba da, zice Holly. Spuneți-i să mă sune până la nouă, sau dau altcuiva informațiile pe care le am. Și nu uitați să-i spuneți că nu are legătură cu consumatorii, dar *are* legătură cu consumul. Va înțelege.

— Sigur, doamnă, voi transmite mesajul, dar nu vă pot garanta că...

— Dacă i-l transmiteți, o să sune, spune Holly, sperând din tot sufletul să nu se înșele.

Pentru că nu are niciun plan de rezervă.

— Am nevoie de datele dumneavoastră de contact, doamnă.

— Aveți numărul meu pe ecran, zice Holly. O să-i spun domnului Ondowsky cum mă numesc atunci când mă va suna. O seară bună vă doresc!

Și Holly închide telefonul, își șterge transpirația de pe frunte și își verifică Fitbit-ul. Are pulsul 89. Deloc rău. A fost o vreme când o asemenea conversație i l-ar fi săltat peste 150. Se uită la ceas – 19:15. Își scoate cartea din geanta de voiaj, dar o pune imediat la loc. Este mult prea încordată ca să poată citi. Așa că se plimbă prin cameră.

La opt fără un sfert își scoate bluza și se duce la baie ca să se spele la subraț (nu folosește deodorant; se spune că este inofensiv clorhidratul de aluminiu, dar ea are îndoielile ei). Chiar atunci sună telefonul. Respiră adânc de două ori, murmură cea mai scurtă rugăciune – *Ajută-mă, Doamne, să n-o dau în bară* – și răspunde.

18

Pe ecranul telefonului scrie NUMĂR NECUNOSCUT. Holly nu se miră. O sună de pe telefonul personal sau poate chiar de pe unul cu cartelă.

— Chet Ondowsky la telefon, cu cine vorbesc?

Vocea este egală, prietenoasă și reținută. Vocea unui reporter cu state vechi în munca de televiziune.

— Numele meu este Holly. Deocamdată nu-i nevoie să știi mai mult.

I se pare că deocamdată vorbește bine. Se uită la Fitbit. Are pulsul 98.

— Despre ce e vorba, Holly?

Curios. Ispitind-o să îi facă confidențe. Acesta nu este omul care a relatat de la locul dezastrului sângeros din Pineborough; acesta este acel Chet care stă de pază și care vrea să știe cu cât te-a înșelat la factură tipul care ți-a pavat aleea din fața casei sau cu câți kilowați

neconsumați te-a încărcat compania de electricitate.

— Cred că știi, spune ea, dar haide să ne convingem. O să-ți trimit niște fotografii. Dă-mi adresa de e-mail.

— Draga mea Holly, dacă intri pe pagina *Chet stă de pază,* ai să vezi acolo...

— Adresa *personală.* Pentru că nu vrei să mai vadă nimeni ce am să-ți trimit eu. Crede-mă că nu vrei.

Urmează o pauză, una destul de lungă și care o face pe Holly să creadă că s-a întrerupt legătura. Apoi îl aude din nou. Îi dă adresa de e-mail. Ea și-o notează repede pe una dintre hârtiile cu antetul hotelului Embassy Suites.

— Ți le trimit chiar acum, spune ea. Fii atent mai ales la analiza spectrografică și la fotografia lui Philip Hannigan. Sună-mă din nou peste cincisprezece minute.

— Stai puțin, Holly, este foarte ciudat ce-mi ceri...

— *Tu ești* foarte ciudat, domnule Ondowsky. N-am dreptate? Sună-mă peste cincisprezece minute sau dau publicității tot ce știu. Cele cincisprezece minute încep din momentul în care trimit e-mailul.

— Da, Holly...

Ea închide telefonul, îl lasă să cadă pe covor și se încovoaie. Își pune capul între genunchi și mâinile la ochi. *Să nu leșini,* își zice ea. *Nu cumva să-mi leșini tocmai acum.*

Când se simte din nou bine – cât de bine se poate simți într-o asemenea situație, extrem de stresantă – își deschide laptopul și trimite materialele primite de la Brad Bell. Nu se obosește să scrie niciun mesaj. Fotografiile *reprezintă* mesajul.

Apoi se pune pe așteptat.

După unsprezece minute se luminează ecranul telefonului. Îl ia în mână, dar îl lasă să sune de patru ori și abia după aceea răspunde.

El nu-și mai bate capul cu politețurile.

— Pozele astea nu dovedesc nimic.

Vorbește cu aceeași voce melodioasă de personalitate TV, însă fără strop din amabilitatea de mai devreme.

— Știi asta, nu?

Holly spune:

— Așteaptă doar să se compare fotografia ta sub identitatea lui Philip Hannigan cu aceea făcută de camera de supraveghere din fața gimnaziului, când țineai pachetul ăla în mâini. Mustața falsă n-o să păcălească pe nimeni. Așteaptă doar să se compare spectrograma vocii lui Philip Hannigan cu spectrograma vocii lui Chet Ondowsky.

— *Cine anume* să le compare, Holly? Poliția? Ar face mișto de tine și te-ar da afară din secție.

— O, nu, nu poliția, spune Holly. Nu sunt atât de proastă. Dacă tot ce am eu de arătat nu o să-i intereseze pe cei de la TMZ, atunci o să-i intereseze precis pe cei de la Gossip Glutton. Sau de la DeepDrive. Și pe cei de la site-ul de știri Drudge Report, pentru că lor le-au plăcut întotdeauna chestiile mai stranii. Iar la TV ar fi emisiunile *Inside Edition* și *Celeb.* Dar vrei să știi unde m-aș duce în primul și în primul rând?

Nu aude nimic în afară de respirația omului – *creaturii* – de la celălalt capăt.

— La cei care fac *Inside View,* spune ea. S-au ocupat de Demonul Nopții[118] mai bine de un an și doi ani de Slender Man[119]. Întorc poveștile astea pe toate părțile. Au și acum peste trei milioane de vizualizări și povestea asta o să-i ducă în al nouălea cer.

— N-o să creadă nimeni aiurelile alea.

Complet fals, o știu amândoi.

— Ba o să creadă. Am multe informații, domnule Ondowsky. Cred că în limbajul de televiziune se numesc „informații de culise". Și atunci când vor ieși la iveală – dacă vor ieși la iveală – vor stârni un mare interes față de trecutul tău. Față de *toate* trecuturile tale. Nu doar că o să-ți cadă masca, o să-ți explodeze.

La fel cum a explodat bomba aia pe care ai dus-o ca să omori niște copii, continuă ea în gând.

Nimic. Tăcere.

Holly își mușcă pumnii și îl așteaptă să spună ceva. E greu, e al naibii de greu, dar așteaptă.

Într-un final, o întreabă:

[118] „Night Flier", povestire de Stephen King despre un criminal care își ucidea victimele la fel ca un vampir (n. tr.).

[119] Personaj fictiv, apărut pe internet în 2009, despre care se spunea că răpește și traumatizează copiii (n. tr.).

— De unde ai pozele alea? Cine ți le-a dat?

Holly se aștepta la asta și știe că trebuie să-i spună ceva.

— Un om care te urmărește de multă vreme. Nu-l cunoști și n-ai să-l găsești niciodată. Dar nici nu trebuie să-ți faci griji în privința lui. Este foarte bătrân. În privința mea trebuie să-ți faci tu griji.

Altă pauză lungă. Acum lui Holly a început să-i sângereze un pumn. În cele din urmă, aude întrebarea pe care o aștepta:

— Ce vrei?

— O să-ți spun mâine. Ne întâlnim la prânz.

— Am ceva de făcut...

— Anulează! îi poruncește femeia care pe vremuri trecea prin viață cu capul plecat și umerii gârboviți. Acum asta-i treaba ta de mâine și nu cred că vrei să nu te ocupi de ea.

— Unde?

Holly este pregătită și pentru această întrebare. Și-a făcut temele.

— În zona cu fast-fooduri de la Monroeville Mall. E la nici douăzeci și cinci de kilometri de redacție, așa că ți-e ușor să ajungi, iar eu am să mă simt în siguranță acolo. Du-te la pizzeria Sbarro, uită-te în jur și ai să mă vezi. Am să port o geacă din piele maro, descheiată, iar pe dedesubt am să am un pulover roz, pe gât. Și în mâini am să țin o felie de pizza și un pahar cu cafea de la Starbucks. Dacă nu ești acolo până la douăsprezece și cinci, am să plec și am să-mi vând marfa altundeva.

— Ești nebună și n-o să te creadă nimeni.

Nu pare prea sigur de ce spune, dar nici speriat nu pare. Mai degrabă furios.

E bine așa, își zice Holly. *Îmi convine.*

— Pe cine încerci să convingi, domnule Ondowsky? Pe mine sau pe tine?

— Mare figură ești, cucoană! Ți-a mai zis cineva asta?

— Am un prieten care stă cu ochii pe noi, spune ea.

Nu-i adevărat, dar Ondowsky n-are de unde să știe.

— Nu trebuie să-ți faci griji, pentru că nu cunoaște subiectul discuției noastre, dar vrea să fie sigur că nu pățesc nimic, așa că mă urmărește.

Face o pauză și adaugă:

— Și pe tine.

— Ce vrei? o întreabă el din nou.

— Ai să afli mâine, răspunde Holly și închide telefonul.

Mai târziu, după ce și-a rezervat biletul de avion spre Pittsburgh pentru dimineața următoare, se întinde pe pat, sperând să poată adormi, dar știind că speră zadarnic. Se întreabă – așa cum a mai făcut-o și când a pus la cale planul acesta – dacă este într-adevăr nevoie să se întâlnească cu el. Crede că da. Crede că l-a convins că are probe împotriva lui (cum ar fi spus Bill). Acum trebuie doar să-l privească în ochi și să-i ofere o cale de scăpare. Trebuie să-l convingă de faptul că este dispusă să cadă la învoială. Și ce fel de învoială ar fi aceea? Prima idee – complet smintită – care i-a trecut prin minte a fost să-i ceară să o facă și pe ea așa cum este el, să-i spună că vrea să trăiască... poate nu veșnic (ar fi cam exagerat), dar măcar câteva sute de ani. Oare ar crede-o, sau și-ar zice că îl trage pe sfoară? Nu, e mult prea riscant.

Atunci, să-i ceară bani. Da, bună idee!

Asta ar crede, pentru că studiază de multă vreme comportamentul oamenilor. Și îl consideră vrednic de tot disprețul. Ondowsky este convins că pentru ființele inferioare, pentru turmele pe care el le împuținează câteodată, totul se reduce la bani.

Holly reușește să adoarmă la un moment dat, după miezul nopții. Și visează o grotă din Texas. Visează o creatură care avea înfățișare de om până când a lovit-o cu o șosetă plină cu bile de rulment și capul s-a despicat și a căzut pe jos, ca o mască. Pentru că mască era.

Și Holly țipă în somn.

17 DECEMBRIE 2020

1

Fiind pe lista de onoare a elevilor din ultima clasă a liceului Houghton, Barbara Robinson are dreptul să se ducă oriunde dorește în timpul orei libere, adică de la 9:00 la 9:50. Când clopoțelul anunță sfârșitul cursului de Literatură engleză veche, se duce în sala unde se țin cursurile de Arte, care este pustie la această oră. Își scoate telefonul din buzunar și îl sună pe Jerome. După vocea cu care îi răspunde, este aproape sigură că l-a trezit. Of, ce viață bună duc scriitorii! își zice ea.

Nu pierde vremea cu introducerile.

— Unde e în dimineața asta, J?

— Nu știu, îi răspunde el. Am șters aplicația de urmărire.

— Pe bune?

— Pe bune.

— Mă rog... asta e.

— Acum îmi dai voie să mă culc la loc?

— Nu, spune ea.

Barbara e în picioare de la 6:45 și, în fond, ce-ar fi să moară și capra vecinului?

— E timpul să te scoli și să apuci lumea de coaie.

— Ia vezi cum vorbești, fato!

Și gata. I-a închis.

Barbara stă lângă acuarela oribilă a unui copil (probabil că un lac ar fi trebuit să se vadă acolo) și se uită încruntată la telefon. Probabil că Jerome are dreptate și că Holly a plecat la dracu-n praznic să se întâlnească cu un tip pe care l-a cunoscut pe site-ul ăla pentru persoane singure. Nu să se culce cu el – o, nu, nu-i stă în fire –, ci să înfiripe o relație cu un alt om, așa cum precis că a sfătuit-o terapeuta? Barbara poate să creadă așa ceva. În fond, Portlandul e la distanță de cel puțin opt sute de kilometri de locul exploziei care părea s-o intereseze atât de mult. Poate chiar e mult mai departe.

Pune-te în locul ei, se îndeamnă Barbara. N-ai vrea să ți se respecte

dreptul la o viață privată? Și nu te-ar apuca toate năbădăile dacă ai descoperi că tocmai prietenii tăi – *așa-zișii* tăi prieteni – te spionează?

Sigur, Holly *nu* va afla, dar cu ce schimbă asta situația?

Cu nimic.

Mai era Barbara îngrijorată *(un pic)* în privința lui Holly?

Da. Însă în viață trebuie să te înveți să trăiești cu anumite griji.

Își pune telefonul înapoi în buzunar și se hotărăște să se ducă în sala de muzică și să exerseze la chitară până la ora de Literatură americană din secolul al XX-lea. Încearcă să învețe „In the Midnight Hour", succesul de pe vremuri al lui Wilson Pickett[120]. Îi e al naibii de greu să execute barré-ul, dar o să reușească ea la un moment dat.

La plecare, se întâlnește cu Justin Freilander, elev în clasa a XI-a, care-i membru fondator al clubului de informatică de la liceul Houghton și care – cel puțin, așa se zvonește – e amorezat de ea. Barbara îi zâmbește, iar Justin se face imediat roșu la față ca racul fiert, culoare pe care doar puștii albi o pot avea în obraji. Deci zvonurile sunt adevărate. Barbarei îi trece brusc prin cap că întâlnirea aceasta este una providențială.

Așa că îi spune:

— Bună, Justin! Crezi că ai putea să mă ajuți cu ceva?

Și își scoate telefonul din buzunar.

2

Cât timp Justin Freilander studiază telefonul Barbarei (telefon... of, Doamne, care încă păstrează căldura feselor ei pentru că a stat în buzunarul de la spate al pantalonilor), Holly aterizează pe aeroportul internațional din Pittsburgh. După vreo zece minute, stă la coadă în dreptul ghișeului firmei de închirieri auto Avis. Sigur că ar fi mai ieftin dacă ar lua un Uber, dar este mult mai înțelept să aibă propria mașină. Cam la un an după ce Pete Huntley a venit la „Ce-am găsit...", au făcut amândoi un curs special de condus, care trebuia să îi învețe cum anume să supravegheze pe cineva care se deplasa cu mașina și cum anume să nu fie descoperiți de un eventual urmăritor – o

[120] Wilson Pickett (1941-2006), cantautor de culoare, personalitate a muzicii blues (n. tr.).

recapitulare pentru el, ceva cu totul nou pentru ea. Nu se așteaptă să folosească astăzi tehnici de urmărire, dar nu-i exclus să apeleze la cele de salvare. Pentru că se întâlnește cu o ființă foarte periculoasă.

Stă cu mașina în parcarea aeroportului, așteptând să treacă timpul (iar am ajuns prea devreme la propria mea înmormântare, își zice ea din nou). Își sună mama. Charlotte nu-i răspunde, dar asta nu înseamnă că nu a auzit telefonul; redirecționarea apelurilor la mesageria vocală reprezintă una dintre vechile ei metode de pedeapsă în situațiile în care i se pare că fiica ei a sărit calul. Apoi Holly îl sună pe Pete, care o întreabă iarăși ce face și când se întoarce. Cu gândul la Dan Bell și la nepotul lui *extrem* de homo, ea îi răspunde că a venit în vizită la niște prieteni din New England și că va fi la birou luni dis-de-dimineață.

— Păi, așa să faci, îi spune Pete. Că marți ai depoziția aia la tribunal. Și miercuri facem petrecerea de Crăciun la birou. Vreau neapărat să te pup sub vâsc.

— Câââh! exclamă Holly.

Însă zâmbește.

Ajunge la Monroeville Mall la 11:15 și se forțează să mai stea în mașină încă cincisprezece minute, timp în care ba își verifică Fitbit-ul (pulsul i-a trecut de 100), ba se roagă la Dumnezeu, cerându-i să-i dea putere și calm. Și s-o ajute să vorbească cât mai convingător posibil.

Intră în mall la 11:30 și se plimbă încet pe lângă magazine – Jimmy Jazz, Clutch, Boobaloo – zgâindu-se în vitrine, dar nu ca să admire articolele etalate acolo, ci ca să surprindă reflexia lui Chet Ondowsky, în caz că o urmărește. Cu siguranță că pe Chet îl *va vedea* ea astăzi. Pentru că, de fapt, celălalt „eu" al lui, acela pe care ea l-a botezat „George", este acum cel mai căutat om din America. Holly presupune că ar putea să mai aibă și un al treilea tipar, dar parcă nu-i vine să creadă: doar are deja o față porcină și una vulpească, de ce ar avea nevoie de mai multe?

La 11:50, se așază la coadă în față la Starbucks ca să-și ia cafea și apoi se duce la Sbarro, după felia de pizza de care nu are niciun chef. Își descheie fermoarul, ca să i se vadă puloverul roz pe gât, după care găsește o masă liberă. Sunt destule mese neocupate, cu toate că-i ora prânzului – chiar mai multe decât se aștepta ea, iar această

descoperire o face să nu se prea simtă în largul ei. În întregul mall e mult prea puțină lume, deși Crăciunul nu e departe. Se pare că trece printr-o perioadă de criză, din cauză că, mai nou, toată lumea cumpără de pe Amazon.

Se face ora 12:00. Un tânăr cu ochelari fițoși de soare și o geacă matlasată (din fermoar îi atârnă vreo două bilete de telescaun, de care el nu are habar) încetinește în dreptul ei, de parcă ar dori să intre în vorbă cu ea. Dar apoi își vede de drum. Holly respiră ușurată. Nu se pricepe mai deloc să scape elegant de tipii puși pe agățat, și asta din cauză că nu prea a avut motive să o facă până acum.

La 12:05 începe să creadă că Ondowsky nu vine. Apoi, la 12:07, aude o voce din spate, o voce prietenoasă, o voce de reporter TV cu experiență.

— Bună, Holly!

Tresare și aproape își varsă cafeaua. Cel care i-a vorbit este tânărul cu ochelarii șmecheri de soare. În primul moment își spune că există și al treilea tipar, dar tânărul își scoate ochelarii și vede că este Ondowsky, da, chiar el este. Are fața ușor mai ascuțită, i-au dispărut ridurile din jurul gurii și ochii îi sunt mai apropiați (aspect deloc telegenic), dar el este. Și nu-i tânăr. Da, nu i se vede niciun rid, dar Holly le simte și crede că sunt foarte multe. Este o mască bună, dar, văzută de aproape, seamănă cu o față injectată cu Botox, ori trecută prin mâinile unui chirurg estetician nepriceput.

Pentru că eu știu, își spune ea. Eu știu ce este.

— Am considerat că ar fi mai bine să arăt ușor diferit, zice el. Mă recunoaște lumea atunci când sunt Chet. Sigur, reporterii TV nu sunt chiar Tom Cruise, dar...

Și ridică din umeri cu falsă modestie.

Acum, când și-a dat jos ochelarii de soare, Holly mai observă și altceva; ochii lui au un luciu ciudat, de parcă s-ar afla sub apă... sau n-ar fi deloc reali. Și oare gura nu arată la fel? Holly își aduce aminte cum se vede un film 3-D atunci când îți scoți ochelarii speciali.

— Ai băgat de seamă, nu?

Vocea este tot plăcută și prietenoasă. Se potrivește bine cu zâmbetul firav care-i încrețește colțurile buzelor.

— Cei mai mulți nu văd. Este tranziția. O să dispară în cinci

minute, maxim zece. Am venit direct de la redacție. Mi-ai făcut probleme, Holly.

Acum își dă seama că aude și pauza minusculă pe care o face atunci când își lipește limba de cerul gurii ca să nu sâsâie.

— Mă gândesc la un cântec country mai vechi al lui Travis Tritt.

Holly vorbește pe un ton destul de calm, destul de echilibrat, însă nu-și poate desprinde privirea de la ochii lui, unde albul ochiului pare a se contopi cu irisul, iar irisul pare a se contopi cu pupila. Deocamdată sunt ca niște țări cu granițe instabile.

— Se cheamă „Ia o fisă, sună pe cineva căruia să-i pese".

Acum el zâmbește mai larg, buzele par să i se întindă prea mult... și, poc! Nu-i dispare tremurul mic din ochi, dar gura și-a recăpătat conturul ferm. Privește spre stânga ei, unde un domn bătrân, în hanorac și cu o șapcă din stofă pe cap, citește o revistă.

— Acela e prietenul tău? Sau femeia din cealaltă parte care se uită de cam prea multă vreme în vitrina de la Forever 21?

— Poate amândoi, spune Holly.

A început confruntarea și se simte bine. Mă rog, aproape bine; o tulbură ochii aceia și o fac să se simtă derutată. Va căpăta o migrenă dacă se uită prea mult în ei, însă tipul – *creatura* – ar considera drept o dovadă de slăbiciune dacă și-ar feri privirea. Și ar avea dreptate.

— Tu mă cunoști, dar eu nu-ți știu decât numele mic. Care-i celălalt?

— Gibney. Holly Gibney.

— Și ce anume dorești de la mine, Holly Gibney?

— Trei sute de mii de dolari.

— Deci, despre șantaj este vorba, spune el, clătinând din cap de parcă răspunsul ei l-ar fi dezamăgit. Știi ce este șantajul, Holly?

Ea își amintește de unul dintre aforismele regretatului Bill Hodges (avea o mulțime): „Tu nu trebuie să răspunzi la întrebările infractorului; infractorul trebuie să răspundă la întrebările tale." Așa că stă cu mâinile strânse lângă felia de pizza de care nu avea poftă și îl așteaptă să continue.

— Șantajul este un fel de închiriere, spune el. Dar nu genul acela de închiriere cu opțiune de cumpărare, escrocherie pe care acel Chet care stă de pază o cunoaște foarte bine. Hai să presupunem că aș avea

trei sute de mii de dolari – să presupunem doar, de dragul discuției, pentru că nu am atâția bani. Este o mare diferență între câștigurile unui reporter și ale unui actor. Deci, hai să zicem că i-aș avea.

— Și hai să mai zicem că ești în lumea asta de foarte, foarte mult timp, intervine Holly, și ai putut să pui o grămadă de bani deoparte. Hai să presupunem că astfel îți finanțezi...

Ce anume?

— ...astfel îți finanțezi stilul de viață. Și îți creezi identitățile. Cu acte false și tot restul.

El zâmbește. Fermecător zâmbet are acum.

— Bine, Holly Gibney, hai să presupunem că așa ar fi. Însă eu rămân la chestiunea de bază: șantajul este un fel de închiriere. După ce ai să cheltuiești cele trei sute de mii, ai să te întorci cu toate pozele alea aranjate în Photoshop și cu amprentele vocale modificate electronic și ai să mă amenințidin nou că mă dai în vileag.

Holly este pregătită pentru acest răspuns. Nu are nevoie să-i spună Bill că nu există o minciună mai bună decât cea care conține o mare parte din adevăr.

— Ba nu, spune ea. Nu vreau decât trei sute de mii, doar de atâta am nevoie.

Face o pauză, apoi adaugă:

— Deși ar mai fi *ceva*.

— Oare ce?

Tonul afabil de om de televiziune a căpătat inflexiuni sarcastice.

— Deocamdată să rămânem la chestiunea banilor. Unchiul meu a fost diagnosticat de curând cu Alzheimer. Acum se află într-un cămin pentru persoane în vârstă, specializat în tratarea unor asemenea afecțiuni. Dar prețul este extrem de mare și, oricum, nu asta-i problema, pentru că lui nu-i place deloc acolo, nu a reușit să se acomodeze, este foarte *tulburat* și mama vrea să-l aducă înapoi acasă. Numai că nu este capabilă să aibă grijă de el. Crede că poate, dar se înșală. Nici ea nu mai e tânără și are probleme de sănătate, iar casa ar trebui să fie amenajată în așa fel încât să poată locui în ea o persoană invalidă.

Se gândește la casa lui Dan Bell.

— În primul rând, cu rampe, cu un scaun-lift pentru scară, un pat

cu mânere de care să se țină ca să se poată urca pe el. Însă astea sunt chestiuni mărunte. Vreau să-i angajez o infirmieră care să aibă grijă de el douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, plus o asistentă medicală pe perioada zilei.

— Ți-ai făcut niște planuri foarte costisitoare, Holly Gibney. Probabil că-l iubești mult de tot pe bătrânelul ăsta.

— Da, îl iubesc, răspunde Holly.

Și este purul adevăr, chiar dacă unchiul Henry le dă atât de multe bătăi de cap. Dragostea este un dar; dragostea este totodată și un lanț cu cătușe la capete.

— Are o stare foarte proastă de sănătate. Principala problemă ar fi insuficiența cardiacă congestivă.

Tot de la Dan Bell se inspiră și acum.

— Stă într-un scaun cu rotile și are mască de oxigen. Ar mai putea să trăiască doi ani. Posibil chiar trei. Am făcut toate calculele și am ajuns la concluzia că trei sute de mii de dolari ar ajunge pentru cinci ani.

— Dar dacă o să trăiască șase, ai să te întorci să-mi mai ceri și alții.

Holly își aduce brusc aminte de micuțul Frank Peterson, ucis în Flint City de celălalt străin. Ucis în cel mai îngrozitor și dureros mod cu putință. Și o apucă furia față de Ondowsky, cu tonul ăla prețios al lui de reporter TV și cu zâmbetul sarcastic. Nu-i decât un rahat. Dar *rahat e* un cuvânt mult prea blând. Se apropie de el, privindu-l țintă în ochii lui ciudați (care, slavă Domnului, au început să-și recapete conturul).

— Ascultă la mine, asasin mizerabil de copii! Nu vreau să-ți cer mai mulți bani. N-am vrut să ți-i cer nici măcar pe *ăștia*. Nu vreau să te mai văd niciodată. Nici nu-mi vine să cred că o să te las să scapi atât de ușor, dar, vezi, s-ar putea să mă răzgândesc dacă nu-ți ștergi zâmbetul ăla împuțit de pe mutră.

Ondowsky tresare puternic, de parcă tocmai ar fi fost pălmuit. Iar zâmbetul îi dispare. Oare i-a mai vorbit vreodată cineva în felul ăsta? Poate, dar demult de tot. Că doar acum este o personalitate de televiziune extrem de respectată! Atunci când intră în pielea lui Chet-care-stă-de-pază, toți furnizorii de servicii și falșii doctori și farmaciști tremură la vederea lui! Încruntă din sprâncene (acum vede

Holly că sunt foarte subțiri și fine, de parcă nu i-ar crește păr în zona aceea).

— Nu poți să...

— Taci din gură și cască urechile! șoptește ea pe un ton poruncitor.

Se apropie și mai mult de el. Nu numai că a intrat în spațiul lui personal, dar pare să-l amenințe. Mama ei nu a văzut-o niciodată pe această Holly, cu toate că a văzut destule în ultimii cinci sau șase ani ca să ajungă la concluzia că fiica ei este o străină.

— Mă asculți? Fă bine și ascultă cu atenție ce îți spun, dacă nu vrei să contramandez tot și să plec de aici. N-o să primesc trei sute de mii de la *Inside View,* dar sunt sigură că cincizeci tot o să-mi dea și ăsta ar fi un început.

— Te ascult.

Ascult – cu o pauză la a doua silabă. O pauză ceva mai lungă. Pentru că este supărat, bănuiește Holly. Foarte bine. Nervos și-l dorește ea.

— Trei sute de mii de dolari. Cash. Bancnote de câte cincizeci și o sută. Îi pui într-o cutie ca aceea pe care ai dus-o la gimnaziul Macready, dar nu mai trebuie să-ți bați capul cu abțibildurile de Crăciun și cu uniforma falsă. Mi-aduci cutia asta cu banii în ea la birou, sâmbătă seară, la ora șase. Înseamnă că ai ziua de azi și cea de mâine ca să strângi toată suma. Să vii la ora stabilită, să nu întârzii cum ai făcut astăzi. Dacă întârzii, te-ai nenorocit. Nu uita că sunt în stare să fac totul public. Îmi provoci scârbă.

Tot un adevăr. Și crede că, dacă s-ar uita acum la Fitbit, ar vedea că are pulsul în jur de 170.

— De dragul conversației, poți să-mi spui *unde* anume este biroul tău? Și cu ce te ocupi acolo?

Răspunsurile i-ar putea semna condamnarea la moarte în caz că dă greș. Iar Holly știe foarte bine asta, însă este prea târziu ca să mai dea înapoi.

— Blocul Frederick.

Apoi spune și numele orașului.

— Sâmbătă la șase. Pentru că-i înainte de Crăciun, n-o să ne deranjeze nimeni. Etajul patru. „Ce-am găsit al meu să fie."

— „Ce-am găsit...”? Ce-i asta? O agenție de recuperatori?

Strâmbă din nas ca în fața unui miros neplăcut.

— Ne ocupăm și de recuperări, recunoaște Holly. Dar mai mult facem altele. Suntem o agenție de detectivi.

— Dumnezeule mare, tu chiar ești *detectiv particular?* Pe bune?

Și-a recăpătat o bună parte din sângele-rece de mai devreme, așa că este în stare să se lovească ușor în piept în locul unde ar trebui să-i fie inima (dacă are așa ceva, Holly e convinsă că-i una neagră).

Nu are deloc intenția să intre într-o asemenea discuție.

— Ora șase, etajul patru. Trei sute de mii. Bancnote de cincizeci și o sută. Într-o cutie. Intră pe ușa de serviciu. Sună-mă când ajungi și îți trimit un mesaj cu codul de acces.

— Sunt camere de supraveghere?

Întrebarea n-o surprinde absolut deloc pe Holly. Doar tipul este reporter TV. Aparatele de filmat sunt viața lui, ceea ce nu era cazul Străinului care l-a omorât pe Frank Peterson.

— Este una, dar acum e stricată. De la viscolul de la începutul lunii. Încă n-au reparat-o.

Își dă seama că el nu o crede, dar acesta este adevărul. Al Jordan, administratorul blocului, este un puturos care ar fi trebuit să fie dat afară (după umila părere a lui Holly și a lui Pete) de mult timp. Și nu-i vorba doar de camera de supraveghere de la intrarea de serviciu; dacă n-ar fi fost Jerome, oamenii care aveau birouri la etajul șapte s-ar fi târât și acum pe scări până acolo.

— La intrare este un detector de metale, iar ăsta *funcționează.* Este instalat în pereți, așa că n-ai cum să-l ocolești. O să știu dacă vii mai devreme. O să știu dacă ai o armă la tine. Ești atent la ce-ți spun?

— Da.

Nu mai zâmbește. Iar Holly nu are nevoie de telepatie ca să știe că tipul crede despre ea că e o pizdă băgăreață și enervantă. Nu o deranjează deloc; e mult mai bine așa decât să fie considerată o complexată care se sperie și de propria-i umbră.

— Ia liftul. O să-l aud, pentru că face mult zgomot. Am să te aștept pe coridor. Acolo o să facem schimbul. Tot ce am împotriva ta se află pe un stick de memorie.

— Și cum anume se va desfășura schimbul?

— Nu contează asta acum. Fii sigur că se va desfășura așa cum trebuie și amândoi vom fi mulțumiți.

— Și eu ar trebui să te cred pe cuvânt?

Altă întrebare la care n-are intenția să răspundă.

— Haide să vorbim despre celălalt lucru pe care îl vreau de la tine.

Aici e aici. Ori vor ajunge la o înțelegere... ori nu.

— Despre ce-i vorba?

Acum tonul lui este aproape aspru.

— Bătrânul despre care ți-am vorbit, cel care te-a descoperit...

— Cum? Cum a făcut-o?

— Nici asta nu contează. Chestia e că te urmărește de ani. De *zeci de ani.*

Se uită cu atenție la expresia de pe chipul lui și este extrem de mulțumită de ce vede: un șoc teribil.

— Te-a lăsat în pace pentru că și-a imaginat că ești ca o hienă. Sau ca o cioară. O jivină care se hrănește cu mortăciuni. Deloc simpatică, dar parte a... nu știu... a unui ecosistem. Însă, la un moment dat, ai ajuns la concluzia că nu-ți este suficient, nu? Și ți-ai zis: de ce să stau să aștept să se petreacă cine știe ce tragedie, cine știe ce *măcel,* când pot să-l provoc eu singur. Dacă vrei ca un lucru să fie bine făcut, trebuie să-l faci cu mâna ta, corect?

Ondowsky nu spune absolut nimic. Doar se uită lung la ea și, chiar dacă acum are ochi normali, privirea este înfiorătoare. Da, aceasta este condamnarea ei la moarte. Și nu se mulțumește doar să o semneze. O scrie ea însăși.

— Ai mai făcut asta și înainte?

O pauză foarte lungă. Tocmai când Holly își spune că nu o să primească niciun răspuns – un răspuns *clar* –, el îi zice:

— Nu. Dar mi-a fost foame.

Și zâmbește. Și ei îi vine să urle de groază.

— Îmi pari speriată, Holly Gibney.

N-are niciun sens să mintă.

— Sunt. Dar sunt și foarte hotărâtă.

Și din nou face un pas în față, invadându-i spațiul personal. Acesta este unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le-a făcut ea vreodată.

— Deci, ce mai vreau eu de la tine. De data asta te las în pace, dar

să n-o mai faci niciodată. Pentru că, dacă ai s-o mai faci, am să știu.

— Și? Ce-ai să faci? Ai să vii după mine?

Acum este rândul lui Holly să nu răspundă.

— În realitate, câte copii după materialele astea ai, Holly Gibney?

— Una singură, spune ea. Tot ce am se află pe unitatea de memorie, pe care ți-o voi da sâmbătă seară. *Dar.*

Ridică un deget la el și se bucură nespus să vadă că nu-i tremură.

— Știu cum arăți. Ți-am văzut *ambele* chipuri. Îți cunosc vocea și știu despre ea detalii de care s-ar putea ca nici măcar tu să nu ai habar.

Evident că se gândește la pauzele prin care încearcă să-și corecteze sâsâitul.

— Du-te pe drumul tău, hrănește-te și mai departe cu putregaiuri, dar, dacă o singură dată se întâmplă doar să *bănuiesc* că ai provocat o altă tragedie – cum a fost cea de la gimnaziul Macready –, atunci, da, am să vin după tine. Am să te urmăresc și am să te găsesc oriunde te-ai afla. Și am să te distrug.

Ondowsky se uită în jur la zona aproape pustie a mallului. Au plecat și domnul bătrân cu șapca din stofă, și femeia care se uita la manechinele din vitrină. Mai sunt oameni la coadă la câteva fast-fooduri, dar aceștia sunt întorși cu spatele.

— Nu cred că ne vede *cineva,* Holly Gibney. Cred că ești singură aici. Cred că aș putea să întind mâna, să-ți rup gâtul ăla sfrijit și să dispar înainte să-și dea cineva seama ce s-a întâmplat. Habar n-ai tu cât de rapid sunt.

Dacă își dă seama că este îngrozită – și este, pentru că știe că el e deopotrivă disperat și furios că a ajuns într-o asemenea situație – s-ar putea chiar s-o facă. *Probabil* ar face-o. Așa că se forțează încă o dată să se apropie de el.

— Poate nu ești chiar atât de rapid încât să mă împiedici să-ți strig numele, pe care cred că-l cunoaște toată lumea din Pittsburgh. Nu te juca. Și eu sunt destul de iute. Vrei să-ți asumi riscul ăsta?

Urmează un moment în care el fie încearcă să ia cea mai bună decizie, fie se preface că ar cugeta profund. Apoi spune.

— Sâmbătă seara la șase, Blocul Frederick, etajul patru. Eu aduc banii, tu îmi dai unitatea de memorie. Ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles.

— Și tu n-ai să mai spui nimănui.

— N-am să mai spun nimănui, atâta timp cât nu se mai petrece nicio tragedie ca aceea de la gimnaziul Macready. Dacă se mai întâmplă așa ceva, am să fac imediat public absolut tot ce știu. Și n-am să mă las până când nu mă va crede cineva.

— În regulă.

Întinde mâna, dar nu se miră când Holly refuză să i-o strângă. Sau să i-o atingă, măcar. Se ridică în picioare și zâmbește din nou. Ei, uite, de la zâmbetul ăsta al lui îi vine ei să urle.

— A fost o greșeală ce am făcut la școala aia. Abia acum înțeleg.

Își pune ochelarii de soare și, până să-și dea seama Holly că a plecat, ajunge deja la jumătatea zonei cu fast-food. N-a mințit când i-a spus că se mișcă repede. Poate că ar fi reușit să se ferească de mâinile lui dacă s-ar fi întins spre ea peste masa asta mică, dar se cam îndoiește. N-ar fi fost nevoie să facă decât o singură mișcare fulgerătoare și apoi ar fi dispărut, lăsând-o cu bărbia în piept, de parcă ar fi apucat-o moțăiala în timp ce-și lua prânzul frugal. Însă nu este vorba decât despre o păsuire de moment.

În regulă, a zis. Atâta tot. Fără pic de ezitare, fără să-i ceară nicio garanție că se va ține de cuvânt. Fără s-o întrebe de unde ar putea ea să fie sigură că vreo explozie din viitor, care ar face mai multe victime – explozie într-un autobuz, sau într-un tren, sau într-un centru comercial ca acesta în care se află acum – nu ar fi pusă la cale de el.

A fost o greșeală ce am făcut la școala aia, i-a spus el. *Abia acum înțeleg.*

Nu. *Ea* a fost greșeala lui, o greșeală ce trebuie neapărat îndreptată.

Nici nu se gândește să-mi aducă banii, are de gând să mă omoare, își spune ea, în timp ce-și duce felia neatinsă de pizza și paharul cu cafea la cel mai apropiat coș de gunoi. Și îi vine să râdă.

Ce să zic, de parcă nici nu mi-ar fi trecut prin cap așa ceva!

3

În parcarea mallului e frig și bate vântul. Ar trebui să fie aglomerată, doar este perioada cumpărăturilor pentru Crăciun, însă

este ocupată doar pe jumătate, și asta cu multă indulgență. Holly este perfect conștientă de faptul că e singură și că nu are cine s-o ajute în caz de nevoie. În spațiul acela liber, vântul își face de cap, îi îngheață obrajii și uneori chiar o face să se clatine pe picioare. Dar sunt acolo și locuri cu mai multe mașini una lângă alta. Ondowsky s-ar putea ascunde în spatele uneia dintre ele, pregătindu-se să sară la ea *(habar n-ai tu cât de rapid sunt)* și s-o înhațe.

Străbate în fugă ultimii zece pași până la mașina închiriată. Odată ajunsă înăuntru, blochează toate ușile și stă nemișcată cam treizeci de secunde, încercând să se calmeze. Nu-și verifică Fitbit-ul pentru că știe că n-o să-i placă nimic din ce va vedea pe ecranul lui.

Holly pleacă de la mall, privind la fiecare câteva secunde în oglinda retrovizoare. Nu crede că o urmărește cineva, dar tot fuge cât se poate de repede. Paza bună trece primejdia rea, nu?

Știe că Ondowsky se așteaptă ca ea să se întoarcă acasă cu avionul, așa că o să-și petreacă noaptea în Pittsburgh și mâine o să ia trenul. Oprește în fața unui Holiday Inn Express și, înainte să intre la recepție, își verifică telefonul. Are un mesaj de la mama ei.

— Nu știu pe unde umbli, Holly, dar vreau să-ți spun că unchiul Henry a pățit un accident în căminul ăla nenorocit din Rolling Hills. E posibil să-și fi rupt o mână. Te rog să mă suni. *Te rog!*

Holly aude în tonul mamei sale atât suferința, cât și vechile acuzații: Am avut nevoie de tine și tu m-ai decepționat. Încă o dată.

E cât pe ce să-și sune mama înapoi. Năravul din fire n-are lecuire, cum se zice. Și setările din fabrică sunt greu de modificat. Valul de rușine i-a înfierbântat deja fruntea, obrajii și gâtul; și are pe buze cuvintele pe care le va rosti atunci când îi va răspunde Charlotte: *Îmi pare rău.* De ce n-ar spune asta? Doar îi cere scuze de când se știe, iar mama ei o iartă mereu, cu expresia aceea pe chip care pare a spune: *Of, Holly, n-ai să te schimbi niciodată. Știu că ai să mă dezamăgești întotdeauna.* Pentru că și Charlotte Gibney a fost setată din fabrică într-un anume fel.

Însă Holly își îndepărtează degetul de ecranul telefonului.

Pentru ce să-i pară rău? Pentru ce să-și ceară iertare? Pentru că n-a fost lângă sărmanul ei unchi cu mințile rătăcite și să-l țină să nu cadă și să nu-și rupă mâna? Pentru că nu a răspuns la telefon în minutul,

în *secunda* când a sunat-o mama ei, de parcă ar conta doar viața lui Charlotte, de parcă doar viața ei ar fi una adevărată, iar cea a lui Holly nu ar fi decât umbra ei?

I-a fost greu să-l înfrunte pe Ondowsky. Să nu răspundă imediat la strigătul de ajutor al mamei este la fel de greu, poate chiar mai greu, însă nu o sună. Sigur, se simte ca o fiică nevrednică, dar sună la căminul de bătrâni din Rolling Hills. Se prezintă și cere să vorbească cu doamna Braddock. Este pusă să aștepte și trebuie să îndure „Little Drummer Boy"[121] până răspunde doamna Braddock. Cântecul ăsta i se pare lui Holly un fond muzical perfect pentru o sinucidere.

— Doamnă Gibney! exclamă doamna Braddock. Vi se pare prematur dacă vă urez de pe acum sărbători fericite?

— Deloc. Vă mulţumesc, la fel și dumneavoastră. M-a sunat mama și mi-a spus că unchiul meu a avut un accident.

Doamna Braddock râde.

— Mai bine zis *a evitat* unul. O avea dânsul oarece probleme de sănătate mintală, dar reflexele le are la fel de bune ca în tinerețe.

— Ce s-a întâmplat mai exact?

— În primele două zile n-a vrut să iasă din camera dânsului, spune doamna Braddock, însă nu-i deloc neobișnuit. Noii noștri locatari sunt întotdeauna dezorientaţi și deseori au stări de depresie. Câteodată suntem nevoiţi să le dăm câte ceva ca să-i mai liniștim puțin. Unchiul dumneavoastră nu a avut nevoie de calmante, iar ieri a ieșit singur și a stat în camera de zi. Ba chiar a ajutat-o la jocul de puzzle pe doamna Hatfield. Și s-a uitat la emisiunea aceea care-i place, cu un judecător trăsnit...

Judge Law, își spune Holly și surâde. Aproape nici nu-și dă seama că se uită neîncetat în oglinzile mașinii ca să se asigure că n-o urmărește Chet Ondowsky *(habar n-ai tu cât de rapid sunt).*

— ...gustarea de după-amiază.

— Poftim? spune Holly. S-a întrerupt.

— Ziceam că, atunci când s-a terminat emisiunea, câțiva s-au dus în sala de mese, unde erau gustările de după-amiază. Unchiul dumneavoastră mergea împreună cu doamna Hatfield, care are optzeci și doi de ani și se deplasează cam greu. Și doamna s-a

[121] Cântec de Crăciun, lansat în 1941 (n. tr.).

împiedicat și ar fi căzut destul de rău, dacă n-ar fi prins-o Henry. Sarah Whitlock – una dintre infirmierele noastre – spune că a reacționat extrem de repede. „Fulgerător", așa a zis. În orice caz, ideea este că doamna s-a lăsat cu toată greutatea pe Henry și el s-a lovit de perete, unde ținem stingătorul de incendii. Așa e legea, știți și dumneavoastră. A făcut o vânătaie urâtă, dar e posibil s-o fi salvat pe doamna Hatfield de o lovitură puternică la cap, sau, Doamne ferește, de la ceva și mai rău. Este foarte plăpândă.

— Dar unchiul Henry nu și-a rupt nimic? Atunci când s-a lovit de extinctor?

Doamna Braddock râde iarăși:

— Cerule, nu, nici vorbă!

— Mă bucur mult. Vă rog să-i spuneți că este eroul meu.

— Îi voi spune. Și, încă o dată, sărbători fericite!

— Numele meu este Holly[122], deci nu au cum să nu fie fericite sărbătorile mele, spune ea.

Folosește gluma asta răsuflată în perioada Crăciunului încă de când avea doisprezece ani. Cu râsetele doamnei Bradock în ureche, încheie conversația, după care se uită o vreme la zidul anost al hotelului. Stă cu brațele încrucișate peste sânii mici, cu fruntea încrețită, dusă pe gânduri. Ia o hotărâre și își sună mama.

— Of, Holly, a dat Dumnezeu! Pe unde umbli? Nu crezi că-mi fac destule griji din cauza fratelui meu ca să nu mai am nevoie să mă îngrijorez și în privința ta?

Din nou îi vine să spună *Îmi pare rău* și își repetă încă o dată că nu are de ce să-și ceară scuze.

— Totul e în regulă, mamă. Sunt în Pittsburgh...

— *Pittsburgh!*

— ...dar pot să ajung acasă în două ore și ceva, dacă nu-i prea mult trafic și pot să returnez mașina de la Avis la filiala lor de acolo. Mi-ai pregătit camera?

— Camera ta este *întotdeauna* pregătită, spune înțepată Charlotte.

Evident că este, își zice Holly. Pentru că la un moment dat o să-mi vină mintea la cap și o să mă întorc definitiv acolo.

---

[122] În lb. engleză, *holly* – „ilice", arbust cu fructe roșii, considerat mai ales de anglo-saxoni drept un simbol al Crăciunului (n. tr.).

— Bine, spune ea. O să ajung cam pe la cină. Ne uităm diseară la televizor și o să mergem mâine la unchiul Henry, dacă...

— Îmi fac atâtea griji pentru el! țipă Charlotte.

Dar nu suficient de multe ca să te urci în mașină și să te duci până acolo, își zice Holly. *Pentru că te-a sunat doamna Braddock și știi ce s-a întâmplat de fapt. Povestea asta n-are nicio legătură cu fratele tău; vrei doar să pui din nou șaua pe fiică-ta. Numai că e prea târziu pentru asta și cred că, în sinea ta, o știi, dar nu te poți abține și încerci mereu. Și asta este o setare a ta din fabrică.*

— Sunt sigură că unchiul e bine, mamă.

— Așa zic și ei, dar cum să zică altceva? Stabilimentele astea fac tot ce pot ca să scape de procese.

— O să ne ducem acolo și o să vedem cu ochii noștri cum stau lucrurile, spune Holly. Bine?

— Mda.

O pauză. Și apoi:

— Presupun că o să pleci imediat după ce-l vedem, nu-i așa? O să te întorci în orașul ăla.

Subtextul: în Sodoma aia, în Gomora aia, în cloaca aia a desfrâului, în haznaua aia a păcatelor.

— Și eu o să fiu singură de Crăciun, în timp ce tu o să iei masa de sărbătoare cu prietenii tăi. Printre care și tânărul ăla negru care dă senzația că se droghează.

— Mamă!

Câteodată lui Holly îi vine să urle.

— Familia Robinson m-a invitat de câteva săptămâni. Imediat după Ziua Recunoștinței. Ți-am spus și tu ai zis că foarte bine.

De fapt, Charlotte spusese: *Mă rog, dacă tu crezi că trebuie să te duci acolo.*

— Atunci credeam că Henry o să fie încă acasă.

— Ce-ai zice dacă rămân și vineri și plec sâmbătă dimineață?

Ar face-o și pentru mama ei, dar și pentru ea însăși. Este convinsă că Ondowsky îi poate afla fără probleme adresa și poate apărea în pragul ei, cu douăzeci și patru de ore înainte de întâlnirea stabilită și cu intenția s-o ucidă.

— Am putea să sărbătorim Crăciunul mai devreme.

— Vai, ar fi minunat! se însuflețește Charlotte. O să pun un pui la cuptor. Cu garnitură de sparanghel! Îți place la nebunie sparanghelul!

Holly nu poate să sufere sparanghelul, dar ar fi complet inutil să-i mărturisească asta mamei.

— Sună bine, mamă.

4

Holly pică la înțelegere cu firma Avis (evident, contra unei taxe adiționale) și pornește la drum. Se oprește doar o dată ca să facă plinul, să-și ia un burger de pește de la MacDonald's și să dea două telefoane. Da, le spune ea lui Jerome și lui Pete, a terminat cu problema personală. O să stea cea mai mare parte a weekendului la mama ei și o să se ducă în vizită la noua locuință a unchiului Henry. Se va întoarce luni la birou.

— Barbara e moartă după filmele alea, o anunță Jerome, dar spune că, atunci când te uiți la ele, ajungi să crezi că nu există niciun negru pe lume.

— Foarte bine, să scrie despre asta în lucrare, spune Holly. Când o să revin, o să-i dau și *Shaft*[123]. Acum trebuie să mă întorc pe autostradă. E groaznic de aglomerat și nu înțeleg unde se duce toată lumea asta. Am fost la un mall și era pe jumătate pustiu.

— În vizită la rude, la fel ca tine, zice Jerome. Rudele reprezintă unica marfă pe care n-o găsești pe Amazon.

În timp ce se încadrează pe banda de pe Autostrada 76, Holly își dă seama că mama ei i-a luat precis niște cadouri, iar ea nu i-a luat nimic. Parcă și vede expresia de martir de pe chipul mamei sale atunci când o să apară cu mâna goală.

Prin urmare, se oprește la următorul complex comercial, chiar dacă asta înseamnă că n-o să reușească să ajungă la *reședința* Gibney decât după lăsarea întunericului (și deloc nu-i place să conducă pe beznă) și îi cumpără mamei sale o pereche de papuci și un halat drăguț de baie. Nu uită să ia bonul de la casă pentru eventualitatea în care Charlotte îi va spune că nu i-a luat măsura potrivită.

După ce se urcă în mașina închiriată și pornește iarăși la drum,

[123] Film din 1971, în care majoritatea personajelor sunt de culoare (n. tr.).

Holly trage aer în piept și urlă.

Parcă se simte mai bine după aceea.

5

Charlotte iese în prag și își îmbrățișează fiica, după care o trage înăuntru. Holly știe ce urmează.

— Ai slăbit.

— Am fix aceeași greutate ca data trecută când ne-am văzut, spune ea.

Iar mama ei îi aruncă Privirea, privirea aceea care zice *anorexia n-are leac*.

Cina lor este comandată de la restaurantul italienesc de pe strada lor. În timp ce mănâncă, Charlotte vorbește întruna despre cât de greu îi este fără Henry. De parcă fratele ei ar fi plecat de cinci ani, nu de cinci zile, și nu s-ar fi dus într-un cămin din apropiere, ci s-a hotărât de capul lui să-și petreacă bătrânețile făcând tot felul de tâmpenii la mare depărtare de ea – să deschidă un atelier de reparat biciclete în Australia sau să picteze apusurile de soare pe o insulă de la Tropice. Nu o întreabă nimic despre viața ei, despre munca ei și nici ce a căutat în Pittsburgh. Până la nouă, când va putea în sfârșit să recurgă la pretextul că este obosită și ar vrea să se culce, Holly începe să simtă că parcă ar fi din ce în ce mai mică, începe să simtă că redevine fetița care a locuit pe vremuri în casa aceasta, fetița în permanență tristă și singuratică și anorexică – da, așa a fost, cel puțin în prima clasă de liceu (un adevărat coșmar!), când i se spunea „Bâlbeta”.

Camera ei nu s-a schimbat deloc, are aceiași pereți zugrăviți în roz-închis care o făceau să se gândească la friptura nefăcută. Jucăriile ei de pluș sunt tot pe raftul de deasupra patului îngust și la loc de cinste stă tot iepurașul pe care ea îl botezase Dl. Rabbit Trick[124]. Urechile domnului Rabbit Trick sunt zdrențuite, pentru că obișnuia să le roadă atunci când nu putea să doarmă. Și posterul cu Sylvia Plath stă

[124] Numele unui iepure mare și alb, personajul principal din primele patru povestiri scrise de Stephen King în copilărie și despre care a vorbit în cartea *Despre scris. Autobiografia unui meșteșug* (Editura Nemira, București, 2022) (n. tr.).

tot deasupra biroului unde și-a scris Holly propriile poezii de toată jena și unde și-a imaginat câteodată cum ar fi fost să se sinucidă așa cum a făcut-o și idolul ei. În timp ce se dezbracă, își spune că ar fi făcut-o, sau măcar ar fi încercat s-o facă, dacă cuptorul lor mergea cu gaz, nu cu curent electric.

Ar fi ușor – mult prea ușor – să își imagineze că această cameră a copilăriei o aștepta, asemenea unui monstru într-o poveste horror. A mai dormit aici de câteva ori în anii normali *(relativ* normali) ai vârstei adulte și n-a mâncat-o nimeni niciodată. Nici mama ei n-a mâncat-o niciodată. *Există* un monstru, însă el nu se află nici în camera asta și nici în casa asta. Holly știe că trebuie neapărat să țină minte acest lucru și să țină minte cine este ea acum. Pentru că nu mai este fetița care a ros urechile domnului Rabbit Trick. Nu mai este adolescenta care își vomita micul dejun înainte să plece la școală. Este femeia care, alături de Bill și Jerome, i-a salvat pe toți copiii ăia din Complexul de Cultură și Artă din Midwest. Este femeia care i-a supraviețuit lui Brady Hartsfield. Este cea care a înfruntat un alt monstru într-o grotă din Texas. A dispărut definitiv fetița care se ascundea în această cameră și nu mai voia să iasă.

Se așază în genunchi, își spune rugăciunea și se culcă.

18 DECEMBRIE 2020

1

Charlotte, Holly și unchiul Henry stau pe fotolii într-un colț al sălii comune din căminul de bătrâni, sală care a fost deja decorată de Crăciun. Pretutindeni vezi doar beteală și ghirlande colorate și crengi de brad, a căror aromă dulceagă acoperă cât de cât mirosul invariabil de urină și clor. Este acolo și un brad mare, ornat cu luminițe și acadele. Din difuzoare se revarsă peste ei cântece de Crăciun, melodii vechi, de care Holly e sătulă până peste cap și fără de care ar putea să trăiască fericită tot restul vieții.

Ce-i drept, locatarii nu prea par cuprinși de spiritul sărbătorii; cei mai mulți se uită la un filmuleț de reclamă pentru ceva ce se cheamă Ab Lounge[125], în care se încordează o bunăciune într-un costum mulat, de culoare portocalie. Alții stau cu spatele la televizor – unii tac, unii discută între ei, unii vorbesc singuri. O bătrânică foarte slabă, într-un capot verde, stă aplecată peste un joc de puzzle.

— Aia-i doamna Hatfield, le-o arată unchiul Henry. Nu mai știu care-i numele de botez.

— Doamna Braddock zice că, dacă nu erai tu s-o ții, ar fi căzut rău de tot, spune Holly.

— Ba nu, aia a fost Julia, o contrazice unchiul Henry. La lacul ăla unde ne scăldam *deee-mult*.

Și râde așa cum fac bătrânii când își amintesc de vremurile trecute. Charlotte își dă ochii peste cap.

— Eu aveam șaișpe ani și mi se pare că Julia avea...

Dar nu mai continuă.

— Arată-mi mâna! îi cere Charlotte.

Unchiul Henry se uită la ea.

— Mâna mea? Da' de ce?

— Tu arată-mi-o și nu mai pune întrebări.

Îl apucă de mână și îi ridică mâneca. Are o vânătaie destul de mare, dar deloc ieșită din comun. Lui Holly i se pare că seamănă cu un

[125] Scaun de exerciții pentru întărirea mușchilor abdominali (n. tr.).

tatuaj foarte vechi.

— Așa au ăștia grijă de oameni? Ar trebui să-i dăm în judecată, nu să-i plătim! exclamă Charlotte.

— Pe cine să dăm în judecată? întreabă unchiul Henry.

Și pufnește în râs.

— Iete-te, am văzut o caricatură cu un proces. Am murit de râs!

Charlotte se ridică în picioare.

— Mă duc să-mi iau o cafea. Poate și o tartă din aia mică. Holly?

Holly clatină din cap.

— Iar nu vrei să mănânci, o acuză Charlotte, se răsucește pe călcâie și pleacă.

Holly nu mai apucă să-i răspundă.

Henry se uită după ea.

— Nu se potolește deloc, nu?

Acum este rândul lui Holly să pufnească în râs. Nu se poate abține.

— Nu. Nu se potolește.

— Nu, niciodată. Tu nu ești Janey.

— Nu.

Și așteaptă.

— Tu ești...

Acum parcă-i aude scrâșnetul rotițelor ruginite.

— Holly.

— Da.

Și îl mângâie pe mână.

— Aș vrea să mă duc înapoi în cameră, dar nu mai țin minte unde e.

— Te conduc eu, zice Holly. Știu drumul.

Merg împreună pe coridor. Merg încet.

— Cine era Julia? îl întreabă Holly.

— Superbă ca un răsărit de soare, spune unchiul Henry.

Holly trage concluzia că nici nu-i trebuie alt răspuns. Oricum ea n-a reușit niciodată să pună laolaltă cuvinte atât de frumoase pe vremea când încerca să scrie poezii.

Odată ajunși în cameră, încearcă să-l ducă la fotoliul de lângă fereastră, însă unchiul Henry își trage mâna din mâna ei, se duce la pat și se așază pe el cu mâinile strânse între genunchi. Parcă ar fi un

copilaș bătrân.

— Acum cred că o să mă întind puțin, drăguța mea. Sunt obosit. Mă obosește Charlotte.

— Și pe mine mă obosește câteodată, spune Holly.

Pe vremuri n-ar fi recunoscut niciodată asta în fața unchiului Henry, care se alia mult prea des cu mama ei. Numai că acesta de acum este alt om. Un om mai blajin, din multe puncte de vedere. Plus că, peste nici cinci minute, el va uita ce i-a spus. Peste zece, va uita și că ea a fost aici.

Se apleacă să-l sărute pe obraz, dar se oprește când îl aude zicându-i:

— Ce s-a întâmplat? De ce ți-e teamă?

— Nu mi-e...

— Ba da. Îți e.

— Bine, spune ea. Îmi e. Îmi este teamă.

Cât de ușurată se simte că poate mărturisi. Că o poate spune în cuvinte.

— Mama ta... sora mea... îmi stă pe limbă...

— Charlotte.

— Așa. Charlotte este lașă. A fost mereu, chiar și pe vremea când eram copii. Nu voia în ruptul capului să intre în apă în... nu mai țin minte cum se chema... Și *tu* ai fost lașă, dar ți-a trecut.

Se uită uimită la el. Mută de uimire.

— Ți-a trecut, repetă el, după care își dă jos papucii și își ridică picioarele pe pat. Acum o să trag un pui de somn, Janey. E bunicel locul ăsta, dar îmi pare rău că n-am lucrul ăla... ăla pe care poți să-l răsucești...

Închide ochii.

Holly se duce cu capul în piept până la ușă. Are obrajii plini de lacrimi. Își scoate un șervețel din buzunar și și-i șterge. Nu vrea s-o vadă Charlotte că a plâns.

— Mie îmi pare rău că nu mai ții minte cum ai salvat-o pe bătrâna aia, murmură ea. Infirmiera zice că te-ai mișcat „fulgerător”.

Însă unchiul Henry nu o mai aude. Unchiul Henry a adormit.

2

Din raportul lui Holly Gibney pentru detectivul Ralph Anderson:

Mă așteptam să termin ce am să-ți spun aseară, în motelul din Pennsylvania, dar a intervenit o chestiune de familie și am fost nevoită să mă duc până la mama. Îmi este greu să mă aflu aici. Am prea multe amintiri, majoritatea nu prea frumoase. Dar am să rămân peste noapte. E mai bine așa. Mama a ieșit să cumpere câte ceva pentru o cină anticipată (că altfel nu știu să-i zic) de Crăciun, cină care probabil că nu va avea niciun gust. Niciodată nu s-a priceput la gătit.

Sper să-mi termin mâine-seară treburile cu Chet Ondowsky – numele folosit de creatura aceea. Normal că mi-este frică, n-are niciun rost să te mint. A promis că n-o să mai facă niciodată ce a făcut la gimnaziul Macready și a promis pe loc, fără măcar să stea o clipă pe gânduri. Așa că nu-l cred. Nici Bill nu l-ar crede și sunt convinsă că nici tu. A dat de gustul sângelui. Poate că a început să-i placă și imaginea de erou care salvează oameni, chiar dacă știe că nu-i deloc bine să atragă atenția asupra lui.

L-am sunat pe Dan Bell și i-am spus că vreau să-l distrug pe Ondowsky. M-am gândit că, fost polițist fiind, mă va înțelege și va fi de acord. Așa a făcut, dar mi-a cerut să fiu foarte prudentă. Normal că o să încerc să fiu, dar aș minți dacă aș spune că n-am o presimțire nasoală în legătură cu asta. Foarte nasoală. Am sunat-o și pe prietena mea, Barbara Robinson, și am anunțat-o că rămân la mama sâmbătă seara. E neapărată nevoie ca nici ea și nici Jerome, fratele ei, să nu știe că voi fi mâine în oraș. Indiferent ce va fi să se întâmple cu mine, vreau să fiu convinsă că ei nu sunt în niciun fel de pericol.

Pe Ondowsky îl interesează ce aș putea să fac cu informațiile pe care le am, dar este și foarte plin de el. Mă va omorî dacă i se va ivi ocazia. Știu asta. Dar ce *nu știe el* este că m-am mai aflat în asemenea situații și înainte și în niciun caz nu-l voi subestima.

Bill Hodges, prietenul și partenerul meu din trecut, m-a inclus și pe mine în testament. Am primit suma de pe asigurarea în caz de deces, dar mult mai mult înseamnă pentru mine suvenirele pe care mi le-a lăsat. Unul dintre ele este arma lui de serviciu, un revolver .38 Smith & Wesson, din cele folosite doar de armată și poliție. Bill mi-a

spus că majoritatea polițiștilor din orașe folosesc acum Glock .22, care are încărcător cu cincisprezece cartușe, nu doar cu șase, dar că el era de modă veche și se mândrea cu asta.

Mie nu-mi plac armele – de fapt, pot spune că le detest –, dar mâine voi folosi pistolul lui Bill fără să șovăi. Nu voi vorbi deloc cu el. Am avut o discuție cu Ondowsky și mi-a ajuns. O să-l împușc în piept, însă nu doar din cauză că, dacă tragi chiar în centru, ai cele mai multe șanse de reușită – așa am învățat eu la cursul de tir pe care l-am urmat acum doi ani.

Motivul real este...

(Pauză)

Mai ţii minte ce s-a întâmplat în grotă, când am lovit în cap creatura aia? Normal că ţii minte. Retrăim amândoi scena în coșmarurile noastre și nu o vom uita niciodată. Eu cred că forța – forța *fizică* – prin care asemenea creaturi prind viață este un soi de creier nepământean care a înlocuit creierul de om care probabil că existase până când să fie uzurpat de acesta. Habar n-am de unde provine, care ar putea fi originea lui, și nici nu-mi pasă. Sigur, este posibil să trag cu pistolul lui Bill în pieptul creaturii și să n-o ucid. De fapt, chiar mizez pe asta, Ralph. Deoarece eu cred că există o altă metodă prin care putem scăpa definitiv de ea. Pricepi? Mi-a demonstrat că are o hibă.

A venit mama. Voi încerca să termin mai încolo sau mâine ce am să-ţi spun.

3

Charlotte nu vrea s-o lase pe Holly să o ajute la gătit; de fiecare dată când fiica ei intră în bucătărie, o gonește de acolo. Ziua parcă nu se mai termină, dar, în cele din urmă, se face și ora cinei. Charlotte s-a îmbrăcat cu rochia verde pe care o poartă la fiecare Crăciun (și este extrem de mândră că încă o cuprinde). Și-a prins și la locul obișnuit (deasupra sânului stâng) broșa de sărbătoare – în formă de crenguță mică de ilice cu bobițe roșii.

— Cină tradiţională de Crăciun, exact ca pe vremuri! exclamă ea, luând-o de cot pe Holly și conducând-o în sufragerie.

Parcă aș fi un deținut dus în camera de interogatoriu, își zice Holly.

— Ți-am făcut toate felurile de mâncare care-ți plac!

Se așază față în față. Charlotte a aprins lumânările parfumate, care emană un iz puternic de lămâiță. Lui Holly îi vine să strănute de la mirosul ăsta. Ridică paharele mici cât niște degetare, cu câte un strop de vin Mogen David (care merită cel mai veritabil „câââh" dintre toate) și își urează reciproc Crăciun fericit. Apoi apare o salată, deja asezonată cu maioneza mucilaginoasă cu smântână pe care Holly nu poate să o sufere (iar Charlotte crede că se înnebunește după ea) alături de curcanul uscat ca iasca și pe care trebuie neapărat să-l mănânci cu foarte mult sos ca să nu-ți rămână în gât. Piureul de cartofi e plin de cocoloașe. Sparanghelul prea ars este moale și scârbos. Numai tortul din morcovi (cumpărat de la magazin) are gust bun.

Holly mănâncă tot din farfurie și își felicită mama, care radiază de fericire.

După ce vasele sunt spălate (Holly le șterge, ca întotdeauna, pentru că mama ei pretinde că niciodată nu reușește să ia toată „mizeria" de pe cratițe), se mută amândouă în living, iar Charlotte caută DVD-ul cu *O viață minunată*[126]. Oare de câte ori s-au uitat la filmul ăsta de Crăciun? Cel puțin de douăsprezece, dacă nu cumva de mai multe. Unchiul Henry știa pe de rost toate replicile. Poate încă le știe, își spune Holly. A căutat pe Google informații despre Alzheimer și a aflat că nu se cunosc cu precizie zonele creierului care rămân aprinse atunci când se oprește treptat curentul electric.

Înainte să înceapă filmul, Charlotte îi dă lui Holly o căciuliță de Moș Crăciun... mai bine zis, i-o oferă într-o manieră extrem de ceremonioasă.

— O porți mereu când ne uităm la filmul ăsta, zice ea. Încă de când erai mică. Este *tradiția* noastră.

De când se știe, Holly e o devoratoare de filme și este capabilă să găsească lucruri care îi plac chiar și în producțiile denigrate de critici (de pildă, ea este de părere că filmul *Cobra* cu Stallone este ponegrit pe nedrept), însă întotdeauna *O viață minunată* i-a provocat o stare

[126] *It's a Wonderful Life,* film despre Crăciun, realizat în 1946, în regia lui Frank Capra (n. tr.).

de neliniște. Sigur, poate empatiza cu personajul George Bailey la început; dar, spre sfârșit, i se pare un individ cu o tulburare bipolară extrem de gravă, care tocmai ce a ajuns în punctul maxim. Ba chiar s-a și întrebat dacă nu cumva este posibil ca George Bailey să se dea jos din pat și să-și masacreze întreaga familie după genericul de final.

Se uită la film – Charlotte, în rochia de Crăciun, iar Holly cu căciuliță de Moș Crăciun.

Intru într-un alt univers acum, își spune Holly. *Simt cum intru în el. Este un loc sumbru, plin de umbre. Locul unde știi că moartea este foarte aproape.*

Pe ecran, Janie Bailey spune:

— Te rog, ajută-mă, Doamne, s-a întâmplat ceva cu tăticul meu.

În noaptea aceea, Holly îl visează pe Chet Ondowsky ieșind din ascensorul Blocului Frederick. Are sacoul rupt la mânecă și la buzunar. Are mâinile mânjite cu moloz și sânge. Îi sclipesc ochii și, când i se întind buzele într-un zâmbet sinistru, din gură îi țâșnește un șuvoi de gângănii roșii care i se revarsă pe bărbie.

19 DECEMBRIE 2020

1

Este sâmbătă. Holly stă pe autostrada cu patru benzi într-un trafic infernal. Cârdul de mașini din față nu s-a mai mișcat de minute bune. Mai are optzeci de kilometri până în oraș și își spune că, dacă nu se reia circulația, atunci ar putea să ajungă mai târziu la propria-i înmormântare, nu mai devreme.

Asemenea multor oameni care se luptă cu lipsa de încredere în sine, Holly este o maniacă a planificării. Prin urmare, ajunge întotdeauna mai devreme acolo unde are treabă. Se aștepta să fie în biroul agenției de detectivi „Ce-am găsit al meu să fie" cel mai târziu la ora 13:00. Însă acum până și ora 15:00 pare o estimare optimistă. Mașinile din jurul ei (plus camionul ăla mare și vechi de gunoi din față, al cărui spate murdar se înalță deasupra ei ca o stâncă din metal) îi accentuează starea de claustrofobie, o fac să se simtă de parcă ar fi îngropată de vie *(asta-i propria mea înmormântare).* Ar fuma țigară de la țigară dacă ar avea așa ceva la ea. Așa că recurge la dropsurile de tuse, pe care ea le numește „instrumente antifumat", însă nu are în buzunar decât vreo șase și se vor termina foarte repede. Nu-i va mai rămâne decât să-și roadă unghiile, dar, din păcate, și le-a tăiat prea scurt.

Întârzii la o întâlnire foarte importantă.

Și nu din cauza festivității cu schimbul de cadouri, petrecută imediat după micul dejun tradițional (gofre cu bacon) pregătit de mama ei. Mai este o săptămână până la Crăciun, dar, de nevoie, Holly a acceptat să intre în jocul mamei. Charlotte i-a dăruit lui Holly o bluză din mătase cu volănașe, pe care n-o s-o poarte niciodată (chiar dacă va supraviețui acestei zile), o pereche de pantofi cu toc mediu (identic și la fel ca mai înainte, apropo de purtat vreodată) și două cărți: *Puterea prezentului* și *Neliniștile tale nu au motiv. Descoperirea calmului într-o lume haotică.* Holly nu și-a împachetat cadourile, dar a cumpărat o pungă festivă în care le-a pus. Charlotte a exclamat bucuroasă la vederea papucilor căptușiți cu blăniță și a clătinat cu

indulgență din cap atunci când a văzut halatul de baie (preț: 79,50 $).

— E mai mare cu cel puțin două măsuri. Presupun că nu ai păstrat chitanța, scumpa mea.

Holly, care știa foarte bine că a păstrat-o, a răspuns:

— Cred că o am pe undeva în buzunarul de la geacă.

Până aici, toate bune. Dar apoi, din senin, Charlotte i-a propus să se ducă în vizită la Henry și să-i ureze toate alea-alea, fiindcă Holly nu va fi aici în ziua sărbătorii. Holly s-a uitat la ceas. Era 8:45. Sperase să fie deja pe drum până la nouă, însă asta ar fi fost o mare exagerare chiar și din partea unei persoane atât de obsedate de punctualitate cum este ea – adică de ce să ajungă cu cinci ore mai devreme? Ca să nu mai vorbim de faptul că, dacă n-ar fi mers bine întâlnirea cu Ondowsky, aceasta ar fi ultima ei ocazie să-și vadă unchiul. Plus că voia să înțeleagă motivul pentru care a întrebat-o atunci: *De ce ți-e teamă?*

De unde știa? Niciodată înainte nu păruse din cale-afară de receptiv față de sentimentele celor din jur. Ba chiar dimpotrivă.

Așa că Holly a fost de acord cu propunerea și au plecat spre căminul de bătrâni, iar Charlotte a insistat să conducă ea mașina și s-a tamponat cu o altă mașină la o intersecție. Nu s-au umflat airbagurile, nu a fost nimeni rănit, nu a fost chemată poliția, dar evident că a atras după sine o lungă serie de justificări din partea lui Charlotte. A pretextat apariția neașteptată a unei porțiuni de gheață pe asfalt, nerecunoscând că ea doar încetinise și nu oprise mașina la semaforul din intersecție. De fapt, așa făcea mereu; încă de demult, de când își luase carnetul de conducere, Charlotte Gibney considera că ea – și numai ea – are prioritate în trafic.

Bărbatul din celălalt automobil a fost cumsecade, a dat din cap și a fost de acord cu tot ce turuia Charlotte, dar tot a fost nevoie să facă schimb de informații despre asigurările auto. Prin urmare, când au pornit din nou la drum (Holly era destul de sigură că tipul pe care-l bușiseră i-a făcut cu ochiul înainte să se urce la volan), era deja ora 10:00, iar vizita oricum a fost un eșec total. Henry nu le mai cunoștea. Spunea că trebuie să se îmbrace și să plece la serviciu, așa că să-l lase în pace. Când Holly l-a sărutat înainte de plecare, a privit-o cu neîncredere și a întrebat-o dacă chestia cu pupatul e o regulă a

Martorilor lui Iehova.

— Tu conduci acum, a anunțat-o Charlotte când au ieșit din cămin. Sunt mult prea necăjită.

Holly s-a bucurat nespus.

Își lăsase geanta de voiaj în holișorul de la intrare. Și-a pus-o pe umăr și s-a întors către mama ei pentru gestul obișnuit de despărțire – doi pupici seci, din vârful buzelor, pe obraji. Însă Charlotte și-a luat în brațe fiica pe care o ponegrise și o criticase toată viața (uneori chiar dându-și seama ce face) și a izbucnit în hohote de plâns.

— Nu pleca! Mai stai o zi! Te rog! Dacă nu poți să rămâi până la Crăciun, măcar mai stai weekendul ăsta. Nu suport să fiu singură acum. Nu încă. Poate după Crăciun, dar nu acum.

Mama o strângea tare, ca un om în pragul înecului, iar Holly s-a văzut nevoită să-și suprime cumva reflexul stârnit de panică, reflex care o îndemna nu doar s-o împingă pe Charlotte de lângă ea, ci s-o facă într-o manieră destul de brutală. Așa că a îndurat îmbrățișarea cât de mult a fost în stare, apoi s-a desprins din brațele mamei sale.

— Trebuie să plec, mamă. Am programată o întrevedere.

— Adică un rendez-vous, vrei să zici? a zâmbit Charlotte.

Însă nu era un zâmbet plăcut. Deloc. Dezvelea prea mulți dinți încleștați. Holly crezuse că mama ei nu o mai putea șoca, numai că uite că se înșelase.

— Serios? *Tu?*

Nu uita că este posibil să fie ultima oară când o vezi, și-a spus Holly. Și, dacă așa va fi, nu trebuie să vă despărțiți certate. *Dacă scapi cu viață după ce-o fi să se întâmple astăzi, atunci poți să fii supărată pe ea cât vrei tu.*

— Nu, altceva, a zis ea. Dar, haide să bem un ceai. Mai am puțin timp.

Așa că au băut ceai și au mâncat fursecurile cu smochine pe care Holly nu le suferise niciodată (nu-și dădea seama de ce, dar i se părea că au un gust *prea intens, prea dulce)* și era deja aproape ora 11:00 când a reușit în cele din urmă să scape din casa mamei sale, unde încă persista mirosul de lămâiță al lumânărilor. Au ieșit pe terasă și a sărutat-o pe Charlotte pe obraz.

— Te iubesc, mamă.

— Și eu te iubesc.

Holly a ajuns doar până la mașina închiriată și era cu mâna pe clanța portierei, când a auzit-o pe Charlotte strigând după ea. S-a întors, aproape așteptându-se să-și vadă mama coborând în goană treptele, cu mâinile întinse către ea, cu degetele încovrigate ca niște gheare și zbierând: *Rămâi! Trebuie să rămâi! Îți ordon să rămâi!*

Dar Charlotte tot pe terasă era și își ținea brațele încolăcite în jurul trupului. Și tremura de frig. Și părea tare bătrână și nefericită.

— Am greșit în legătură cu halatul ăla de baie, a spus ea. *Este* măsura mea. Probabil că nu m-am uitat bine la etichetă.

Holly a zâmbit.

— Bine, mamă. Mă bucur.

A ieșit cu spatele de pe alee, s-a asigurat și a pornit spre autostradă. Era doar 11:10. Avea timp berechet.

Așa credea atunci.

2

Neputința ei de a-și da seama de cauza ambuteiajului nu face decât să-i sporească neliniștea. Posturile locale de radio (atât cele AM, cât și FM) nu o lămuresc deloc – nici măcar acela care se ocupă cu informațiile traficului de pe autostradă. Complet inutilă este și aplicația Waze de pe telefon, care a ajutat-o de atât de multe ori până acum. Pe ecran se vede un omuleț zâmbitor, care sapă o groapă. Și deasupra lui este scris mesajul: MOMENTAN SUNTEM ÎN CURS DE RECONFIGURARE, DAR REVENIM CURÂND!

Rahat!

Dacă mai face cincisprezece kilometri, o să poată să iasă de pe autostradă și să o ia pe Autostrada 73, numai că acum 73 ar putea la fel de bine să se afle pe planeta Jupiter, că tot atâtea șanse ar avea să ajungă la ea. Bagă mâna în buzunar, scotocește puțin, descoperă ultimul drops de tuse și îl scoate din hârtiuță în timp ce stă cu ochii ațintiți la fundul camionului de gunoi, pe care este un autocolant: SUNT ȘOFER BUN SAU CE?

Toți oamenii ăștia de-aici ar trebui să fie în malluri, își zice Holly. Ar trebui să se ducă la cumpărături acolo sau prin prăvălioarele din

centru, ca să ajute economia locală și nu să-și dea banii la Amazon și UPS și FedEx. Da, măi, voi toți ar trebui să ieșiți de pe autostrada asta afurisită și să-i lăsați pe oamenii care chiar au treburi urgente și importante să...

Mașinile din față încep să se miște. Holly scoate un țipăt mic de victorie. Mai bine zis, vrea să-l scoată, pentru că vede imediat cum camionul de gunoi se oprește din nou. La volanul mașinii din stânga ei este un bărbat care vorbește la telefon. În dreapta e o femeie care se dă cu ruj. Ceasul mașinii închiriate o anunță că nu se mai poate aștepta să ajungă la Blocul Frederick mai devreme de ora patru. Cel mai devreme.

Dar tot aș mai avea două ore, își spune Holly. Te rog, Doamne, ajută-mă să ajung la timp ca să pot să mă pregătesc pentru întâlnirea cu el. Cu *creatura.* Cu monstrul.

3

Barbara Robinson lasă din mână broșura cu facultăți pe care a răsfoit-o până acum, își deschide telefonul și intră pe aplicația WebWatcher pe care i-a instalat-o Justin Freilander.

— Știi că nu-i treabă tocmai cușeră să urmărești oamenii fără permisiunea lor, da? o întrebase Justin. Nici nu sunt sigur că aplicația asta e legală.

— Vreau să știu că prietena mea e bine, răspunsese Barbara, aruncându-i un zâmbet radios care topise orice reticență ar fi avut băiatul.

Dumnezeu știe bine că și Barbara are propriile-i reticențe; se simte vinovată chiar și atunci când se uită la punctul verde de pe hartă, mai ales acum, când Jerome a renunțat la aplicația lui. Însă ce nu știe Jerome (și ce Barbara n-o să-i spună niciodată) este că, după Portland, Holly s-a dus la Pittsburgh. Informația asta împreună cu cele aflate din căutările de pe computerul de acasă al lui Holly o duc la concluzia că Holly tot nu a renunțat la povestea cu explozia de la gimnaziul Macready, iar interesul ei pare să se focalizeze fie asupra lui Charles „Chet" Ondowsky – corespondentul de la postul WPEN, sosit primul la locul tragediei –, fie asupra lui Fred Finkel,

cameramanul lui. Barbara este aproape sigură că Ondowsky o interesează pe Holly, pentru că a descoperit mult mai multe căutări pe internet cu numele lui. I-a văzut chiar și numele notat pe carneţelul de lângă computer... cu două semne de întrebare după el.

Barbara nu vrea în ruptul capului să creadă că prietena ei a luat-o razna cu capul, sau că poate chiar suferă de vreo cădere nervoasă, și nici nu vrea să-și închipuie că Holly a dat cumva de urma individului care a dus bomba la școală... dar știe bine că nu-i deloc imposibil. Pentru că Holly este labilă, nesigură pe sine. Pentru că Holly petrece *mult* prea mult timp punându-și la îndoială gândurile și reacţiile. Dar Holly este și foarte inteligentă. Să fie oare cu putinţă ca Ondowsky și cu Finkel (pereche care, în mod inevitabil, ei îi amintește de Simon și Garfunkel, acel duo de cantautori de pe vremuri) au dat cumva, fără să-și dea seama, peste un indiciu care să-i ducă la tipul cu bomba?

Ideea asta o duce cu gândul la un film pe care l-a văzut împreună cu Holly. *Blow-Up*[127] se chema. În el, un fotograf care făcea poze unor amorezi într-un parc, fotografiază din greșeală și un bărbat cu un pistol în mână, care se ascundea în tufe. Dacă același lucru s-a întâmplat și la gimnaziul Macready? Dacă teroristul s-a întors la fața locului ca să se bucure de opera lui și tipii de la TV l-au filmat în timp ce se holba la dezastru (sau poate chiar se prefăcea că ar da o mână de ajutor)? Dacă Holly și-a dat cumva seama că așa a fost? Sigur, Barbara știa că ipoteza asta e mult prea trasă de păr, dar nu se spune că și viața imită arta uneori? Poate Holly s-a dus la Pittsburgh ca să stea de vorbă cu Ondowsky și cu Finkel. Deci, n-ar trebui să aibă nicio problemă, presupune Barbara. Dar dacă teroristul încă se află prin zonă și Holly s-a dus după el?

Dar dacă *teroristul* s-a dus după *ea?*

Probabil că toate supozițiile astea nu sunt decât niște aiureli, totuși Barbara se simte nespus de ușurată când aplicația WebWatcher îi arată că Holly pleacă din Pittsburgh și se duce la mama ei. Mai că i-a venit să dezactiveze aplicația în momentul acela și cu siguranţă că gestul ar fi făcut-o să se simtă cu conștiința cât de cât împăcată. Numai că ieri a sunat-o Holly, aparent doar ca să o informeze că va

[127] Film celebru în regia lui Michelangelo Antonioni, după un scenariu de Tonino Guerra, lansat în 1966 (n. tr.).

rămâne la mama ei sâmbătă seara. Însă, înainte să închidă, Holly i-a spus:

— Te iubesc.

Normal că o iubește; și Barbara o iubește pe ea. Dar asta era de la sine înțeles, nu era nevoie să-ți declari sentimentele cu glas tare. Poate doar cu excepția cine știe cărei ocazii speciale. De exemplu, la împăcarea după o ceartă. Sau la plecarea într-o călătorie lungă. Sau la război. Barbara este convinsă că astea erau ultimele cuvinte pe care le spuneau oamenii părinților sau partenerilor înainte de a se duce la luptă.

Și nu i-a plăcut *tonul* pe care Holly i-a spus că o iubește. I s-a părut trist. Iar acum punctul verde o informează că Holly nu rămâne peste noapte la mama ei așa cum i-a spus. Se pare că se întoarce în oraș. Să fie vorba despre o schimbare de planuri? Poate s-a certat cu mama ei?

Sau pur și simplu a mințit-o?

Barbara se uită la birou și vede pe el DVD-urile pe care le-a împrumutat pentru lucrare: *Șoimul maltez, Somnul de veci* și *Harper*. I se pare că îi oferă pretextul perfect ca să stea de vorbă cu Holly atunci când se va întoarce. Se va preface surprinsă când va da peste ea acasă, apoi va încerca să afle ce treabă atât de importantă a avut în Portland și în Pittsburgh. Posibil să-i mărturisească și despre aplicația de urmărire, dar depinde de cum va desfășura discuția.

Verifică din nou locul unde se află acum Holly. Tot pe autostradă. Barbara presupune că este un ambuteiaj acolo, probabil din cauza unor lucrări sau a unui accident. Se uită la ceas. Se uită iar la punctul verde. Își spune că Holly ar avea mare noroc dacă ar reuși să ajungă înainte de ora cinci.

Iar eu o să mă duc la ea acasă pe la cinci și jumătate, își mai zice ea. *Sper că n-a pățit nimic... dar nu sunt foarte sigură.*

4

Cârdul de mașini se mai târăște câțiva metri... apoi se oprește.

Și se târăște... și se oprește.

Se oprește.

O să mă țicnesc de tot, își spune Holly. *O să-mi facă mintea „trosc”*

în timp ce stau aici și mă uit la fundul camionului de gunoi. Probabil că o să și aud. O să fie un zgomot din ăla ca de creangă uscată care se frânge.

Cerul zilei de decembrie a început să se întunece; doar patruzeci și opt de ore mai sunt până la cea mai scurtă zi a anului. Ceasul de pe bordul mașinii o anunță că, de fapt, cel mai devreme va ajunge la Blocul Frederick abia la ora cinci și asta doar dacă se va pune curând în mișcare convoiul de mașini... și dacă nu i se termină benzina. Mai are doar un sfert de rezervor plin.

Este posibil să nu-l prind, își spune ea. *Ar putea să vină și să mă sune ca să-i trimit codul de la ușă și să nu primească niciun răspuns. Și atunci o să creadă că mi s-a făcut frică și nu mai vreau să închei nicio afacere cu el.*

N-o face să se simtă deloc ușurată gândul că o coincidență, sau vreo forță malefică (pasărea zbârlită și cenușie a lui Jerome) a decis că nu trebuie să mai aibă loc a doua ei întâlnire cu Ondowsky. Pentru că ea acum nu doar că face parte din topul lui personal de ținte, ci este chiar pe primul loc. Confruntarea pe teren propriu, cu un plan bine pus la punct, urma să fie în avantajul ei. Dacă pierde această ocazie, el va încerca să o atace atunci când se va aștepta mai puțin. Și s-ar putea să-i reușească.

Se gândește să-l sune pe Pete și să-l anunțe că o să vină un om rău la ușa de serviciu a blocului și că trebuie să fie extrem de prudent. Însă știe că Ondowsky o să-l ducă cu vorba. Foarte ușor. Cu vorbele își câștigă existența. Și, chiar dacă nu ar face-o, Pete nu mai e deloc tânăr și e cu cel puțin zece kilograme mai gras decât la data pensionării din poliție. Pete se mișcă încet. Creatura care se pretinde a fi reporter TV este rapidă. Foarte rapidă. Nu vrea să-i rișt viața lui Pete. Ea este cea care a eliberat duhul din sticlă[128].

Camionul de gunoi stinge stopurile. Înaintează vreo cincisprezece metri și se oprește din nou. Însă acum stau mai puțin pe loc, iar apoi avansează mai mult. Să se fi deblocat autostrada? Nici nu-i vine să creadă, dar o însuflețește speranța.

Speranță justificată, de altfel. Peste nici cinci minute, merge cu șaizeci și cinci de kilometri la oră. După șapte minute, merge cu

[128] Poveste de Frații Grimm (n. tr.).

nouăzeci. După unsprezece, Holly apasă pedala de accelerație și începe să depășească mașinile din față. Când trece ca fulgerul pe lângă cele trei mașini ciocnite care au provocat ambuteiajul și care acum au fost mutate pe banda separatoare, abia dacă le aruncă o privire.

Dacă va reuși să mențină viteza de o sută zece kilometri la oră până la ieșirea de pe autostradă spre centrul orașului și dacă va prinde pe verde mai multe semafoare, probabil că va reuși să ajungă la birou până la cinci și douăzeci.

5

În realitate, Holly ajunge lângă Blocul Frederick la 17:05. Mallul Monroeville era sinistru de pustiu, dar centrul orașului este foarte-foarte-foarte aglomerat. Ceea ce-i și bine, și rău. Nu prea are nicio șansă să-l observe pe Ondowsky în îmbulzeala de oameni înfofoliți în haine de iarnă care-și fac cumpărăturile pe Buell Street, dar nici el nu are șanse să pună mâna pe ea (dacă asta vrea să facă, iar ea îl crede în stare). Este o situație care nu-i avantajează pe niciunul, ar zice Bill.

Drept compensație pentru ghinionul de pe autostradă, Holly vede o mașină care iese dintr-un spațiu de parcare de vizavi de Blocul Frederick. O așteaptă să se îndepărteze, apoi dă cu spatele în locul eliberat, încercând să nu-l bage în seamă pe tembelul din urma ei, care parcă s-a proptit cu ambele mâini în claxon. În împrejurări mai puțin stresante, răgetul ăla neîntrerupt ar fi făcut-o să lase liber locul de parcare, numai că acum nu mai este niciunul neocupat pe toată strada. Adică ar însemna să intre în garaj și să-și lase mașina la unul dintre nivelurile superioare, iar Holly a văzut mult prea multe filme în care femeile pățesc lucruri rele în garaje. Mai cu seamă după lăsarea serii, și deja este întuneric.

Mașina din spate trece pe lângă ea imediat ce Holly îi face cât de cât loc, dar tembelul de la volan – de fapt, o tembelă – încetinește suficient cât să-i ureze lui Holly toate cele bune de Crăciun cu degetul mijlociu ridicat.

Holly se dă jos din mașină tocmai când se face o pauză în trafic. Ar putea să traverseze prin loc nepermis, dar preferă să se alăture unui

grup mare de oameni cu sacoșele încărcate, care așteaptă lumina verde la semaforul din colț. Mai bine să nu fie singură. Are în mână cheia de la ușa din față a clădirii. Nu are nicio intenție să intre pe ușa de serviciu. Ar fi țintă sigură pe aleea pustie.

Tocmai vrea să descuie ușa când trece pe lângă ea un bărbat cu fularul pus peste nas și gură și cu o căciulă rusească îndesată până la sprâncene. Aproape o atinge. Ondowsky? Nu. Adică, *probabil* că nu. De unde să-și dea seama?

Holul mic este pustiu. Lumina este slabă. Umbre pretutindeni. Se grăbește spre ascensor. Aceasta este una dintre clădirile vechi din centrul orașului și nu are decât șapte etaje și doar un singur lift. Sigur, unul cu cabină spațioasă și, chipurile, ultramodern, dar tot unul singur. Locatarii sunt nemulțumiți din acest motiv și cei mai grăbiți o iau adesea pe scări, mai ales cei care au birourile la etajele inferioare. Holly știe că mai există și un lift de marfă, dar acesta este încuiat pe perioada weekendului. Apasă butonul și îi trece brusc prin minte că ascensorul s-a defectat din nou (a câta oară?) și că se va alege praful de tot planul ei. Însă ușile se deschid imediat și o întâmpină o voce de robot:

— Bună! Bine ai venit în Blocul Frederick!

Din cauza holului gol, lui Holly i se pare acum că vocea asta seamănă cu una dintre vocile alea sinistre care se aud noaptea, prin cimitire, în filmele de groază.

Ușile se închid și ea apasă butonul pentru etajul patru. În ascensor este și un ecran de televizor pe care în timpul săptămânii se difuzează reclame, însă acum este stins. Nici muzică de Crăciun nu se aude de la difuzoare, slavă Domnului.

— Urcăm, o anunță robotul.

Mă așteaptă, își spune Holly. A intrat cumva și mă așteaptă în fața liftului și ușile se vor deschide și eu nu voi avea pe unde să fug.

Dar ușile se deschid într-un hol pustiu. Holly trece pe lângă cutia poștală (pe cât de modern e ascensorul vorbitor, pe atât de demodată este cutia asta), pe lângă toaletele pentru femei și bărbați și se oprește în fața ușii pe care scrie SCARĂ. Toți locatarii din bloc sunt nemulțumiți de felul în care-și face treaba Al Jordan, și pe bună dreptate; administratorul este și incompetent, și leneș. Dar probabil

că are relații acolo unde trebuie, pentru că încă își păstrează slujba, în ciuda maldărelor de gunoaie lăsate la subsol, a camerei de supraveghere defecte de la intrare și a faptului că își amintește foarte rar – când are el chef – să predea destinatarilor coletele aduse de curieri. Și mai este și problema ascensorului japonez de fițe, care i-a supărat la culme pe *toți*.

În după-amiaza asta, Holly totuși speră să aibă de-a face și cu alte delăsări ale lui Al, ca să nu fie nevoită să mai piardă timpul aducând din birou un scaun pe care să se urce. Deschide ușa de la scară și uite că are noroc. Acolo – blocând drumul spre etajul cinci, ceea ce probabil că este o încălcare destul de gravă a regulilor de protecție împotriva incendiilor – se află un morman cu produse de curățenie, printre care un mop sprijinit de balustradă și o găleată cu storcător, prevăzută cu rotile, pe jumătate plină cu apă murdară.

Holly se gândește dacă n-ar fi bine să arunce apa aia jegoasă pe scări – ca să-i fie învățătură de minte lui Al –, dar nu se îndură s-o facă. Împinge găleata în toaleta pentru femei, scoate storcătorul și aruncă tot conținutul în chiuvetă. Apoi o împinge până la lift. Geanta mare i-a alunecat de pe umăr și acum îi stă atârnată într-o rână în încheietura cotului. Apasă butonul și cheamă ascensorul. Ușile se deschid și robotul îi spune (în caz că a uitat):

— Etajul patru.

Holly își aduce acum aminte de ziua în care Pete a intrat gâfâind în birou și a întrebat-o: „Poți să programezi drăcia aia să zică *Spune-i lui Al să mă repare și după aia omoară-l?*”

Holly întoarce găleata cu fundul în sus. Dacă stă cu picioarele lipite (și are multă grijă), tălpile ei încap chiar între rotile. Scoate din geantă o rolă de scotch și un pachețel înfășurat în hârtie maro. Se ridică pe vârfuri, se întinde până-i iese cămașa din pantaloni și lipește pachețelul în colțul stâng din spate al tavanului cabinei. Este sus, deasupra razei vizuale, loc unde (după cum zicea regretatul Bill Hodges) oamenii nu se prea uită. Ar fi bine să n-o facă nici Ondowsky. Dacă se uită, Holly a dat de dracu'.

Își scoate telefonul din buzunar, îl ridică și fotografiază pachețelul. Dacă totul merge așa cum speră ea, Ondowsky n-o să vadă niciodată poza asta, care oricum nu reprezintă cine știe ce poliță de asigurare.

Ușile ascensorului s-au închis din nou. Holly apasă butonul de deschidere, împinge găleata în hol și apoi până în locul unde a găsit-o. Apoi trece pe lângă ușa de la „Fii frumoasă și strălucitoare” (unde nu pare să lucreze decât un individ de vârstă mijlocie, care-i amintește lui Holly de personajul Droopy Dog din niște filme de desene animate de demult) și ajunge la capătul culoarului, unde se află agenția ei de detectivi particulari. Descuie ușa și oftează ușurată. Se uită la ceas. Aproape cinci și jumătate. Chiar că nu prea mai are timp.

Se duce repede la seiful din birou și tastează cifrul. Scoate de acolo revolverul Smith & Wesson care a aparținut regretatului Bill Hodges. Deși știe bine că este încărcat – un pistol neîncărcat nu-l poți folosi nici măcar ca pe o bâtă, alt aforism al mentorului ei –, se asigură de asta, apoi pune încărcătorul la loc.

În centrul pieptului trebuie să trag, își repetă ea. *De cum iese din ascensor. Nu contează dacă o să țintă în brațe cutia cu bani; dacă-i din carton, glonțul o să treacă prin ea ca prin brânză. Dar, dacă-i din metal, voi fi nevoită să trag în cap. Însă distanța va fi mică. Sigur, o să se facă mizerie, dar...*

Spre surprinderea ei, se pomenește că scoate un hohot mic de râs.

Dar Al a lăsat afară toate produsele alea de curățenie.

Holly se uită la ceas. Este 5:34. Înseamnă că ar trebui să mai aibă douăzeci și șase de minute până la sosirea lui Ondowsky. Presupunând că va fi punctual. Și mai are multe lucruri de făcut. Toate importante. Și îi este extrem de ușor să decidă care anume este *cel mai important* dintre ele, pentru că, dacă nu va scăpa cu viață din povestea asta, cineva trebuie să afle totul despre creatura care a dus bomba la gimnaziul Macready ca să se poată hrăni cu durerea supraviețuitorilor și a rudelor îndurerate. Și nu există decât o singură persoană care ar crede spusele ei.

Așa că deschide aplicația de înregistrare a telefonului și începe să vorbească.

6

Cadoul făcut de soții Robinson fiicei lor la împlinirea vârstei de

optsprezece ani a fost un Ford Focus micuț și drăguț. Chiar atunci când Holly parchează pe Buell Street, Barbara se oprește la un semafor, aflat la trei străzi distanță de clădirea în care locuiește Holly. Profită de această oprire și aruncă o privire la aplicația WebWatcher, apoi bombăne:

— Rahat!

Holly nu a venit acasă, ci s-a dus la birou. Iar Barbara nu pricepe ce naiba caută acolo într-o sâmbătă seara, cu doar câteva zile înainte de Crăciun.

Clădirea unde locuiește Holly este drept înainte, dar, când semaforul se face verde, Barbara o ia la dreapta, spre centru. Va ajunge repede acolo. Sigur, ușa de la intrare a Blocului Frederick va fi încuiată, însă ea știe codul ușii de serviciu, pe care se intră din aleea laterală. A fost de multe ori cu fratele ei la agenția „Ce-am găsit...” și câteodată au folosit intrarea aia.

O să-i fac o surpriză, își spune Barbara. *O s-o scot la o cafea și o să aflu ce mama naibii se petrece. Poate mâncăm ceva și mergem și la un film.*

Gândul acesta o face să zâmbească.

7

Din raportul lui Holly Gibney pentru detectivul Ralph Anderson:

Nu știu dacă ți-am spus chiar tot, Ralph, și chiar că n-am timp să verific, dar știi bine care este cel mai important lucru: am dat peste un alt străin, nu unul identic cu acela cu care am avut noi de-a face în Texas, dar asemănător. Un model nou și îmbunătățit, se poate spune.

Acum stau în holișorul de la intrarea în agenție și îl aștept. Mi-am propus să-l împușc chiar în momentul în care iese din lift cu banii pe care mi-i aduce ca să nu-l mai șantajez și cred că așa se vor desfășura lucrurile. Cred că nu vrea să mă omoare și preferă să mă plătească pentru că am impresia că am reușit să-l conving că doar banii mă interesează. Banii și promisiunea lui de a nu mai comite alt omor în masă. Promisiune pe care probabil că nu are nici cea mai mică intenție să și-o respecte.

Am încercat să judec situația cât de rațional sunt eu capabilă,

pentru că este viața mea în joc. Dacă aș fi în locul lui, aș da banii și apoi aș aștepta să văd ce se întâmplă. Aș vrea eu să plec după aceea de la postul de televiziune din Pittsburgh? Poate da, dar poate că nu. Aș rămâne ca să testez sinceritatea șantajistei. Dacă femeia m-ar căuta din nou, dacă ar încerca să mă mai stoarcă și a doua oară de bani, abia *atunci* aș omorî-o și m-aș face nevăzut. Apoi aș aștepta un an sau doi, după care mi-aș relua vechiul mod de viață. Poate în San Francisco, poate în Seattle, poate chiar în Honolulu. Mă voi angaja la un post local și aș avansa de acolo. Îți dai seama, Ralph, că își va face rost de acte și de recomandări noi. Poate doar Dumnezeu știe cum de reușesc „străinii" să facă asta tocmai acum, în epoca computerelor și a rețelelor sociale, dar reușesc ei cumva, Ralph, știi și tu. Ori au reușit până acum.

Ar trebui să-și facă griji că aș putea să dau cuiva informațiile pe care le am? Poate chiar conducerii de la postul unde lucrează? Nu, nici vorbă; pentru că, șantajându-l, am devenit complice la infracțiunea lui. Cel mai mult și mai mult eu mă bazez pe încrederea lui în sine. Pe *aroganța* lui. Și, în fond, de ce n-ar fi sigur de sine și arogant? Că doar scapă nepedepsit și nedescoperit de foarte, foarte multă vreme.

Însă Bill, bunul meu prieten, m-a învățat că trebuie să am întotdeauna un plan de rezervă. „Centura de siguranță, Holly", îmi zicea el. „Nu uita niciodată să-ți pui centura de siguranță."

Presupunând că Ondowsky ar bănui că vreau să-l omor și că nu mă interesează alea trei sute de mii de dolari, va încerca să-și ia măsuri de precauție. Ce fel de măsuri? Habar n-am. Precis își imaginează că am o armă, dar nu cred că va încerca să vină și el înarmat pentru că ar trebui să știe că m-ar alerta zgomotul făcut de detectorul de metal. S-ar putea să urce pe scară, iar asta ar fi o problemă chiar dacă l-aș auzi. În cazul ăsta, va trebui să improvizez.

(Pauză)

Mi-am băgat la curea revolverul lui Bill; pachetul pe care l-am lipit cu scotch de tavanul liftului reprezintă centura mea de siguranță. I-am făcut poză. Firește că o să pretindă să-i dau pachetul, însă în el nu e decât un tub de ruj.

Am făcut absolut tot ce am putut eu să fac, Ralph, dar e posibil să

nu fie de ajuns. Deși am plănuit totul până în cel mai mic amănunt, există șansa să nu scap cu viață. Dacă așa se va întâmpla, vreau să știi cât de mult înseamnă pentru mine prietenia ta. Dacă eu am să mor și tu ai să decizi să duci până la capăt ce am început eu, te rog să ai mare grijă. Gândește-te la soția ta și la fiul tău.

8

5:43. Cât de repede trece timpul. Cât de repede.

Afurisitul ăla de ambuteiaj! Dacă vine mai devreme, înainte să fiu pregătită...

Dacă așa o să fie, o să inventez ceva ca să-l mai țin afară câteva minute. Nu știu ce, dar o să-mi vină mie o idee.

Holly deschide computerul din secretariat. Are computer și în biroul ei, dar îl preferă pe acesta pentru că vrea să stea în față, nu izolată în spate. Tot acest computer l-au folosit ea și Jerome când s-au săturat să-l tot audă pe Pete văicărindu-se că trebuie să urce pe scară patru etaje. Sigur că nu e legal ce-au făcut, dar au rezolvat problema, iar informațiile ar trebui încă să se găsească în memoria aparatului. Trebuie să fie acolo. Dacă nu, a sfeclit-o. Posibil s-o sfecleasc oricum, dacă Ondowsky urcă pe scară. Și dacă așa se va întâmpla, atunci va fi nouăzeci la sută sigură că a venit s-o omoare, nu să-i aducă banii.

Computerul este un iMac Pro ultimul tip, foarte rapid (de obicei), însă astăzi durează o veșnicie până să pornească. Cât timp așteaptă, își trimite fișierul cu raportul audio de pe telefon. Scoate din geantă o unitate de memorie – aceasta este unitatea care conține fotografiile adunate de Dan Bell, plus spectrogramele lui Brad – și, când o introduce în spatele computerului, i se pare că aude liftul. Ceea ce este imposibil, doar dacă nu cumva mai este și altcineva în clădire.

Cineva ca Ondowsky.

Cu revolverul în mână, Holly se repede la ușa agenției. O deschide larg și scoate capul afară. Nu aude nimic. Ascensorul e mut. Și este tot la etajul patru. I s-a părut.

Lasă ușa deschisă și fuge înapoi la computer ca să-și termine treaba. Mai are cincisprezece minute. Ar trebui să-i ajungă,

presupunând că va reuși să înlăture programul lui Jerome și să reinstaleze virusul care i-a făcut pe toți să urce pe scară.

O să-mi dau seama, își spune ea. Dacă liftul se duce în jos după ce coboară din el Ondowsky, totul o să fie în regulă. Perfect. Dacă nu...

Însă n-o ajută la nimic să se gândească la asta.

9

Magazinele au program prelungit cu ocazia Crăciunului – perioada aceasta sfântă, când celebrăm nașterea lui Isus depășind limita de credit a cardurilor noastre, își spune Barbara – și își dă seama că nu o să găsească niciun loc de parcare pe Buell. Își ia bilet pentru parcarea supraetajată de vizavi de Blocul Frederick și reușește să găsească un spațiu liber la al patrulea nivel, chiar sub acoperiș. Dă fuga spre lift, privind mereu în jur și strângându-și geanta în mâini. Și Barbara a văzut multe filme în care femeile pățesc lucruri rele în asemenea garaje.

Ajunge cu bine înapoi în stradă și se grăbește ca să prindă lumina verde a semaforului. Traversează și, de pe trotuar, se uită în sus și vede lumina aprinsă la etajul patru al blocului. Merge până la colț și face la dreapta. Acolo este o alee pe care sunt mai multe anunțuri pe care scrie ACCESUL INTERZIS AUTOVEHICULELOR și TRECEREA PERMISĂ PENTRU MAȘINILE DE LIVRĂRI ȘI ÎNTREȚINERE. Barbara o ia pe acolo și se oprește la ușa de serviciu. Tocmai vrea să tasteze codul de intrare când simte o mână pe umăr.

10

Holly deschide e-mailul pe care și l-a trimis și transferă atașamentul pe unitatea de memorie. Ezită o clipă, cu ochii la spațiul gol unde ar fi trebuit să fie titlul. Apoi scrie acolo UN STROP DE SÂNGE. E un titlu destul de bun. În fond, acolo se află povestea de viață a creaturii ăleia afurisite, își spune ea, că doar sângele o ajută să trăiască. Sângele și durerea.

Scoate unitatea de memorie. Biroul din secretariat este locul unde se ocupă toți de corespondența prin poștă, așa că acolo sunt multe

plicuri, de dimensiuni diferite. Alege unul mic, antișoc (din acela prevăzut pe interior cu o folie cu bule), pune în el stick-ul de memorie, îl lipește, după care intră în panică pentru că își aduce aminte că toată corespondența lui Ralph ajunge la vecinul lui. Îi știe adresa pe de rost și ar putea să trimită acolo plicul, dar dacă îi cotrobăie cineva în căsuța poștală? Gândul ăsta e de groaza-groazei. Cum îl cheamă pe vecinul lui Ralph? Colson? Carver? Coates? Nu, nu-l cheamă așa.

Și timpul trece și trece.

Tocmai se pregătește să scrie pe plic *Vecinul de alături al lui Ralph Anderson,* când își amintește numele: Conrad. Lipește timbrele alandala și scrie repede:

Dlui detectiv Ralph Anderson
Acacia Street nr. 619
Flint City, Oklahoma 74012

Iar dedesubt adaugă **În aten ia fam. Conrad (vecinii de alături)** și **NU REEXPEDIA I PĂSTRA I PÂNĂ LA REMITEREA PERSONALĂ.** Suficient. Ia plicul, fuge cât o țin puterile până la cutia pentru corespondență de lângă ascensor și îl aruncă pe toboganul dinăuntru. Știe prea bine că Al se ocupă din an în Paște de scrisorile pe care ar trebui să le ducă la poștă – în fond, la fel se ocupă și de celelalte treburi pentru care își ia salariul; iar plicul ei ar putea să rămână la fundul cutiei de la parter (acum, sincer, în vremurile astea cine mai folosește un asemenea sistem?) vreme de o săptămână, dacă nu cumva – că doar sunt sărbătorile – mai mult. Dar nu e nicio grabă. Tot o să ajungă la un moment dat la destinație.

Doar ca să se convingă de faptul că i se păruse mai devreme, apasă butonul ascensorului. Ușile se deschid; liftul este acolo și cabina este goală. Deci i s-a părut. Se întoarce repede în agenție. Nu gâfâie, dar respiră mai greu. Din cauză că s-a agitat și a alergat, dar mai ales din cauza stresului.

Acum, ultimul lucru pe care-l mai are de făcut. Se duce la computer și tastează în căsuța de căutare numele pe care l-a dat Jerome programului instalat: EREBETA. Este numele firmei care a

construit ascensorul ăla cu probleme; este totodată și cuvântul japonez care înseamnă „ascensor”... cel puțin așa pretinde Jerome.

Al Jordan a refuzat cu încăpățânare să cheme o firmă locală care să-l repare, insistând că doar un mecanic autorizat de Erebeta ar avea voie să se ocupe de el. A invocat o sumedenie de situații îngrozitoare care ar fi putut să apară în caz că procedau altfel și avea loc vreun accident; răspundere penală, procese intentate pentru daune de milioane de dolari. Mai bine să pună pe ușile liftului de la toate etajele anunțul cu DEFECT și să-l aștepte pe mecanicul autorizat. Nu o să aibă mult de așteptat, i-a asigurat atunci Al pe locatarii nervoși. Cel mult o săptămână. Scuze pentru neplăcerile create. Dar a trecut săptămâna cu pricina, a mai trecut una și încă una și s-a făcut aproape o lună.

— Păi, el ce neplăcere să aibă? mormăia Pete tot timpul. Că doar el stă în oficiul de la subsol. Șade în cur toată ziua, se uită la televizor și se îndoapă cu gogoși.

În cele din urmă a intervenit Jerome, care i-a spus lui Holly ceva ce ea – pricepută la computere – știa deja: dacă folosești internetul, poți să descoperi un remediu pentru fiecare defect. Exact asta au făcut, prin conectarea computerului din secretariat cu cel mult mai simplu care controla ascensorul.

— Uite aici! a zis atunci Jerome, arătându-i ecranul.

Era singur cu Holly; Pete plecase să dea o tură pe la garanții cărora le fugiseră oamenii pentru care plătiseră cauțiuni.

— Vezi ce se întâmplă?

Holly vedea. Computerul ascensorului nu mai „distingea” etajele. Nu mai vedea decât parterul și podul.

Acum ea trebuie doar să scoată „plasturele” pe care l-au pus pe programul ascensorului. Și să spere. Pentru că nu are timp să-l testeze. Nu mai are timp aproape deloc. E șase fără patru minute. Intră în meniu, unde vede o reprezentare în timp real a casei liftului. Sunt marcate toate punctele de oprire: de la S (subsol) și până la etajul 7. Cabina este oprită la 4. În capătul de sus al ecranului scrie cu verde GATA.

Ba nu, încă nu ești, îi zice Holly. Dar ai să fii. Așa sper.

Două minute mai târziu, chiar când termină, îi sună telefonul.

11

Barbara scoate un țipăt gâtuit, se întoarce repede și cască ochii la silueta neagră a bărbatului care a apucat-o de umăr.

— Jerome! exclamă ea, ducându-și mâna la inimă. M-ai speriat de era să fac pe mine! Ce naiba cauți aici?

— Exact asta voiam să te întreb și eu, spune Jerome. Fetele cuminți n-au ce căuta pe alei întunecoase.

— M-ai mințit când ai zis că ți-ai dezactivat aplicația cu care o urmăreai, nu-i așa?

— Da, recunoaște tânărul. Dar, din moment ce mi-e clar că ți-ai pus și tu una pe telefon, nu cred că ai dreptul să pretinzi că ai fi mai bună decât mi...

În momentul acesta apare o altă siluetă în spatele lui Jerome... numai că nu este complet neagră. Ochii îi strălucesc ca ai unei pisici în lumina farurilor. Barbara nici nu mai apucă să-l facă atent pe Jerome, că silueta îi lovește brusc fratele în cap. Se aude un trosnet înfundat și îngrozitor, iar Jerome se prăbușește pe asfalt. Forma o înșfacă, o lipește cu spatele de ușă, o apucă cu mâna înmănușată de gât și o țintuiește acolo. Din cealaltă mână îi cade o bucată de cărămidă. Sau poate de beton. Barbara nu vede decât că este mânjită cu sângele fratelui ei.

Bărbatul ăla se apropie suficient de mult de ea ca să-i poată vedea fața rotundă, banală, de sub căciula rusească din blană. I-a dispărut sclipirea sălbatică din ochi.

— Să nu țipi, fetițo. Nu-i bine.

— L-ai omorât! horcăie ea.

Nu a sugrumat-o de tot, cel puțin nu încă, dar a lăsat-o fără aer.

— Mi-ai omorât fratele!

— Ba nu. Trăiește, spune bărbatul, zâmbindu-i și dezvelind două rânduri de dinți care l-ar face mândru pe orice medic ortodont. Crede-mă că mi-aș da seama dacă e mort. Dar aș putea să-l *omor*. Dacă țipi, dacă încerci să fugi, cu alte cuvinte dacă mă enervezi, am să-l lovesc până o să-i țâșnească creierii ca gheizerul ăla din Yellowstone. Ai de gând să țipi?

Barbara scutură din cap.

Zâmbetul bărbatului se întinde într-un rânjet satisfăcut.

— Bravo, fetițo, ești o fetiță tare bună! Nu-i așa că ți-e frică? Îmi place că ți-e frică.

Și inspiră adânc, de parcă ar vrea să-i inhaleze spaima.

— Trebuie să-ți fie frică. N-ai ce căuta aici, dar, una peste alta, mă bucur că ai apărut.

Se apropie și mai mult. Barbara simte mirosul coloniei lui și îi simte atingerea buzelor când îi șoptește la ureche:

— *Ești delicioasă!*

12

Cu ochii ațintiți la computer, Holly întinde mâna după telefon. Meniul ascensorului încă se mai află pe ecran, dar dedesubt a apărut caseta de selectare cu cele două opțiuni: APLICĂ și ANULEAZĂ. Nu-și dorește decât să fie complet sigură că, dacă alege APLICĂ, se va întâmpla cu adevărat ceva. Și că acel ceva va fi cel dorit de ea.

Are telefonul în mână și se pregătește să-i trimită lui Ondowsky codul pentru ușa de serviciu. Însă încremenește. Pe ecran nu scrie ONDOWSKY și nici NUMĂR NECUNOSCUT. Ci acolo este fotografia cu chipul surâzător al tinerei sale prietene, Barbara Robinson.

Doamne Dumnezeule, nu! își spune Holly. *Te implor, Doamne, nu!*

— Barbara?

— Un bărbat, Holly!

Barbara plânge în hohote, abia se înțelege ce spune.

— L-a lovit cu ceva pe Jerome și l-a lăsat lat, cred că era o cărămidă și îi curge sânge, atât de *mult* sânge...

Și nu o mai aude pe Barbara, ci pe creatura care își zice Ondowsky. Și care îi vorbește pe tonul stilat de reporter TV.

— Bună, Holly! Chet la telefon.

Holly îngheață. Stupoarea ei nu durează mult în lumea reală, poate mai puțin de cinci secunde; însă ei i se pare cu mult mai lungă. Ea este de vină. Ea a încercat să-și țină prietenii departe de povestea asta, dar ei oricum au venit. Și au venit pentru că și-au făcut griji în privința ei, iar ăsta-i *motivul* pentru care ea este de vină.

— Holly? Mai ești la telefon?

Vocea lui sună ușor amuzată. Pentru că situația este acum în favoarea lui și se distrează de minune.

— S-au schimbat lucrurile, nu crezi?

Nu trebuie să intru în panică, își zice Holly. *Dacă fac asta o să murim* toți.

— Nu mai spune? exclamă ea. Eu încă am ce-ți dorești. Și sunt hotărâtă acum mai mult ca niciodată să te distrug dacă îi faci rău fetei de lângă tine sau dacă te mai atingi de fratele ei. Am să merg până în pânzele albe și am să te distrug.

— Ai și o armă?

Nu o lasă să răspundă.

— Evident că ai. *Eu* nu am, dar am luat cu mine un cuțit ceramic. Foarte ascuțit. Să nu uiți că am să iau fata cu mine când vin la micuțul nostru *tête-à-tête.* N-am s-o ucid dacă te văd cu arma în mână, pentru că ar însemna să pierd un ostatic, dar am s-o desfigurez chiar sub ochii tăi.

— N-ai să vezi nicio armă.

— Presupun că trebuie să te cred pe cuvânt.

Tot amuzat. Tot relaxat și plin de încredere.

— Numai că eu am ajuns acum la concluzia că n-o să-ți mai dau niciun ban în schimbul unității de memorie. În locul banilor, o să ți-o dau pe fetița asta. Ce părere ai?

Că minți, îi răspunde Holly în gând.

— Mi se pare corect. Mai dă-mi-o la telefon pe Barbara.

— Nu.

— În cazul ăsta, nu-ți dau codul de intrare.

Creatura râde.

— Nici nu-mi trebuie. Îl știe fetița și era gata să-l introducă atunci când a surprins-o fratele ei. Îi urmăream din spatele tomberonului. Sunt sigur că aș convinge-o să mi-l spună. Vrei să încerc s-o conving? Așa?

Barbara țipă, iar Holly își astupă gura cu palma când o aude. Ea e de vină, ea e de vină, numai ea e de vină.

— Oprește-te! Nu-i face rău. Vreau să știu dacă Jerome mai trăiește.

— Deocamdată. Scoate niște sunete fonfăite. Posibil să aibă ceva la cap. L-am lovit cu toată puterea, așa am simțit că trebuie. E un tip zdravăn.

Încearcă să mă sperie și mai tare. Să cedez nervos. Nu vrea să mai pot gândi, ci doar să reacționez.

— Sângerează cam mult, continuă Ondowsky. Așa e cu rănile la cap. Dar e destul de frig afară și sunt convins că asta o să ajute la coagulare. Și, că tot am pomenit de frigul de afară, hai să nu ne mai învârtim în jurul cozii. Dă-mi codul dacă nu vrei să-i mai sucesc brațul o dată. Și te asigur că acum chiar că am să i-l disloc.

— Patru-șapte-cinci-trei, zice Holly.

Ce altceva să facă?

13

Individul chiar are la el un cuțit, unul cu mâner negru și lamă lungă și albă. Ținând-o pe Barbara de un braț – de brațul care o doare – îi arată cu vârful cuțitului tastele de la ușă.

— Fă onorurile, fetițo!

Barbara introduce codul, așteaptă să se aprindă ledul verde, apoi deschide ușa.

— N-am putea să-l ducem și pe Jerome înăuntru? Aș putea să-l târăsc eu până aici.

— Sunt sigur că ai putea, spune bărbatul, dar nu. Pare să se simtă bine acolo unde e. O să-l mai lăsăm să se răcorească nițel.

— O să moară de frig!

— Iar tu, fetițo, o să mori din cauza *hemoragiei,* dacă nu te miști.

Ba nu, n-o să mă omori, îi spune Barbara în gând. *Cel puțin până n-o să capeți ceea ce vrei.*

Dar ar putea să-i facă rău în alte moduri. Să-i scoată un ochi. Să-i ia pielea de pe obraz. Să-i taie o ureche. Cuțitul ăla pare foarte ascuțit.

Așa că intră.

14

Holly stă în pragul ușii deschise a agenției „Ce-am găsit al meu să

fie" și se uită în lungul coridorului. Adrenalina face să-i vibreze toți mușchii; gura îi este mai uscată decât Sahara. Se proptește mai bine în picioare când aude zgomotul ascensorului care coboară. Nu poate să dea comanda de APLICĂ a programului până când nu aude liftul urcând din nou.

Trebuie neapărat s-o salvez pe Barbara. Și pe Jerome, presupunând că se mai poate.

Aude cum liftul se oprește la parter. Apoi, după câteva secunde (o veșnicie pentru ea), începe să urce din nou. Cu ochii la ușile închise ale ascensorului, Holly face un pas în spate. Telefonul este lângă mouse-ul computerului. Îl vâră repede în buzunarul din stânga al pantalonilor, apoi aruncă o privire scurtă la ecran – doar cât să fixeze cursorul pe caseta APLICĂ.

Aude un strigăt. Mai înăbușit din cauza zgomotului făcut de lift, dar este vocea unei fete. Este vocea Barbarei.

Eu sunt de vină.

Eu și numai eu.

15

Bărbatul care l-a rănit pe Jerome o ia de braț pe Barbara, de parcă și-ar conduce iubita în sala unde are loc marele bal. Nu i-a aruncat geanta (sau, mai degrabă, nu i s-a părut importantă) și detectorul de metale scoate un piuit stins atunci când trec prin fața lui. Probabil telefonul Barbarei l-a declanșat. Gardianul ei nu-l ia în seamă. Trec pe lângă casa scării, până nu demult folosită zilnic de locatarii plini de draci ai Blocului Frederick. Apoi ajung în hol. Dincolo de ușă – într-o cu totul altă lume – oamenii trec încoace și încolo cu sacoșele pline cu cadouri de Crăciun.

Acum câteva minute eram și eu acolo, se minunează Barbara. *Doar cu cinci minute în urmă, nu mai mult. Când lucrurile încă erau normale. Când încă mai nutream convingerea stupidă că am o viață în față.*

Bărbatul apasă butonul de chemare a ascensorului. Se aude zgomotul cabinei care coboară.

— Câți bani ar fi trebuit să-i dai? întreabă Barbara.

Sigur, este îngrozitor de speriată, dar parcă și un pic dezamăgită de ideea că Holly a putut să încheie o afacere cu tipul ăsta.

— Nu mai contează, îi răspunde el, pentru că te am pe tine, fetițo.

Ascensorul se oprește. Ușile se deschid. Robotul le urează bun venit în Blocul Frederick.

— Urcăm, îi anunță apoi.

Ușile se închid. Cabina începe să urce.

Bărbatul îi dă drumul Barbarei, își scoate căciula rusească, o aruncă pe jos, ridică mâinile și face niște gesturi ca de scamator.

— Uită-te cu atenție! Cred c-o să-ți placă, iar doamna Gibney a noastră merită cu prisosință să vadă așa ceva, din moment ce ăsta-i motivul pentru care s-a agitat atâta.

Ce urmează este atât de îngrozitor, încât depășește orice imaginație, indiferent cât de bolnavă. Dacă ar fi vorba de un film, Barbara s-ar gândi că-i doar un efect special. Numai că aceasta este viața reală. Chipul rotund de bărbat între două vârste începe să se încrețească. Crețurile alea o iau în sus, de la bărbie, dar nu urcă pe lângă gură, *ci prin* ea. Nasul i se clatină, obrajii i se întind, ochii îi pâlpâie, fruntea i se contractă. Și apoi, din senin, tot capul i se preface într-o gelatină semitransparentă, care tremură și se zgâlțâie și se fleșcăiește și pulsează. Înăuntru se văd niște încâlceli de chestii roșii care se contorsionează. Dar nu este sânge; chestiile roșii sunt pline de grămezi de particule negre. Barbara zbiară și se lipește de peretele cabinei de lift. I se înmoaie picioarele. Îi alunecă geanta de pe umăr și cade cu zgomot pe podea. Cu ochii ieșiți din orbite, se prelinge pe lângă perete. Nu-și mai poate controla nici sfincterul și nici vezica.

Dar imediat capul din gelatină devine solid. Numai că fața care apare este cu totul și cu totul diferită de a bărbatului care l-a lăsat lat pe Jerome și a obligat-o pe ea să intre în lift. Este mai îngustă și cu două sau trei nuanțe mai închisă. Ochii nu sunt rotunzi, ci migdalați. Nasul este mai lung și mai ascuțit decât cel al omului care a dus-o cu forța în ascensor. Iar gura este mai subțire.

Plus că tipul ăsta de acum pare cu zece ani mai tânăr decât cel care a atacat-o.

— Reușită scamatorie, nu crezi?

Până și vocea îi sună altfel.

Ce ești? ar vrea să-l întrebe Barbara, dar nu mai poate să articuleze cuvintele.

El se apleacă și, cu un gest blând, îi pune înapoi pe umăr cureaua de la geantă. Barbara se ferește de degetele lui, însă nu poate să le evite atingerea.

— Nu cumva să-ți pierzi portofelul și cardurile, da? Cu ajutorul lor te vor identifica polițiștii în caz că... în fine.

Se ține de nasul cel nou și se apucă să parodieze:

— Vai de mine și de mine, am avut un accident? Ei, ce să-i faci, știi cum se zice: se mai întâmplă și de-astea.

Și chicotește.

Ascensorul se oprește. Ușile se deschid în holul de la etajul patru.

16

Când ascensorul se oprește, Holly se uită repede la ecranul computerului și dă click cu mouse-ul. Nu stă să vadă dacă se întunecă și acum punctele de oprire, de la S și până la 7, așa cum fuseseră înainte să se ocupe ea și cu Jerome de problemă, urmând indicațiile de pe o pagină web descoperită de tânăr și care se chema *Erori Erebeta și cum să scapi de ele.* Nici nu trebuie. Oricum va afla imediat.

Se duce la ușă și se uită în lungul coridorului de douăzeci și doi de metri spre ușile deschise ale ascensorului. Ondowsky o ține pe Barbara de braț... însă când ridică ochii, Holly vede că nu mai este el. Acum este George, dar fără mustață și fără uniforma maro a firmei de curierat.

— Haide, fetițo! zice el. Mișcă-ți picioarele!

Barbara iese poticnindu-se din cabina liftului. Are ochii holbați și umezi și privește în gol. Tenul ei superb de culoarea ciocolatei a căpătat o nuanță pământie. Dintr-un colț al gurii i se prelinge o dâră de salivă. Pare cataleptică, iar Holly cunoaște cauza: a fost martoră la transformarea lui Ondowsky.

Copila asta îngrozită este responsabilitatea ei, numai că Holly nu are acum timp să se gândească la ea. Trebuie să se concentreze, trebuie să fie atentă, trebuie să nutrească speranța aia absurdă de care doar ea este în stare... deși parcă niciodată nu i s-a mai părut atât de

greu.

Ușile liftului se închid. Pentru că acum nici nu mai poate fi vorba să folosească revolverul lui Bill, șansa lui Holly depinde în totalitate de ce se va întâmpla în continuare. În primul moment nu se întâmplă nimic și o apucă disperarea. Dar apoi, în loc să rămână pe loc, așa cum sunt programate să facă ascensoarele Erebeta până când sunt chemate la un alt etaj, începe să coboare. Slavă Domnului, îl aude cum coboară.

— Uite-o pe fetița mea, spune George, ucigașul de copii. Nu-i o fetiță prea cuminte. Cred că a făcut pișulică și căcălică pe ea. Vino mai aproape, Holly! Ai să simți și tu mirosul.

Holly nu se mișcă din pragul ușii.

— Am o curiozitate, zice ea. Tu chiar ai adus banii?

George rânjește, dezvelind o dantură mai puțin potrivită pentru TV decât cea a alter ego-ului său.

— Nu prea. E o cutie din carton în spatele tomberonului unde m-am ascuns când am văzut-o pe asta mică și pe frate-său, dar nu-s decât niște broșuri înăuntru. Știi tu din care, din alea pe care le găsești mereu în cutia poștală.

— Prin urmare, n-ai intenționat niciodată să mă plătești, spune Holly.

Acum face zece pași pe coridor, oprindu-se la vreo paisprezece metri de el. Dacă ar fi pe un teren de fotbal, ea s-ar afla acum în apropierea liniei de țintă.

— Nu-i așa?

— În fond, nici tu n-ai intenționat niciodată să-mi dai stick-ul de memorie și să mă lași după aia în pace, răspunde el. Nu știu să citesc gândurile oamenilor, dar mă pricep foarte bine să descifrez limbajul trupului. Și al chipurilor. Al tău e ca o carte deschisă, deși sunt convins că tu nu crezi asta. Acum, scoate-ți cămașa din pantaloni și ridic-o. Nu chiar până sus, că nu mă interesează bubițele alea de le zici „sâni”. Ridic-o doar atât cât să văd că nu ai nicio armă la tine.

Holly își ridică bluza și se întoarce cu spatele la el, fără să i se fi cerut.

— Acum ridică-ți cracii de la pantaloni.

Face și asta.

— Nicio armă ascunsă, spune George. Bravo!

Lasă capul ușor într-o parte și se uită la ea așa cum un critic de artă s-ar uita la un tablou.

— Măi, sora mea, dar tare urâțică mai ești!

Holly nu spune absolut nimic.

— Ai avut măcar o întâlnire cu vreun tip în toată viața ta?

Holly nu spune absolut nimic.

— Ești o prăpădită mică, nu cred că ai trecut de treizeci și cinci de ani și deja ai început să albești. Dar nici nu-ți pasă și nu ți-l vopsești și mie-mi dai impresia că fluturi steagul alb al capitulării. Măcar i-ai dat vibratorului tău o felicitare de Ziua Îndrăgostiților?

Holly nu spune absolut nimic.

— Părerea mea e că vrei să compensezi halul în care arăți și lipsa ta de siguranță printr-un...

Se întrerupe și se uită la Barbara.

— Isuse, dar tare grea mai ești! *Și puți!*

Îi dă drumul și Barbara se prăbușește cu mâinile întinse, fundul în sus și fruntea lipită de gresia din fața toaletei pentru femei. Parcă ar fi o femeie musulmană pregătindu-se de rugăciunea de seară. Suspină foarte stins, dar Holly o aude. O, da, o aude extrem de bine.

George se schimbă. Nu se transformă la loc în Chet Ondowsky, ci se strâmbă într-un rânjet sălbatic, care-i dezvăluie lui Holly adevăratul chip al creaturii dinăuntru. Ondowsky are față de porc, George are față de vulpe, dar aceasta de acum este o față de șacal. De hienă. Așa arată pasărea zbârlită și cenușie a lui Jerome. Lovește cu piciorul în fundul ridicat al Barbarei. Fata urlă de durere și spaimă.

— Treci înăuntru! răcnește el. Treci înăuntru și spală-te! Lasă adulții să-și termine treburile!

Holly ar dori să străbată în fugă cei paisprezece metri care-i despart, zbierând la el să n-o mai lovească. Dar, firește, asta este doar dorința ei. Iar dacă el vrea să-și bage ostatica în toaleta pentru femei, aceasta ar fi șansa de care are ea nevoie. Măcar i-ar oferi un avantaj. Așa că nici nu se clintește din loc.

— Mișcă-te... *înăuntru!*

Și o lovește din nou.

— Am să mă ocup de tine după ce termin cu scorpia asta

băgăcioasă. Ai face bine să te rogi să nu-ncerce să mă tragă pe sfoară.

Hohotind, Barbara împinge ușa toaletei cu capul și se târăște înăuntru. Dar nu înainte ca George să-i mai tragă un șut. Apoi se uită la Holly. I-a dispărut rânjetul. A revenit zâmbetul. Holly își imaginează că el și-l crede fermecător și, da, poate chiar așa ar fi pe chipul lui Ondowsky. Însă nu și pe al lui George.

— Ei, Holly, acum fetița e la budă și am rămas doar noi doi. Sigur, aș putea să mă duc după ea și s-o spintec cu ăsta...

Îi arată cuțitul.

— ...sau ai putea tu să-mi dai ce vreau și o s-o las în pace. O să vă las pe amândouă.

Chiar crezi că sunt proastă, îi zice Holly în gând. *Odată ce ai să primești ce vrei, o să ne omori pe amândouă și pe Jerome. Dacă nu cumva e deja mort.*

Încearcă să-și construiască o expresie plină deopotrivă de neîncredere și de speranță.

— Nu știu dacă să te cred.

— Crede-mă. Am să dispar imediat ce-mi dai stick-ul de memorie. Am să dispar și din viața ta și de pe ecranul televizoarelor din Pittsburgh. E vremea să merg mai departe. O știam încă de dinainte ca tipul ăsta...

Și își atinge fața cu mâna fără cuțit, și-o atinge ușor, de parcă ar da jos un văl.

— ...a pus bomba. Mă gândesc că poate tocmai *din cauza asta* a pus-o. Deci, da, Holly, poți să mă crezi.

— Poate ar fi bine să fug înapoi în birou și să încui ușa, spune ea, sperând ca fața ei să indice faptul că se gândește cu adevărat la această variantă. Și să sun la poliție.

— Și s-o lași pe fetița aia la mila mea? se miră George, zâmbind și arătând cu cuțitul cel lung spre ușa toaletei. Nu prea cred. Am văzut cum te-ai uitat la ea. Plus că nici trei pași n-ai apuca să faci și te-aș prinde. Ți-am spus la mall că sunt foarte rapid. Haide, gata cu vorba! Dă-mi ce vreau și plec!

— Am de ales?

— Tu ce crezi?

Holly oftează, își umezește buzele și dă din cap cu părere de rău.

— Ai câștigat. Doar să ne lași în viață.

— Am să vă las.

La fel ca la mall, și acum a răspuns prea repede. Prea ușor. Nu-l crede. Iar el știe că nu-l crede și nu-i pasă.

— Acum am să-mi scot telefonul din buzunar, spune Holly. Vreau să-ți arăt o fotografie.

El nu zice nimic, așa că ea scoate foarte încet telefonul. Deschide aplicația cu fotografii, o selectează pe cea făcută în ascensor și întinde telefonul spre el.

Acum spune-mi, îl îndeamnă ea în gând. *Nu vreau s-o fac eu, așa că spune-mi ce vreau să aud, mizerabile.*

Și el îi spune.

— Nu văd. Vino mai aproape!

Cu telefonul în aceeași poziție, Holly face un pas. Doi pași. Trei. Au mai rămas unsprezece metri. Acum doar nouă. El mijește ochii la ecranul telefonului.

Mai sunt doar șapte metri. Vezi cât de mult ezit?

— Mai aproape, Holly! Am ochii cam rablagiți câteva minute după ce mă transform.

Minți de îngheață apele, îl apostrofează ea în gând, dar mai face un pas, tot cu telefonul întins. Aproape sigur o s-o ia cu el când o să cadă. Presupunând că o să cadă. Și e în regulă.

— Îl vezi, da? E în ascensor. L-am lipit de tavan. Ia-l și...

Chiar și în această stare de vigilență maximă, Holly abia dacă-l vede pe George mișcându-se. Acum stă în fața toaletei pentru femei, chiorându-se la fotografia de pe telefon. Acum a cuprins-o cu un braț de mijloc și îi strânge între degete mâna cu telefonul. Deloc n-a glumit când a avertizat-o că e foarte rapid. O trage spre lift și telefonul se rostogolește pe jos. Când vor ajunge înăuntru, o va ucide și va lua pachețelul lipit de tavan. După care va intra în toaletă și o va omorî pe Barbara.

Ăsta-i planul lui. Holly are altul.

— Ce faci? zbiară Holly, dar nu din cauză că n-ar ști, ci pentru că asta-i reacția pe care o așteaptă el.

Nu-i răspunde și apasă butonul. Ledul nu se aprinde, dar Holly aude motorul ascensorului. Urcă. Va încerca să scape din mâinile lui

în ultimul moment. La fel și el va încerca să scape *de ea* atunci când va înțelege ce se petrece. Iar ea nu vrea cu niciun chip asta.

Un zâmbet apare pe chipul îngust, ca de vulpe, al lui George.

— Știi ceva, cred că o să meargă totul foarte bi...

Se oprește tocmai pentru că ascensorul nu s-a oprit. Trece de etajul patru – văd amândoi lucirea efemeră a luminii din cabină atunci când urcă pe lângă ei. Și urcă în continuare. De uimire, el slăbește puțin strânsoarea. Doar o clipă, dar Holly nici nu are nevoie de mai mult. Se smulge din mâinile lui și face un pas în spate.

Ce se întâmplă după aceea nu durează mai mult de zece secunde, dar, având toate simțurile treze, Holly vede absolut tot.

Ușa de la scări se trântește de perete și apare Jerome împleticindu-se. Ochii lui privesc disperați în toate părțile. Fața lui este o mască de sânge uscat. Ține în mâini mopul care era pe scară, cu coada din lemn înainte. Îl vede pe George și se repede la el, urlând:

— *Unde-i Barbara? Unde-i sora mea?*

George o îmbrâncește pe Holly într-o parte. Ea se izbește de perete. Aude cum îi pocnesc oasele. Vede puncte negre în fața ochilor. George prinde coada mopului și o smulge foarte ușor din mâinile lui Jerome. Își ia avânt, intenționând să-l lovească el pe Jerome, dar chiar atunci se deschide larg ușa de la toaletă.

Barbara iese în fugă. Și-a scos spray-ul cu piper din geantă. George se uită la ea fix la timp ca să primească o doză zdravănă. Zbiară și își acoperă ochii.

Ascensorul ajunge la etajul șapte. Motorul se oprește.

Jerome se năpustește la George. Holly urlă:

— *Jerome, nu!*

Și îl lovește cu umărul în burtă. Jerome se ciocnește de sora lui și se lovesc amândoi de peretele dintre ușile celor două toalete.

Se pornește alarma ascensorului, un zbieret amplificat care pare a avertiza *panică panică panică*.

George își întoarce ochii înroșiți și uzi spre sunetul acela chiar atunci când se deschid ușile liftului. Însă nu doar ușile de la etajul patru se deschid, ci ușile de la toate etajele. Ăsta-i virusul care a dus la oprirea ascensorului până la apariția mecanicului autorizat.

Cu brațele întinse, Holly se repede la George. Urletul ei de furie se

contopește cu zbieretele alarmei. Îl izbește cu mâinile în piept și îl îmbrâncește în puțul ascensorului. Preț de o clipă, pare să plutească în aer. Are ochii holbați și gura căscată de groază și uluire. Apoi chipul începe să i se schimbe și să i se înmoaie. Dar, înainte ca George să redevină Ondowsky (dacă asta se întâmplă acum), dispare de tot. Holly abia dacă simte mâna puternică și cafenie – mâna lui Jerome – care o apucă de cămașă și o trage înapoi, salvând-o astfel de la prăbușirea în puț, în urma lui George.

Străinul urlă. Și cade. Și urlă. Și cade.

Holly, care crede despre ea că este o persoană miloasă, se bucură nespus de mult auzindu-l.

Însă nu mai apucă să audă și bufnitura pe care o face când se izbește de fundul puțului pentru că ușile ascensorului se închid. Și la etajul acesta și la toate celelalte. Se oprește și alarma, iar cabina o ia în jos, spre subsol, celălalt cap de linie. Când trece prin dreptul lor, se uită fascinați toți trei la lucirea efemeră a luminilor dinăuntru.

— *Tu* ai făcut asta?! spune Jerome.

— Normal că eu, zice Holly.

17

Pe Barbara n-o mai țin picioarele și se lasă moale pe pardoseală. Nu e tocmai leșinată, dar nici departe nu e. Tubul cu spray de piper i se rostogolește dintre degetele destinse și se oprește în ușile închise ale liftului.

Jerome îngenunchează alături de sora lui. Holly îl împinge ușurel la o parte și o ia pe Barbara de mână. Îi ridică mâneca de la haină, dar nu apucă să-i ia pulsul pentru că tânăra se ridică în capul oaselor.

— Cine... ce a fost ăsta?

Holly clatină din cap.

— Nimeni.

S-ar putea chiar acesta să fie adevărul.

— A dispărut? Holly, *a dispărut?*

— A dispărut.

— A căzut în puțul liftului?

— Da.

— Bine. *Foarte bine!*

Vrea să se ridice.

— Mai stai puțin liniștită, Barb. Ți-ai pierdut cunoștința. Eu îmi fac probleme din cauza lui Jerome.

— N-am nimic, spune Jerome. Am căpățâna tare. Nu era tipul ăla de la TV? Kozlowsky sau cum îl cheamă?

— Ba da.

Și ba nu.

— Mi se pare că ai pierdut cel puțin jumătate de litru de sânge, stimate domn „Căpățână Tare". Ia uită-te la mine!

Jerome se uită. N-are pupilele dilatate, iar ăsta-i un semn bun.

— Poți să-mi spui cum se cheamă cartea pe care o scrii?

Jerome îi aruncă o privire enervată prin masca de sânge uscat.

— *Bufnița neagră. Mărirea și decăderea unui gangster american.*

Și, în ciuda celor petrecute, îl umflă râsul.

— Bine, Holly, păi, dacă aș avea creierul praf, cum să-mi aduc aminte codul de la ușa de serviciu? Spune, cine era?

— Individul care a aruncat în aer școala aia din Pennsylvania. Deși n-o să putem să spunem nimănui asta. Ar da naștere la mult prea multe întrebări. Lasă capul în jos, Jerome!

— Mă doare când îl mișc, spune tânărul. Parcă mi-am sucit gâtul.

— Fă-o chiar dacă te doare, îi zice Barbara.

— Auzi, surioară, nu că aș vrea să te jignesc, dar nu prea miroși bine.

Iar Holly spune:

— Mă ocup eu de el, Barbara. Vezi că am în dulap o pereche de pantaloni și niște tricouri. Cred că o să-ți vină. Schimbă-te. Și du-te la toaletă să te speli.

Este limpede că exact asta își dorește Barbara să facă, însă tot se codește.

— Ești sigur că nu te doare nimic, J?

— Foarte sigur, răspunde el. Hai, du-te!

Barbara pleacă spre biroul agenției de detectivi. Holly îl pipăie pe Jerome la ceafă, nu dă de nicio umflătură și îi cere din nou să lase capul în jos. Acum vede o mică rană în creștet și una mai mare mai jos, dar se pare că osul occipital a fost nevoit să suporte forța loviturii

(și uite că a rezistat). Își spune că Jerome a avut mare noroc.

Își spune că toți trei au avut mare noroc.

— Și eu ar cam trebui să mă spăl, spune Jerome, cu ochii la toaleta pentru bărbați.

— Nu, nu, nu, nu trebuie. Probabil că nici pe Barbara nu trebuia s-o las, dar nu vreau să dea ochii cu polițiștii în... în halul în care este.

— Mi se pare mie sau ai un plan? o întreabă Jerome și își înfășoară brațele în jurul corpului. Măi, frate, da' tare frig mi s-a făcut.

— Din cauza șocului. Cred că ar trebui să bei ceva cald. Ți-aș face un ceai, dar nu avem timp de asta.

Abia acum își dă seama că, dacă Jerome ar fi luat liftul, tot praful s-ar fi ales de planul ei – oricât de discutabil era el.

— De ce ai urcat pe scară?

— Ca să nu mă audă că vin. Mă durea capul ca la balamuc, dar tot știam unde trebuie să fie. Nu mai era nimeni în clădire în afară de tine.

Se întrerupe, apoi adaugă:

— Nu Kozlowsky îl chema. *Ondowsky*.

Apare acum Barbara, cu hainele curate în brațe. A început iarăși să plângă.

— L-am văzut cum se transformă... Holly. I s-a făcut capul ca o *gelatină*. Și a... și a...

— Ce puii mei îndrugă? se miră Jerome.

— Nu contează acum. Poate mai încolo.

Holly o strânge repede în brațe pe fată.

— Spală-te și schimbă-te. Și, Barbara? Ține minte că, indiferent ce-a fost, acum e mort. Bine?

— Bine, șoptește tânăra și intră la toaletă.

Holly se întoarce spre Jerome.

— Ia spune-mi, Jerome Robinson, mi-ai urmărit telefonul? Mi l-a urmărit Barbara? Mi l-ați urmărit *amândoi?*

Tânărul plin de sânge din fața ei zâmbește larg:

— Dacă îți promit că n-o să-ți mai zic „Hollyberry" *niciodată* în viața mea, mai sunt obligat să-ți răspund la întrebările astea?

18

După un sfert de oră, în holul blocului.

Pantalonii lui Holly sunt prea strâmți și prea scurți pentru Barbara, dar a reușit să și-i încheie în talie. Au început să-i dispară nuanțele pământii de pe obraji și frunte. O să supraviețuiască, își spune Holly. O să viseze urât, dar o să-i treacă la un moment dat.

Pelicula lucioasă de sânge uscat de pe fața lui Jerome a început să se crape. Tânărul zice că îl doare capul ca dracu', dar că nu, nu se simte amețit. Și nici nu-i este greață. Pe Holly n-o surprinde durerea lui puternică de cap. Are Tylenol în geantă, dar nu îndrăznește să-i dea. Mai întâi trebuie să ajungă la urgențe, unde să-i coasă un doctor rana și, fără doar și poate, să-i facă o radiografie, însă deocamdată vrea să se asigure că declarațiile lor vor coincide. Iar după ce se ocupă de asta, trebuie să-și șteargă propriile-i urme.

— Ați venit aici amândoi pentru că nu m-ați găsit acasă, le spune ea. Și v-ați închipuit că sunt la birou ca să mai recuperez din treburile nefăcute pentru că am fost câteva zile la mama. Da?

Cei doi dau din capete, hotărâți să învețe scenariul pe care Holly li-l prezintă.

— Ați vrut să intrați pe ușa de serviciu din alee.

— Pentru că știm codul, zice Barbara.

— Da. Și acolo era un hoț. Da?

Iar dau cei doi din capete.

— Pe tine, Jerome, te-a lovit în cap și a vrut s-o imobilizeze pe Barbara. Dar ea i-a dat cu spray-ul cu piper pe care îl avea în geantă. L-a nimerit în plin. Tu, Jerome, te-ai ridicat de pe jos și te-ai luat la trântă cu el. Tipul a fugit. Voi doi ați intrat în holul blocului și ați sunat la poliție.

— Dar de ce te căutam noi pe tine și am venit până aici? o întreabă Jerome.

Holly rămâne cu gura căscată. A ținut minte să reinstaleze programul lui Jerome în computerul ascensorului (a făcut-o în doi timpi și trei mișcări, cât s-a spălat și s-a schimbat Barbara); și-a pus în geantă revolverul lui Bill (pentru orice eventualitate); dar nici măcar nu s-a gândit la ce o întreabă acum Jerome.

— Cumpărăturile pentru Crăciun, intervine Barbara. Am vrut să te

scoatem din birou și să te luăm cu noi ca să cumpărăm cadourile pentru Crăciun. Nu-i așa, Jerome?

— Ba da, așa e, zice și Jerome. Am vrut să-ți facem o surpriză. Dar tu erai aici, Holly?

— Nu, răspunde ea. Nu eram. De fapt, nici acum *nu sunt*. M-am dus și eu să-mi fac cumpărăturile pentru Crăciun, dar în cealaltă parte a orașului. Acolo sunt eu acum. Și nu m-ați sunat imediat după ce ați fost atacați pentru că... pentru că...

— Pentru că n-am vrut să te supărăm și să-ți faci griji, spune Barbara. Corect, Jerome?

— Corect.

— Bravo! zice Holly. O să puteți să țineți minte povestea asta? Răspund amândoi că da.

— Atunci, e momentul ca Jerome să sune la poliție.

— Și tu ce vrei să faci, Hols? o întreabă Barbara.

— Să curăț, spune Holly, arătând spre ascensor.

— Isuse! exclamă Jerome. Am și uitat că e un cadavru acolo. Am uitat complet.

— *Eu* nu, șoptește Barbara cutremurându-se. Dar, Holly, cum Dumnezeu ai să explici prezența unui cadavru pe fundul puțului de la lift?

Holly nu a uitat ce s-a petrecut cu celălalt străin.

— Nu cred că asta va fi o problemă.

— Dar dacă n-a murit?

— A căzut patru etaje, Barb. Cinci, dacă pui la socoteală și subsolul. Și după aia, liftul...

Holly întoarce o palmă cu fața în sus și o coboară pe cealaltă peste ea, făcând un sandvici.

— A-ha! spune Barbara încet. Așa e.

— Sună la poliție și la ambulanță, Jerome. Mie mi se pare că n-ai păţit mare lucru, dar eu nu sunt doctor.

Cât timp Jerome se ocupă de telefon, ea apasă butonul ascensorului și îl aduce la parter. Cu programul reinstalat, funcționează perfect.

Ușile se deschid și Holly vede o căciulă din blană, de genul acelora pe care rușii le numesc *ușanka*. Își amintește de bărbatul care a trecut

pe lângă ea când voia să deschidă ușa blocului.

Cu căciula în mână, se întoarce spre prietenii ei.

— Repetați-mi povestea.

— A fost un hoț, spune Barbara, iar Holly își spune că-i suficient.

Sunt tineri isteți, iar restul poveștii este simplu. Dacă totul merge așa cum crede, pe polițiști nici nu-i va interesa unde se află ea.

19

Holly îi lasă în hol și coboară pe scară până la subsolul în care se simte un miros stătut de fum de țigară și – ei, asta o sperie cam rău – a mucegai. Luminile sunt stinse, așa că trebuie să folosească lanterna telefonului ca să caute comutatoarele. Locul este plin de umbre care se mișcă în raza lanternei și îi este mult prea ușor să-și imagineze că acea creatură-Ondowsky pândește în întuneric și abia așteaptă să se năpustească asupra ei și să o strângă de gât. Pielea i s-a făcut lipicioasă de la transpirație, dar obrajii îi sunt reci. Trebuie să se forțeze să nu mai clănțănească din dinți.

Mda, și eu sunt în stare de șoc, își zice ea.

În cele din urmă, descoperă un rând dublu de comutatoare. Le apasă pe toate, se aude un bâzâit ca de albine și în tavan se aprind mai multe șiruri de tuburi de neon. Subsolul este un labirint împuțit, plin cu grămezi de pubele și lăzi și cutii. Și Holly își spune din nou că administratorul blocului – pe care ei îl plătesc – este o putoare masculină.

Reușește să se orienteze și se duce la ascensor. Ușile (cele de aici sunt jegoase și vopseaua de pe ele e scorojită) sunt închise. Holly își pune jos geanta și scoate din ea revolverul lui Bill. Apoi ia cheia din cuiul de pe perete și o vâră în broasca ușii din stânga. Cheia n-a mai fost folosită de foarte multă vreme și nu prea vrea să coopereze. Așa că Holly trebuie să-și vâre pistolul la brâu și să-și folosească ambele mâini ca să o răsucească. Își scoate apoi arma și împinge una dintre uși. Se deschid amândouă.

Dinăuntru răbufnește o duhoare de ulei și praf și mizerie. În centrul puțului este o chestie ca o tijă metalică lungă, despre care va afla mai târziu că se numește „piston”. De jur-împrejur, printre

maldărele de mucuri de țigări și pungi de fast-food, sunt hainele purtate de Ondowsky atunci când a pornit în această ultimă călătorie a tuturor vieților lui. Scurtă călătorie, dar fatală.

Însă nu se vede nici urmă din Ondowsky, faimos pentru că stătea „de pază".

Lumina de neon din subsol este puternică, însă fundul puțului de la lift tot este prea întunecat pentru gustul lui Holly. Acum găsește o lanternă adevărată (a telefonului e prea mică) în talmeș-balmeșul de pe masa de lucru a lui Al Jordan, o aprinde și se uită cu atenție în jur, mai cu seamă în spatele pistonului. Nu, nu pe Ondowsky îl caută ea – Ondowsky nu mai există. După gândaci din ăia mari se uită. Mari și roșii și neobișnuiți. Gândaci periculoși, care s-ar putea să-și caute o gazdă pe care s-o paraziteze. Nu vede niciunul. Posibil să mai fi supraviețuit puțin lighioanele alea care l-au infestat pe Ondowsky, lighioane sau ce-or fi fost. Dar nu prea mult. Observă un sac într-un colț al subsolului murdar și plin de tot felul de mizerii și bagă în el toate hainele lui Ondowsky plus căciula de blană. Ultimii sunt chiloții. Holly îi ia cu vârfurile degetelor și se strâmbă scârbită la culme. Înfiorându-se toată de repulsie, îi aruncă în sac și scoate un *Câââh* stins. Apoi, cu podul palmelor închide la loc ușile ascensorului. Le încuie și pune cheia înapoi în cuiul din perete.

Stă și așteaptă. Când e sigură că Jerome, Barbara, polițiștii și ambulanțierii au plecat, își pune geanta pe umeri, ia sacul cu hainele lui Ondowsky și urcă la parter. Iese pe ușa de serviciu. Îi trece prin minte să arunce sacul în tomberon, dar ar fi prea aproape. Așa că ia sacul cu ea, chestie care uite că nu o deranjează deloc. Aici, pe stradă, este doar una dintre multele persoane cu sacoșe în mâini.

Nici nu apucă să pornească bine motorul, că o și sună Jerome, care îi spune (pe un ton destul de speriat) că el și cu Barbara au fost atacați de un borfaș chiar când voiau să intre în Blocul Frederick pe ușa de serviciu. Și o anunță că acum amândoi se află la spitalul Kiner Memorial.

— Dumnezeule mare! exclamă Holly. Trebuia să mă suni mai devreme.

— N-am vrut să-ți faci griji, zice Jerome. Suntem bine și nu ne-a furat nimic.

— Vin cât de repede pot.

În drum spre spitalul John M. Kiner Memorial, Holly aruncă sacul cu hainele lui Ondowsky într-o pubelă. A început să ningă.

Dă drumul la radio și dă peste Burl Ives[129] care răcnește din toți rărunchii „Crăciun fericit!". Îl închide la loc. Cântecul ăsta îi este cel mai nesuferit. Din motive evidente.

Nu poți să le ai pe toate, își zice ea; în viața fiecărui om se mai întâmplă câte un rahat. Dar câteodată *capeți* ce-ți trebuie. Nu poți să ceri mai mult.

Nici ea nu cere.

A rămas cu mintea întreagă, iar asta este mai mult decât suficient.

[129] Burl Ives (1909-1995), cântăreț și actor american (n. tr.).

22 DECEMBRIE 2020

La ora zece, Holly trebuie să dea o declarație la sediul firmei McIntyre & Curtis. Nu-i convine deloc, însă ea nu este decât un martor prea puțin important în acest caz de custodie. Ceea ce e de bine. Nu este vorba despre un copil, ci despre un câine din rasa Samoyed, iar asta îi mai scade un pic nivelul de stres. Însă unul dintre avocați îi pune câteva întrebări neplăcute, numai că, după ce a trecut prin ce a trecut cu Chet Ondowsky – și cu George – interogatoriul acesta pare destul de blând. Termină în cincisprezece minute. Iese pe coridor, își deschide telefonul și vede că are un apel de la Dan Bell.

Sună înapoi, însă nu-i răspunde Dan Bell, ci nepotul lui.

— Bunicul a făcut un infarct, o anunță Brad. *Încă unul.* De fapt, a fost al patrulea. E la spital, dar n-o să se mai întoarcă acasă de data asta.

Holly îi aude răsuflarea înecată de lacrimi. Și așteaptă.

— Vrea să știe ce ai făcut. Ce s-a întâmplat cu reporterul. Cu *creatura.* Mă gândesc că i-ar fi mai ușor să plece pe lumea cealaltă dacă aș putea să-i dau o veste bună.

Holly se uită în jur ca să se asigure că nu-i nimeni prin preajmă. E singură. Dar oricum răspunde în șoaptă.

— A murit. Spune-i că a murit.

— Ești convinsă?

Își amintește acea ultimă privire – o privire consternată, o privire îngrozită. Își amintește urletul pe care l-a scos Ondowsky-George – *creatura* – când s-a prăbușit. Își amintește de hainele de pe fundul puțului de la ascensor.

— O, da! spune ea. Sunt convinsă.

— Ți-am fost de folos? Bunicul, *el* te-a ajutat în vreun fel?

— N-aș fi reușit fără voi amândoi. Spune-i că probabil a salvat o mulțime de vieți. Spune-i că Holly îi mulțumește.

— Am să-i spun.

Altă răsuflare plină de lacrimi.

— Crezi că mai există și alții ca el?

După povestea din Texas, Holly ar fi răspuns că nu. Acum nu mai

este sigură. Numărul unu reprezintă o singură entitate. Când ai de-a face cu numărul doi, este posibil să te afli în fața unui tipar. Se gândește puțin, apoi dă un răspuns în care nu crede neapărat... dar în care *vrea* să creadă. Bătrânul l-a urmărit ani în șir. Zeci de ani. Merită să părăsească lumea aceasta ca un învingător.

— Nu cred.

— Bine, spune Brad. Foarte bine. Dumnezeu să te aibă în paza lui, Holly! Crăciun fericit!

În situația de față, ea nu-i poate ura același lucru, așa că îi mulțumește și atât.

Mai există și alții?

Preferă să coboare pe scări în loc să ia liftul.

25 DECEMBRIE 2020

1

Îmbrăcată în halatul de baie, Holly își petrece jumătate de oră din dimineața de Crăciun, bând ceaiul și vorbind la telefon cu mama ei. Mai degrabă ascultă, pentru că Charlotte Gibney trebuie să-și epuizeze litania-i tradițională de văicăreli pasiv-agresive (că e singură de Crăciun, că o dor genunchii, că o doare spatele etc. etc.), presărate cu oftaturi resemnate. Într-un final, Holly este în stare să-și ia inima în dinți și să încheie discuția, anunțând-o pe Charlotte că va veni acasă peste câteva zile și se vor duce împreună să-l vadă pe unchiul Henry. Și îi mai spune mamei sale că o iubește.

— Și eu te iubesc, Holly.

Urmează un alt oftat, care-i aduce la cunoștință că o asemenea dragoste este una dificilă, foarte dificilă. După care îi urează fiicei sale un Crăciun fericit. Și uite așa se încheie această parte a zilei.

Restul se desfășoară într-o notă mult mai optimistă. Se duce la familia Robinson și se bucură să fie părtașă la obiceiurile lor de sărbătoare. La zece iau o gustare ușoară, urmată de schimbul de cadouri. Holly le oferă domnului și doamnei Robinson o sticlă cu vin vechi și bun și niște cărți. Pentru copiii lor a cheltuit mai mult: o zi de răsfăț la spa (cu manichiură și pedichiură incluse) pentru Barbara și căști fără fir pentru Jerome.

Ea primește nu numai un card cadou (în valoare de 300 de dolari!) la cinematografele din vecinătate, ci și un abonament pe un an la Netflix. Aidoma celor mai mulți cinefili, Holly nu prea știe ce părere să aibă despre Netflix. (Își iubește nespus DVD-urile, dar crede cu tărie că filmele trebuie vizionate mai întâi pe marile ecrane). Totuși, trebuie să admită – deși nu-i place – că o tentează nespus de mult și Netflix-ul și toate celelalte platforme de streaming. Apar mult prea multe lucruri noi și mult prea repede!

Familia Robinson este una normală, iar membrii ei sunt egali în toate privințele, însă în după-amiaza Crăciunului se petrece o întoarcere în timp (poate declanșată de nostalgie) la rolurile atribuite

în secolul trecut. Adică, femeile se ocupă de pregătirea mâncării și bărbații se uită la un meci de baschet (și mai trec din când în când prin bucătărie ca să guste din bunătăți). Abia ce se așază la cina de sărbătoare – curcan cu toate garniturile impuse de tradiție – și afară începe să ningă.

— Hai să ne dăm mâinile! le cere domnul Robinson.

Se iau toți de mâini.

— Doamne, binecuvântează bucatele acestea pe care ni le-ai dăruit în mărinimia ta. Îți mulțumim pentru că ne-ai adus împreună astăzi. Îți mulțumim pentru rudele și prietenii noștri. Amin.

— Stați! spune Tanya Robinson. N-am terminat. Îți mulțumesc nespus de mult, Doamne, pentru că nu ai lăsat ca niciunul dintre copiii mei să fie grav rănit de omul care i-a atacat. Aș fi avut inima frântă dacă nu s-ar fi aflat și ei acum la masă, împreună cu noi. Amin.

Holly simte cum Barbara o strânge tare de mână și parcă aude un sunet vag care vine din gâtul fetei. Un hohot de plâns înăbușit.

— Acum fiecare să spună pentru ce este recunoscător, zice doamna Robinson.

Vorbesc unul după celălalt. Când îi vine rândul, Holly spune că este recunoscătoare pentru că își petrece ziua de Crăciun împreună cu familia Robinson.

2

Barbara și Holly vor să ajute la spălatul vaselor, însă Tanya le dă afară din bucătărie și le trimite „să facă totuși ceva în spiritul Crăciunului".

Holly propune o plimbare. Poate până la poalele dealului, poate doar în jurul casei.

— O să fie drăguț acum, că ninge, spune ea.

Barbara e de acord. Doamna Robinson le cere să se întoarcă până la ora șapte, pentru că o să se uite la *Colind de Crăciun*[130]. Holly speră să fie varianta în care joacă Alastair Sim, după părerea ei aceasta fiind singura la care merită să te uiți.

Nu-i drăguț afară; e superb. Doar ele două sunt pe trotuarul

[130] Ecranizare după nuvela cu același titlu a lui Charles Dickens (n. tr.).

acoperit cu cinci centimetri de zăpadă proaspătă, care le scrâșnește sub tălpi. Felinarele și luminițele de Crăciun sunt înconjurate de nimburi învolburate. Holly scoate limba ca să prindă fulgii de nea. La fel face și Barbara. Încep amândouă să râdă. Dar atunci când ajung lângă deal și Barbara se întoarce cu fața la ea, Holly o vede că este foarte serioasă.

— Gata! zice ea. Acum suntem doar noi două. Spune-mi de ce am ieșit la plimbare, Hols? Ce-ai vrut să mă întrebi?

— Vreau să știu cum te simți, răspunde Holly. Nu-mi fac griji în privința lui Jerome. Sigur, a încasat-o cam zdravăn, însă el nu a văzut ce-ai văzut tu.

Barbara se cutremură. I se topește zăpada pe obraji și Holly nu-și poate da seama dacă plânge sau nu. Dar ar fi bine să plângă. Lacrimile te vindecă.

— Nu chestia aia mă frământă, spune în cele din urmă tânăra. Transformarea, vreau să zic. Felul în care i s-a făcut capul ca o gelatină. Normal că a fost ceva oribil, și a deschis porțile... știi tu...

Își lipește degetele înmănușate de tâmple.

— Porțile de aici?

Holly dă din cap.

— Și atunci îți dai seama că acolo poate să fie absolut *orice*.

— Îl vedeți pe diavol și nu vedeți și îngerii lui? murmură Holly.

— Asta-i din Biblie?

— N-are importanță. Dar ce te frământă, Barb, dacă nu toată grozăvia aia la care ai fost martoră?

— Că mama și cu tata ne-ar fi putut duce la cimitir! izbucnește Barbara. Că ar fi putut să stea singuri la masă astăzi! Și n-ar fi avut niciun curcan și nicio garnitură, că nu ar fi avut poftă de așa ceva, poate și-ar fi luat doar niște co-co-conserve...

Pe Holly o pufnește râsul. Nu se poate abține. Nu se poate abține nici Barbara și începe și ea să râdă. Căciuliţa ei tricotată a început să semene cu un micuț om de zăpadă. Lui Holly i se pare extrem de tânără. Normal că *este* tânără, dar acum pare mai degrabă o copiliță de doisprezece ani, nu o domnișoară care se va duce la facultate anul următor.

— Înțelegi ce vreau să spun? o întreabă Barbara, luând-o de

ambele mâini. A lipsit *foarte puțin.* Foarte, foarte *puțin* a lipsit.

Ai dreptate, o aprobă Holly în gând. *Și grija ta pentru mine te-a pus în situația aia.*

Își îmbrățișează prietena în ninsoare.

— Scumpa mea, îi zice, întotdeauna mai lipsește foarte puțin. Întotdeauna.

3

Barbara începe să urce treptele spre ușa de la intrare. Vor bea cacao și vor mânca pop-corn și îl vor auzi pe Scrooge trâmbițând că spiritele au rezolvat tot într-o singură noapte. Însă mai e ceva (un ultim amănunt) care trebuie pus la punct, așa că Holly o prinde de braț și o mai ține puțin în ninsoarea tot mai deasă. Scoate din buzunar o carte de vizită pe care o luase din geantă chiar înainte să plece la plimbare. Pentru orice eventualitate. Pe ea nu sunt scrise decât un nume și un număr de telefon.

Barbara o ia și o citește.

— Cine-i Carl Morton?

— Un psihoterapeut la care m-am dus după ce m-am întors din Texas. N-am făcut decât două ședințe cu el. Cât să-mi spun toată povestea.

— Adică? A fost și atunci ca...

Nu mai continuă propoziția. Nici nu este nevoie.

— Poate într-o zi o să vă spun și ție, și lui Jerome cum a fost, dar nu de Crăciun. Trebuie doar să știi că, dacă simți nevoia să discuți cu cineva, el este persoana cea mai indicată. Este un foarte bun ascultător.

Zâmbește și adaugă:

— Pentru că a auzit povestea mea, s-ar putea chiar să te creadă. Nu că ar conta în vreun fel. Te va ajuta simplul fapt că te poți descărca în fața cuiva. Cel puțin, așa mi s-a întâmplat mie.

— Să-mi ușurez sufletul.

— Da.

— Și nu le va spune părinților mei?

— Nici vorbă de așa ceva.

— O să mă gândesc, zice Barbara și vâră cartea de vizită în buzunar. Mulțumesc.

O îmbrățișează pe Holly. Iar Holly, care pe vremuri nici nu suporta să fie atinsă de altă persoană, o strânge și ea în brațe. Tare.

4

Chiar *este* varianta cu Alastair Sim a filmului, iar atunci când își conduce încet mașina spre casă prin ninsoarea puternică, Holly își dă seama că nu a trăit vreodată un Crăciun mai fericit, înainte de culcare își deschide tableta și îi trimite un mesaj lui Ralph Anderson.

Când ai să te întorci acasă, ai să găsești un pachet de la mine. Am avut parte de o adevărată peripeție, dar totul s-a terminat cu bine. O să discutăm pe îndelete, acum nu mai e nicio grabă. Sper din suflet că tu și ai tăi ați petrecut un Crăciun fericit (la Tropice). Te îmbrățișez cu drag.

Înainte să se culce, își spune rugăciunile, așa cum face întotdeauna. Spune că nu mai fumează, că își ia medicamentele împotriva anxietății și că îi este dor de Bill Hodges.

— Să ne binecuvânteze Dumnezeu pe toți, adaugă ea. Amin.

Se urcă în pat. Stinge lumina.

Doarme.

15 FEBRUARIE 2021

Sănătatea mintală a unchiului Henry s-a degradat rapid. Doamna Braddock le-a spus (cu multă părere de rău) că așa se întâmplă adesea când pacienții ajung la cămin.

Acum Holly stă lângă el pe una dintre canapelele din fața televizorului cu ecran uriaș din sala comună a căminului din Rolling Hills. Înțelege că nu are niciun rost să mai încerce să vorbească cu el. Charlotte și-a dat deja seama de asta; s-a așezat la masa din cealaltă parte a încăperii și o ajută la jocul de puzzle pe doamna Hatfield. Astăzi a venit și Jerome cu ei și o ajută și el pe bătrână. Ba chiar a făcut-o să râdă pe doamna Hatfield. Nici măcar Charlotte nu rămâne de piatră și zâmbește la flecărelile amuzante ale băiatului. Da, Jerome este un tânăr încântător, care a reușit (în cele din urmă!) s-o câștige pe Charlotte. Chestie deloc ușoară.

Unchiul Henry stă cu ochii holbați și gura căscată. Mâinile acelea, care odinioară i-au reparat lui Holly bicicleta după ce intrase cu ea în gardul familiei Wilson, îi atârnă acum inerte între genunchii desfăcuți. Odinioară, unchiul Henry a fost un bărbat rumen în obraji. Acum este alb ca varul. Odinioară a fost un bărbat voinic. Acum atârnă hainele pe el, iar mușchii îi sunt la fel de fleșcăiți ca o șosetă veche și fără elastic.

Holly îl apucă de mână. Doar piele și os. Își împletește degetele cu ale lui și le strânge, sperând la un răspuns. Dar nu, n-o să vadă așa ceva. Va trebui să plece curând și nu-i pare rău. Bineînțeles că o mustră conștiința, dar asta-i situația. Omul de alături nu este unchiul ei. Unchiul ei a fost înlocuit cu o marionetă de ventriloc, dar fără ventrilocul care să-i dea glas. Ventrilocul a părăsit orașul și nu are de gând să se mai întoarcă vreodată.

Se termină reclama la Otezla[131], care-i îndemna pe vârstnicii ridați și cam fără păr să „nu le fie rușine de felul în care arată” și pe ecranul televizorului apar tipii de la Bobby Fuller Four cântând (ce altceva?) „M-am luptat cu legea”. Unchiul Henry ridică brusc bărbia căzută în piept. Și o lumină – evident, cu puțini waţi – i se aprinde în ochi.

[131] Medicament împotriva psoriazisului (n. tr.).

Se vede sala de tribunal și crainicul anunță:

— Fugi, dacă ești criminal, vine *John Law,* judecătorul nostru genial!

Iar când apare aprodul, lui Holly îi pică dintr-odată fisa de ce îi dăduse acel nume teroristului de la gimnaziul Macready. Mintea omului n-are nicio clipă de repaus, lucrează întotdeauna, face conexiuni și descoperă înțelesuri... sau, cel puțin, se străduiește s-o facă.

Unchiul Henry spune în sfârșit ceva. Vocea îi este șoptită și răgușită din cauza neîntrebuințării îndelungate:

— Toată lumea în picioare!

— Toată lumea în picioare! răcnește George, aprodul.

Spectatorii nu numai că se ridică de pe scaune, dar se și apucă să se bâțâie și să aplaude furtunos. John Law iese dansând din biroul său. Pune mâna pe ciocănel și îl mișcă înainte și înapoi pe ritmul muzicii. Capul complet chel îi lucește. Dinții albi îi strălucesc.

— Ce caz avem astăzi, Georgie, fratele meu dintr-o altă mamă?

— Îl iubesc pe tipul ăsta, spune răgușit unchiul Henry.

— Și eu, zice Holly, luându-l de după umeri.

Unchiul Henry se întoarce și se uită la ea.

Și îi zâmbește.

— Bună, Holly! îi spune el.

ȘOBOLANUL

1

În mod normal, lui Drew Larson îi veneau ideile pentru subiectele scrierilor sale – desigur, în ocaziile din ce în ce mai rare când chiar îi veneau – puțin câte puțin, ca niște stropi de apă scoși de pe fundul unui puț aproape secat. Și mereu exista un lanț de asocieri care-l ducea la ceva ce văzuse sau auzise: un moment critic din lumea reală.

Pentru ultima lui povestire, îi venise inspirația atunci când văzuse un bărbat care schimba o roată pe rampa de intrare pe Autostrada 295 cum vii dinspre Falmouth. Tipul se chinuia să stea pe vine și se opintea la roată, în vreme ce oamenii din celelalte mașini îl claxonau prelung și îl ocoleau, strigându-i tot felul de înjurături. Scena asta fusese punctul de plecare al povestirii „Pană de cauciuc", la care a trudit aproape trei luni și pe care a reușit să o publice (după vreo șase respingeri din partea revistelor mai mari) în *Prairie Schooner*.

„Sare acul", singura povestire publicată în *The New Yorker,* o scrisese în timp ce își făcea studiile de masterat la Universitatea Boston. Sămânța acestei scrieri îi fusese plantată în minte într-o noapte, pe când se afla în apartamentul său și asculta postul de radio al facultății. Studentul care făcea pe DJ-ul a vrut să pună cântecul „Whole Lotta Love", cântat de Zep[132] și discul a început să sară. Chestia asta a durat aproape patruzeci și cinci de secunde, după care puștiul a oprit muzica și a bolborosit cu răsuflarea tăiată: „Scuze, prieteni, eram la budă."

„Sare acul" a fost scrisă în urmă cu douăzeci de ani. „Pană de cauciuc" a fost publicată acum trei ani. Între aceste două povestiri a reușit să scrie încă patru. Fiecare până în trei mii de cuvinte. Și toate au avut nevoie de multe luni de muncă și corecturi. Nu a scris niciodată un roman. A încercat, dar nu, nu i-a ieșit. Și cam renunțase la ambiția asta. Ultima tentativă se soldase cu probleme *serioase*. Arsese manuscrisul și fusese cât pe ce să dea foc și casei.

Iar acum i-a venit această idee, una care nu mai avea nevoie de altele ca să o completeze. Idee care a apărut ca o locomotivă care trage după ea un tren cu vagoane superbe, pe care-l așteptai de o

[132] Poreclă a trupei Led Zeppelin (n. tr.).

veșnicie în gară.

Lucy îl întrebase dacă nu vrea să se ducă cu mașina până la Spec's Deli și să cumpere niște sandviciuri pentru masa de prânz. Era o zi frumoasă de septembrie, așa că el a spus că mai bine merge pe jos. Ea a dat din cap și a comentat că i-ar face bine la siluetă. Mai târziu s-a întrebat dacă viața lui ar fi decurs altfel după aceea în caz că ar fi luat una dintre cele două mașini – camioneta sau autoturismul Volvo. Poate că nu i-ar fi venit ideea. Poate că nu s-ar fi dus la cabana tatălui său. Și aproape sigur nu ar fi văzut șobolanul.

Mai avea jumătate de drum până la Speck's și aștepta culoarea verde a semaforului la intersecția dintre Main Street și Spring Street, când a apărut locomotiva. Evident, locomotiva aceea nu era decât o imagine, dar una la fel de concretă ca realitatea. Fascinat, Drew se uita la ea prin albastrul cerului. Un student i-a dat un ghiont.

— Culoarea aia înseamnă că poți să faci pași, omule.

Drew nu l-a băgat în seamă. Studentul i-a aruncat o privire mirată și a traversat. Drew a rămas pe marginea trotuarului. Lumina verde s-a stins. S-a aprins lumina roșie. S-a stins și ea și s-a aprins din nou cea verde.

Deși a cam evitat să citească romane western (singurele excepții fiind *The Ox-Bow Incident* și *Welcome to Hard Times,* superba carte a lui Doctorow) și nici nu a văzut prea multe filme western din adolescență și până acum, ce vedea el când stătea încremenit la intersecția dintre Main și Spring era un saloon. Din tavan atârna un candelabru construit dintr-o roată de căruță, cu lămpi cu kerosen montate pe spițe. Parcă și simțea în nări mirosul combustibilului. Podeaua era din lemn. În spatele încăperii erau trei sau patru mese de joc. Mai era acolo și un pian. Individul care cânta la pian purta un melon. Numai că atunci nu cânta. Se întorsese să se uite la ce se petrecea la bar. Lângă el, holbându-se în aceeași direcție, era un tip înalt și slăbănog, cu acordeonul sprijinit de pieptul îngust. Iar, lângă bar, un tânăr îmbrăcat într-un costum de cowboy ținea țeava pistolului lipită de tâmpla unei fete a cărei rochie roșie avea un decolteu atât de adânc încât doar volănașul îngust din dantelă îi mai acoperea (dar nu prea mult) sfârcurile. Pe aceștia doi Drew îi vedea și lângă bar, și reflectați în oglinda mare din spatele sticlelor.

Asta a fost locomotiva. Trenul venea după ea. A văzut călătorii din fiecare vagon: șeriful cel șchiop (rănit la Antietam[133] și rămas cu glonțul în picior); tatăl arogant, capabil mai degrabă să asedieze orașul decât să-și lase fiul dus în capitala comitatului unde ar fi urmat să fie judecat și spânzurat; mercenarii angajați de acest tată, urcați pe acoperișuri și cu puștile în mâini. Da, toți erau la locurile lor.

Când s-a întors acasă, Lucy doar o privire i-a aruncat și apoi i-a zis:

— Ori ai făcut gripă, ori ți-a venit o idee.

— O idee, i-a răspuns Drew. Una bună. Poate cea mai bună pe care am avut-o eu vreodată.

— Pentru o povestire?

Probabil așa spera ea. Că precis nu-și dorea să primească altă vizită a pompierilor în timp ce stă pe peluza din față cu copiii sculați din somn și speriați la culme.

— Pentru un roman.

Lucy a scăpat din mână sandviciul cu șuncă și cașcaval pe pâine de secară.

— Aoleu!

Niciodată nu au numit starea lui o depresie nervoasă după incendiul care mai avea puțin și-i lăsa fără casă, însă exact asta a fost. Sigur, putea să fie și mai rău, însă el a lipsit un semestru de la catedră (slavă Domnului că era angajat pe perioadă nedeterminată) și și-a recăpătat starea de echilibru psihic datorită ședințelor bisăptămânale de terapie, datorită unor pastile fermecate și datorită convingerii lui Lucy că își *va* reveni. Și datorită copiilor, firește. Copiii aveau nevoie de un tată care să nu fie prizonier într-un perpetuum mobile de *trebuie să termin* și *nu pot să termin*.

— Acum e altfel. Am totul în cap, Lucy. În toate amănuntele. Parcă am primit cadoul pe care-l așteptam de o viață! O să fie ca și cum aș scrie după dictare!

Ea s-a uitat lung la el și s-a încruntat.

— Dacă așa zici tu.

— Auzi? Anul ăsta parcă n-am închiriat cabana tatei, nu?

---

[133] Bătălia de la Antietam a fost una dintre cele mai sângeroase lupte din timpul Războiului Civil, desfășurată la 17 septembrie 1862 între armata confederată și cea unionistă (n. tr.).

Acum Lucy nu mai părea doar îngrijorată, ci de-a dreptul speriată.

— De doi ani n-am mai închiriat-o. De când s-a prăpădit Moș Bill.

Moș Bill Colson fusese omul lor de serviciu și al părinților lui Drew înainte de asta.

— Doar nu te gândești să...

— Ba da, însă numai vreo două săptămâni. Cel mult trei. Ca să încep în forță. Poți s-o chemi pe Alice să te ajute cu copiii. Știi bine că îi place la noi și e mătușica lor preferată. Mă întorc la timp ca să împărțim împreună bomboane colindătorilor de Halloween.

— Nu poți să scrii și aici?

— Normal că pot. Odată ce am început și merge bine, i-a explicat el, luându-se cu mâinile de cap de parcă l-ar fi încercat o migrenă sâcâitoare. În cabană n-o să scriu decât primele patruzeci de pagini, atâta tot. Sau poate o sută patruzeci, că s-ar putea să meargă foarte repede. Am totul în fața ochilor, absolut tot!

Și a repetat:

— O să fie ca și cum aș scrie după dictare.

— Trebuie să mă gândesc, a spus ea atunci. La fel și tu.

— Bine, o să mă gândesc. Hai, termină-ți sandviciul!

— Uite că mi-a pierit foamea, a zis ea.

Lui Drew nu-i pierise. Așa că și-a mâncat propriul sandvici, apoi și o mare parte din al ei.

2

În după-amiaza aceea s-a dus să discute cu fostul lui șef de catedră. Bătrânul Al Stamper se pensionase pe neașteptate la finalul semestrului de primăvară, permițând astfel ca Arlene Upton, cunoscută drept Vrăjitoarea cea Rea a Teatrului Elisabetan, să ajungă în postul de conducere la care râvnea de atâta vreme. Nu, nu, mai bine zis „după care îi curgeau balele” de atâta vreme.

Nadine Stamper l-a informat pe Drew că Al era în curtea din spate. Bea ceai cu gheață și se bucura de razele soarelui. Femeia părea la fel de îngrijorată cum păruse Lucy când Drew o anunțase că vrea să stea o lună în mijlocul pustietății. Iar când a ieșit în curte a înțeles imediat cauza îngrijorării ei. Și a mai înțeles motivul pentru care Al Stamper –

care, în ultimii cincisprezece ani, condusese Catedra de literatură engleză ca un despot bun la suflet – ieșise la pensie atât de brusc.

— Nu mai căsca gura la mine și vino să bei niște ceai. Știu că ți-e poftă.

Al era întotdeauna convins că știe ce vor cei din jurul lui. Mai ales din cauza asta îl detesta Arlene Upton – pentru că Al *știa* mai mereu ce își doreau oamenii.

Drew s-a așezat și a luat un pahar cu ceai.

— Câte kilograme ai slăbit, Al?

— Vreo cincisprezece. Știu că par mai multe, dar asta-i din cauză că n-am fost gras înainte. La pancreas e cancerul.

A observat expresia lui Drew și a ridicat degetul, la fel cum făcea atunci când voia să liniștească spiritele în timpul disputelor de la ședințe.

— Deocamdată nu-i cazul să vă apucați să vă stoarceți creierii ca să-mi faceți necrologul. Nici tu și nici Nadie și nici altcineva. Doctorii mi l-au depistat relativ devreme. Și am multă încredere că o să mă scape de el.

Lui Drew nu i se părea că vechiul lui prieten ar fi încrezător, dar și-a ținut gura.

— Hai să nu mai vorbim despre mine. Spune-mi mai bine ce vânt te-a adus pe-aici. Te-ai decis ce vrei să faci în anul pe care ți l-ai luat liber?

Drew i-a mărturisit că ar dori să mai încerce o dată să scrie un roman. Dar acum, a adăugat el, era destul de sigur că îl va duce la bun sfârșit. De fapt, era chiar convins de asta.

— La fel ai zis și despre *Cătunul de pe deal,* i-a amintit Al, și a fost cât pe ce să-ți pierzi toate roțile de la căruciorul roșu[134] când s-a ales praful de ideile tale.

— Parcă-ai fi Lucy, a mormăit Drew. Nu mă așteptam la așa ceva de la tine.

Al s-a aplecat spre el.

— Ascultă bine la mine, Drew. Ești un profesor excepțional și ai scris câteva povestioare bune...

[134] Metaforă folosită de Stephen King în *Despre scris. Autobiografia unui meșteșug* (n. red.).

— Doar șase, l-a întrerupt Drew. Haide, sună la *Cartea Recordurilor*.

Al a făcut un gest care părea să lase să se-nțeleagă că asta nu era deloc relevant.

— „Sare acul" a apărut în antologia *Cele mai bune povestiri...*

— Da, l-a întrerupt iarăși Drew. În aia scoasă de Doctorow. Care, ce să vezi, e mort demult!

— Știi bine că sunt mulți autori buni care nu au scris decât povestiri, a insistat Al. De pildă, Poe, Cehov, Carver. Înțeleg că ai tendința de a evita literatura mai accesibilă, dar exemple la fel de bune sunt și Saki și O. Henry. Iar din timpurile noastre, un foarte bun exemplu este Harlan Ellison.

— Toți au scris mult mai multe povestiri, nu doar șase. Și, crede-mă, Al, este o idee extraordinară. Pe cuvânt.

— În cazul ăsta, nu vrei să-mi spui și mie câte ceva? Cât să-mi fac o imagine de ansamblu, cum se zice.

S-a uitat atent la Drew.

— Nu vrei. Îmi dau seama.

Drew, care exact asta își dorea să facă – pentru că era o idee nemaipomenită! –, a clătinat din cap.

— Mai bine nu. O să stau o perioadă în cabana tatei. Doar cât să încep și să-mi dau seama că sunt pe drumul cel bun.

— A-ha! Pe Route 90. Cu alte cuvinte, vrei să te duci la capătul lumii. Ce părere are Lucy despre planul ăsta al tău?

— Nu se dă în vânt după el, dar o să vină sora ei să o ajute cu copiii.

— Nu din cauza copiilor își face ea griji, Drew, iar eu cred că tu știi foarte bine asta.

Drew nu a comentat nimic. Se gândea la saloon. Se gândea la șerif. Îi cunoștea deja numele. James Averill.

Al a mai băut un pic din ceai, apoi a pus paharul lângă exemplarul jerpelit din *Magicianul* lui Fowles. Drew presupunea că erau pasaje subliniate la fiecare pagină: cu verde pentru personaje; cu albastru pentru ideea principală; cu roșu pentru expresiile care lui Al i se păreau demne de reținut. Ochii albaștri ai fostului șef de catedră încă străluceau, dar parcă acum erau cam apoși și injectați. Drew nu voia

să creadă că vede apropierea morții în ochii aceia, dar și-a spus că poate chiar așa era.

Al s-a aplecat din nou către el, cu mâinile împreunate între genunchi.

— Ia spune-mi ceva, Drew. Spune-mi de ce este atât de important pentru tine să faci asta.

3

În aceeași noapte, după ce au făcut dragoste, Lucy l-a întrebat dacă vrea neapărat să plece.

Drew s-a gândit bine. S-a gândit îndelung. Merita să-i dea un răspuns de care să fie convins. Of, merita mult mai multe. A fost alături de el și nu l-a abandonat când i-a fost mai rău. Atunci ea a fost sprijinul lui. Așa că nu s-a complicat și i-a răspuns în cel mai simplu mod.

— S-ar putea să fie ultima mea șansă, Luce.

O vreme nu s-a mai auzit nimic dinspre partea ei de pat. El a așteptat, știind că o va asculta dacă îi va cere să nu se ducă. În cele din urmă, ea a spus:

— În regulă. Vreau să faci ce simți tu că-i bine, dar mi-e cam teamă. N-are niciun rost să te mint. Despre ce o să fie vorba în romanul ăla? Sau nu vrei să-mi zici?

— Ba vreau. Abia aștept să spun cuiva, dar cred că-i mai bine să am răbdare să se acumuleze și mai multă presiune în mine. Același lucru i l-am spus și lui Al.

— Nu contează, atâta vreme cât n-o să fie vorba despre profesori care se culcă doar cu soțiile colegilor și beau prea mult și trec prin criza vârstei mijlocii.

— Cu alte cuvinte, să nu semene cu *Cătunul de pe deal.*

Lucy l-a înghiontit cu cotul.

— Tu ai spus-o, domnule, nu eu.

— N-are nicio legătură.

— Dar nu mai poți aștepta încă puțin, scumpule? O săptămână? Cât să te convingi că-i o idee extraordinară?

Și a adăugat, pe un ton mai sfios:

— De dragul meu?

Nu voia; ardea de nerăbdare să pornească spre nord chiar a doua zi și să se apuce de scris în ziua următoare. Însă... *cât să te convingi că-i o idee extraordinară.* Poate că nu era o sugestie prea rea.

— Pot.

— Bine. Bravo! Și ești sigur că n-ai să pățești nimic cât ai să stai acolo? Pe cuvântul tău?

— N-o să pățesc nimic.

I-a văzut sclipirea albă a dinților când i-a zâmbit.

— Nu asta spun întotdeauna bărbații?

— O să mă întorc dacă o să văd că nu merge. Dacă începe să semene cu... știi tu cu ce.

Ea nu a mai zis nimic acum; poate îl credea, poate nu. Oricum nu conta. Cel mai important lucru era că nu aveau de gând să se certe din cauza asta.

A crezut că Lucy adormise ori că era pe cale să adoarmă, când ea i-a adresat aceeași întrebare pe care i-o pusese Al Stamper, întrebare pe care nu i-o mai pusese niciodată în cele două ocazii când el încercase să scrie ceva mai lung decât o simplă povestire, nici măcar în perioada dezastruoasă când spera s-o scoată la capăt cu *Cătunul de pe deal.*

— De ce este atât de important pentru tine să scrii un roman? Din cauza banilor? Pentru că eu cred că ne descurcăm bine doar cu leafa ta și cu lucrările de contabilitate pe care le primesc eu. Sau din cauza prestigiului?

— N-are legătură cu chestiile astea, din moment ce nu există nicio garanție că o să mi-l publice cineva. Și nici nu m-ar deranja foarte tare dacă o să ajungă în fundul unui sertar așa cum li se întâmplă romanelor proaste din toată lumea.

În timp ce rostea cuvintele acelea, și-a dat seama că exact așa gândește.

— Atunci?

Lui Al îi vorbise despre sentimentul împlinirii. Și despre emoția explorării unui teritoriu necunoscut. (Nu credea prea mult în acest ultim argument, dar știa că lui Al, un romantic în adâncul sufletului său, i se va părea de-a dreptul încântător.) Din păcate, cu Lucy nu

mergeau aiurelile astea.

— Am uneltele necesare, a spus el în cele din urmă. Și am talent. Deci, n-ar avea de ce să nu iasă. Poate o să fie chiar ceva comercial, dacă pricep eu așa cum trebuie termenul ăsta când se aplică la literatură. Mă interesează să iasă ceva bun, dar nu ăsta-i lucrul important. Nu-i cel mai important lucru.

S-a întors cu fața la ea, a apucat-o de mâini și și-a lipit fruntea de a ei.

— *Trebuie să termin.* Atâta tot. Despre asta-i vorba. Și după aia fie o s-o mai fac o dată, cu o doză mult mai mică de *Sturm und Drang*[135] decât acum, fie o s-o las baltă. Nu mă deranjează niciuna dintre variantele astea.

— Cu alte cuvinte, vrei să-ți găsești liniștea.

— Ba nu.

Folosise acest cuvânt în discuția cu Al, însă doar pentru că era un cuvânt pe care Al îl putea înțelege și îl putea accepta.

— E vorba despre altceva. Ceva aproape fizic. Mai ții minte când lui Brandon i-a rămas în gât roșia aia cherry?

— N-o să uit niciodată.

Bran avea patru ani. Luau masa pe terasa restaurantului Country Kitchen, din Gates Falls. Brandon a început să scoată niște sunete înăbușite, sacadate. Și se ținea cu mânuțele de gât. Drew l-a luat, l-a întors cu spatele și i-a făcut manevra Heimlich. S-a auzit un *gâh* destul de sonor, foarte asemănător cu acela făcut de un dop de plută scos din gâtul unei sticle, iar roșia a țâșnit afară întreagă. Copilul nu a păţit nimic, dar Drew nu va uita niciodată privirea imploratoare a fiului său atunci când și-a dat seama că nu mai poate respira. Și bănuia că nici Lucy nu o va uita vreodată.

— E cam același lucru, a spus el. Numai că nu e o roșie cherry și nu mi-a rămas în gât, ci în minte. Și nu mă sufoc, dar nici aer suficient nu am. *Trebuie să termin.*

— Bine, a zis ea și l-a bătut ușurel pe obraz.

— Înțelegi?

— Nu. Dar înțelegi tu, iar asta mi se pare suficient. Acum vreau să

[135] „Furtună și avânt", în lb. Germană, în original, denumirea mișcării literare proto-romantice germane de la sfârșitul secolului al XVIII-lea (n. tr.).

dorm.

Și s-a întors pe cealaltă parte.

Drew a mai stat treaz o vreme, gândindu-se la orășelul acela din vest, zonă în care el nu ajunsese niciodată. Nu că ar fi avut vreo importanță. Era convins că o să călătorească până acolo cu trenul imaginației. Se va documenta mai târziu, dacă va fi nevoie. Sigur, presupunând că, în cursul săptămânii următoare, ideea lui nu se va dovedi a fi doar un miraj.

În cele din urmă a adormit și el și a visat un șerif șchiop. Și un fiu risipitor și păcătos, închis în celula strâmtă a unei pușcării. Și bărbați pe acoperișuri. Un moment de respiro care nu avea – *nu putea* – să dureze prea mult.

A visat orășelul Râul Amărăciunii din Wyoming.

4

Dar ideea lui nu a fost un miraj. A devenit mai puternică, mai vie, și, după o săptămână, într-o frumoasă și caldă dimineață de octombrie, Drew a pus trei cutii cu provizii – în cea mai mare parte conserve – în spatele vechii lor camionete, pe care o foloseau doar în caz de urgențe. Și-a mai pus acolo și o geantă de voiaj cu haine și obiecte de toaletă. Apoi laptopul și cutia zgâriată în care își ținea vechea mașină de scris Olympia, care aparținuse tatălui său. O lua cu el pentru orice eventualitate. Nu avea prea mare încredere în furnizarea curentului electric în regiunea aceea izolată; rețelele picau la o suflare mai puternică de vânt, iar localitățile autonome erau ultimele unde se aprindea din nou lumina.

Își luase la revedere de la copii și îi sărutase de dimineață, înainte ca ei să plece la școală; când se vor întoarce acasă vor da cu ochii de sora lui Lucy. Acum Lucy stătea pe aleea din fața casei. Era îmbrăcată cu jeanșii decolorați și cu o bluză fără mâneci. Părea suplă și apetisantă, numai că se uita încruntată la el, de parcă o încerca una dintre migrenele ei premenstruale.

— Te rog mult de tot să ai grijă, i-a spus ea, și nu mă refer doar la ce ai de gând să scrii. Știi bine că-i pustiu în regiunea aia de nord

între Ziua Muncii[136] și deschiderea sezonului de vânătoare, plus că telefoanele mobile nu au acoperire mai departe de șaizeci de kilometri de Presque Isle. Dacă, Doamne ferește, îți rupi vreun picior când te plimbi prin pădure... sau dacă te rătăcești...

— Iubirea mea, eu nu mă plimb prin păduri. Iar când mă plimb – *dacă* mi se arată să mă plimb – rămân pe potecă.

S-a uitat mai atent la ea și nu i-a plăcut deloc ce vedea. Nu era vorba doar de fruntea încreţită; ochii ei căpătaseră un luciu suspect.

— Dacă nu vrei să plec, n-am să plec. Spune-mi exact ce vrei.

— Adică ai să renunți? Pe bune?

— Pune-mă la încercare.

Rugându-se în gând să nu o facă.

Lucy se uita în jos, la tenișii din picioare. Acum a ridicat privirea și a clătinat din cap.

— Ba nu. Înțeleg că este important pentru tine. Înțeleg și Stacey și Bran. Am auzit ce ți-a zis Brandon când și-a luat rămas-bun de la tine.

Brandon, fiul lor în vârstă de doisprezece ani, îi urase: „Să dai lovitura, tatii”

— Dar vreau să mă suni în fiecare zi, domnule. Până în ora cinci și chiar dacă tocmai atunci te-a lovit inspirația. N-o să-ți meargă mobilul, dar o să-ți meargă telefonul fix. Îl plătim lunar și am sunat chiar azi dimineață ca să mă asigur că merge. Și, știi ce? Nu doar că a sunat, dar mi-a răspuns chiar robotul tatălui tău. M-au cam trecut fiori. Parcă auzeam o voce ieșită din mormânt.

— Îmi dau seama.

Tatăl lui Drew murise de zece ani. Ei au păstrat cabana, s-au dus acolo de câteva ori, după care au închiriat-o grupurilor de vânători până când a murit Moș Bill, îngrijitorul. După aceea, nici nu s-au mai gândit la ea. Unul dintre grupurile alea de vânători nici nu plătise toată chiria și altul cam distrusese locul. Parcă nici nu merita să-și mai bată capul.

— Ar fi bine să înregistrezi un mesaj nou.

— Am s-o fac.

— Te avertizez dinainte, Drew – dacă nu mă suni, mă urc în

[136] Care se sărbătorește în prima zi de luni din septembrie în SUA (n. tr.).

mașină și vin acolo.

— N-ar fi o idee bună, iubita mea. Ultimii douăzeci și ceva de kilometri pe drumul ăla de tot rahatul o să ne-o lase pe biata Volvo fără țeavă de eșapament. Probabil și fără transmisie.

— Mă doare fix undeva. Pentru că... o să-ți spun acum ce cred eu, da? Când se împute treaba cu vreuna dintre povestirile tale, o lași deoparte. După aia te fâțâi bosumflat prin casă o săptămâna sau două. Și apoi îți revii. *Cătunul de pe deal* a fost cu totul altceva, iar anul care i-a urmat a fost unul foarte greu pentru mine și pentru copii.

— Cartea asta de acum este...

— Altfel, știu, mi-ai spus-o de vreo șase ori și te cred, cu toate că nu știu decât că nu-i vorba despre niște profesorași în călduri care-și fac de cap pe unde apucă. Nu vreau decât...

L-a luat de mâini și l-a privit drept în ochi.

— Dacă vezi că nu mai merge, dacă începi să nu-ți mai găsești cuvintele, așa cum ai pățit la *Cătunul,* atunci întoarce-te acasă, înțelegi ce-ți zic? *Întoarce-te acasă!*

— Îți promit.

— Acum pupă-mă cu sentiment.

Așa a făcut; cu limba i-a deschis ușor buzele și și-a strecurat mâna în buzunarul de la spate al jeanșilor ei. Când sărutul s-a încheiat, obrajii lui Lucy se făcuseră ca focul.

— Da, a șoptit ea. Despre asta vorbeam.

S-a urcat în camionetă și nici bine nu a ajuns la capătul aleii, când a auzit-o pe Lucy strigând:

— Stai! Stai!

Venea în fugă spre el. Probabil că urma să-i spună că se răzgândise, că nu voia ca el să mai plece și că de ce să nu încerce să-și scrie cartea în biroul de la etaj. Era sigur că așa va fi și a trebuit să se lupte cu dorința de a apăsa pedala de accelerație și să țâșnească pe Sycamore Street fără să se mai uite în oglinda retrovizoare. Dar a oprit și a deschis geamul.

— Hârtie! a gâfâit Lucy, iar apoi și-a țuguiat buza de jos și și-a suflat părul căzut în ochi. Ai suficientă hârtie? Că nu prea cred că o să găsești așa ceva pe-acolo.

El a zâmbit larg și a mângâiat-o pe obraz.

— Două topuri. Ce zici, o să-mi ajungă?

— Zic că da, dacă nu cumva vrei să scrii *Stăpânul inelelor.*

Nu mai era încruntată – nu se știa însă cât o va ține.

— Haide, Drew, cară-te de-aici și întoarce-te cu un roman care să rupă gura târgului!

5

Când tocmai voia să intre pe rampa care ducea la Autostrada 295 – aceeași unde pe vremuri văzuse un om care își schimba roata spartă –, Drew s-a simțit despovărat dintr-odată. Viața reală – copiii, cumpărăturile, treburile din jurul casei, drumurile după Stacey și Brandon pe care trebuia să-i ia de la activitățile extrașcolare – rămăsese în urma lui. Sigur, va reveni la ea peste două săptămâni, maximum trei, și probabil că atunci va avea de scris cea mai mare parte a cărții, în larma acelei vieți reale; însă acum îl aștepta o altă viață, una pe care o va trăi doar în imaginația lui. O viață la care nu reușise să se adapteze complet în perioadele în care încercase să scrie celelalte trei romane. Dar, de asemenea, o viață care încă îl obseda. De această dată credea că totul va fi bine, va fi așa cum trebuie, cum își dorește să fie. Trupul lui va sta pe un scaun în cabana modestă, fără brizbrizuri, din pădurile din Maine, însă mintea lui se va afla în orășelul Râul Amărăciunii, din Wyoming, unde un șerif șchiop și cele trei ajutoare înspăimântate ale lui trebuiau să protejeze un tânăr care omorâse cu sânge-rece o fată chiar mai tânără decât el, în fața a cel puțin patruzeci de martori. Trebuiau să îl apere de furia localnicilor, dar asta era doar jumătate din misiunea lor. Pentru că trebuiau să facă și în așa fel încât să-l ducă în siguranță la tribunalul din capitala comitatului (presupunând că statul Wyoming *era împărțit* în comitate în 1880), unde avea să fie judecat. Drew nu știa unde-i găsise bătrânul Prescott pe pistolarii cu care-și alcătuise mica armată cu care ar fi trebuit să-și facă treaba, dar era convins că o să-și dea seama la un moment dat.

Totul urma să se rezolve la un moment dat.

A intrat pe Autostrada 95 în dreptul localității Gardiner.

Camioneta – cu aproape 200.000 de kilometri la bord – a ajuns cu mult efort la nouăzeci și șase de kilometri pe oră. Dar, când a forțat-o până la o sută zece, bătrânica nu s-a mai hurducat și nu a mai gâfâit deloc, ba chiar a mers ca unsă. Mai avea patru ore de condus, ultima dintre ele urmând a fi parcursă pe drumuri din ce în ce mai înguste, culminând cu acela căruia localnicii îi ziceau Drumul Rahatului.

Ardea de nerăbdare să ajungă pe drumurile acelea, dar nu la fel de mult pe cât anticipa momentul când își va deschide laptopul, îl va conecta la imprimanta Hewlett-Packard și va crea un document pe care îl va numi RÂUL AMĂRĂCIUNII #1. De data asta, gândul la vidul alb de sub cursorul mouse-ului nu-l mai umplea de amestecul de speranță și spaimă care-i era atât de familiar. După ce a trecut de orașul Augusta, n-a mai simțit decât concentrare, emoție, înfrigurare. Da, de data asta totul va merge bine. Ba mai mult decât bine. De data asta îi va ieși așa cum vrea.

A dat drumul la radio și a început să cânte împreună cu trupa The Who.

6

Mai către sfârșitul după-amiezii, Drew a oprit în fața unicei prăvălii existente pe Route 90 – o dugheană veche, cu acoperișul vai de mama lui, care se chema Marele Magazin Universal de pe 90 (de parcă altundeva pe Route 90 s-ar mai fi aflat și un Mic Magazin Universal). Și-a umplut rezervorul (aproape gol) al camionetei de la o pompă rotativă, veche și ruginită, deasupra căreia erau puse afișe care avertizau că plata se face NUMAI NUMERAR și că se vinde doar BENZINĂ NORMALĂ și că HOȚII VOR FI ACȚIONAȚI ÎN JUSTIȚIE și că DUMNEZEU SĂ BINECUVÂNTEZE AMERICA. Costa un dolar litrul. Se vede treaba că în nord plăteai prețuri premium și pentru benzina obișnuită. Drew s-a oprit puțin în pragul prăvăliei ca să ridice receptorul mânjit cu gândaci morți al telefonului public, vechi din vremea copilăriei lui. De receptor era lipit anunțul – ce-i drept, acum atât de șters de trecerea anilor că abia dacă-l mai putea desluși: NU PUNEȚI FISE PÂNĂ NU VI SE RĂSPUNDE. Drew a auzit țiuitul tonului, a dat aprobator din cap, a pus receptorul înapoi în furca

ruginită și a intrat.

— Aha, aha, încă merge, l-a întâmpinat personajul parcă fugit din *Jurassic Park* și adăpostit în spatele tejghelei. Mare chestie!

Văzându-i ochii roșii, Drew s-a întrebat dacă nu cumva trăsese pe nas niscaiva prafuri din ținutul Aroostook. Dar imediat, bătrânul a scos din buzunarul de la spate o bandană plină cu muci și a strănutat în ea.

— Deloc nu-mi dau pace afurisitele astea de alergii, le fac în fiecare toamnă.

— Ești Mike DeWitt, da? l-a întrebat Drew.

— Neee, Mike a fost tătâne-meu. S-a prăpădit în februarie. Nouăj' șapte de anișori avea și-n ăia zece din urmă nici nu mai știa pe ce lume îi. Eu mi-s Roy.

Și a întins mâna peste tejghea. Drew nu voia să i-o strângă – era mâna care atinsese cârpa aia cu muci –, dar era bine-crescut, așa că n-a avut încotro.

DeWitt și-a împins ochelarii spre vârful nasului coroiat și l-a studiat pe Drew pe deasupra lor.

— Știu că semăn cu taica, ghinion, ce să-i faci, da' și tu semeni cu al tău. *Ești* băiatu' lu' Buzzy Larson, nu? Da' nu Ricky. Ălălalt.

— Așa este. Ricky s-a mutat în Maryland. Eu sunt Drew.

— Da, da, da. Mai treceai pe-acilea cu nevestica și copilașii, da' n-ai mai fost demult. Profesor, da?

— Da.

I-a întins lui DeWitt trei bancnote de câte douăzeci de dolari. DeWitt le-a băgat în sertar și i-a dat șase hârtii mototolite de câte zece.

— Am auzit că Buzzy a murit.

— Așa este. Și mama a murit.

A scăpat de o întrebare.

— Îmi pare rău. Da' ce cați pe-acilea pe vremea asta?

— Mi-am luat un an liber. Și m-am gândit să scriu ceva.

— Ce vorbești? În cabana lui Buzzy?

— Dacă este accesibil drumul până acolo.

A răspuns astfel doar ca să nu pară neobișnuit cu muntele. Pentru că nu conta cât de prost ar fi fost drumul, tot va găsi el o modalitate

ca să meargă cu camioneta pe acolo. Doar nu venise până aici ca să se întoarcă cu coada între picioare.

DeWitt și-a tras nasul, după care a zis:

— Păi, nu degeaba i se zice Drumul Rahatului și se prea poate ca unul sau două podețe să fi fost luate de ape astă primăvară, da' văz că ai o mașină din alea zdravene, așa că eu zic că n-ai de ce să-ți faci griji. Precis ai aflat că Moș Bill a dat colțu'.

— Da. M-a anunțat unul dintre băieții lui. Din păcate, n-am putut ajunge la înmormântare. A avut probleme cu inima?

— Cu capu'. Și-a tras un glonț în el, a spus Roy DeWitt cu evidentă satisfacție. Făcuse Alzheimer, pricepi? Era în prima fază. Polițiștii au găsit în mașină un carnețel cu tot felul de chestii notate acolo. Trasee, numere de telefon, numele lu' nevastă-sa. Ba scria acolo chiar și cum îl cheamă pe afurisitul ăla de câine al lui. N-a putut să mai îndure, pricepi?

— Dumnezeule! a exclamat Drew. Îngrozitor!

Așa era. Moș Bill fusese un om cumsecade, cu voce blândă, care arăta întotdeauna îngrijit și mirosea a Old Spice, care ținea mereu minte să-l anunțe pe tatăl lui Drew – și, mai târziu, pe Drew însuși – când era ceva de reparat și cât anume avea să coste.

— A-ha, a-ha, și, dacă n-ai știut asta, cred că n-ai de unde să știi că și-a tras glonțu' ăla chiar în curticica de la cabana voastră.

Drew s-a holbat la el.

— Glumești?

— Asta nu-i de glumă...

Și iarăși și-a scos bandana aia, acum și mai umedă, și mai mânjită. Și a strănutat în ea.

— ...deloc nu-i bine să glumești cu una ca asta. Da, dom'le. S-a dus până acolo cu furgoneta, a oprit, și-a proptit sub bărbie țeava de la pușcociul lui .30-30 și a apăsat pe trăgaci. Glonțu' a trecut prin căpățâna lui, a ieșit pe partea ailaltă și a spart geamu' din spate. Dom' polițai Griggs stătea chiar unde stai tu acum, când mi-a zis cum a fost.

— Dumnezeule! a repetat Drew.

Și atunci s-a petrecut o schimbare în mintea lui. În loc să țină pistolul la tâmpla fetei de la bar, Andy Prescott, fiul cel risipitor, îl

ținea acum cu țeava sprijinită de bărbia ei... iar atunci când va apăsa pe trăgaci, glonțul va ieși prin ceafa fetei și va sparge oglinda din spatele sticlelor. Sigur că profita de ocazie și avea să folosească în cartea lui ce a aflat de la sperietoarea asta de ciori bătrână despre moartea lui Moș Bill. Ba chiar se putea spune că ar plagia, dar asta nu îl va opri. Scena era mult prea bună.

— Mda, a dracu' treabă! a spus DeWitt.

Încerca să pară trist, poate chiar vag înțelept, însă nu-și putea ascunde exaltarea din voce. Și el își dădea seama că scena era mult prea bună, și-a zis Drew.

— Dar să știi că Moș Bill a avut mințile la el până-n ultima clipă.

— Adică?

— Adică a făcut mizerie în furgoneta lui, nu în cabana lu' Buzzy. N-ar fi făcut în ruptul capului așa ceva, câtă vreme mai gândea cât de cât normal.

A început din nou să horcăie și să fornăie și a dus mâna după cârpa aia; însă acum n-a mai reușit să și-o pună la gură în timp util. A strănutat. Iar strănutul ăsta a fost unul cu multă zeamă.

— Pricepi? Era îngrijitor și *avut grijă* de locu' ăla până la capăt.

7

La opt kilometri distanță de Marele Magazin Universal de pe 90, se termina asfaltul. După alți opt kilometri parcurși pe un drum de pământ tasat, Drew a ajuns la o bifurcație. A luat-o la stânga, pe o potecă acoperită cu pietriș, care se lovea și ricoșa în șasiul camionetei. Da, acesta era Drumul Rahatului și, din câte își putea da el seama, nu se schimbase deloc din vremea copilăriei sale. De două ori a trebuit să încetinească până la cinci sau chiar patru kilometri pe oră ca să se poată strecura cu camioneta prin porțiunile inundate, de pe care lipseau podețele. De alte două ori a fost nevoit să oprească, să se dea jos și să îndepărteze copacii căzuți de-a curmezișul drumului. Din fericire erau mesteceni tineri și erau ușori. Unul chiar i s-a frânt în mâini.

A ajuns la proprietatea familiei Cullum – părăsită, cu geamurile acoperite cu scânduri, cu lanțuri la intrare – și a început să numere

stâlpii de telefon și de curent, exact așa cum făcea împreună cu Rick în copilărie. Câțiva stăteau înclinați ca niște bețivi, fie spre dreapta, fie spre stânga, dar încă erau șaizeci și șase cu toții între proprietatea aceea și aleea acoperită cu buruieni – și de asemenea baricadată cu lanțuri – unde se afla panoul pe care Lucy îl confecționase când copiii lor erau încă foarte mici: CHEZ LARSON. Știa bine că dincolo de aleea aceasta mai erau șaptesprezece stâlpi, al căror șir se încheia la cabana familiei Farrington, pe malul Lacului Agelbemoo.

Dincolo de cabana aceasta începea o vastă regiune neelectrificată și pustie, care se întindea pe cel puțin câte o sută șaizeci de kilometri de ambele părți ale graniței cu Canada. Uneori se ducea cu Ricky ca să se uite la ce numeau ei „Ultimul Stâlp". Li se părea fascinant. Dincolo de stâlpul acela nu mai era nimic care să i se împotrivească întunericului. Odată, Drew i-a luat cu el pe Stacey și pe Brandon și i-a dus să le arate Ultimul Stâlp. Expresia de *ei, și ce-i cu asta?* era evidentă pe chipurile ambilor copii, care erau convinși că electricitatea – ca să nu mai vorbim despre Wi-Fi – era eternă.

S-a dat jos din camionetă și a descuiat lacătul de la lanț. Nu i-a fost prea ușor, pentru că a trebuit să împingă bine cheia și s-o zgâlțâie de destule ori ca s-o convingă să se răsucească. Ar fi trebuit să-și ia o cheie universală de la magazin, dar nu poți să te gândești mereu la toate.

Aleea îngustă avea aproape patru sute de metri, iar crengile copacilor de pe margine se atingeau de portiere și de capota camionetei mai tot timpul. Erau două cabluri aeriene pe proprietate – unul pentru curentul electric și celălalt pentru telefon. Își aducea aminte că pe vremuri erau bine întinse, dar acum se lăsaseră mult.

A ajuns la cabană. I se părea abandonată, uitată de toți. Zugrăveala verde începuse să se scorojească – iar acum nu mai era Bill Colson care s-o refacă; acoperișul din tablă de oțel era acoperit cu ace de brad și frunze uscate suflate de vânt, iar antena de satelit (și ea plină cu ace și frunze) părea cu totul nelalocul ei aici, în pădure. S-a întrebat dacă Luce ținuse minte să plătească și abonamentul lunar la antenă așa cum făcuse cu telefonul fix. Dacă îl plătise, probabil că a aruncat banii pe fereastră, pentru că el se îndoia că mai funcționează. Și se îndoia și mai tare că firma DirecTV o să-i ramburseze sumele

plătite, împreună cu un bilet pe care să scrie ceva de genul: *Aoleu, scuze, vă returnăm banii pentru că antena dumneavoastră nu mai e bună de nimic.* Pridvorul era și el degradat de vreme, dar părea că se ține încă destul de bine (deși nu trebuia să te bazezi prea mult pe chestia asta). Sub el se vedea o prelată (verde, pe vremuri), care probabil că acoperea o stivă de lemne – poate ultimele lemne aduse vreodată acolo de Moș Bill.

A coborât și a stat lângă camionetă, cu mâna sprijinită de capota caldă. De undeva s-a auzit un croncănit de cioară. Din depărtare, i-a răspuns o surată. În afară de susurul pârâului Godfrey în drumul lui spre lac, ele erau singurele sunete din pustietatea aceea.

Drew s-a întrebat dacă oprise mașina în același loc unde-și oprise și Bill Colson furgoneta în care își zburase creierii. Oare nu existase un curent de gândire – parcă în Anglia Evului Mediu – care spunea că fantomele sinucigașilor erau obligate să bântuie locurile în care își luaseră viața?

A pornit spre cabană spunându-și (mustrându-se, mai degrabă) că era prea bătrân pentru asemenea povești de groază, bune doar pentru a fi spuse noaptea, în jurul unui foc de tabără. Și atunci a auzit ceva apropiindu-se de el. Însă din mijlocul pinilor stufoși aflați între luminișul unde era cabana și malul pârâului nu a apărut nicio fantomă și nici măcar un zombi, ci un pui de elan, clătinându-se pe picioarele ridicol de lungi. A înaintat doar până la magazia micuță de lângă casă, apoi l-a văzut pe Drew și s-a oprit. S-au uitat unul la altul, Drew zicându-și că elanul acela – pui sau adult, nu conta – era una dintre cele mai urâte și mai bizare dintre toate creaturile lăsate de Dumnezeu pe acest pământ. Nimeni nu poate să știe ce gândea puiul de elan.

— Nu-ți fac niciun rău, drăguță, a spus încet Drew și puiul și-a ciulit urechile.

Acum s-au auzit alte zgomote, pocnete și trosnete mai sonore, iar mama puiuțului a ieșit și ea dintre copaci. I-a căzut o crenguță pe grumaz și ea s-a scuturat ca să și-o dea jos. S-a uitat lung la Drew, a lăsat capul în jos și a început să scurme pământul cu copita. Își ținea urechile lipite de cap.

Vrea să mă atace, și-a zis Drew. *Crede că sunt o amenințare pentru*

puiul ei și vrea să mă atace.

I-a trecut prin cap să fugă înapoi la camionetă, numai că i se părea – probabil așa și era – prea departe. Iar fuga lui, chiar dacă ar fi însemnat să se îndepărteze de puiul de elan, ar fi declanșat atacul mamei. Așa că a rămas pe loc, încercând să transmită gânduri bune vietății de cinci sute de kilograme, aflate la nici treizeci de metri de el. *Nu-ți face griji în privința mea, mămica, sunt inofensiv.*

Femela de elan l-a studiat vreo cincisprezece secunde, tot cu capul în jos și scurmând cu copita în pământ. Normal că lui i s-a părut mai mult. Apoi ea s-a apropiat de pui (fără să-și ia nicio fracțiune de secundă ochii de la intrus) și s-a poziționat între micuț și Drew. S-a mai uitat încă o dată la el, de parcă se gândea cum să procedeze în continuare. Drew tot nemișcat a stat. Îi era foarte frică, dar se simțea cuprins și de o stare bizară de exaltare. Și și-a spus: *Dacă mă atacă de la distanța asta, ori mă omoară pe loc, ori mă rănește atât de rău că oricum o să mor. Iar dacă n-o s-o facă înseamnă că o să fac o carte extraordinară aici.* Extraordinară.

Chiar și în momentele acestea de maximă tensiune, când îi era viața în joc, își dădea foarte bine seama că nu poate să compare mere cu pere – că doar nu mai era un copil care să creadă cu tărie că va primi în dar o bicicletă de ziua lui dacă un nor anume (uite ăla din dreapta, care seamănă cu un pisoiaș) o să acopere soarele. Dar, în același timp, era convins că așa va fi.

Mămica Elan și-a mișcat brusc capul și și-a împuns ușor puiul în crupă. Cel mic a scos un behăit ca de oaie – deloc asemănător cu răgetul dogit pe care-l făcea cornul vechi cu care tatăl lui Drew obișnuia să atragă elanii – și a luat-o la trap spre pădure. Mămica a pornit după el, însă nu înainte de a-i mai arunca lui Drew o ultimă privire amenințătoare: *Dacă ții la viața ta, să nu vii după mine.*

Drew a răsuflat prelung, abia acum dându-și seama că își ținuse respirația în tot acest timp (și iată cum un clișeu din romanele de groază s-a dovedit a fi cât se poate de real) și s-a îndreptat către verandă. Îi tremura puțin mâna în care avea cheile. Și-a spus că nu fusese deloc în pericol; dacă nu deranjezi un elan – fie acela și o Mămică Elan extrem de ocrotitoare față de puiul ei –, nici elanul n-o să te deranjeze pe tine.

Ca să nu mai zicem că ar fi putut să fie cu mult mai rău. Ar fi putut să fie o Mămică Urs.

8

Așteptându-se să găsească un dezastru înăuntru, a intrat. Însă cabana era curată lună. Cu siguranţă că datorită lui Moș Bill; era posibil să fi dereticat pentru o ultimă dată chiar în ziua în care se sinucisese. Vechiul covor din iută al lui Aggie Larson încă se afla în mijlocul camerei, puțin destrămat pe la margini, dar atâta tot. Se mai afla acolo și o sobă Ranger pe lemne, proptită pe niște cărămizi, care abia aștepta să fie încărcată și aprinsă, iar geamul de la ușă era la fel de curat ca podeaua. Bucătărioara simplă era în stânga. În dreapta, lângă fereastra dinspre pădurea care cobora lin către pârâu, era o masă mare din lemn de stejar. În capătul celălalt al încăperii erau o canapea cam desfundată, două scaune și un cămin în care Drew nu prea avea curaj să facă focul. Poate doar Dumnezeu să mai știe cât de mult creozot s-o fi adunat în horn, ca să nu mai vorbim de tot soiul de vietăți micuțe: șoareci, veverițe, lilieci.

Mașina de gătit marca Hotpoint probabil fusese nouă și la modă pe vremea când Luna era unicul satelit care se rotea în jurul Pământului. Lângă ea, cu ușa deschisă și semănând oarecum cu un cadavru autopsiat, se afla frigiderul scos din priză. În el nu era decât o cutie cu bicarbonat de sodiu. Televizorul din zona livingului era pus pe o comodă cu rotile. Drew își amintea cum se uitau toți patru la reluările serialului *M*A*S*H* și mâncau semipreparate.

Lângă peretele dinspre vest era o scară simplă, din scânduri. Ducea la un fel de galerie cu rafturi pline cu cărți (majoritatea volume broșate) – pe care Lucy o numea „biblioteca lor improvizată pentru zilele ploioase”. Din galeria aceea intrai în două dormitoare. Drew și Lucy dormeau în unul, copiii în celălalt. Oare au încetat să mai vină aici atunci când Stacey începuse să se vaite că împarte camera cu fratele ei și că vrea să stea singură? Ăsta să fi fost motivul? Sau au fost mereu prea ocupați ca să-și mai facă timp să ajungă până aici în lunile de vară? Drew nu mai ținea minte. Dar acum se bucura că a venit. Se bucura că niciun chiriaș nu furase covorul din iută al mamei... deși,

de ce să-l fi furat? Sigur, fusese superb pe vremuri, dar acum era bun doar să fie călcat de ghete pline cu noroi sau de picioare goale și ude după o bălăceală în pârâu.

— Pot să lucrez aici, a zis Drew. Da, pot.

A tresărit la sunetul propriei voci – încă era încordat și cu toate simțurile treze în urma întâlnirii cu Mămica Elan. Și imediat a izbucnit în râs.

Nu a avut nevoie să verifice dacă avea curent electric, pentru că vedea pâlpâind ledul roșu de la vechiul robot telefonic al tatălui său, dar oricum a aprins lumina din tavan, fiindcă afară începuse să se însereze. S-a dus la robot, a apăsat butonul și a ascultat mesajul înregistrat.

— Sunt Lucy, Drew.

Vocea îi era înfundată și îi tremura, de parcă ar fi vorbit de la douăzeci de mii de leghe sub mări. Drew și-a adus aminte că robotul ăla vechi era de fapt un casetofon. Mare mirare că încă funcționa.

— E trei și zece și am cam început să-mi fac griji. Ai ajuns? Sună-mă.

Drew se simțea deopotrivă amuzat și sâcâit. Venise aici tocmai ca să fugă de orice i-ar fi putut distrage atenția și ultimul lucru de care avea nevoie era s-o simtă pe Lucy suflându-i în ceafă în următoarele trei săptămâni. Totuși, trebuia să admită că avea motive să fie îngrijorată. Ar fi putut să facă un accident pe drum, sau să i se strice camioneta pe Drumul Rahatului. Cu siguranță n-avea de unde să știe (și nici de ce să intre la griji) pentru că el se gândea numai și numai la cartea pe care nici nu începuse să o scrie.

Printr-o asociere de idei, și-a amintit acum de o conferință organizată de Catedra de Engleză în urmă cu cinci sau șase ani. Invitat a fost Jonathan Franzen, care a vorbit în fața unei săli arhipline despre arta și tehnica scrierii unui roman. Le explicase că punctul culminant al acestei experiențe este atins *înainte* ca scriitorul să se apuce de carte, atunci când totul este încă în imaginația lui sau a ei. „Până și partea care îți era cea mai clară în minte se pierde atunci când o pui în cuvinte", spusese Franzen. Drew și-a mai amintit că atunci își spusese că tipul era destul de egocentric dacă își imagina că experiența personală putea constitui o regulă universal valabilă.

Drew a ridicat receptorul telefonului (receptor în forma veche, de ganteră, negru și uluitor de greu), a auzit tonul foarte puternic și a sunat-o pe Lucy pe mobil.

— Am ajuns, a anunțat-o. N-am avut nicio problemă.

— Bravo! Cum e drumul? Cum e cabana?

Au sporovăit o vreme, apoi el a vorbit puțin cu Stacey, care tocmai venise de la școală și îi cerea insistent lui Lucy să-i dea telefonul. Apoi a vorbit din nou cu Lucy, care i-a amintit să schimbe mesajul de întâmpinare de la robot, pentru că i se făcea părul măciucă de câte ori îl auzea.

— Tot ce pot să-ți promit e că voi încerca. Probabil că scula asta a fost ultimul răcnet al tehnologiei în anii șaptezeci, numai că a trecut jumătate de secol de atunci.

— Străduiește-te! Ai văzut vreun animal sălbatic?

Drew s-a gândit la cum stătea Mămica Elan cu capul în jos, încercând să se hotărască dacă să-l atace sau nu și știind că, dacă l-ar fi atacat, l-ar fi făcut una cu pământul.

— Câteva ciori, atâta tot. Auzi, Luce? Acum aș cam vrea să-mi aduc bagajele înăuntru înainte să se întunece de tot. Te sun eu mai încolo.

— Pe la șapte jumate ar fi cel mai bine. Atunci o să poți vorbi și cu Brandon, că o să ajungă acasă până la ora aia. Ia cina cu Randy și familia lui.

— Am înțeles.

— Mai ai ceva să-mi spui?

I s-a părut, sau tonul soției sale chiar era îngrijorat și acum?

— Nu, nimic. „Nimic nou pe Frontul de Vest”! Te iubesc, scumpa mea.

— Și eu te iubesc.

A pus înapoi în furcă receptorul arhaic și s-a pomenit că vorbește cu cabana pustie.

— Stai puțin, mai e o chestie, iubirea mea. Moș Bill și-a zburat creierii chiar în fața ușii noastre.

Și imediat a fost șocat la culme, când s-a auzit râzând în hohote.

9

Trecuse deja de șase și jumătate până când și-a adus înăuntru toate bagajele și proviziile și îi era foame. A încercat robinetul din bucătărie și, după ce țevile au pocnit și au horcăit de câteva ori, a început să curgă cu opinteli o apă destul de tulbure, dar care s-a limpezit repede și a continuat să curgă în șuvoi rece. A umplut o oală, a aprins arzătorul aragazului (al cărui bâzâit i-a adus aminte de atâtea și atâtea alte mese luate aici) și a așteptat să fiarbă apa ca să poată adăuga pastele. Avea și sos. Lucy îi pusese o sticlă cu ragut într-una dintre cutiile cu provizii. El ar fi uitat complet.

S-a gândit dacă ar merita să-și încălzească și o conservă cu mazăre, dar a zis că mai bine nu. Era în excursie și va mânca așa cum o cereau împrejurările. Dar nu va bea nimic; nu-și adusese nimic de băut cu el și nici nu-și cumpărase vreo sticlă cu ceva de la Marele Magazin Universal. Dacă mergea bine cu scrisul – așa cum, de altfel, se și aștepta – poate o să-și facă cinste cu un bax mare cu bere Bud data următoare când va mai trece pe la prăvălia aia. Ba chiar s-ar putea să găsească acolo și ceva salată, deși cam avea el impresia că, în materie de legume, Roy DeWitt se limita la pop-corn și mirodenii pentru hotdogi și zicea că nici nu-i trebuie mai mult. Poate mai ascundea pe undeva și câteva borcane cu varză murată pentru clienții cu gusturi mai exotice.

Drew a dat drumul la televizor, ca să aibă ceva de făcut cât timp aștepta să fiarbă apa și să se încălzească sosul. S-a pomenit că se uită la un ecran albastru, pe care scria SE CONECTEAZĂ LA DIRECTV. El cam avea dubii în privința reușitei acestei conexiuni, dar a lăsat aparatul în pace să-și facă damblaua. Presupunând că mai avea ce dambla să-și facă.

Tocmai scotocea printr-unul dintre dulăpioarele de jos, când cabana s-a umplut de răcnetele lui Lester Holt[137], speriindu-l atât de tare că a scos un urlet și a scăpat din mână sita abia găsită. Când s-a întors, a văzut platoul știrilor de seară de la postul NBC și parcă imaginea era mai clară decât la televizorul de acasă. Lester dădea informații despre ultimele aiureli ale lui Tramp. Apoi i-a predat

[137] Lester Holt, ziarist și prezentator al știrilor de seară ale postului de televiziune american NBC (n. tr.).

legătura lui Chuck Todd, care cunoștea detaliile mai scabroase. În momentul acela, Drew a luat telecomanda și a închis televizorul. Era bine să știe că încă funcționează, dar nu avea nici cea mai mică intenție să-și umple mintea cu tâmpeniile lui Trump, acțiuni teroriste sau impozite.

Și-a fiert o cutie întreagă de spaghete și le-a mâncat aproape pe toate. Cu ochii minții, a văzut-o pe Lucy admonestându-l cu degetul și amintindu-i – a câta oară? – de faptul că luase proporții de când trecuse de prima tinerețe. Tot în dialogul din minte, Drew i-a adus aminte că sărise peste prânz. A spălat cele câteva vase, cu gândul la Mămica Elan. Și la suicid. Oare ar fi avut loc ambele în *Râul Amărăciunii?* Mămica Elan probabil că nu. Suicidul, poate.

Foarte posibil ca Franzen să fi avut dreptate când a vorbit despre perioada de dinaintea scrisului propriu-zis. Da, era o perioadă *bună,* pentru că tot ce vedeai și auzeai ți se părea a fi materie primă. De asemenea, puteai să adaptezi după nevoi orice-ți trecea prin minte. Imaginația ta putea să construiască un întreg oraș, să-l remodeleze, după care să-l demoleze, toate acestea petrecându-se în intervalul scurt în care tu făceai un duș, te bărbiereai sau stăteai pe closet. Însă situația se schimba radical din momentul în care te apucai de scris. Fiecare scenă – ba nu: fiecare *cuvânt* – îți îngrădea opțiunile din ce în ce mai mult. Iar până la urmă ajungeai ca vaca aia care merge pe un culoar îngust, fără ieșire, îndreptându-se către...

— Nu, nu, nu, nu-i deloc așa! a exclamat el, speriindu-se din nou de propria-i voce. Absolut deloc!

10

În inima pădurii, noaptea se lăsa mult mai devreme. Drew a aprins lămpile din toată casa (doar patru, cu abajururi unul mai urât decât celălalt), după care s-a ocupat de robotul telefonului. A ascultat de două ori mesajul tatălui său, al dragului său tătic, care, din câte mai ținea el minte, nu le adresase niciodată vreun cuvânt urât fiilor lui și nici nu ridicase mâna la ei (chestia cu vorbele urâte și mâinile ridicate fusese apanajul mamei lor). I se părea incorect să-l șteargă, dar, din cauză că nu mai exista nicio altă casetă în biroul tatei, trebuia să se

supună ordinului primit de la Lucy. Mesajul înregistrat de el a fost scurt și la obiect: „Sunt Drew. Vă rog să lăsați un mesaj."

După ce a terminat, și-a pus geaca subțire și s-a dus afară ca să stea pe treptele pridvorului și să se uite la stele. Întotdeauna l-a uluit cât de multe poți vedea odată ce ai scăpat de poluare – fie ea și una mai moderată, precum cea dintr-un oraș mic ca Falmouth. Dumnezeu răsturnase pe culmi o carafă cu lumină, iar dincolo de ea se întindea veșnicia. Misterul acestei realități de necuprins depășea orice înțelegere omenească. S-a stârnit o adiere, care a smuls brazilor suspine de tristețe și, deodată, Drew s-a simțit foarte singur și foarte neînsemnat. L-a trecut un fior și s-a întors în casă, hotărât să încerce soba, doar ca să fie sigur că nu se va umple camera cu fum când va fi să facă un foc zdravăn în ea.

În dreapta și în stânga căminului era câte o ladă. Una plină cu surcele, probabil aduse de Moș Bill tot atunci când a stivuit lemnele sub verandă. În cealaltă erau jucării.

Drew s-a lăsat în genunchi și a scotocit printre ele. Un Wham-O Frisbee, de care-și aducea vag aminte: se jucau toți (el, Lucy și copiii) în curtea din față și se stricau de râs de fiecare dată când cineva arunca discul în tufele țepoase și trebuia să se ducă să-l recupereze. O păpușă Stretch Armstrong[138], probabil a lui Brandon; și o păpușă Barbie (indecentă, că nu mai avea bluză), care cu siguranță îi aparținuse lui Stacey. Mai erau și alte obiecte acolo, dar fie nu și le mai amintea, fie nu le mai văzuse niciodată. Un ursuleț de pluș cu un singur ochi. Un pachet cu cărți de Uno[139]. Câteva cartonașe de baseball. Un joc care se chema Aruncă Purceii[140]. Un titirez, pe care erau desenate niște maimuțe cu mănuși de baseball – l-a învârtit și titirezul s-a bălăngănit ca beat pe podea și a început să fluiere „Du-mă la meci"[141]. Nu-i prea plăcea jucăria asta. Maimuțele parcă fluturau mănușile spre el în timp ce titirezul se tot rotea, de parcă i-ar fi cerut

[138] Figurină din cauciuc, în formă de supererou sau luptător, umplută cu gel, care revine la forma inițială după ce a fost îndoită (n. tr.).

[139] Joc asemănător cu Macao, dar care se joacă cu cărți speciale (n. tr.).

[140] Joc asemănător cu cel de zaruri, însă, în acest caz, purceii țin locul zarurilor și au punctele desenate pe corp (n. tr.).

[141] „Take Me Out to the Ball Game", cântec din filmul cu același nume, din 1949, interpretat de Frank Sinatra și Gene Kelly (n. tr.).

ajutorul; plus că melodia suna cam sinistru spre final.

S-a uitat la ceas înainte să ajungă la fundul lăzii, a văzut că era opt și un sfert și a sunat-o imediat pe Lucy. Și-a cerut scuze pentru întârziere, spunându-i că pierduse noțiunea timpului din cauză că se uitase la jucăriile din ladă.

— Cred că l-am recunoscut pe Stretch Armstrong. Al lui Bran era, nu?

Lucy a gemut.

— Of, Doamne, nu puteam să sufăr păpușa aia. Mirosea atât de *aiurea.*

— Țin minte. Și am mai găsit alte câteva jucării pe care le știam. Dar sunt acolo și chestii pe care pot să jur că nu le-am mai văzut în viața mea. „Aruncă Purceii"?

— *Ce* să arunci? a început să râdă Lucy.

— E un joc pentru copii. Știi ceva despre un titirez cu niște maimuțe pe el? Cântă „Du-mă la meci".

— Nu... ba, stai puțin. Acum trei sau patru ani am închiriat cabana unei familii. Parcă Pearson îi chema. Mai ții minte?

— Vag.

Nu ținea minte deloc. Dacă povestea se întâmplase în urmă cu trei ani, probabil că lucra la *Cătunul de pe deal.* Mai bine zis, era cufundat în cartea aia *până peste cap.* Nu mai știa de el. Realmente îl obseda.

— Aveau un băiețel de șase sau șapte ani. Probabil că ale lui sunt unele dintre jucăriile alea.

— Mă mir că le-a uitat aici, a spus Drew.

Acum se uita la ursulețul cu un singur ochi, care avea aspectul flenduros al unei jucării strânse în brațe foarte des și foarte înfocat.

— Vrei să vorbești cu Brandon? E lângă mine.

— Sigur.

— Bună, tati! a spus Bran. Ți-ai terminat cartea?

— Tare amuzant, n-am ce zice. Mâine mă apuc de ea.

— Cum e acolo? Bine?

Drew s-a uitat în jur. Camera mare de la parter părea plăcută în lumina lustrei și a veiozelor. Nu-l mai deranjau nici abajururile hidoase. Iar dacă soba nu era înfundată, un foc mic va alunga răcoarea dinăuntru.

— Mda. Bine.

Chiar așa și era. Plus că se simțea în siguranță. Și se mai simțea și plin de inspirație, aproape să dea pe dinafară. Nu mai avea niciun fel de temeri în legătură cu cartea, ci doar ardea de nerăbdare să se apuce de ea a doua zi. Cuvintele aveau să țâșnească literalmente din el. Era convins de asta.

Și uite că soba funcționa bine, hornul nu era înfundat și trăgea bine. Pe când focul mic se stingea, și-a făcut patul în dormitorul cel mare (bună glumă, nu? că abia dacă aveai loc să te răsucești în cămăruța aia). Și-a pus cearșafurile și păturile care nu miroseau prea tare a stătut. S-a culcat la ora zece și a stat întins pe pat, cu ochii ațintiți în întuneric și ascultând gemetele vântului prin streșini. S-a gândit la Moș Bill, care își luase viața în curtea cabanei. Dar n-a zăbovit cu gândul la el și nu a fost cuprins nici de teamă și nici de oroare. Emoția care-l încerca atunci când medita la clipele de sfârșit ale îngrijitorului – atunci când acesta avea lipită sub bărbie gura țevii de la pușcă și urmau ultimele suspine și bătăi de inimă și frânturi de gânduri – era oarecum asemănătoare cu cea pe care o simțea mereu când se uita la lucrătura complicată și impresionantă a Căii Lactee. Realitatea era de nepătruns și era infinită. Cuprindea nenumărate taine și nu avea sfârșit.

11

A doua zi s-a trezit devreme. A mâncat puțin, după care a sunat-o pe Lucy. Ea tocmai îi pregătea pe copii pentru școală – o certa pe Stacey, care nu-și terminase temele; și îi spunea lui Bran să-și ia ghiozdanul din living – așa că, din cauza împrejurărilor, nu au vorbit prea mult. După ce și-au spus la revedere, Drew și-a luat geaca pe el și s-a dus pe malul pârâului. Copacii de pe celălalt mal fuseseră tăiați mai demult, lăsând vederii priveliștea de milioane a pădurii vălurate care se întindea până departe. Cerul era de un albastru intens. Drew a rămas acolo aproape zece minute, bucurându-se de frumusețea nepretențioasă a lumii din jurul lui și încercând să-și golească mintea. Încercând să și-o pregătească pentru ce avea să urmeze.

În fiecare semestru, preda Literatura Modernă Americană și

Literatura Modernă Engleză; dar, pentru că fusese publicat (chiar în *The New Yorker),* sarcina lui era să-i învețe pe studenți tehnicile creației literare. Începea fiecare curs sau seminar discutând despre procesul creației. Le spunea studenților că, aidoma celorlalți oameni care urmau o anumită rutină atunci când se pregăteau de culcare, și ei trebuiau să urmeze zilnic anumiți pași atunci când se pregăteau pentru scris. Aceste etape semănau cu pasele făcute de un magician care își pregătește subiectul pentru intrarea în transă.

— Actul scrierii – fie că este vorba despre ficțiune sau poezie – a fost comparat cu visarea, le spunea el studenților. Însă mie nu mi se pare prea corectă această comparație. Mi se pare că este mai asemănător cu hipnoza. Cu cât pregătirea voastră seamănă mai mult cu un ritual, cu atât vă va fi mai ușor să intrați în starea necesară scrisului.

Și el punea în practică aceste sfaturi. Când s-a întors în cabană, și-a făcut cafeaua. Tare și fără zahăr. Până la prânz va bea două căni mari. În timp ce o aștepta să fiarbă, și-a luat vitaminele și s-a spălat pe dinți. Unul dintre chiriași vârâse sub scară vechiul birou al tatălui său, iar Drew a decis să îl lase acolo. Nu era un loc tocmai normal ca să scrie o carte, numai că lui i se părea bizar de confortabil. Cam ca un pântec de mamă. În biroul de acasă, ultimul ritual pe care îl îndeplinea înainte de a se apuca de treabă ar fi fost să-și adune toate foile și să le pună în teancuri, lăsând astfel loc liber în stânga imprimantei pentru altele noi. Însă de pe biroul acesta nu avea nimic de adunat.

Și-a deschis laptopul și a creat un document nou. Probabil că și ceea ce a urmat făcea parte din ritual: denumirea documentului (RÂUL AMĂRĂCIUNII #1), formatarea documentului și alegerea fontului cel mai potrivit. La *Cătunul* folosise Book Antiqua, dar în niciun caz nu voia să se atingă de acest font la *Râul Amărăciunii;* chiar că ar fi fost semn rău. Știind foarte bine că ar putea să se întrerupă curentul, obligându-l să lucreze la mașina mecanică de scris, a ales fontul American Typewriter.

Mai avea ceva de făcut? Da, un singur lucru. A activat funcția de salvare automată. În cazul ăsta, chiar dacă s-ar fi întrerupt curentul, nu pierdea ce a scris până atunci. Sigur, bateria laptopului era

încărcată, dar se zice că paza bună trece primejdia rea.

Cafeaua era făcută. Și-a turnat o cană și s-a așezat.

Pe bune vrei să faci asta? Chiar ai intenția *s-o faci?*

Răspunsul la ambele întrebări era DA, așa că a dus cursorul la mijloc și a scris:

Capitolul 1

A apăsat „Enter" și a rămas o clipă complet nemișcat. La sute de kilometri de locul acela era Lucy, cu o ceașcă cu cafea alături și așezată în fața laptopului în care erau dosarele clienților cărora le ținea contabilitatea. Foarte curând avea să intre și ea în propria transă – aceasta având legătură cu numerele, nu cu cuvintele –, dar deocamdată se gândea la el. Drew era sigur de asta. Lucy se gândea chiar acum la el și spera – poate chiar se ruga să nu care cumva să se întâmple ca el... cum se exprimase Al Stamper?... să nu-și piardă toate roțile de la căruciorul roșu.

— N-o să fie cazul, a spus el acum. O să scriu ca după dictare.

S-a uitat puțin la cursor și apoi a tastat:

Când fata scoase un țipăt atât de ascuțit încât ar fi putut sparge sticla, Herk încetă să mai cânte la pian și se întoarse.

După aceea, Drew n-a mai știut de el.

12

De la bun început își făcuse în așa fel orarul la facultate, încât să aibă cursuri mai spre sfârșitul zilei, pentru că, atunci când avea ceva de scris, voia să lucreze de la opt dimineața. Se forța mereu să scrie până la ora unsprezece, cu toate că au fost multe zile în care inspirația îl părăsea înainte de zece și jumătate. Se gândea adesea la o povestire – probabil inventată – despre James Joyce. Un prieten al celebrului scriitor trecuse într-o zi pe la el și îl găsise la birou, cu capul culcat pe brațe, imagine a celei mai crunte disperări. Când prietenul respectiv l-a întrebat ce s-a întâmplat, Joyce i-a spus că nu-i veniseră în minte decât șapte cuvinte în dimineața aceea.

— Dar asta-i foarte bine, James, l-a liniștit prietenul.

La care Joyce a răspuns:

— O fi bine, dar habar n-am în ce *ordine* să le pun!

Drew empatiza cu situația descrisă în povestirea aceasta, indiferent dacă era reală sau inventată. La fel se simțea și el de obicei în acea ultimă și chinuitoare jumătate de oră. Atunci i se cuibărea în minte teama că nu-și va mai găsi cuvintele. Desigur că, în ultima lună de lucru la *Cătunul de pe deal,* se simțise așa în fiecare secundă nenorocită.

Dar în dimineața aceasta nici vorbă de asemenea dificultăți. În capul lui se deschisese o ușă care dădea drept în cârciuma plină de fum și miros de kerosen, care purta numele Taverna „Cap de Bizon". Și Drew a intrat. A văzut totul în cele mai mici detalii, a auzit fiecare cuvânt, fiecare șoaptă. Era chiar acolo și l-a văzut prin ochii lui Herkimer Belasco, pianistul, pe puștiul lui Prescott lipind gura pistolului de calibru .45 (și cu pat elegant, împodobit cu perle) sub bărbia tinerei animatoare și începând să o înjure. Acordeonistul și-a acoperit ochii atunci când Andy Prescott a apăsat pe trăgaci, dar Herkimer i-a ținut deschiși pe ai lui, așa că Drew a văzut absolut tot: erupția de păr și sânge, sticla de whisky

Old Jim Dandy făcându-se țăndări când a lovit-o glonțul, crăpătura în oglinda din spatele sticlelor.

Niciodată în viața lui, Drew nu mai trăise o asemenea experiență scriitoricească, iar când junghiurile foamei l-au smuls în cele din urmă din transă (la micul dejun nu mâncase decât un bol cu müsli), s-a uitat la ceasul din partea de jos a laptopului și a văzut că se făcuse aproape două după-amiază. Îl durea spatele, îi ardeau ochii și se simțea în al nouălea cer. Parcă era beat. Și-a printat paginile scrise (optsprezece erau – de-a dreptul incredibil!), dar le-a lăsat în tava de la imprimantă. O să le verifice diseară cu pixul în mână – tot un obicei al lui –, dar știa deja că va avea extrem de puține corecturi de făcut. Unul sau două cuvinte omise, vreo repetiție neintenționată, poate vreo comparație prea subtilă sau nu îndeajuns de subtilă. În rest, cele optsprezece pagini erau perfecte. Știa asta.

— Parcă am scris după dictare, a murmurat el și s-a dus să-și facă un sandvici.

13

În următoarele trei zile a intrat într-o rutină de la care nu s-a abătut absolut deloc. Parcă toată viața numai în cabana aceasta scrisese. Lucra de la șapte și jumătate până pe la două. Mânca. Trăgea un pui de somn sau se plimba puțin pe afară, numărând stâlpii. Seara, făcea focul în soba cu lemne, își încălzea o conservă, după care suna acasă ca să vorbească cu Lucy și copiii. După aceea, își redacta paginile scrise în timpul zilei și apoi citea una dintre cărțile din biblioteca de la etaj. Înainte de culcare, stingea focul din sobă și se ducea afară să privească stelele.

Și povestea lui curgea. Mormanul de pagini de lângă imprimantă se făcea tot mai mare. Nu mai existau temeri care să-l bântuie când își făcea cafeaua, își lua vitaminele și se spăla pe dinți. Nu mai existau decât nerăbdarea și emoția. Odată așezat în fața laptopului nu mai avea nevoie să-și caute cuvintele. I se părea că era Crăciunul în fiecare zi, cu noi și noi daruri de despachetat. În a treia zi, aproape nici nu și-a dat seama că a început să strănute destul de mult și de tare și că îl cam ustura în gât.

— Ce-ai mâncat? l-a întrebat Lucy când a sunat-o în seara aceea. Să nu mă minți, domnule.

— Păi, ce mi-am adus cu mine, dar...

— *Drew!*

Lungind vocala: *Druuuuu.*

— Dar mâine vreau să mă duc să-mi cumpăr alimente proaspete. Sigur, după ce termin de scris.

— Bravo! Să te duci la piața din St. Christopher. N-o să găsești mare lucru, dar oricum sunt produse mai bune decât la amărâta aia de prăvălioară de acolo.

— Bine, a spus el, cu toate că nu avea nici cea mai mică intenție să bată tot drumul până la St. Christopher și înapoi, adică aproape o sută cincizeci de kilometri în total, ceea ce însemna că ar fi ajuns acasă abia după lăsarea întunericului.

Numai după ce a închis telefonul și-a dat seama că o mințise. Și nu o mai mințise din ultimele săptămâni de lucru la *Cătunul,* perioadă în

care totul începuse să meargă foarte prost. Când se întâmpla să stea și câte douăzeci de minute în șir în fața aceluiași laptop pe care îl folosea și acum, încercând să-și dea seama cum sună mai bine: *dumbravă de sălcii* sau *crâng de copaci.* Ambele i se păreau bune, dar niciuna nu-i plăcea. Gârbovit deasupra laptopului, transpirând, împotrivindu-se cu greu dorinței fierbinți de a se lovi cu pumnii în frunte până când va reuși să-și smulgă din minte cea mai potrivită sintagmă descriptivă. Iar atunci când Lucy îl întreba cum merge – cu cutele acelea pe frunte care-i transmiteau fără vorbe *Mă îngrijorează starea ta* –, el îi răspundea cu același cuvânt, aceeași minciună: *Bine.*

În vreme ce se pregătea de culcare, și-a spus că nu avea nicio importanță. Că minciuna lui fusese una inofensivă, o simplă metodă prin care să pună capăt unei certe înainte ca aceasta să înceapă. Doar așa procedau mereu soții și soțiile. Așa supraviețuiau căsniciile. S-a întins pe pat, a stins veioza, a strănutat de două ori și a adormit.

14

În a patra zi, Drew s-a trezit cu sinusurile înfundate și cu o durere de intensitate moderată în gât. Dar nu simțea că ar fi avut și febră. Răcise, ei și ce? Putea să lucreze și așa; de fapt, o făcuse de foarte multe ori de când era profesor; ba chiar se și mândrea cu faptul că se încăpățâna să meargă mai departe, în vreme ce Lucy obișnuia să se bage în pat încă din primul moment când își simțea nasul înfundat și se înconjura cu batiste de hârtie și pastile contra răcelii și reviste. Iar el, Drew, nu i-a reproșat niciodată asta, cu toate că își amintea deseori de vorba mamei lui pentru asemenea apucături: „ipohondrie". Lucy avea dreptul să se răsfețe de două – sau trei – ori pe an (cam de atâtea ori răcea), pentru că nu era angajată nicăieri, era contabil liber-profesionist, deci nu avea niciun șef și dispunea de propriul timp așa cum voia. Teoretic, același lucru era valabil și în cazul lui acum, în acest an pe care și l-a luat liber de la facultate... teoretic, da; practic, mai puțin. Un oarecare scriitor – nu mai ținea minte numele – declarase pentru *The Paris Review*. „Când scrii, șef îți este cartea." Perfect adevărat. Dacă slăbești ritmul, povestea începe să se estompeze, la fel cum se întâmplă cu visele după ce te-ai trezit.

Și-a petrecut întreaga dimineață în orășelul Râul Amărăciunii, dar cu o cutie cu batiste de hârtie la îndemână. Când a terminat de scris (alte optsprezece pagini, era cel mai tare!), a observat uimit că folosise jumătate din cantitatea de batiste. Coșul de gunoi de lângă vechiul birou al tatălui său dădea pe dinafară. Dar trebuia să vadă partea bună a lucrurilor: când se chinuise la *Cătunul,* coșul de lângă birou era în permanență plin cu foi scrise – dumbravă sau crâng?; elan sau urs? soare strălucitor sau arzător? Nu existau asemenea tâmpenii în orășelul Râul Amărăciunii, din care parcă nu îi mai venea să plece.

Dar trebuia s-o facă. Îi mai rămăseseră doar câteva conserve cu tocăniță de vită și macaroane cu carne. Nu mai avea lapte. Și nici suc de portocale. Avea nevoie de ouă, hamburgeri, poate niște carne de pui și neapărat vreo șase pachete cu semipreparate. Plus că nu i-ar fi stricat niște dropsuri de tuse și niște pastile contra răcelii, panaceul folosit mereu de Lucy. Probabil că la Marele Magazin Universal le va găsi pe toate. Dacă nu, va strânge din dinți și se va duce până în St. Christopher. Și așa, minciuna inofensivă pe care i-a spus-o lui Lucy se va transforma în adevăr.

A condus încet și prudent prin hârtoapele de pe Drumul Rahatului și a oprit în fața Marelui Magazin. Acum nu doar că strănuta tot timpul, ci îl mai apucase și tusea, parcă îl durea mai tare în gât, parcă i se înfundase și o ureche și parcă făcuse și puțină febră. Gândindu-se că va trebui să-și cumpere și un flacon cu Aleve sau Tylenol, a intrat în prăvălioară.

În locul lui Roy DeWitt acum se afla în spatele tejghelei o tânără slăbănoagă, cu părul vopsit violet, un belciug în nas și ceva ce semăna cu o piuneză din crom pe buza de jos. Molfăia o gumă de mestecat. Cu gândurile încă la paginile scrise de dimineață (și poate afectate puțin și de febra deloc mare), și-a imaginat-o locuind într-o rulotă sprijinită pe bolțari, împreună cu cei doi sau trei copii ai ei – copii cu fețele murdare și cu părul ciopârțit chiar de mămica lor; iar cel mai mic, cam de un an, un an și jumătate, avea pe el un scutec umflat la popou și un tricou pătat cu mâncare, pe care scria MONSTRULEȚU' LU' MAMI. Sigur că era un stereotip îngrozitor de jignitor și elitist ca naiba, dar asta nu însemna neapărat că nu ar fi putut să fie adevărat.

Drew a luat un coș.

— Aveți aici și carne proaspătă sau produse proaspete din carne?

— Hamburgerii și hotdogii sunt în frigider. Poate și vreo două cotlete de porc. Și avem și salată de varză murată.

Mă rog, și-a spus Drew, dacă o consideri a fi carne...

— Dar pui?

— Nimicuța. Avem ouă. Ați putea să scoateți niște pui din ele dacă le țineți la căldură.

Și a râs singură de cât de spiritual i-a fost răspunsul. Râzând, și-a dezvelit dinții maronii. Deci nu gumă mesteca ea, ci tutun.

Drew a umplut două coșuri. Nu a găsit pastilele de răceală pe care le lua Lucy, dar a dat peste un sirop care se chema Remediu Împotriva Tusei și Răcelii de la Dr. King și Anacin și pliculețe cu praf împotriva durerilor de cap. A mai luat și câteva conserve cu supă de pui cu tăiței (penicilina evreiască, așa cum îi zicea bunicuța lui), ditamai cutia cu margarină și două franzele. Pâinile erau din acelea buretoase, clar făcute din ingrediente mai puțin naturale, dar știți cum se spune: calul de dar nu se caută la dinți. Intuia deja că, într-un viitor nu prea îndepărtat, avea să mănânce doar supă și sandviciuri cu brânză. Cea mai bună haleală pentru durerea de gât.

Mestecând în continuare, femeia de la tejghea i-a înregistrat produsele cumpărate. Pe Drew îl fascina felul în care i se ridica și se lăsa în jos butonul ăla din buză. Oare ce vârstă va avea Monstruleţu' lu' Mami când își va înfige în gură unul la fel? Cincisprezece ani? Poate chiar unsprezece? Și-a repetat că gândește ca un elitist, un elitist scârbos și cu multe ifose, dar mintea-i supraexcitată continua să facă tot felul de asocieri. Bine ați venit la Walmart, stimați cumpărători! Avem o gamă largă de pamperși pentru confortul bebelușilor dumneavoastră. Mor după bărbații cu jeanși tociți la buzunar. Fiecare zi este o altă pagină din jurnalul tău de modă, încuie-o și trimite-o îna...[142]

— O sută opt și șaptezeci, a spus femeia, curmându-i șirul gândurilor.

— Sfinte Sisoe! Serios?

[142] Probabil este vorba despre o remarcă a lui Donald Trump față de femeile democrate din Congresul Statelor Unite (n. tr.).

Vânzătoarea a zâmbit, dezvelindu-și dinții pe care Drew ar fi fost bucuros să nu-i mai vadă și a doua oară.

— Vreți să vă faceți cumpărăturile aici, în pustietate, domnu'... Larson, da?

— Da. Drew Larson.

— Păi, dacă vreți să vă faceți cumpărăturile aici, în pustietate, domnu' Larson, tre' să fiți pregătit să plătiți un preț mai mare.

— Unde-i Roy?

Femeia și-a dat ochii peste cap.

— Tata-i la spitalu' ăla din St. Christopher. A făcut gripă și n-a vrut neam să se ducă la doctor, că zicea că-i bărbat și nu-l doboară pe el o amărâtă de răceală, da' a dat-o în pneumonie. Are sor-mea grijă de copii ca să pot eu să mă ocup de prăvălia asta, și să știți, domnu', că *nu-i place* deloc.

— Îmi pare rău.

În realitate, nu-i păsa deloc de starea de sănătate a lui Roy DeWitt. Îi păsa în schimb de batista aia uriașă, plină de muci – și numai la ea se gândea acum. La ea și la inconștiența de care dăduse dovadă el (Drew) atunci când strânsese mâna care o folosise.

— Nu la fel de rău ca mie. Mâine o să fie nebunie aici, că vine furtuna aia în weekend.

Apoi a arătat cu două degete spre coșurile lui cu alimente.

— Sper că plătiți cash pe chestiile alea, că ni s-a stricat scula aia care citește cardurile și tata uită mereu să cheme pe cineva s-o repare.

— Da, așa am să plătesc. Despre ce furtună e vorba?

— Una de vine de la nord, așa zic ăia din Rivière-du-Loup. Ăsta-i un post de radio din Québec, dacă nu știați.

A pronunțat *Kua-bec*.

— Mult vânt și ploaie. Cică ajunge poimâine la noi. Stați acolo, pe Drumu' Rahatului, da?

— Da.

— Păi, eu zic că, dacă nu vreți să rămâneți tot acolo încă o lună, ați face bine să vă luați alimentele și băgăjuțele și să vă întoarceți în sud.

Drew cunoștea genul acesta de atitudine. Aici, pe Route-90, nu conta dacă erai originar din statul Maine; dacă nu erai născut și crescut în ținutul Aroostook, erai considerat doar un mototol de

orășean, care habar n-are să facă diferența între molid și pin.

— Cred că am să mă descurc, a zis el și și-a scos portofelul. Locuiesc pe coastă. Avem și acolo parte de suficiente furtuni care vin din est.

Femeia l-a privit cu milă.

— Nu vorbesc de amărâtele alea de vânturi din est, domnu' Larson. Eu vă zic de o furtună din *nord,* care vine drept peste Canada de la Polu' Nord. Se zice că o să fie un ger de o să crape pietrele. Pa și pusi douăj' de grade. O să fie doar trei. Poate chiar mai puține. Și atunci o să dea cu lapoviță și vântu' o să bată cu vreo cincizeci de kilometri la oră. Și o să rămâneți blocat pe Drumu' Rahatului, *blocat* o să rămâneți.

— N-o să mi se întâmple nimic, a zis Drew. O să fie...

S-a oprit brusc. Fusese cât pe ce să spună *O să fie ca și cum aș scrie după dictare.*

— Ce?

— Bine. O să fie bine.

— Ce să vă zic, trăiți cu speranța asta.

15

Pe drumul înapoi spre cabană – soarele care-i intra în ochi îi declanșase migrena care se alătura acum celorlalte simptome – Drew s-a tot gândit la batista aia plină cu muci. Și la cum Roy DeWitt crezuse că nu era decât o răceală și că o să-i treacă și, până la urmă, a ajuns în spital.

S-a uitat în oglinda retrovizoare și și-a observat ochii înroșiți și umezi.

— *Nu* fac niciun fel de gripă. Nu cât sunt pe val.

Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce dăduse mâna cu nenorocitul ăla, când era limpede că-i colcăiau microbii pe ea? Unii atât de mari că nici n-aveai nevoie de microscop ca să-i vezi? Și, dacă tot făcuse asta, de ce nu-l întrebase unde se putea spăla pe mâini? Zău așa, până și *copiii* lui știau că trebuie să te speli tot timpul pe mâini. Chiar el îi învățase.

— *Nu* fac niciun fel de gripă păcătoasă, a repetat și a lăsat în jos

parasolarul ca să nu-l mai orbească soarele.

Îl orbea? Sau îi intra în ochi? Era mai bine *orbea,* sau era prea exagerat?

La asta a meditat pe drumul înapoi. Și-a dus cumpărăturile în cabană și a observat că pâlpâie ledul de la robotul telefonului. Era un mesaj de la Lucy, care-i cerea să sune neîntârziat acasă. Și a simțit iar un ghimpe în inimă și iar a avut sentimentul că Lucy îi suflă în ceafă, dar imediat și-a dat seama că s-ar putea să nu aibă nicio legătură cu el ceea ce voia ea să-i comunice. În fond, nu era el buricul pământului. Poate se îmbolnăvise unul dintre copii, sau avusese un accident.

A sunat-o și, pentru prima oară de foarte multă vreme – probabil din perioada când lucra la *Cătunul de pe deal* s-au certat. Nu la fel de rău cum o făcuseră în primii ani ai căsniciei, când copiii erau mici și banii puțini. Certurile de atunci fuseseră cumplite. Dar și acum s-au certat destul de rău. Auzise și Lucy de iminența furtunii (normal că auzise, că doar urmărea cu rigurozitate toate buletinele meteo) și voia neapărat ca Drew să-și facă bagajele și să se întoarcă imediat acasă.

Drew i-a spus că-i o idee proastă. De fapt, mai mult decât proastă. Îngrozitoare. Își stabilise un program de lucru foarte bun, își intrase în ritm și scria extraordinar de bine. Nu ar fi dăunat prea mult cărții dacă își întrerupea ritmul acesta o zi (poate ar fi fost două sau chiar trei), dar schimbarea mediului de lucru ar fi putut s-o facă. S-ar fi așteptat ca, după atâția ani, soția lui să înțeleagă fragilitatea creației literare, măcar din punctul lui de vedere. Dar uite că se înșela.

— Ce nu pricepi tu e cât de puternică o să fie furtuna asta. Nu te-ai uitat la știri?

— Nu.

Și a adăugat, mințind absolut fără motiv (dacă nu punem la socoteală cât de pornit se simțea împotriva ei în momentele acelea):

— Nu am semnal. Nu funcționează antena.

— Atunci, îți zic eu: o să fie foarte rău, și mai ales acolo în nord, în orășelele alea de lângă graniță. Și fix acolo *ești* tu acum, în caz că n-ai observat. Se așteaptă la întreruperi ale curentului pe suprafețe mari din cauza vântului care...

— Bine că mi-am luat mașina de scris a tatei...

— Vrei să mă lași să termin, Drew? Măcar de data asta?

A tăcut. Îi pulsau dureros tâmplele și îl durea în gât. În acele clipe nu se prea dădea în vânt după soția lui. Da, o iubea – sigur că o iubea și o va iubi mereu –, dar nu-i mai plăcea de ea.

Acum o să-mi mulțumească, și-a zis el.

— Mulțumesc, a spus Lucy. *Știu* că ți-ai luat mașina de scris a tatălui tău, dar o să stai zile întregi la lumina lumânării și o să te hrănești doar cu mâncare rece. Poate chiar mai mult decât câteva zile.

Pot să fac mâncare pe soba cu lemne. Asta a vrut să-i spună, dar dacă o întrerupea iarăși, discuția o lua în altă direcție și ar fi ajuns să audă (din nou!) că nu o ia în serios niciodată și la-la-la și lu-lu-lu și așa mai departe.

— Îmi închipui că ai putea să-ți gătești câte ceva pe soba cu lemne, a continuat ea, pe un ton ușor mai rezonabil, dar dacă o să bată vântul așa cum se anunță – vijelii de durată, cu rafale de forța unor uragane – o să cadă o groază de copaci și o să rămâi blocat acolo.

Oricum intenționam să rămân aici, și-a zis el. Însă doar în gând.

— Știu că voiai să rămâi acolo două sau trei săptămâni, a spus ea. Numai că unul dintre copacii ăia, în cădere, ar putea să facă o gaură în acoperiș, plus că s-ar putea să cadă și stâlpii de telefon împreună cu ăia de curent și o să fii complet izolat. Dacă pățești ceva?

— N-o să...

— Poate că nu, dar dacă pățim *noi* ceva?

— Atunci, ai să te ocupi tu de tot, a spus el. N-aș fi plecat la dracu-n praznic dacă nu eram convins că poți să rezolvi orice. Plus că o ai și pe sora ta alături. Și știi bine că sunt multe exagerări în buletinele alea meteo. Transformă cincisprezece centimetri de zăpadă proaspătă în cel mai mare viscol al secolului. E chestie de rating. La fel o să fie și acum. Ai să vezi.

— Mulțumesc pentru explicații, că eu sunt prea proastă și nu înțeleg ce se întâmplă, a zis Lucy, pe un ton sec.

Și uite că iar se îndreptau către subiectul acela sensibil, pe care el sperase că-l va putea evita. Mai ales acum, când avea sinusurile înfundate și îl dureau și gâtul, și o ureche. Și capul, să nu uităm de cap. Dacă nu avea grijă la ce spune, vor ajunge la unul dintre

scandalurile lor tradiționale (sau poate *dezonorante* e cuvântul cel mai potrivit?) când fiecare voia să aibă dreptate. Iar de acolo ei – ba nu, doar *ea* – ar fi ajuns la ororile societății misogine. Iar pe această temă, Lucy era capabilă să se văicărească la nesfârșit.

— Vrei să știi ce cred eu, Drew? Cred că atunci când un bărbat zice „Știi asta" – chestie pe care o zic mereu toți bărbații –, de fapt vrea să spună *„Eu* știu asta, iar tu ești prea *bătută-n cap* ca s-o știi și tu. De aceea, e necesar să-ți explic."

Drew a simțit nevoia să ofteze, dar a simțit și că oftatul i se va transforma în tuse, așa că și l-a înăbușit.

— Pe bune? Vrei să discutăm despre asta?

— Drew... așa *suntem* noi.

L-a înfuriat atunci dezgustul din tonul ei, de parcă el n-ar fi fost decât un copil tâmpit care nu pricepea nici cea mai simplă lecție.

— Bine, atunci, hai să-ți mai explic ceva, Luce. Să-ți explic așa cum o fac bărbații mari și grozavi. Aproape întreaga mea viață de adult m-am chinuit să scriu un roman. De ce? Habar n-am. Nu știu decât că asta-i tot ce-mi lipsește din viață. *Trebuie s-o fac* și o fac chiar acum. Este foarte, foarte important pentru mine. Iar tu îmi ceri să compromit tot ce am realizat până acum.

— E la fel de important ca mine și copiii?

— Normal că nu, dar de ce trebuie să aleg?

— Mie mi se pare că tocmai ai ales.

El a vrut să râdă, dar râsul i s-a preschimbat în tuse.

— Ești nițeluș cam melodramatică.

Lucy n-a replicat la asta; avea altă grijă acum.

— Te simți bine, Drew? Nu te-ai îmbolnăvit, nu?

Și el a auzit-o în minte pe tânăra cu piuneză în buza de jos: *zice că-i bărbat și nu-l doboară pe el o amărâtă de răceală, da' a dat-o în pneumonie.*

— Nu, a răspuns el. M-au apucat alergiile.

— Măcar vrei să te gândești mai bine dacă n-ar trebui cumva să te întorci? Vrei? Te rog!

— Da.

Altă minciună. Deja se gândise.

— Să suni diseară, da? Ca să vorbești cu copiii.

— O să pot să vorbesc și cu tine? Dacă-ți promit că nu mă mai dau mare bărbat care le știe el pe toate?

Lucy a râs. Mă rog, a chicotit puțin, dar tot semn bun era.

— Bine.

— Te iubesc, Luce.

— Și eu te iubesc, i-a zis ea.

Când punea receptorul în furcă, lui Drew i-a trecut prin cap – profesorii de literatură engleză foloseau termenul „epifanie" pentru așa ceva – că sentimentele ei nu erau cu mult prea diferite de ale lui. Da, era convins că îl iubea, numai că în această după-amiază de la începutul lui octombrie, nu se prea dădea în vânt după el.

Și de asta era convins.

16

În prospect scria că Remediul împotriva Tusei și Răcelii de la Dr. King conținea 26% alcool. Drew a luat o dușcă zdravănă din sticlă, i s-au umplut ochii cu lacrimi și l-a apucat tusea. Atunci și-a zis că producătorul probabil a vrut să dea dovadă de modestie. Sau poate a vrut să nu-i ajungă așa-zisul medicament pe raftul cu băuturi de la prăvălia lui DeWitt, alături de lichiorul de cafea, rachiul de caise și de făcătura aia de whisky cu scorțișoară care se cheamă Fireball Nip. Dar i-a desfundat sinusurile aproape instantaneu, iar seara, când a vorbit cu Brandon, acestuia nu i s-a părut deloc că ar avea vreo problemă. În schimb, Stacey l-a întrebat dacă se simte bine. Am alergie, i-a răspuns el și a repetat minciuna și când Lucy l-a întrebat același lucru. Bine măcar că nu s-au mai certat. Însă firește că i-a sesizat tonul glacial care îi era atât de familiar.

Și aerul de afară era rece, nu doar tonul lui Lucy. Se pare că se cam terminase cu vara și toamna își intra repede în drepturi. Pe Drew l-au apucat frisoanele și a făcut focul în sobă. Apoi s-a așezat aproape de el, în balansoarul tatei, a mai luat o dușcă din licoarea aia de la Dr. King și a citit un roman vechi al lui John D. Macdonald. Din cele scrise pe pagina cu date despre autor reieșea că Macdonald făcuse șaizeci sau șaptezeci de cărți. Deci el n-avusese absolut nicio problemă când trebuia să găsească expresia sau cuvântul cel mai

nimerit, iar pe la sfârșitul vieții chiar căpătase un oarecare simț analitic. Bafta lui.

Drew a citit vreo două capitole, apoi s-a dus să se culce, sperând că-i va trece cât de cât răceala până dimineață și că nu se va trezi cu o mahmureală cât casa din cauza siropului de tuse. A dormit prost și a avut vise ciudate. A doua zi și-a mai amintit unul singur, în care se afla pe un coridor care părea nesfârșit și care avea uși pe ambele laturi. Era sigur că una dintre ele ducea afară, dar nu știa care anume și, înainte de a se hotărî pe care să o deschidă, s-a trezit. Dimineața era senină și friguroasă. El avea vezica plină și îl dureau toate articulațiile. S-a împleticit până la baia din celălalt capăt al galeriei, înjurându-l neîncetat pe Roy DeWitt cu batista lui plină cu muci.

17

Încă avea febră, dar parcă nu la fel de mare. Iar prafurile împotriva durerilor de cap și siropul de la Dr. King îi mai amelioraseră celelalte simptome. A lucrat binișor, însă numai zece pagini în loc de optsprezece. Oricum era o realizare, ținând cont de starea lui proastă. Sigur că a trebuit să se oprească din când în când, ca să-și scotocească prin minte după cuvântul sau expresia care să sune cel mai bine, dar a pus aceste pauze pe seama infecției care-și făcea de cap în organismul lui. Iar toate cuvintele și expresiile căutate îi veneau în minte după doar câteva secunde și se așezau frumușel la locurile lor.

Povestea mergea din ce în ce mai bine. Șeriful Jim Averill îl băgase pe ucigaș în spatele gratiilor, dar la miezul nopții sosiseră tâlharii înarmați într-un tren plătit anume de Andy Prescott, marele proprietar de vite, marele bogătaș, tăticuțul asasinului. Iar acum criminalii ăia asediau orașul. Spre deosebire de *Cătunul,* cartea aceasta se axa mai mult pe acțiune și mai puțin pe personaje. Iar faptul acesta îl cam îngrijorase pe Drew la început; fiind profesor și cititor pasionat (evident că nu erau unul și același lucru, dar cu siguranță că erau veri primari), avea tendința de a se concentra mai degrabă asupra temei, a limbajului și a simbolismului, nu asupra narațiunii, însă acum toate elementele prindeau contur și se înlănțuiau parcă de la sine. Iar cel mai bun lucru era strania legătură

care se înfiripa între Averill și puștiul lui Prescott, care dădea poveștii lui o rezonanță la fel de neașteptată ca apariția acelui tren la miez de noapte.

În loc să-și facă obișnuita plimbare de după-amiază, a aprins televizorul și, după o căutare îndelungată în lista de programe afișată de DirecTV, a dat peste postul meteo. În oricare altă zi poate că l-ar fi amuzat să descopere că are acces la atât de multe posturi TV tocmai aici, în mijlocul pustietății. Dar nu și astăzi. În loc să-l revigoreze, orele de scris la laptop îl epuizaseră, aproape îl *storseseră de puteri*. De ce naiba dăduse mâna cu DeWitt? Din politețe, firește; chestie perfect logică, dar de ce naiba nu se spălase după aia?

Ți-ai mai pus întrebările astea, și-a zis el.

Da, dar uite că au revenit și îl macină. Și îi aminteau de catastrofa cu care se soldase ultima lui încercare de a scrie un roman, când stătea treaz în pat, mult după ce adormise Lucy, demolând și reconstruind în minte puținele paragrafe pe care reușise să le scrie în ziua respectivă, râcâindu-și gândurile până la sânge.

Termină. Asta a fost atunci. Acum e altfel. Fii atent la afurisitul ăla de buletin meteo.

Numai că nu era un simplu buletin; postul meteo nu avea asemenea programe minimaliste. Difuzau o adevărată operă a apocalipsei. Niciodată Drew nu fusese capabil să înțeleagă pasiunea soției sale pentru postul acesta, care părea a fi populat doar de pocitanii tocilare care nu știau nimic altceva în afară de cum și de unde bate vântul. De parcă ar fi vrut să-i dea dreptate, acum se apucaseră să le boteze și pe cele mai modeste. Iar vântul care aducea prăpădul cu privire la care îl atenționase tânăra de la prăvălie și care o îngrijora atât de tare pe soția lui fusese poreclit Pierre. Drew nu-și putea imagina un nume mai cretin pentru o furtună. Se năpustea asupra lor dinspre provincia canadiană Saskatchewan pe direcția nord-est (adică tipa cu butonul ăla în buză mânca rahat, pentru că *nu* venea direct de la Polul Nord) și în ziua următoare urma să ajungă în zona străbătută de Route-90. Fie după-amiază, fie mai spre seară. Aducea vânturi de peste șaizeci de kilometri la oră, cu rafale care puteau să atingă și o sută cinci kilometri la oră.

— Ați putea crede că nu va fi prea rău, a zis tocilarul de pe ecran,

un tânăr cu barbă de trei zile, modernă, dar care lui Drew i se părea foarte inestetică.

Domnul Barbă-Nerasă era un adevărat poet al Apocalipsei Pierre – sigur, nu vorbea el în pentametri iambici, dar nici mult nu mai avea.

— Ce trebuie neapărat să știți este că temperaturile vor scădea *brusc și foarte mult* odată cu apariția acestui front atmosferic. Ce vreau eu să spun este că vor scădea *drastic.* Este posibil ca ploaia să se transforme în *lapoviță,* așa că voi, cei care mergeți cu mașina prin nordul regiunii New England, trebuie să vă așteptați la producerea *poleiului* pe șosele.

Poate ar fi bine *să mă întorc acasă,* și-a spus Drew.

Însă acum nu doar cartea îl reținea aici. Îl obosea și mai tare simplul gând că ar fi putut să plece la drumul acela lung în starea de slăbiciune în care era el acum. Și, hai să zicem, că reușea să străbată cu bine Drumul Rahatului și ar fi ajuns într-un loc cât de cât mai civilizat, atunci ce? Trebuia să o ia apoi pe Autostrada 95, întremându-se din când în când cu câte o dușcă din siropul ăla de tuse pe bază de alcool?

— Însă cel mai important lucru, zicea acum tocilarul neras, este că puiuțul ăsta o să se ciocnească cu un *anticiclon* care vine dinspre *est* – fenomen extrem de *rar.* Iar asta înseamnă că pe dragii noștri prieteni din nordul *Bostonului* îi așteaptă un adevărat *coșmar.*

Ia de-aici, l-a îndemnat Drew în gând și s-a apucat de șliț.

Mai târziu, după ce a încercat să doarmă puțin, dar n-a reușit – nu a făcut decât să se foiască de pe o parte pe cealaltă –, l-a sunat Lucy.

— Ascultă ce-ți zic eu acum, domnule!

Drew nu putea să sufere când o auzea zicându-i așa, îi rașcheta timpanul așa cum ți-l rașchetează zgomotul făcut de unghiile unui elev neastâmpărat care zgârie tabla din clasă.

— Prognoza meteo e și mai rea. Trebuie neapărat să te întorci acasă.

— Dar, Lucy, nu-i decât o furtună, tata îi zicea „o pârțâială de vânt". Nu-i un război nuclear.

— Trebuie să te întorci cât timp se mai poate.

Se săturase de toată povestea asta cu furtuna și se săturase și de cicăleala lui Lucy.

— Ba nu. Trebuie să rămân aici.

— Ești nebun, i-a spus ea.

Și, pentru prima oară în întreaga lor viață împreună, i-a închis telefonul.

18

În dimineața următoare, de cum s-a trezit, Drew a deschis televizorul la postul meteo. Și și-a spus: „Ca un câine care se întoarce unde a vărsat, așa este omul nebun care se întoarce la nebunia lui."[143].

Spera să afle că Furtuna Pierre și-a schimbat traseul. Dar nu, nu și-l schimbase. Și nici frigul adus de ea nu se mai domolise. Nu părea să fie mai rău, dar nici mai bine. A sunat-o pe Lucy, dar i-a răspuns mesageria vocală. Poate se dusese la cumpărături, poate doar nu voia să vorbească cu el. Pe Drew nu-l deranja. Sigur, era supărată pe el, dar îi va trece; nimeni nu arunca la gunoi cincisprezece ani de căsnicie din cauza unei amărâte de furtuni, corect? Mai ales când furtuna aia purta numele Pierre.

Drew și-a prăjit două ouă și a apucat să mănânce doar unul, înainte ca stomacul să-l avertizeze că mai multă mâncare ar duce la o evacuare năvalnică a tot ceea ce ingerase până atunci. Și-a golit farfuria în coșul de gunoi, s-a așezat în fața laptopului și a deschis documentul la care scria acum (RÂUL AMĂRĂCIUNII #3). A mers în jos, până în locul unde rămăsese, s-a uitat la spațiul alb de sub cursor și a început să-l umple. A scris bine aproximativ o oră, dar după aceea au început problemele. Mai întâi a fost vorba despre balansoarele pe care ar fi trebuit să stea șeriful Averill și cele trei ajutoare ale lui în fața închisorii din orașul Râul Amărăciunii.

Trebuiau să stea în față, neapărat în față, ca să fie văzuți de localnici și de mercenarii lui Dick Prescott, pentru că tocmai pe asta se baza planul inteligent pus la cale de Averill, prin care îl putea scoate din oraș pe băiatul lui Prescott chiar sub nasul bătăușilor care voiau să-l împiedice. Oamenii legii trebuiau să stea la vedere, mai cu seamă acel ajutor de șerif, pe care-l chema Cal Hunt și care era cam de aceeași înălțime și constituție ca puștiul lui Prescott.

[143] *Pildele lui Solomon,* 26:11 (n. tr.).

Hunt purta un poncho mexican foarte colorat și o ditamai pălăria de cowboy, cu ornamente argintii. Borul imens al pălăriei îi ascundea chipul. Chestie foarte importantă. Ponchoul și pălăria nu-i aparţineau ajutorului de șerif Hunt; și spunea că se simte ridicol cu pălăria aia pe cap. Pe șeriful Averill nu-l interesa deloc cum se simte ajutorul lui. Voia ca oamenii lui Prescott să se uite la haine, nu la persoana care le purta.

Excelent! Foarte bună poveste! Și apoi au început necazurile.

— În regulă, le spuse șeriful Averill ajutoarelor sale. E momentul să ieșim la aer. Să ne vadă cine vrea să se uite la noi. Adu ulcica aia, Hank. Vreau să mă asigur că băieții ăia de pe acoperișuri îl văd bine pe șeriful tâmpit care bea cot la cot cu ajutoarele lui și mai tâmpite.

— Trebuie neapărat să-mi pun pălăria asta? întrebă Cal Hunt pe un ton aproape smiorcăit. O să ajung de râsul orașului!

— Lasă naibii rușinea și mai bine ai grijă să scapi nevătămat în noaptea asta, îi zise Averill. Hai! Puneți mâna și scoateți balansoarele astea și...

Și aici s-a oprit Drew din scris, consternat de imaginea celor trei balansoare din micuțul birou al șerifului din Râul Amărăciunii. Ba nu, *patru* balansoare, pentru că trebuia să adauge unul și pentru Averill. Ideea asta era mult mai absurdă decât cea cu pălăria uriașă de cowboy pe care o purta Cal Hunt ca să-i ascundă trăsăturile și nu doar din cauză că patru balansoare ar fi ocupat tot spațiul din cămăruța aia nenorocită. Însăși *găselnița* cu balansoarele era în antiteză cu felul în care ar fi trebuit să fie percepuți oamenii legii, chiar dacă era vorba doar despre cei dintr-un orășel mic din vest, așa cum era Râul Amărăciunii. Cititorii ar fi râs de el. Drew a șters cuvântul „balansoarele” și s-a uitat la ce mai rămăsese:

Puneți mâna și scoateți

Ce să scoată? Scaunele? într-un birou atât de mic ar fi avut *loc* patru scaune? Puțin probabil.

— Că doar nu-i niciun fel de sală de așteptare acolo, a bombănit

Drew, ștergându-și fruntea. Nici măcar...

A fost luat prin surprindere de un strănut puternic și n-a mai apucat să-și acopere gura. Așa că a umplut cu stropi de salivă ecranul laptopului, distorsionând cuvintele din document.

— Futu-i! Futu-i mama mă-sii de treabă!

A întins mâna după batistele de hârtie, dorind să șteargă ecranul cât mai repede. Însă cutia de Kleenex era goală. Așa că a luat un prosop de bucătărie, a șters frumos ecranul, după care și-a spus că prosopul ăla umed acum semăna foarte mult cu bandana lui Roy DeWitt. Cu bandana aia plină de muci.

Puneți mâna și scoateți

Oare îi crescuse febra? Nu voia să creadă una ca asta; voia să creadă că fierbințeala tot mai mare pe care o simțea (plus că-i zvâcneau tâmplele din ce în ce mai dureros) nu era provocată decât de strădania de a rezolva cumva problema aia cretină cu balansoarele, ca să poată trece mai departe. Însă chiar i se părea că...

De această dată a reușit să-și întoarcă fața înainte de izbucnirea strănutului. Și nu a fost unul singur, ci vreo șase. Parcă i se dilatau sinusurile tot mai mult la fiecare strănut. Ca niște cauciucuri mult prea umflate. Îl durea gâtul. Îl durea și urechea.

Puneți mâna și scoateți

Și atunci i-a venit ideea. O băncuță! Precis că în biroul șerifului trebuia să fie o băncuță pe care să stea oamenii în timp ce așteptau să-și rezolve problemele mărunte. A zâmbit larg și și-a făcut sieși un semn de aprobare. Bolnav sau nu, uite că lucrurile se înlănțuiau în continuare. Și nu era asta o adevărată minune? Puterea creatoare părea deseori a-și vedea de treburile ei, fără să-i pese de suferințele trupului. Flannery O'Connor a avut lupus. Stanley Elkin a avut scleroză multiplă. Feodor Dostoievski a avut epilepsie, iar Octavia Butler a suferit de dislexie. Ce reprezenta o amărâtă de răceală – fie ea o gripă – în comparație cu asemenea boli serioase? Putea să-i facă față și să-și continue treaba. A dovedit-o ideea cu băncuța. Ideea cu

băncuța era genială.

Puneți mâna și scoateți băncuța și hai să bem ceva.

— Dar n-o să bem de-adevăratelea, domnu' șerif, nu-i așa? îl întrebă Jep Leonard.

Planul îi fusese explicat în cele mai mici detalii, numai că Jep nu era tocmai cel mai luminos bec din

Cel mai luminos bec din candelabru? Doamne Dumnezeule, nici vorbă! Ar fi un anacronism. Sau nu? Chestia cu becul sigur era, că nu existau pe la 1880. Dar *existau* candelabre, sigur că existau. Chiar în cârciuma aia era unul! Dacă ar fi avut aici conexiune la internet, s-ar fi documentat el cumva. Numai că nu avea. Nu avea decât vreo două sute de posturi TV, cele mai multe de tot rahatul.

Mai bine să folosească o altă metaforă. Dacă asta *chiar* era o metaforă. Drew nu era prea convins. Poate era un fel de comparație... că erau *mai multe feluri.* Ba nu, era o metaforă. Acum era sigur. Aproape sigur.

Nu conta, nu despre asta era vorba și nu concepea acum un exercițiu de stilistică literară pentru studenții lui. Era vorba despre o carte. Cartea *lui.* Așa că trebuia să se limiteze la scris. Să se concentreze și să-și atingă scopul.

Să scrie „nu îi bubuia capul de deștept ce era"? Sau „nu dădea pe dinafară de deșteptăciune"? Nu. Toate astea erau niște prostii, dar...

Și atunci i-a venit. Ca prin minune! A scris repede.

Planul îi fusese explicat în cele mai mici detalii, numai că Jep nu era tocmai cel mai isteț copil din clasă.

Satisfăcut (mă rog, *relativ* satisfăcut), Drew s-a ridicat de pe scaun, a mai luat o dușcă de sirop de la Dr. King, după care a băut și un pahar cu apă ca să scape de gustul ăla scârbos din gură: o combinație grețoasă de muci cu sirop de tuse.

Se întâmplă și acum la fel ca înainte. Așa am pățit și cu Cătunul.

Putea să-și repete la nesfârșit că nu era adevărat, că acum era o cu totul altă situație, că nu mai era pe val pentru simplul motiv că avea

febră – una destul de măricică, după cum se simțea. Și toate astea s-au întâmplat pentru că atinsese bandana cu muci.

Nu bandana ai atins-o, ci mâna. Ai atins mâna care a atins bandana.

— Am atins mâna care a atins bandana, da, așa a fost.

A dat drumul la apa rece și s-a stropit pe față. Parcă se simțea un pic mai bine. A dizolvat într-un pahar cu apă un pliculeț cu prafuri împotriva durerilor de cap, l-a dat pe gât, după care s-a dus la ușă și a deschis-o larg. Bănuia că Mămica Elan era afară. De fapt, era atât de sigur de asta că, preț de o clipă (mulțumesc frumos, febră), chiar i s-a părut că o *vede* lângă magazia de unelte. Însă nu erau decât umbrele mișcate de adierea vântului.

A inspirat adânc de câteva ori. *Intră aerul curat, iese aerul stricat, nebun la cap am fost că l-am atins.*

Drew s-a întors în cabană și s-a așezat în fața laptopului. I se părea o idee proastă să continue cu scrisul, dar să nu continue era parcă o idee și mai proastă. Așa că a reînceput să scrie, încercând să-și regăsească avântul care-l însuflețise până atunci și-l adusese până aici. Și parcă i-a ieșit cât de cât, dar, până pe la prânz (nu că i-ar fi fost foame sau i-ar fi fost poftă de ceva), s-a ales praful de tot impulsul ăla creator. Poate din cauză stării de sănătate, însă semăna prea mult cu ce pățise înainte.

Nu-mi mai găsesc cuvintele.

Exact asta le spusese lui Lucy și lui Al Stamper, dar nu era adevărat. Însă voia ca ei să creadă că nu-i vorba decât de o simplă pană de inspirație, de ceva ce el va putea să depășească la un moment dat și va merge apoi mai departe. Ori va dispărea de la sine. De fapt, era chiar invers. De fapt, avea mult prea multe cuvinte. Dumbravă sau crâng? Lumina soarelui îl orbea sau îi intra în ochi? Sau poate doar îl dezorienta? Unul dintre personajele lui avea ochii înfundați în orbite sau duși în fundul capului? Cum suna mai bine?

S-a oprit la ora unu. Scrisese doar două pagini și îi venea tot mai greu să alunge senzația că redevine individul acela nevrotic și irascibil care fusese cât pe ce să dea foc casei lor în urmă cu trei ani. Sigur, își putea spune că nu trebuie să se împiedice în lucruri mărunte cum era alegerea dintre balansoare și băncuță, își putea spune că mult mai

bine era să se lase purtat de poveste; însă, când se uita la ecran, fiecare cuvânt scris acolo i se părea nepotrivit. Fiecare cuvânt părea să ascundă unul mai bun, dar unul pe care el nu era în stare să-l vadă.

Oare era într-o fază incipientă de Alzheimer? Oare asta să fie?

— Nu fi tâmpit! și-a spus el.

Și a fost șocat auzind cât de nazală îi este vocea. Și cât de răgușită. Curând și-o va pierde de tot. Nu că ar fi avut cu cine să vorbească aici.

Mișcă-ți curu' înapoi acasă! Ai nevastă și doi copii minunați cu care să vorbești.

Numai că ar fi pierdut cartea dacă se întorcea. Știa asta la fel de bine cum își știa propriul nume. După patru sau cinci zile de la întoarcerea în Falmouth, când se va simți mai bine, va deschide documentul *Râul Amărăciunii,* iar paginile de acolo i se vor părea scrise de altcineva, o poveste ciudată și necunoscută, pe care nu va avea nici cea mai mică idee cum să o termine.

Dacă ar pleca acum ar însemna să renunțe la un dar extrem de valoros, pe care s-ar putea să nu-l mai primească niciodată.

„Zicea că-i bărbat și nu-l doboară pe el o amărâtă de răceală, da' a dat-o în pneumonie", spusese fiica lui Roy DeWitt. Subînțelesul fiind cât se poate de clar: *nătărău ca toți bărbații.* Oare va face și el la fel?

Doamna sau tigrul[144]? Cartea sau viața? Să fie această alegere într-atât de dură și melodramatică? Sigur că nu, dar la fel de sigur era că el se simte prins la strâmtoare și habar nu are încotro s-o apuce.

Să dorm. Trebuie să dorm puțin. Când mă voi trezi voi fi în stare să mă hotărăsc.

Așa că a mai luat o dușcă din Elixirul Magic de la Dr. King – sau cum naiba se chema licoarea aia – și s-a urcat în dormitorul pe care îl împărțise cu Lucy în vremurile când veneau împreună aici. A adormit, iar la trezire a văzut că sosiseră vânturile și ploile, iar natura făcuse deja alegerea în locul lui. Acum trebuia să dea un telefon. Cât încă se putea.

19

[144] „The Lady or the Tiger?" (1882), povestire de Frank R. Stockton, care se încheie cu o dilemă nerezolvată (n. tr.).

— Bună, iubito! Eu sunt. Îmi pare rău că te-am supărat. Zău!

Ea s-a făcut că nu-i aude scuzele.

— Mie nu-mi sună ca o alergie, domnule. Mie mi se pare că ești bolnav.

— E doar o răceală, a spus el, dregându-și glasul (încercând să și-l dreagă). Una cam urâtă, din câte-mi dau seama.

Chestia cu dresul glasului a declanșat tusea. A acoperit cu palma microfonul receptorului vechi, dar probabil că ea tot l-a auzit. Vântul sufla în rafale, ploaia bătea în ferestre, iar becurile începuseră să pâlpâie.

— Și ce-ai de gând acum? Să rămâi acolo?

— Mi se pare că n-am încotro, a zis el.

Și a adăugat repede:

— Acum nu mai e vorba despre carte. M-aș întoarce dacă aș crede că-i sigur să circul pe vremea asta, dar a început deja furtuna. Becurile pâlpâie. Sigur o să rămân fără curent și fără telefon înainte să se facă seară. Acum am să mă opresc, ca să te las să-mi spui că m-ai avertizat.

— Te-am avertizat, a zis ea. Și acum, că am rezolvat-o, spune-mi cât de rău de simți.

— Nu prea rău.

Adică i-a spus o minciună mult mai mare decât cea cu antena care nu funcționa. Se simțea destul de rău, dar nu știa cum ar fi reacționat Lucy dacă i-ar fi mărturisit asta. Ar fi sunat la poliția din Presque Isle și ar fi cerut o patrulă care să vină și să-l salveze? Oricât de rău s-ar fi simțit, tot ar fi fost o reacție exagerată. Și penibilă. Da, și penibilă.

— Nu-mi place, Drew. Deloc nu-mi place să te știu acolo, rupt de restul lumii. Ești sigur că nu poți să vii acasă?

— Cred că aș fi putut s-o fac mai devreme, dar am luat un medicament împotriva răcelii, după aia am vrut să trag un pui de somn și am dormit prea mult. Acum nu mai am curaj să plec la drum. Încă sunt noroaie și podețe înecate de la topirea zăpezilor de astă-iarnă. Iar o ploaie ca asta de acum o să inunde porțiuni mari de drum. Evident, camioneta ar putea să *răzbească* pe acolo, dar, dacă n-o să poată, e posibil să rămân împotmolit cam la zece kilometri de cabană și cincisprezece kilometri de Route-90.

Ea nu a spus nimic câteva secunde, iar în acest timp Drew și-a imaginat că îi aude gândurile: *Ai vrut tu să te dai mare bărbat, nu? Nătărăule!* Pentru că sunt situații când *Eu te-am avertizat* nu-i suficient.

Alte rafale puternice de vânt, iar lumina becurilor a pâlpâit din nou. (Nu sună mai bine „a tremurat”?) În receptor s-a auzit un zumzet ascuțit, ca de greier. Dar a trecut repede.

— Drew? Mă mai auzi?

— Te aud.

— Telefonul tău a scos un zgomot aiurea.

— L-am auzit.

— Ai mâncare?

— O grămadă.

Nu că i-ar fi fost poftă de ceva.

Lucy a oftat.

— Atunci, stai acolo la adăpost. Sună-mă diseară dacă o să-ți mai meargă telefonul.

— Am să te sun. Și vin acasă imediat ce se oprește furtuna.

— Ba să rămâi acolo dacă sunt copaci căzuți. Rămâi acolo până vine cineva să elibereze drumurile.

— O să le eliberez eu, a spus Drew. Teoretic, ar trebui să mai găsesc în magazie drujba tatei, dacă nu cumva o fi luat-o vreunul dintre chiriași. Clar că nu mai are benzină în rezervor, că i s-o fi evaporat în toți anii ăștia, dar am să-i pun puțină de la camionetă.

— Cu condiția să nu îți fie și mai rău.

— N-o să-mi...

— Eu o să le spun copiilor că ești bine, sănătos și că totul e în regulă.

Acum vorbea mai mult cu ea însăși decât cu el.

— N-ar avea niciun rost să se îngrijoreze și ei.

— Foarte bi...

— Ei, al dracu’ de bine, Drew!

Îi displăcea când se apuca el s-o întrerupă, dar nu-și făcea niciun fel de scrupule atunci când venea vorba să-l întrerupă ea pe el.

— Ți-am spus ca să știi. Când te expui la așa ceva, ne faci rău tuturor.

— Iartă-mă.

— Măcar merge bine lucrul la carte? Ar trebui să meargă. Ar trebui să merite toate necazurile astea.

— Merge foarte bine.

Evident că nu mai era atât de convins, dar ce altceva să-i fi răspuns? *Au reînceput problemele alea, Lucy, iar acum sunt și bolnav?* Ar fi liniștit-o răspunsul ăsta?

— Bine, a oftat ea. Ești un cretin, dar eu tot te iubesc.

— Și eu te iu...

Vântul a început să urle, s-au stins brusc toate becurile și cabana a rămas luminată doar de pâcla urâtă de dincolo de ferestre.

— Lucy, cred că a căzut curentul.

Încerca să pară calm și îi ieșea. Iar ăsta era un lucru bun.

— Caută în magazie, i-a zis ea. Trebuie să fie pe acolo o lanternă sau un felinar...

Alt zumzet strident, apoi s-a așternut tăcerea. A pus receptorul vechi și greu înapoi în furcă. Era pe cont propriu.

20

A luat repede din cuierul de lângă ușă o canadiană veche, cu miros de mucegai, și și-a croit cu greu drumul până la magazia cu unelte, prin lumina difuză a înserării. O dată chiar a fost nevoit să-și ridice speriat mâinile ca să se ferească de o creangă ce zbura spre el. Poate că boala era de vină, însă acum i se părea că vântul bate deja cu peste șaizeci de kilometri la oră. A bâjbâit după cheia potrivită, în timp ce apa rece i se prelingea pe ceafă chiar dacă își ridicase gulerul de la canadiană. A trebuit să încerce trei chei până a dat de cea de la lacăt. Și din nou a fost obligat să o zgâlțâie încoace și încolo ca să o convingă să se răsucească, iar, când a reușit în cele din urmă să descuie lacătul, era ud leoarcă și tusea.

Chiar și cu ușa larg deschisă, magazia era întunecată și plină de umbre. Însă era lumină suficientă ca să observe drujba tatălui său pe o masă din spate. Mai erau acolo și două fierăstraie, dintre care unul avea mânere la ambele capete. Bine că erau și sculele astea, pentru că i se părea că nu va rezolva nimic cu drujba cea veche. Vopseaua

galbenă era acoperită aproape în întregime cu un strat vechi de grăsime, lanțul cu zimți era tot ruginit și oricum, la cât de rău se simțea acum, Drew nu se vedea în stare să smucească așa cum trebuie de cordonul care o punea în funcțiune.

Însă Lucy a avut dreptate în privința felinarului. De fapt, erau chiar două pe un raft din stânga ușii, alături de un bidon cu vreo trei litri de combustibil. Însă unul dintre ele era stricat: avea geamul spart și îi lipsea mânerul. Dar celălalt părea a fi în regulă. Avea deja atașat manșonul cu incandescență, ceea ce l-a bucurat nespus, pentru că se îndoia amarnic că ar fi putut să-l conecteze singur cu mâinile astea care-i tremurau atât de tare. *Normal ar fi fost să mă gândesc mai devreme la asta,* s-a mustrat în sinea lui. *Bineînțeles, mai normal ar fi fost să plec acasă. Cât încă puteam.*

Când a luat bidonul cu benzină și l-a ridicat în lumina slabă a după-amiezii târzii, a observat pe el o bucată de bandă adezivă pe care era scrisul înclinat spre stânga al tatălui său: BENZINĂ CU PLUMB! A scuturat bidonul. Era pe jumătate plin. Nu mare chestie, dar poate îi va ajunge vreo trei zile, dacă atât va mai continua furtuna și dacă el îl va folosi cu chibzuință.

A luat bidonul și felinarul bun, le-a dus în casă, a vrut să le pună pe masa din sufragerie, dar s-a răzgândit imediat. Îi tremurau mâinile și era foarte probabil să verse o parte din benzină. Așa că a băgat felinarul în chiuvetă, după care și-a scos repede canadiana îmbibată de apă. Înainte să-și aducă aminte cum să realimenteze felinarul, l-a apucat din nou tusea. S-a prăbușit pe un scaun și a tot tușit și a tot horcăit până aproape că și-a pierdut cunoștința. Vântul urla a jale și ceva a bubuit pe acoperiș. Probabil o creangă mult mai mare decât aceea de care se ferise el mai devreme.

Când i-a trecut tusea, a deșurubat capacul de la rezervorul felinarului și a început să caute o pâlnie. Nu a găsit niciuna, așa că a rupt o bucată de folie de aluminiu și a improvizat una. L-a apucat din nou tusea de la vaporii benzinei, dar a reușit să și-o stăpânească până când a umplut micul rezervor. După aceea, și-a dat drumul și accesul de acum a fost atât de puternic, încât a trebuit să se aplece peste blatul de la bucătărie, cu fruntea fierbinte sprijinită de braț. Și a tot tușit și a tot horcăit și s-a tot sufocat și a tot gâfâit fără aer multă

vreme.

Până la urmă a trecut și criza asta, numai că acum febra îi era mai mare ca oricând. *Probabil n-a fost de bine că m-am udat în halul ăla,* și-a zis el. Imediat ce va aprinde felinarul – *presupunând* că va reuși să-l aprindă – va mai lua niște aspirine. La care va adăuga pulberea împotriva durerii de cap și o dușcă din siropul de la Dr. King.

A apăsat un pic butonul dintr-o parte ca să mărească presiunea, a scos căpăcelul, după care a aprins un chibrit de bucătărie și l-a băgat prin orificiul de aprindere. La început nu s-a întâmplat nimic, dar apoi s-a manșonul a devenit incandescent și a făcut o lumină atât de puternică, încât a fost nevoit să strângă din ochi. Cu felinarul în mână, s-a dus să caute și o lanternă în unica debara existentă în cabană. A dat acolo peste un maldăr de haine, veste portocalii pentru sezonul de vânătoare și peste o pereche antică și de demult de patine (parcă își amintea ca prin vis că patina pe pârâul înghețat împreună cu fratele lui în puținele dăți când veniseră aici pe perioada iernii). A mai găsit în debara și câteva căciuli și perechi de mănuși și un aspirator Electrolux cam bătrâior, care părea acum în formă la fel de bună ca drujba ruginită din magazie. Dar n-a găsit nicio lanternă.

Acum vântul a început să jelească pe la streșini, intensificându-i durerea de cap. Ploaia biciuia ferestrele. Ultimele rămășițe ale zilei se stingeau treptat, iar el și-a spus că va urma o noapte foarte lungă. Fusese ocupat cu expediția până la magazie și tot efortul de a aprinde felinarul, dar acum, când le rezolvase pe toate, avea tot timpul din lume să se lase în voia fricii. Era blocat aici din cauza unei cărți care începea (acum putea să-și mărturisească adevărul) să o ia pe urma celorlalte. Era blocat în mijlocul pustietății, nu se simțea bine și era foarte posibil ca starea lui de sănătate să se înrăutățească și mai mult.

— S-ar putea să mor aici, a tras el concluzia cu vocea lui nouă și foarte răgușită. Sunt aproape sigur.

Dar mai bine să nu se gândească la asta. Mai bine să pună lemne în sobă și să facă focul, pentru că noaptea avea să fie nu doar foarte lungă, ci și foarte friguroasă. *Temperaturile vor scădea brusc și* foarte mult *odată cu apariția acestui front atmosferic.* Nu așa îi anunțase pe telespectatori tocilarul ăla nebărbierit de la canalul meteo? Iar tipa cu cercel în buză îi spusese același lucru. Plus metafora aia cu „crăpatul

pietrelor" de la ger *(dacă* era o metaforă), care făcea legătura între temperatură și un corp fizic.

Gândul acesta l-a făcut să-și aducă aminte de Jep, ajutorul de șerif, care nu era tocmai cel mai isteț copil din clasă. Pe bune? Expresia asta chiar i s-a părut potrivită? Era o metaforă de tot rahatul *(dacă* era o metaforă). Nu că era pur și simplu stângace, dar nu exprima nimic. În vreme ce băga lemnele în sobă, mintea lui surescitată de febră a deschis o ușă secretă și el s-a pomenit că dă peste alte variante: *Prost ca noaptea.*

Un pic mai bine.

Înalt ca bradul, prost ca gardul.

Și mai bine, pentru că în regiunea unde se petrecea acțiunea erau și brazi, și garduri.

Prost de dădea în gropi. Sau *prost de călca în străchi...*

— Încetează! a exclamat el, aproape implorând.

Deci asta era problema. Ușa aia secretă era problema, pentru că...

— Nu am niciun fel de control asupra ei, a croncănit el și i-a mai venit o idee: *Prost ca o broască cu leziuni pe creier.*

Drew s-a plesnit în cap cu podul palmei. A simțit un junghi de durere. S-a mai plesnit o dată. Și încă o dată. Când s-a săturat de asta, a mototolit niște foi dintr-o revistă, le-a îndesat sub lemne, a aprins un băț de chibrit de marginea sobei și a privit cum cresc flăcările.

Cu chibritul aprins în mână, s-a uitat spre teancul de pagini cu *Râul Amărăciunii* de lângă imprimantă și s-a gândit la ce se va întâmpla dacă le dă foc. N-a reușit să-și distrugă locuința atunci când arsese *Cătunul de pe deal,* pentru că apăruseră pompierii când flăcările îi pârjoliseră doar pereții biroului și nu apucaseră să facă un prăpăd mai mare. Însă aici, pe Drumul Rahatului, nu existau unități de pompieri, iar focul odată dezlănțuit nu va putea să fie stins de ploaia puternică, deoarece cabana din lemn era veche și uscată. Era veche de pe vremea lui tata Noe și uscată ca o coajă de nucă...

Flacăra chibritului i-a ajuns la degete. Drew a stins-o, a aruncat în focul din sobă bețișorul carbonizat și a închis ușița.

— Cartea nu-i proastă și eu n-am să mor aici, a spus el tare. Nici vorbă de așa ceva.

A stins felinarul ca să facă economie de combustibil, după care s-a

așezat pe fotoliul unde își petrecea serile, citind romane vechi de John D. MacDonald și Elmore Leonard. Însă acum, că stinsese felinarul, nu mai avea destulă lumină ca să poată citi. Se făcuse aproape noapte, iar singura licărire din cabană era ochiul roșu și neastâmpărat al focului, care se uita la el prin gemuleţul grătarului. Drew și-a tras fotoliul mai aproape de sobă și și-a încolăcit brațele în jurul trupului ca să-și mai ostoiască frisoanele. Ar trebui să-și dea jos cămașa și pantalonii uzi și s-o facă neîntârziat dacă vrea să nu-i fie și mai rău. La asta se gândea când l-a luat somnul.

21

L-a trezit un pocnet ascuţit venit de afară. I-a urmat încă unul și mai puternic, iar apoi o bufnitură a zgâlţâit podeaua. Căzuse un copac, probabil unul mare după zgomotul făcut.

Din focul din sobă nu mai rămăsese decât un strat de tăciuni roșii, care își pierdeau treptat strălucirea. Pe lângă vuietul vântului, acum se auzea și un răpăit sec în ferestre. În camera mare de la parterul cabanei era o căldură de-a dreptul incredibilă – cel puţin pentru moment –, dar probabil că temperatura de afară scăzuse *(drastic)* exact așa cum se prognozase, pentru că ploaia se transformase în lapoviţă.

Drew a vrut să se uite la ceas, dar nu-l mai avea la mână. Probabil că și-l lăsase pe noptiera de lângă pat, deși nu mai ținea minte. Sigur că putea să-și deschidă laptopul și să afle de acolo cât este ora, dar ce rost avea? Era noapte acum în pădurile din nord. De ce alte informații să mai aibă nevoie?

Ei, uite că avea. Avea nevoie să afle dacă acel copac se prăbușise peste camionetă și o făcuse una cu pământul. Evident că *nevoie* nu era cuvântul potrivit; folosești cuvântul *nevoie* atunci când îți trebuie ceva, subînțelesul fiind că, dacă ai primi ce îți trebuie, ai putea să schimbi în bine întreaga situație; dar *această* situație nu se putea schimba nicicum; și o fi *situație* cel mai bun cuvânt, ori avea un sens prea general? Mai degrabă era o *strâmtoare,* nu o situație; *strâmtoare* în acest context neînsemnând vreo fâșie îngustă de apă dintre...

— Termină! și-a zis el. Vrei să înnebunești de-a binelea?

Însă era sigur că o parte din el exact asta voia. Undeva, în capul lui, erau niște panouri de control care fumegau și niște întrerupătoare automate care se topeau și un om de știință dement care îi arăta pumnul, cuprinși de frenezie. Și-ar putea repeta la nesfârșit că febra era de vină, numai că fusese într-o formă foarte bună atunci când începuseră problemele cu *Cătunul.* Tot așa și în celelalte două cazuri. Da, fusese într-o formă bună – din punct de vedere fizic, cel puțin.

S-a ridicat, strâmbându-se de durere – acum îl înjunghiau toate încheieturile – și s-a dus la ușă, încercând să nu șchiopăteze. Vântul i-a smuls ușa din mână și a trântit-o de perete. A apucat-o din nou și a ținut-o strâns. Hainele îi fluturau în jurul trupului și părul îi fâlfâia nebunește. Noaptea era neagră – neagră ca cizmele diavolului, neagră ca o pisică neagră într-o mină de cărbuni, neagră ca o găoază de viezure –, totuși a reușit să deslușească forma camionetei și (posibil) crengile copacului fluturând deasupra ei în partea cealaltă. Nu avea cum să fie sigur, dar i se părea că arborele cel mare îi cruțase mașina și căzuse pe magazie, evident distrugându-i acoperișul.

A închis ușa împingând-o cu umărul și a tras zăvorul. Nu se aștepta la vreun oaspete nepoftit într-o asemenea noapte urâtă, dar nu voia s-o deschidă vântul după ce el se va duce la culcare. Și acum chiar *se ducea* la culcare. Orientându-se după licărul slab al tăciunilor din sobă, a reușit să ajungă la blatul din bucătărie și a aprins felinarul. În lumina lui puternică, toată cabana părea ca de pe altă lume, ca surprinsă de fulgerul unui bliț care nu se stingea, ci strălucea la nesfârșit. Cu felinarul ridicat în față, a traversat încăperea până la scară. Acela a fost momentul când a auzit un scrijelit în ușă.

O creangă, și-a zis el. *A suflat-o vântul până acolo și s-a agățat de ceva; poate de prețul de la intrare. Nu-i nimic. Culcă-te.*

Din nou scrijelitul, însă atât de slab, că nu l-ar fi auzit dacă nu s-ar fi hotărât vântul să-și ia câteva secunde de răgaz. Dar nu părea făcut de o creangă; suna de parcă ar fi fost făcut de o ființă. De un orfan al furtunii[145], prea slăbit sau prea rănit ca să mai fie în stare să bată în ușă și doar o zgâria ușor cu ultimele-i puteri. Însă... nu fusese nimeni

[145] Aluzie la titlul filmului mut, din 1921, *Orphans of the Storm,* regizat de D.W. Griffith și a cărui acțiune se petrece în Franța, în perioada revoluției din secolul al XVIII-lea (n. tr.).

afară... sau da? Putea el să fie sigur, absolut sigur? Era atât de întuneric. Noaptea era neagră ca cizmele diavolului.

Drew s-a întors la ușă, a tras zăvorul și a deschis-o. A ridicat felinarul. Nimeni. Dar, tocmai când voia să închidă ușa la loc, s-a uitat în jos și a văzut un șobolan. Unul norvegian[146] probabil, destul de mare, dar nu uriaș. Zăcea pe preșul zdrențuit de la intrare, cu una dintre lăbuțe – rozalie, semănând ciudat de mult cu a unui bebeluș – întinsă și încercând să zgârie aerul. Blana lui maro-închis era murdară de resturi de frunze, rămurele și stropi de sânge. Ochișorii negri și bulbucați se uitau fix la el. Se vedea că respiră greu. Lăbuța rozalie zgâria aerul la fel cum zgâriase la ușă mai devreme. Și scotea un sunet aproape imperceptibil.

Lucy nu putea să sufere rozătoarele, o apucau mâncărimile de cap dacă vedea chiar și un șoarece de câmp alergând prin fața casei și nu avea absolut niciun rost să-i spună că fiarei micuțe și viclene[147] îi era mult mai frică de ea decât îi era ei. Nici lui Drew nu-i plăceau rozătoarele și își dădea seama că transmit tot felul de boli – hantavirusul, febra mușcăturii de șobolan, iar acestea erau doar două dintre cele mai des întâlnite –, dar nu avusese niciodată față de ele aversiunea aproape instinctivă a lui Lucy. Ce simțea el acum era un fel de milă față de animăluțul ăsta. Probabil provocată de lăbuța rozalie, care continua să zgârie în gol. Sau poate pricinuită de punctele albe din ochișorii negri în care se reflecta lumina felinarului. Zăcea acolo gâfâind și holbându-se la el. Și avea blana și mustățile pline de sânge. Pățise ceva rău și probabil era pe moarte.

Drew s-a aplecat, cu o mână sprijinită pe genunchi și cu cealaltă coborând felinarul ca să-l poată vedea mai bine.

— Erai în magazia de unelte, nu?

Aproape sigur. Dar se prăbușise copacul peste ea, intrase prin acoperiș și distrusese fericitul cămin al Jupânului Șobolan. Să fi fost lovit de o creangă sau de o bucată din acoperiș pe când dădea fuga la adăpost? Sau poate s-a rostogolit peste el o găleată cu vopsea întărită? Oare vechea și defecta drujbă McCulloch a tatei se rostogolise de pe masă și căzuse peste el? Nu conta. Ideea era că fusese strivit și poate

[146] *Rattus norvegicus,* specie de șobolani de culoare cenușiu-cafenie (n. tr.).
[147] Vers din poezia „To a Mouse", de Robert Burns (n. tr.)

chiar i se fracturase șira spinării. Dar a mai avut suficient carburant în rezervorul minuscul ca să se târască până aici.

Din nou s-a înteţit vântul, suflând lapoviţa în faţa înfierbântată a lui Drew. Particulele de gheaţă au lovit geamul felinarului, au șuierat, s-au topit și s-au prelins pe sticlă. Șobolanul respira greu. *Șobolanul de pe preș are urgentă nevoie de ajutor,* și-a spus Drew. Numai că nimic nu-i mai era de ajutor șobolanului de pe preș. Nu trebuia să fi câștigat vreun Nobel ca să-ţi dai seama de asta.

Numai că – lucru de la sine înţeles – el *putea* să-l ajute.

Drew a pornit către căminul nefolosit. S-a oprit o dată pe drum când l-a apucat tusea. Apoi a ajuns acolo și s-a aplecat peste lădiţa cu scule. A vrut să ia vătraiul, dar îl îngrozea gândul de a spinteca șobolanul. Așa că a luat lopăţica pentru cenușă și jar. O singură lovitură i-ar fi curmat suferinţa. După care, tot cu lopăţica l-ar fi luat de pe terasă și l-ar fi aruncat. Dacă el (Drew) supravieţuia acestei nopţi, nu avea deloc chef să calce pe cadavrul unui rozător a doua zi dimineaţă.

Interesant! și-a spus el. *M-a impresionat prima oară când l-am văzut. Acum, că m-am hotărât să-l omor, nu mai simt nimic.*

Șobolanul tot pe preș zăcea. Deja i se acoperise blana cu cristale de gheaţă. Iar lăbuţa aceea (atât de asemănătoare cu a unui bebeluș, atât de asemănătoare) zgâria în continuare aerul, deși parcă mai încet decât înainte.

— Vreau să te ajut, a zis Drew.

Și a ridicat lopăţica... s-a pregătit să lovească... apoi a lăsat-o în jos. De ce, mă rog? Din cauza lăbuţei rozalii și bezmetice? Din cauza ochișorilor negri, mici ca niște mărgele?

Un copac căzuse peste casa șobolanului, îl strivise și totuși el a reușit cumva să se târască până la ușa cabanei. Numai Dumnezeu știa cât se chinuise și asta era răsplata pe care o primea? Încă o lovitură, dar de data aceasta una fatală? Și Drew se simţea cam distrus în ultimele zile și, ridicol sau nu (probabil că da), simţea o oarecare empatie faţă de sărmana vietate.

Vântul îi îngheţa până și măduva în oase, lapoviţa îl pălmuia cu ură peste faţă și îl apucaseră din nou frisoanele. Trebuia neapărat să închidă odată ușa aia și nu voia să lase șobolanul să se stingă încet în

întuneric. Chiar pe preșul lui de la intrare.

Drew a pus jos felinarul și a ridicat animalul pe lopățică. S-a dus până la sobă și a înclinat lopata pentru ca șobolanul să alunece pe podea. Lăbuța ca de bebeluș continua să se agite în aer. Drew s-a sprijinit cu mâinile pe genunchi și a tușit până când i-a venit să vomite și a văzut puncte negre în fața ochilor. Când i-a trecut și această criză, a luat felinarul și s-a așezat pe fotoliu.

— Haide, acum poți să mori, i-a spus el. Măcar nu te mai plouă și poate-i mai bine să mori la căldură.

A stins felinarul. Din nou singura lumină era cea a tăciunilor muribunzi și ei. Felul în care sclipeau și se stingeau îl ducea cu gândul la lăbuța rozalie care se mișcase disperată, încercând să zgârie aerul... și se tot mișcase... și se mișcase. A văzut că la fel făcea și acum.

Ar trebui să întețesc focul înainte să mă duc la culcare, și-a zis el. *Altminteri, de dimineață aici o să fie mai frig decât în mormântul lui Grant*[148].

Însă fără doar și poate că o să-l apuce din nou tusea, care se potolise deocamdată, dacă se ridica și începea să se miște. Și se simțea obosit.

Plus că ai pus șobolanul destul de aproape de sobă. Parcă l-ai băgat în casă ca să moară de moarte naturală, nu? Nu ca să-l frigi de viu. Ai să faci focul de dimineață.

Vântul zbârnâia de jur-împrejurul cabanei, ridicând uneori tonul și zbierând prelung și pătrunzător ca o vrăjitoare, apoi revenind la zbârnâitul de dinainte. Lui Drew i se părea că sunetele acestea se contopesc. A închis ochii. I-a deschis. Oare murise șobolanul? La început așa a crezut, dar imediat lăbuța rozalie a zvâcnit din nou. Deci nu încă.

Drew a închis ochii.

Și a adormit.

22

S-a trezit speriat când o altă creangă a trosnit pe acoperiș. Nu-și

[148] Ulysses S. Grant (1822-1885) a fost cel de-al optsprezecelea președinte al Statelor Unite (n. tr.).

dădea seama cât timp dormise. Poate doar cincisprezece minute, sau poate două ore, dar de un singur lucru era sigur: nu mai era niciun șobolan în fața sobei. Se pare că *Monsieur* Șobolan nu fusese chiar atât de grav rănit pe cum își imaginase el. Își revenise și acum era pe undeva prin casă. Nu-i convenea chestia asta, dar era vina lui. În fond, el îl invitase înăuntru.

Trebuie să-i inviți în casă, și-a spus el. *Pe vampiri. Și pe vârcolaci. Și pe diavolul cu cizme. Trebuie să-i inviți în...*

— Drew!

Atât de tare a tresărit la auzul acelei voci că aproape a răsturnat felinarul. S-a uitat în jur și, la lumina tăciunilor din sobă, a văzut șobolanul. Stătea pe biroul tatei de sub scară, între laptop și imprimanta portabilă. De fapt, ședea chiar pe manuscrisul cu *Râul Amărăciunii.*

Drew a încercat să vorbească, dar în primul moment din gură i-a ieșit doar un croncănit fără noimă. Și-a dres glasul – și l-a durut – după care a mai încercat o dată.

— Mi s-a părut că ai zis ceva.

— Am zis.

Gura șobolanului nu se mișca, dar precis de la el venea vocea; nu era în capul lui Drew.

— Visez, a murmurat Drew. Sau delirez. Sau și una, și alta.

— Ba nu, e adevărat, a spus șobolanul. Ești treaz și nu delirezi. Iar febra ți-a mai scăzut. Verifică, dacă nu crezi.

Drew și-a pus palma pe frunte. Mda, parcă era puțin mai rece, dar ăsta nu era chiar un semn pe care să se poată baza, nu? În definitiv, făcea conversație cu un șobolan. Și-a vârât mâna în buzunar după cutia cu chibrituri mari, a scăpărat unul și cu el a aprins felinarul. L-a ridicat, așteptându-se să nu mai vadă șobolanul, însă acesta tot acolo era, așezat pe labele din spate, cu coada în jurul lor și ținându-și la piept lăbuțele alea rozalii și ciudate.

— Dacă-i adevărat, atunci dă-te la o parte de pe manuscrisul meu, i-a spus Drew. Am lucrat din greu la el și nu vreau să-mi lași rahații tăi de șobolan pe pagina de titlu.

— Da, chiar ai lucrat din greu, a fost de acord șobolanul (dar fără să dea vreun semn că ar intenționa să-și schimbe poziția).

Însă s-a scărpinat în spatele unei urechi. Ce chestie, acum părea plin de viață.

Probabil că a fost doar amețit, și-a zis Drew. *Presupunând că e real și că* este *aici. Presupunând că a fost* vreodată *aici.*

— Ai lucrat din greu și la început ai lucrat și bine. Erai pe drumul cel bun și aveai spor. După aceea, totul a început să meargă prost, nu-i așa? Nu trebuie să te simți vinovat; în toată lumea, aspiranții la statutul de romancier se izbesc de același zid. Știi câte romane pe jumătate scrise zac în fundul sertarelor sau dulapurilor? *Milioane.*

— M-a dat boala asta peste cap.

— Ia gândește-te mai bine și amintește-ți cum a fost. Problemele au început înainte de asta.

Drew nu voia să-și amintească.

— Ți-ai pierdut percepția selectivă, a spus șobolanul. Ți se întâmplă de fiecare dată. Cel puțin, atunci când vrei să scrii un roman. Nu este ceva brusc, dar, pe măsură ce cartea se dezvoltă și începe să prindă viață, trebuie să faci mai multe alegeri, iar această percepție selectivă se erodează.

Șobolanul s-a ridicat acum în cele patru labe, s-a apropiat cu pași mici de marginea biroului, apoi s-a așezat iarăși în fund, exact ca un cățel care cerșește o recompensă.

— Scriitorii au obiceiuri diferite, moduri diferite de a intra în starea necesară scrisului și fiecare lucrează în ritmuri diferite; dar, ca să scrii o lucrare atât de mare, ai nevoie mereu de perioade lungi de focalizare narativă.

Am mai auzit asta, și-a spus Drew. *Aproape cuvânt cu cuvânt. Dar unde?*

— În absolut fiecare moment al acestor perioade de focalizare – al acestor perioade când își lasă *imaginația să zboare* –, scriitorul trebuie să aleagă între cel puțin șapte sinonime ale unui cuvânt sau expresii. Cei talentați fac alegerile corecte, aproape fără să fie conștienți de asta; ei sunt baschetbaliștii profesioniști ai minții, care pot da coș din orice punct al terenului și de la orice distanță.

Unde? Cine?

— Are loc un proces invariabil de selecție, care reprezintă fundamentul a ceea ce noi numim creație litera...

— *Franzen!* a răcnit Drew, îndreptându-se în fotoliu și simțind un junghi cumplit în cap din cauza mișcării bruște. În conferința aia, așa a spus! Aproape cuvânt cu cuvânt!

Șobolanul a ignorat întreruperea.

— Tu ești în stare de acest proces de selecție, însă doar pe perioade scurte. Când te încumeți să scrii un roman – aceasta fiind diferența dintre un sprint și un maraton – nu reușești să duci treaba până la capăt. Îți sunt cunoscute alegerile pe care trebuie să le faci între cuvinte, expresii și nuanțe, dar nu mai ești capabil să duci până la capăt procesul de selecție. Nu fără cuvinte rămâi tu, ci rămâi fără capacitatea de a alege cuvintele *potrivite*. Toate ți se par bune, toate ți se par proaste. Este trist. Foarte trist. Ești ca o mașină cu motor puternic, dar cu transmisia defectă.

Atât de tare a strâns Drew din ochi, că a văzut puncte luminoase. Apoi i-a deschis la loc. Orfanul furtunii tot acolo era.

— Pot să te ajut eu, l-a informat șobolanul. Sigur, dacă vrei și tu.

— Și ai face asta din ce motiv anume?

Șobolanul și-a înclinat capul în lateral, de parcă nu-i venea să creadă că un om care ar fi trebuit să fie extrem de inteligent – profesor de literatură la facultate, cu o povestire publicată chiar în *The New Yorker!* – putea să fie atât de prost.

— Voiai să mă omori cu o lopată. Și de ce să n-o fi făcut? La urma urmei, nu sunt decât un amărât de șobolan scârbos. Însă m-ai adus în casă. M-ai salvat.

— Deci, drept recompensă, îmi garantezi împlinirea a trei dorințe, a zis Drew zâmbind.

Știa cum merge treaba, era acum pe un teren cunoscut: Hans Christian Andersen, Marie-Catherine d'Aulnoy, Fraţii Grimm.

— Doar una singură, l-a contrazis șobolanul. Una foarte clară. Dorește-ți să-ți termini cartea.

Și-a ridicat coada și și-a accentuat îndemnul lovind cu ea peste manuscrisul *Râului Amărăciunii*.

— Dar există și o condiție.

— Și care ar fi aceea?

— Trebuie să moară cineva drag ție.

Din nou un teren cunoscut. De această dată era visul în care se

repeta cearta lui cu Lucy. Îi explicase (nu extrem de limpede, dar făcuse tot posibilul) că *trebuia* să scrie cartea. Că era foarte importantă pentru el. Ea l-a întrebat dacă era la fel de importantă ca ea și copiii. El i-a răspuns că nu, normal că nu, și apoi a întrebat-o de ce trebuie să aleagă.

„Mi se pare că tocmai ai ales", i-a spus ea.

— Dar asta nu-i deloc o chestie din aia, ca în basme, unde dorințele ți se împlinesc ca prin farmec, a zis el. E mai degrabă un fel de negociere. Sau un pact faustic. N-are nicio legătură cu poveștile pe care le-am citit în copilărie.

Șobolanul s-a scărpinat din nou după o ureche. Mare mirare că mai reușea să-și țină echilibrul când o făcea. Excelente reflexe.

— Toate dorințele din basme sunt îndeplinite dacă plătești un anume preț. Și mai este și „Laba de maimuță[149]". Știi povestea?

— Nici măcar în vis, a spus Drew, nu mi-aș da soția sau vreunul dintre copii în schimbul unei cărticele western, fără niciun fel de pretenții literare.

În timp ce spunea asta, și-a dat seama că exact acesta era motivul pentru care se agățase de ideea din *Râul Amărăciunii* cu atât de mult entuziasm și fără nicio rezervă; westernul acesta punea accentul pe acțiune și nu avea de ce să fie criticat sau comparat cu următoarea carte a lui Rushdie sau Atwood sau Chabon. Cu atât mai puțin cu următoarea carte a lui Franzen.

— Niciodată nu ți-aș cere așa ceva, i-a spus șobolanul. De fapt, eu mă gândeam la Al Stamper. Fostul tău șef de catedră.

Cuvintele acestea l-au amuțit brusc pe Drew. S-a uitat lung la șobolan, iar șobolanul l-a privit la rându-i cu ochii lui negri și mici ca niște mărgele. Vântul șuiera pe la colțuri, uneori răbufnind cu atâta forță, încât se cutremurau pereții; lapovița răpăia în ferestre.

La pancreas e cancerul, îi spusese Al când remarcase cât de mult slăbise. Dar adăugase că deocamdată nu era nevoie să i se facă necrologul. *Doctorii mi l-au depistat relativ devreme. Și am multă încredere că o să mă scape de el.*

Însă înfățișarea lui – pielea pământie, ochii înfundați în orbite,

[149] „Monkey's Paw", povestire horror a lui W.W. Jacobs (1863-1943), despre prețul cel mare plătit destinului pentru îndeplinirea dorințelor (n. tr.).

părul tern – nu i-a dat lui Drew niciun fel de încredere. Cuvântul-cheie în ce-i spusese Al a fost *relativ*. Cancerul pancreatic este viclean; știe să se ascundă. Acest diagnostic reprezintă aproape întotdeauna o condamnare la moarte. Și dacă murea? Îl vor jeli, desigur, iar Nadine Stamper îl va jeli cel mai tare dintre toți – erau căsătoriți de aproximativ patruzeci și cinci de ani. Membrii Catedrei de literatură engleză vor purta banderole de doliu vreme de o lună. Necrologul va fi lung și va conține referiri la numeroasele realizări și distincții ale lui Al. Vor fi pomenite cărțile lui despre Dickens și Hardy. Însă avea pe puțin șaptezeci și doi de ani, poate chiar șaptezeci și patru, și nu va spune nimeni că a murit în floarea vârstei, sau că nu a apucat să-și îndeplinească promisiunile.

Șobolanul se uita la el, ținându-și lăbuțele rozalii strânse la pieptul acoperit cu blană.

Ce naiba? și-a zis Drew. *Nu-i decât o întrebare ipotetică. Ca să nu mai spun că-i o întrebare dintr-un vis.*

— Cred că voi accepta târgul și îmi voi pune o dorință, a zis Drew cu glas tare.

Însă tot s-a simțit tulburat când a rostit aceste cuvinte, indiferent dacă era vis sau nu, indiferent dacă întrebarea era ipotetică sau nu.

— Oricum e pe moarte.

— Tu îți vei termina cartea și Stamper va muri, a spus șobolanul, de parcă dorea să se asigure că Drew a înțeles bine despre ce era vorba.

Drew i-a aruncat o privire piezișă.

— Cartea va fi publicată?

— Sunt împuternicit să-ți îndeplinesc dorința pe care ți-ai pune-o, a răspuns șobolanul. *Nu* să-ți prezic viitorul demersului literar. Dacă ar fi să ghicesc...

Și și-a înclinat din nou capul într-o parte.

— ...aș zice că da. După cum am spus, *ai* talent.

— Bine, a zis Drew. Termin cartea și Al moare. Nu mă deranjează prea tare din moment ce oricum va muri curând.

Numai că îl deranja.

— Măcar poți să-mi spui dacă va trăi suficient de mult ca să apuce s-o citească?

— Tocmai ce ți-am zis...

Drew a ridicat mâna ca să-l oprească.

— Nu ești împuternicit să-mi prezici viitorul demersului literar, am înțeles. Ei, am terminat acum?

— Mai am nevoie de ceva.

— Dacă ai de gând să-mi ceri să semnez cu sângele meu nu știu ce aiureală de contract, atunci poți să-ți iei adio de la toată înțelegerea noastră.

— N-are nicio legătură cu tine, domnule, a spus șobolanul. Mi-e foame.

A sărit pe scaun, apoi pe podea. A luat-o la fugă până la masa din bucătărie și a cules de pe jos un biscuit, pe care probabil îl scăpase Drew în ziua în care mâncase brânză la grătar și supă de roșii. Șobolanul s-a ridicat pe picioarele din spate, a apucat mai bine biscuitul cu labele din față și s-a pus pe treabă. L-a terminat în câteva secunde.

— Mi-a făcut plăcere să discut cu tine, a spus șobolanul.

Apoi a dispărut cam la fel de repede ca biscuitul – a țâșnit ca din pușcă până la căminul stins și s-a aruncat în el.

— Fir-aș al naibii! a exclamat Drew.

A închis ochii. I-a deschis. Parcă *nu* era un vis. I-a închis din nou. I-a deschis. Când i-a închis a treia oară, așa i-au rămas.

23

S-a trezit în pat, fără să-și amintească cum ajunsese acolo... sau acolo fusese întreaga noapte? Foarte probabil, dacă se gândea cât de rău se simțise grație lui Roy DeWitt și bandanei sale pline de muci. Ziua precedentă i se părea un vis a cărui singură parte mai clară era conversația cu șobolanul.

Vântul tot mai bătea și lapovița tot mai cădea, dar el se simțea mai bine. Nu avea nicio îndoială în privința asta. Ori îi scăzuse febra, ori nu mai avea deloc. Încă îl dureau articulațiile și încă avea o jenă în gât, dar nici vorbă să existe vreo comparație între starea de acum și halul în care fusese cu o noapte în urmă, când fusese pe jumătate convins că avea să moară în locul ăsta din mijlocul pustietății. Iar

necrologul lui ar fi sunat cam așa: *Mort de pneumonie pe Drumul Rahatului.*

Era în boxeri, restul hainelor zăceau grămadă pe jos. Nici că se dezbrăcase nu mai ținea minte. S-a îmbrăcat la loc și a coborât la parter. Și-a prăjit patru ouă și acum le-a mâncat pe toate, bând după fiecare dumicat câte o gură de suc de portocale. Era foarte concentrat sucul ăla – altceva nu găsise la Marele Magazin Universal –, dar era rece și foarte gustos.

S-a uitat la biroul tatei, aflat în cealaltă parte a încăperii, și s-a gândit că poate ar fi bine să încerce să scrie ceva, să treacă de la laptop la mașina de scris, ca să economisească bateria. Însă, după ce a pus farfuria și tigaia în chiuvetă, s-a târât înapoi în dormitor și s-a culcat. A dormit până după prânz.

Când Drew s-a trezit (pentru a doua oară în aceeași zi), furtuna tot nu se terminase, numai că lui nu-i mai păsa. Se simțea aproape bine. Îi era poftă de un sandvici – avea salam afumat și brânză – și după ce mânca voia să se apuce de scris. Șeriful Averill tocmai era pe punctul de a-i păcăli pe banditii ăia cu scamatoria lui, iar acum, că se simțea bine și odihnit, Drew abia aștepta să continue povestea.

Când a ajuns pe la jumătatea scării, a observat că lada cu jucării de lângă cămin era răsturnată, iar jucăriile împrăștiate pe covorul jerpelit. Și-a zis că poate l-o fi lovit el în puseul de somnambulism din noaptea trecută. S-a apropiat și s-a pus în genunchi, dorind să bage jucăriile la loc înainte de a se apuca de treabă. Tocmai luase discul într-o mână și în cealaltă îl avea pe Stretch Armstrong, când a încremenit. Lângă păpușica Barbie (fără bluză) a lui Stacey, era un șobolan de pluș.

L-a luat de pe jos și chiar atunci a simțit cum iar încep să-i pulseze tâmplele. Poate nu era chiar complet vindecat. A strâns între degete jucăria și șobolanul a scos un chițăit stins. Mda, nu era decât o jucărie, dar una cam sinistră, dacă te gândești bine. Cine să fie atât de bătut în cap încât să-i dăruiască propriului copil un șobolan de pluș pe care micuțul să-l țină în brațe când doarme? Mai ales când în lada aia era un ursuleț foarte drăguț (chior, dar chiar și așa)?

Gusturile nu se discută, și-a spus el și a terminat cu glas tare aforismul favorit al mamei sale:

— Spuse fata bătrână când sărută vaca.

Poate că văzuse șobolanul de pluș când avea febră mare și așa se declanșase visul. Nu, nu „poate”. Mai bine „probabil”, sau „aproape sigur”. N-avea nicio importanță că nu-și mai amintea că scotocise până la fundul lăzii; în fond nu mai ținea minte nici că s-a dezbrăcat și s-a culcat.

A îngrămădit jucăriile înapoi în ladă, și-a făcut un ceai și s-a apucat de lucru. La început a fost mai nesigur, mai ezitant, puțin speriat; dar, după câteva greșeli, și-a intrat în mâna și a tot scris până s-a făcut prea întuneric ca să mai poată vedea ceva fără să aprindă felinarul. Nouă pagini, care lui i se păreau bune.

Al naibii de bune.

24

Furtuna Pierre n-a durat doar trei zile, ci patru. Câteodată se mai domoleau vântul și ploaia, apoi reîncepeau în forță. Câteodată mai cădea câte un copac, însă n-a căzut niciunul atât de aproape ca acela care distrusese magazia. Întâmplarea aia nu fusese vis; văzuse cu ochii lui. Și, cu toate că pinul uriaș și bătrân îi cruțase în mare camioneta, tot căzuse suficient de aproape și îi făcuse praf oglinda din dreapta.

Însă Drew abia dacă a observat toate lucrurile astea. Scria, mânca, dormea puțin după prânz, scria din nou. Îl mai apuca strănutul din când în când și tot din când în când se gândea la Lucy și la copii, mai cu seamă atunci când își cotrobăia nerăbdător prin minte după vreun cuvânt potrivit. În cea mai mare parte a timpului nu se gândea la ei. Era o dovadă de egoism cras și știa asta și nu-i păsa câtuși de puțin. Pentru că acum el trăia în orașul Râul Amărăciunii.

Mai era nevoit să se oprească uneori ca să-și găsească cuvântul potrivit și alteori era nevoit să se ridice de pe scaun și să se plimbe prin cameră în timp ce se gândea cum să facă trecerea cât mai lină de la o scenă la următoarea. Însă nu mai era vorba de nicio panică. De nicio frustrare. Știa că-și va găsi cuvintele. Și le găsea. Trăgea din toate pozițiile și de la cele mai mari distanțe. Acum lucra la mașina de scris a tatei, lovind tastele până îl dureau degetele. Nici de asta nu-

i păsa. Purtase cu el cartea aceasta, ideea aceasta care-i venise absolut de nicăieri pe când stătea la semafor, așteptând să traverseze; iar acum cartea îl purta cu ea.

Și ce călătorie frumoasă era.

25

Stăteau în pivnița plină de igrasie, în lumina chioară a felinarului pe kerosen găsit de șerif la parter. Era flancat într-o parte de Jim Averill și de Andy Prescott în cealaltă. La lumina portocaliu-roșiatică a felinarului, puștiul nu părea mai mare de paisprezece ani. Clar nu mai semăna acum cu tânărul jumătate beat și jumătate dus cu capul, care se dădea dur și care-i trăsese un glonț în cap sărmanei fete. Averill își spuse că răul din oameni era ceva foarte straniu. Straniu și perfid. Descoperea pe unde să intre în sufletul tău, la fel cum șobolanul descoperă pe unde să-ți intre în casă, se îndopa cu ce lăsaseși tu afară din prostie sau lene și, după ce își punea burta la cale, se făcea nevăzut. Și ce rămăsese în urmă după ce șobolanul-criminal ieșise din Prescott? Asta. Un băiețel înfricoșat. Spunea că nu mai ținea minte ce făcuse, iar Averill îl credea. Însă oricum avea să atârne în streang.

— Cât e ceasul? întrebă Prescott.

Averill își scoase ceasul de buzunar și se uită la el.

— Aproape șase. Cu cinci minute mai târziu decât când m-ai întrebat ultima oară.

— Și diligența vine la opt?

— Da. Când o să mai aibă vreun kilometru jumate până în oraș, unul dintre ajutoarele mele ne va

Drew s-a oprit, cu ochii țintă la foaia din mașina de scris. O rază de soare se întindea de-a curmezișul ei. S-a ridicat și s-a dus la fereastră. Se vedeau petice de cer senin. Destule cât să-ți faci din ele o salopetă de lucru, ar fi spus tatăl său. Dar se întindeau. Și atunci a auzit ceva, un zgomot slab, dar imposibil de confundat: *bâzâitul* unei drujbe.

Și-a luat pe el geaca mucegăită și a ieșit. Zgomotul se auzea de la o oarecare distanță. A traversat curtea, plină acum de crengi rupte, și s-a dus spre ce mai rămăsese din magazia de unelte. Fierăstrăul cu

coardă al tatălui său era prins sub o bucată de zid, iar Drew a reușit să-l scoată de acolo. Era cel cu două capete, dar credea că va reuși să-și facă treaba cu el, cu condiția să nu dea peste copaci prea groși dărâmați în drumul lui. *Și ține minte s-o iei mai ușurel,* și-a spus el. *Să nu te îmbolnăvești la loc.*

I-a trecut prin cap să intre înapoi în casă și să-și reia scrisul, în loc să încerce să vadă cine se apucase să curețe drumul de prăpădul făcut de furtună. În urmă cu o zi sau două, exact așa ar fi făcut. Însă se schimbaseră lucrurile. Și în minte i-a apărut o imagine (i se întâmpla mereu asta în ultima vreme, chiar fără s-o caute) – imagine care l-a făcut să zâmbească: un cartofor urmărit de ghinion, care se supăra pe dealer pentru că nu împărțea mai repede cărțile alea afurisite. Însă acum nu mai avea nimic în comun cu tipul ăla, slavă Domnului. La întoarcere, cartea va fi tot acolo. Indiferent dacă îi va scrie continuarea aici, la mama dracului, ori acasă, în Falmouth, cartea îl va aștepta.

A pus fierăstrăul în spatele camionetei și a pornit încetișor pe Drumul Rahatului, oprindu-se din când în când ca să îndepărteze crengile care-i blocau calea. A făcut aproape un kilometru și jumătate până a dat peste primul copac culcat de-a curmezișul drumului; însă era doar un mesteacăn subțire și l-a tras repede la o parte.

Acum auzea mult mai tare drujba. Nu mai *bâzâia,* ci *BÂZZZZZZÂIA*. La fiecare pauză, Drew mai auzea și zgomotul făcut de un motor mare care se ambala. Iar asta însemna că salvatorul s-a mai apropiat puțin de el. Dar imediat se pornea iarăși drujba. Drew tocmai încerca să treacă de un copac cu trunchiul mult mai gros – dar cam degeaba încerca – când, de după o serpentină, a apărut un Chevy 4×4 modificat pentru activitățile silvice.

Șoferul a oprit și a coborât. Era un bărbat zdravăn, cu o burtă și mai zdravănă, îmbrăcat cu o salopetă verde și o haină de camuflaj care-i flutura în jurul genunchilor. Drujba era una industrială, însă părea cât o jucărie mică în mâna lui uriașă. Drew și-a dat imediat seama cine este. Asemănarea era evidentă. La fel și izul de Old Spice, amestecat cu mirosurile de rumeguș și benzină de la drujbă.

— Salutare! Tu ești băiatul lui Moș Bill!

Namila i-a zâmbit.

— Îhî. Io mi-s. Și tu ești al lu' Buzzy Larson.

— Chiar așa.

Până în clipa asta, Drew nu-și dăduse seama cât de mult își dorea să vadă alt chip de om. Ca atunci când habar n-ai cât de însetat ești până nu ți se întinde un pahar cu apă rece. Și-au strâns bucuroși mâinile pe deasupra copacului doborât de furtună.

— Te cheamă Johnny, da? Johnny Colson.

— Ești pe aproape. Jackie mă cheamă. Acu', dă-te înapoi ca să-ți tai pomu' ăsta, domnu' Larson. Ție ți-ar lua o zi întreagă cu rabla aia de fierăstrău.

Drew s-a dat la o parte și l-a urmărit pe Jackie care și-a pornit drujba Stihl și a tăiat în bucăți trunchiul, lăsând în urmă doar un morman de rumeguș pe drumul acoperit cu frunze și crenguțe. Apoi au rostogolit amândoi în șanț bucata mai scurtă.

— Cum se merge mai încolo? l-a întrebat Drew, gâfâind ușor.

— Nu prea rău, da' una dintre benzi e aproape inundată.

A închis un ochi, iar cu celălalt a măsurat camioneta lui Drew.

— S-ar putea să răzbată, că-i solidă. Dacă nu, am să te remorchez eu, deși s-ar putea să-i betegească nițeluș sistemul de evacuare.

— De unde ai știut să vii aici?

— Nevestica ta a găsit numărul de telefon al lui taica într-o agendă veche. A vorbit cu mama și mama m-a sunat pe mine. Doamna își cam face griji pentru tine.

— Da, cred că-și face. Și zice că sunt nebun.

De această dată, fiul lui Moș Bill – să-i zicem Tânărul Jackie – s-a uitat chiorâș la brazii înalți de pe marginea drumului și n-a zis nimic. De regulă, oamenii din nord se abțineau de la orice fel de comentarii în legătură cu problemele de natură conjugală ale altor persoane.

— Uite ce-ți propun eu, a spus Drew. Ce-ar fi să vii cu mine la cabană? Ai timp?

— Îhî, am toată ziua la dispoziție.

— O să-mi strâng lucrurile – nu durează mult – și după aia mergem amândoi cu mașinile până la prăvălie. Telefoanele mobile nu au acoperire în zona asta și vreau să sun acasă de la cel public. Sigur, cu condiția să nu-l fi defectat furtuna.

— Nee, merge. Am sunat-o eu pe mama de la el. Probabil că n-ai

avut cum să auzi ce-a păţit DeWitt, nu?

— Ştiu doar că era bolnav.

— Nu mai e, a zis Jackie. Acu' e mort.

Apoi a horcăit, a scuipat într-o parte şi a ridicat ochii spre cer.

— Se pare că o să se facă frumos. Haide, urcă-te în camionetă, domnu' Larson. Te iei după mine şi mergem cam vreo opt sute de metri, până la proprietatea Patterson. Acolo ai loc să întorci.

26

Anunţul şi fotografia din vitrina Marelui Magazin i s-au părut lui Drew triste şi amuzante deopotrivă. Cam urât din partea lui să se amuze, având în vedere împrejurările, dar se mai întâmplă ca peisajul sufletesc al omului să fie destul de urât – cam des se întâmplă asta. ÎNCHIS PENTRU ÎNMORMÂNTARE, era anunţul. Iar în fotografie era Roy DeWitt, în curte, lângă o piscină mică, din plastic. Era încălţat cu şlapi şi purta o pereche de bermude peste a căror talie joasă i se revărsa burdihanul impunător. Într-o mână avea o cutie cu bere şi se părea că fusese fotografiat chiar când executa câteva mişcări de step.

— La nebunie îi plăceau berea şi grătarul, a spus Jackie Colson. Zici că te descurci de-aici, domnu' Larson?

— Sigur, a răspuns Drew. Mulţumesc.

I-a întins mâna. Jackie Colson i-a strâns-o, s-a urcat în maşina lui şi a pornit mai departe.

Drew a urcat cele câteva trepte până la telefonul public de lângă intrarea în prăvălie, a scos mai multe monede şi le-a pus pe policioara de lângă el şi a sunat acasă. I-a răspuns Lucy.

— Eu sunt, a spus Drew. Te sun de la magazin şi apoi vin acasă. Mai eşti supărată pe mine?

— Ai să vezi când ai să ajungi aici. Şi parcă nu-ţi mai e atât de rău.

— Mi-e mai bine.

— Poţi să ajungi în seara asta?

Drew a vrut să se uite la ceasul de la mână şi şi-a dat seama că luase manuscrisul (ei, cum să nu-l fi luat?), dar îşi uitase ceasul în dormitorul din cabană. Unde va rămâne până la anul. S-a uitat la

soare, încercând să-și dea seama cam ce oră să fi fost.

— Nu sunt sigur.

— Să nu te forțezi dacă simți că ai obosit. Oprește-te în Island Falls sau în Derry. Mai rezistăm o noapte fără tine.

— În regulă, dar dacă auzi că intră cineva în casă pe la miezul nopții, te rog să nu tragi.

— N-am s-o fac. Ai mai lucrat ceva?

Lui Drew îi era clară ezitarea din tonul ei.

— De când cu boala, vreau să zic.

— Da. Și mi se pare că am scris chiar bine.

— N-ai mai avut probleme cu... știi tu...

— Cuvintele? Nu. Nicio problemă.

După visul acela ciudat n-a mai avut nicio problemă.

— Cred că mi-a ieșit ceva foarte bun. Te iubesc, Luce.

Pauza care a urmat după aceste cuvinte i s-a părut foarte lungă. Apoi Lucy a oftat și a spus:

— Și eu te iubesc.

Nu-i plăcea oftatul, dar îl bucura sentimentul exprimat după aceea. Au avut o problemă – nu a fost prima și nu avea să fie ultima –, dar au reușit s-o depășească. Bravo lor. A agățat receptorul în cârligul lui și a pornit la drum.

Ziua se făcea într-adevăr foarte frumoasă (exact cum prezisese Jackie Colson), iar Drew a început să vadă indicatoare care anunțau că peste atâția și atâția kilometri va ajunge la Motelul Island Falls. Era tentat să oprească acolo, dar s-a decis să meargă mai departe. Camioneta funcționa bine – probabil că hârtoapele de pe Drumul Rahatului reușiseră să-i regleze suspensia – și, dacă depășea un picuț limita de viteză și nu-l oprea poliția, poate va ajunge acasă până la unsprezece. Și va dormi în patul lui.

Iar a doua zi se va reapuca de scris. Neapărat.

27

A intrat în dormitor la câteva minute după unsprezece și jumătate. Își scosese la parter ghetele pline cu noroi și încerca să se miște pe întuneric fără să facă zgomot, dar a auzit foșnetul așternuturilor și și-

a dat seama că Lucy era trează.

— Treci încoace, domnule!

Cuvântul ăsta nu l-a mai enervat acum. Se bucura că ajunsese acasă și se bucura și mai tare că era alături de ea. S-a urcat în pat și ea l-a strâns în brațe (scurt, dar cu putere), după care s-a întors pe partea cealaltă și a adormit la loc. Treptat a început să-l ia somnul și pe Drew. Se afla în momentele acelea de tranziție, de la granița cu starea de veghe, când mintea devine mai maleabilă și i-a venit o idee trăsnită.

Dacă șobolanul l-a urmărit? Dacă era chiar acum sub patul lor? N-a fost *niciun șobolan,* și-a spus el și a adormit.

28

— Uau! a exclamat Brandon.

Tonul băiatului era plin de respect și puțin cam speriat. Stătea cu sora lui în fața casei, amândoi cu ghiozdanele în spate, așteptând autobuzul școlar.

— Ce i-ai *făcut,* tati? l-a întrebat Stacey.

Se uitau la camioneta plină de noroi uscat până la mânerele portierelor. Cu excepția zonelor arcuite, curățate de ștergătoare, parbrizul era complet opac. Și, desigur, lipsea oglinda din dreapta.

— A fost o furtună, a zis Drew.

Era încă în pantalonii de pijama, într-un tricou cu sigla universității din Boston și în papuci.

— Iar drumul de acolo nu-i tocmai bun.

— Drumul Rahatului, a spus Stacey cu multă încântare.

Acum a ieșit și Lucy din casă. Și a încremenit cu mâinile în șolduri și cu ochii ațintiți la biata camionetă.

— Sfinte Sisoe!

— O s-o spăl mai pe după-amiază, a zis Drew.

— Ba mie-mi place așa, a spus Brandon. E chiar mișto! Cred că ai făcut o cursă nebună pe drumul ăla, tati.

— Nebun e el, să nu te îndoiești de asta, a zis Lucy. Tăticuțul tău e nebun. De legat.

Atunci a apărut autobuzul, ștergându-i replica de pe buze.

— Hai înăuntru! l-a chemat Lucy, după ce copiii s-au făcut nevăzuți. Îți fac niște clătite sau ce vrei tu. Mi se pare că ai cam slăbit.

S-a întors să intre, dar el a apucat-o de mână și a oprit-o.

— Ai auzit ceva despre Al Stamper? Ai vorbit cumva cu Nadine?

— Am vorbit cu ea în ziua în care tu ai plecat, pentru că mi-ai spus că Al e bolnav. Cancer pancreatic, cumplită boală. Și ea mi-a zis că se simte binișor.

— Dar n-ai mai vorbit cu ea de atunci?

Lucy s-a încruntat nedumerită.

— Nu, de ce să fi vorbit?

— Uite așa, s-o întrebi ce mai face.

Visele erau doar vise și singurul șobolan pe care-l văzuse în cabană era cel de pluș din lada cu jucării.

— Îmi fac griji pentru el.

— Atunci, pune mâna și sună-l singur. Fără intermediari. Deci, vrei sau nu niște clătite?

Ce voia el era să se apuce de scris. Dar mai întâi niște clătite. Ca să fie liniște pe frontul conjugal.

29

După clătite, s-a dus în biroul mic de la etaj, și-a băgat laptopul în priză și s-a uitat la paginile bătute la mașina de scris a tatei. Să le copieze pe laptop sau să continue? S-a hotărât să meargă mai departe. Voia să afle cât mai repede dacă dăinuia și acum vraja din *Râul Amărăciunii* sau dacă se risipise odată cu plecarea de la cabană.

Vraja era tot acolo. În primele zece minute a mai auzit ritmurile de reggae de la parter, care dădeau de înțeles că și Lucy se apucase de treaba *ei* și făcea tot felul de calcule. Apoi muzica a dispărut, la fel și pereții. Acum luna strălucea peste DeWitt Road, drumeagul desfundat și plin de hârtoape dintre Râul Amărăciunii și capitala comitatului. Venea diligența. Șeriful Averill urma să-și arate insigna și să o oprească. Curând se va urca în ea cu Andy Prescott. Puștiul avea întâlnire cu judecătorul. Iar, la scurtă vreme după aceea, cu călăul care îl va spânzura.

Drew a făcut o pauză la prânz și l-a sunat pe Al Stamper. N-avea

niciun motiv să-i fie teamă și tot încerca să se convingă de asta, însă nu avea cum să nu-și dea seama că i se accelerase pulsul.

— Salut, Drew! i-a spus Al, cu vocea lui normală.

Normală și puternică.

— Ei, cum ți-a mers cu scrisul acolo, la capătul pământului?

— Destul de bine. Am reușit să fac aproape nouăzeci de pagini înainte de furtuna...

— Pierre, l-a întrerupt Al, cu o aversiune evidentă în ton, care l-a încântat pe Drew. Nouăzeci de pagini? Serios? *Tu?*

— Știu că pare greu de crezut. Și am mai scris încă zece de dimineață, dar lasă asta. Vreau să știu ce mai faci.

— Al naibii de bine fac, a răspuns Al. Numai că mă lupt cu afurisitul ăsta de șobolan.

Drew stătea pe unul dintre scaunele de la bucătărie. Acum a sărit în picioare și a simțit dintr-odată că iarăși îi este rău. Că are febră.

— *Ce?*

— Aoleu, nu te speria așa, a zis Al. E medicamentul ăla nou pe care mi l-au dat doctorii. Cică ar avea o groază de efecte secundare, dar singurul pe care-l am eu, deocamdată cel puțin, e o împuțită de urticarie. Pe tot spatele și pe coaste. Nadie era convinsă că-i zona zoster, dar mi-am făcut analizele și nu-i decât o urticarie. Care mă mănâncă de-mi vine să-mi sfâșii pielea de pe mine. De-aia spun că-i ca un șobolan.

— Doar o urticarie, a repetat Drew.

S-a șters cu mâna la gură. *ÎNCHIS PENTRU ÎNMORMÂNTARE,* și-a amintit el.

— Atunci, nu e ceva prea grav. Ai grijă de tine, Al.

— Am, crede-mă. Și neapărat vreau să-ți citesc cartea când o termini.

A făcut o pauză și apoi a adăugat:

— Vezi că am zis *când,* nu *dacă.*

— Ești primul, imediat după Lucy, a spus Drew și a închis.

Vești bune. Doar vești bune. Al părea în putere. Ca pe vremuri. Totul era perfect, mai puțin chestia cu afurisitul ăla de șobolan.

Și-a dat seama că poate să râdă gândindu-se la asta.

30

Noiembrie a adus frig și ninsori, dar Drew Larson abia dacă a observat. În ultima zi a lunii, a văzut (cu ochii șerifului Jim Averill) cum Andy Prescott a urcat treptele spânzurătorii. Drew era curios ce reacție va avea băiatul. S-a dovedit – iar cuvintele *s-au revărsat* de-a dreptul – că a acceptat destul de bine situația. Se maturizase. Tragedia (iar Averill era conștient de asta) era că puștiul nu va mai apuca să îmbătrânească. O noapte de beție și o criză de gelozie din cauza unei animatoare dintr-o cârciumă i-au terminat viața înainte de-a începe.

În prima zi a lui decembrie, Jim Averill și-a predat insigna de șerif judecătorului venit în localitate ca să asiste la execuție, după care s-a întors în Râul Amărăciunii, unde își va strânge puținele lucruri pe care le avea (un singur cufăr îi va fi suficient) și își va lua rămas-bun de la ajutoarele sale, care se descurcaseră de minune până la urmă. Da, chiar și Jep Leonard, care era prost ca noaptea. Sau prost ca oaia – ca să aveți de unde alege.

În a doua zi a lui decembrie, șeriful și-a înhămat calul la o șaretă ușoară, și-a pus în spate cufărul și șaua, iar apoi a pornit către vest, ca să-și caute norocul în California. Se încheiase goana după aur, dar își dorea să vadă Oceanul Pacific. Așa că nu a observat că îndureratul tată al lui Andy Prescott stătea ascuns în spatele unui bolovan, la vreo trei kilometri de oraș, în mână cu o pușcă Sharps Big Fifty, care avea să fie numită apoi „arma care a schimbat istoria vestului".

Și uite cum pe drum vine o căruță ușoară, iar pe capră stă bărbatul răspunzător pentru suferința lui, bărbatul care i-a distrus speranțele, bărbatul care i-a ucis fiul. Nu judecătorul, nu jurații, nu călăul. Nu. Bărbatul ăla de acolo. Dacă n-ar fi existat Jim Averill, fiul lui ar fi acum în Mexic și ar avea în față o viață întreagă de trăit – până în secolul următor!

Prescott a tras piedica. A ațintit pușca asupra bărbatului din șaretă. A șovăit puțin când și-a pus degetul pe arcul rece din oțel al trăgaciului, încercând să se hotărască bine ce să facă în cele aproximativ patruzeci de secunde înainte de dispariția șaretei după următoarea culme de deal. Să tragă? Sau să-l lase în viață?

Drew s-a gândit să mai scrie o singură propoziție – „Și s-a decis.” –, dar n-a făcut-o. Mai bine să presupună cititorii (și probabil vor fi mulți aceia) că Prescott a apăsat pe trăgaci, iar Drew nu voia să le dea răspunsul mură în gură. A făcut-o? Sau nu? Așa că a apăsat de două ori tasta de spațiu și apoi a scris:

SFÂRȘIT

S-a uitat destul de mult la cuvântul acesta. Și s-a uitat și la mormanul de foi dintre laptop și imprimantă; cu ce a scris astăzi, cartea va avea aproape trei sute de pagini.

Am reușit. Poate va fi publicată, poate nu, poate voi mai scrie una, poate nu, nu contează. Important e că am reușit.

Și și-a acoperit ochii cu mâinile.

31

Două seri mai târziu, Lucy a terminat de citit și ultima pagină, după care s-a uitat la el așa cum nu se mai uitase de foarte multă vreme. Poate încă din primul sau al doilea lor an de căsnicie, înainte de venirea pe lume a copiilor.

— Drew, e fenomenală!

El nu și-a putut stăpâni zâmbetul (foarte) larg.

— Pe bune? Nu zici așa doar pentru că a scris-o soțiorul tău?

Ea a clătinat vehement din cap.

— Nu. E superbă. Un roman western! Nici nu mi-ar fi trecut prin cap că te-ai încumeta la așa ceva. De unde ți-a venit ideea?

El a ridicat din umeri.

— Pur și simplu.

— Și fermierul ăla oribil l-a omorât pe Jim Averill?

— Nu știu, i-a răspuns Drew.

— Păi, poate editura ar vrea să știe.

— În cazul ăsta, editura – presupunând că va fi vreo editură – va rămâne cu buzele umflate. Precis ți se pare o carte bună? Nu mă minți?

— Mai mult decât bună. O să i-o arăți și lui Al?

— Da. Am făcut o copie și o să i-o duc mâine.

— Știe că-i un western?

— Nu. Și eu nici nu știu dacă-i place genul.

— Ei, cartea asta o să-i placă.

Lucy a făcut o pauză, apoi l-a luat de mână și a spus:

— Am fost supărată foc pe tine că n-ai vrut să te întorci când s-a anunțat furtuna aia. Dar eu am greșit și tu ai avut un șobolan întemeiat să faci ce ai făcut.

Drew și-a smuls mâna dintr-a ei. Parcă iar făcuse febră.

— Ce-ai zis?

— Că eu am greșit. Și tu ai avut un motiv întemeiat să faci ce ai făcut. Ce s-a întâmplat, Drew?

— Nimic, a spus el. Absolut nimic.

32

— Deci? a întrebat Drew trei zile mai târziu. Care-i verdictul?

Se aflau în biroul fostului șef de catedră. Manuscrisul era pe masa de lucru a lui Al. Sigur că Drew fusese îngrijorat cu privire la reacția lui Lucy față de *Râul Amărăciunii,* însă de reacția lui Al îi era de-a dreptul groază. Stamper era un cititor vorace, omnivor, care întreaga lui viață analizase și criticase cu asprime producțiile literare. Era singurul om cunoscut de Drew care cutezase să predea *Sub vulcan* și *Gluma infinită* în același semestru.

— Mie mi se pare foarte bun.

Nu doar că vocea lui își recăpătase forța dinainte, dar și arăta ca pe vremuri. Îi revenise culoarea în obraji și parcă se și îngrășase câteva kilograme. Sigur, chimioterapia îl lăsase fără păr, dar purta o șapcă de la Red Sox ca să-și ascundă noua chelie.

— Se axează pe acțiune, dar relația dintre șerif și tânărul lui prizonier conferă poveștii o rezonanță aproape excepțională. Aș zice totuși că nu-i chiar la fel de bun ca *The Ox-Bow Incident* sau *Welcome to Hard Times*...

— Îmi dau seama de asta, a zis Drew... care avea cu totul altă părere. Nici n-aș pretinde așa ceva.

— Dar cred că e deasupra romanului *Warlock* al lui Oakley Hall,

care oricum e comparabil cu cele două. Ai avut ceva de spus, Drew, și te-ai exprimat foarte bine. Cartea ta nu-l înnebunește la cap pe cititor cu cine știe ce preocupări tematice și cred sincer că oamenii o s-o citească doar datorită acțiunii ei dinamice – ca să afle ce se va întâmpla în continuare dar reperele tematice acolo sunt, sigur că da.

— Adică tu crezi că lumea ar *citi-o?*

— Sigur că da, a răspuns Al cu un gest care părea să spună că această chestiune nici nu intra în discuție. Dacă n-ai un agent complet cretin, să fii convins că o s-o vândă foarte ușor. Poate chiar pe bani frumușei.

L-a privit cu atenție pe Drew și a adăugat:

— Deși eu cam cred că treaba cu banii nu-i chiar atât de importantă pentru tine, presupunând că te-ai fi gândit și la asta. Pur și simplu ai vrut s-o faci, am dreptate? Ai vrut ca, măcar o dată în viață, să sari de la cea mai înaltă trambulină a ștrandului fără să ți se facă frică în ultima secundă și să cobori pe furiș de acolo.

— Ai pus punctul pe i, a zis Drew. Dar tu... Al, arăți extraordinar de bine.

— Așa mă și simt, a spus el. Doctorii mai au puțin și o să mă declare o minune a medicinii. Evident, trebuie să-mi fac analizele o dată la trei săptămâni în primul an, dar bine că în după-amiaza asta o să am ultimul contact cu porcăria aia de perfuzie de la chimioterapie. Din șobolanul ăsta, toate testele mă declară scăpat de cancer.

Acum Drew n-a mai sărit de pe scaun și nici nu l-a rugat să repete. Știa ce spusese de fapt fostul lui șef de catedră, la fel cum știa că o să tot mai audă cuvântul acela din când în când. Era ca o așchie, dar una înfiptă în minte, nu în piele. Cele mai multe așchii ies de la sine, fără să te infecteze. Era aproape convins că la fel se va întâmpla și în cazul ăsta. La urma urmei, Al se simțea bine. Șobolanul din cabană cu care încheiase târgul fusese doar un vis. Sau o jucărie de pluș. Sau o mare aiureală.

Ca să aveți de unde alege.

33

către: drew1981@gmail.com

AGENȚIA ELISE DILDEN

19 ianuarie 2019

Dragul meu Drew – Cât de tare mă bucur că am primit vești de la tine, am crezut că ai murit și nu ți-am văzut necrologul! (Glumesc! ☺). După toți anii ăștia ai reușit să scrii un roman, mi se pare absolut formidabil. Trimite-mi-l urgent, scumpule, și vom vedea ce vom face. Deși trebuie să te avertizez că piața de carte merge cam prost în perioada asta, în cazul în care nu-i vreun volum despre Trump și acoliții lui.

XXX
Ellie
Expediat din brățara electronică

către: drew1981@gmail.com

AGENȚIA ELISE DILDEN

1 februarie 2019

Drew! Am terminat de citit azi-noapte! Cartea e *WUNDERBAR*[150]*!* Sper că nu-ți imaginezi că o să ajungi *fabuloso* de bogat de pe urma ei, dar sunt sigură că va fi publicată și am impresia că o să-ți obțin un avans acceptabil. Poate chiar mai mult decât acceptabil. Nu-i exclus să facem o licitație pentru drepturile de publicare. Plus că mie mi se pare că această carte ar putea (așa ar fi normal) să-ți aducă reputație în domeniul literaturii.

Cred că, după ce romanul *Râul Amărăciunii* va fi publicat, te vei bucura de recenzii foarte bune. Îți mulțumesc pentru minunata vizită în Vestul Sălbatic!

XXX
Ellie

[150] „Minunat", în lb. germană, în original (n. tr.).

P.S.: M-ai lăsat în suspans! Șobolanul ăla de fermier chiar l-a împușcat pe Jim Averill????

E

Expediat din brățara electronică

34

Și chiar s-a ținut o licitație pentru drepturile de publicare a romanului *Râul Amărăciunii.* A avut loc pe 15 martie, în aceeași zi în care ultima furtună a anotimpului (Tania era numele ei, conform celor de la canalul meteo) a lovit New England. Au participat trei dintre cele cinci mari edituri din New York, iar câștigătoare a fost Putnam. Avansul a fost 350.000 dolari. Nu cât ar fi primit Dan Brown sau John Grisham, dar suficient (după cum i-a spus și Lucy când l-a îmbrățișat fericită) ca să-i țină la facultate pe Bran și pe Stacey. Lucy a desfăcut o sticlă de Dom Perignon, pe care o păstrase nutrind speranța că se va ivi o asemenea ocazie. Asta se întâmpla la ora trei, când încă le ardea să sărbătorească.

Au închinat pahare cu șampanie în cinstea cărții și a autorului cărții, a soției autorului cărții și a minunaților copii care au ieșit din sângele autorului cărții și din sângele soției autorului cărții, așa că erau destul de amețiți pe la ora patru, când a sunat telefonul. Era Kelly Fontaine, secretară a Catedrei de engleză încă din vremuri imemoriale. Plângea. Al și Nadine Stamper muriseră.

Al fusese programat la analize în ziua aceea la spitalul Maine Medical *(trebuie să-mi fac analizele o dată la trei săptămâni în primul an,* și-a amintit Drew cuvintele lui).

— Ar fi putut să amâne, a zis Kelly, dar îl știi și tu pe Al, iar Nadine era la fel. Nu se speriau ei de nițică zăpadă.

Accidentul a avut loc pe Autostrada 295, la mai puțin de un kilometru și jumătate distanță de spital. O mașină derapase pe gheață, lovise din lateral micuțul Prius al lui Nadie Stamper și îl răsturnase cu roțile în sus.

— Dumnezeule mare! a exclamat Lucy. S-au prăpădit amândoi. Îngrozitor! Mai ales acum, când el mergea spre bine!

— Da, a murmurat Drew, printre buzele amorțite. Chiar că mergea

spre bine, nu?

Numai că trebuia să se lupte cu afurisitul ăla de șobolan. Că doar așa spusese.

— Așază-te, i-a spus Lucy. Ești alb ca varul.

Însă Drew nu avea nevoie să stea jos, nu acum. S-a repezit la chiuveta din bucătărie și a vomitat toată șampania. În vreme ce stătea aplecat acolo, încă icnind și abia simțind cum Lucy îl freca pe spate, și-a spus: *Ellie zice că romanul va fi publicat anul viitor, în februarie. Până atunci voi face tot ce-mi cere editura și voi participa la toate promoțiile de după apariție. Voi respecta toate regulile. Și o voi face pentru Lucy și pentru copiii noștri. Dar niciodată nu voi mai scrie alt roman.*

— Niciodată, a repetat el cu glas tare.

— Ce spui, iubitule?

Lucy încă îl freca pe spate ca să-l liniștească.

— Cancerul. Am crezut că ăla o să-l omoare. Cancerul pancreatic e fatal aproape în toate cazurile. Nu m-aș fi așteptat niciodată la așa ceva.

Și-a clătit gura cu apa de la robinet și a scuipat-o.

— Niciodată.

35

Înmormântarea – Drew nu se putea abține și și-o scria în minte cu majuscule: ÎNMORMÂNTAREA – a avut loc la patru zile după accident. Fratele mai mic al lui Al l-a rugat pe Drew să spună câteva cuvinte. Drew l-a refuzat, spunându-i că era încă mult prea șocat ca să fie în stare să lege câteva propoziții. Și chiar *era* în stare de șoc – în privința asta nu încăpea nicio îndoială. Dar, în realitate, îl măcina spaima că acele cuvinte pe care le-ar rosti ar fi la fel de parșive cum se dovediseră a fi cele din *Cătunul* sau din celelalte două cărți abandonate înainte. Îi era teamă – efectiv teamă – că, dacă s-ar apuca să vorbească în capela plină de oameni îndoliați (rude, prieteni, colegi și studenți), din gură i-ar putea ieși doar: *Șobolanul e de vină! Afurisitul ăla de șobolan! Și eu sunt cel care l-am lăsat liber!*

Lucy a plâns pe tot parcursul slujbei. A plâns și Stacey, dar nu

pentru că i-ar fi cunoscut pe soții Stampler, ci din solidaritate cu mama ei. Drew a tăcut tot timpul și l-a ținut cu brațul de după umeri pe Brandon. Nu s-a uitat deloc la cele două sicrie, ci la balconul unde se afla corul bisericesc. Era ferm convins că va vedea un șobolan făcând un tur triumfal pe balustrada din mahon lustruit. Dar n-a văzut. Normal că n-a văzut. Pentru că nu era niciun șobolan acolo. Așa că, spre sfârșitul slujbei, și-a dat seama cât de prost fusese să-și imagineze așa ceva. Știa foarte bine unde se afla șobolanul: la mulți kilometri depărtare de locul acesta.

36

În august (și ce august fioros de torid a fost acela!), Lucy s-a hotărât să-i ducă pe copii la Little Compton, Rhode Island, unde avea să petreacă vreo două săptămâni la plajă cu părinții ei și cu familia surorii ei, lăsându-l astfel singur acasă pe Drew, ca să-și poată citi în liniște manuscrisul redactat al romanului *Râul Amărăciunii.* El a spus că va face o pauză de o zi, ca să meargă până la cabana tatălui său. Va rămâne acolo peste noapte, a zis el, și se va întoarce a doua zi, ca să continue lucrul la manuscris. Îl angajaseră pe Jack Colson – Tânărul Jackie – ca să adune și să ia de acolo toate resturile magaziei; iar Jackie își angajase mama ca să facă curățenie în cabană. Drew a spus că voia să vadă cum s-au descurcat. De asemenea, voia să-și recupereze ceasul.

— Precis nu vrei să te apuci acolo de altă carte? l-a întrebat zâmbind Lucy. Nu m-ar deranja. Ultima a ieșit destul de bine.

Drew a clătinat din cap.

— Nici vorbă. Ba chiar m-am gândit că poate ar fi bine să vindem proprietatea aia, iubito. Acum mă duc acolo doar ca să-mi iau rămas-bun.

37

Deasupra pompei de benzină de la Marele Magazin erau aceleași afișe: NUMAI NUMERAR și BENZINĂ NORMALĂ și HOȚII VOR FI ACȚIONAȚI ÎN JUSTIȚIE și DUMNEZEU SĂ BINECUVÂNTEZE

AMERICA. Nici tânăra costelivă de la tejghea nu se schimbase prea mult; nu mai avea bumbul ăla din buză, dar rămăsese cu belciugul din nas. Și își vopsise părul – acum era blondă. Probabil pentru că blondele erau mai nostime.

— Ați venit iar, l-a întâmpinat ea. Numai că asta nu-i tot mașina aia. Nu aveați o camionetă?

Drew s-a uitat afară la micuțul Chevy Equinox – achiziționat direct de la producător și care acum nu avea la bord nici măcar unsprezece mii de kilometri – oprit în dreptul pompei mâncate de rugină. De altfel, singura pompă de acolo.

— Camioneta nu și-a mai revenit după ultimul drum făcut până aici, a spus el.

De fapt, nici eu.

— O să stați mult?

— De data asta, nu. Mi-a părut rău să aud ce s-a întâmplat cu Roy.

— Ar fi trebuit să se ducă la doctor. Să ne fie învățătură de minte. Mai aveți nevoie de ceva?

Drew și-a cumpărat o pâine, niște mezeluri pentru la prânz și șase cutii de bere.

38

Toate crengile și toate trunchiurile copacilor doborâți de furtună fuseseră încărcate în remorci și duse din curte, iar pe locul unde fusese magazia nu mai era nimic, de parcă nici nu existase vreodată. Tânărul Jackie împrospătase solul și acum acolo creștea iarbă nouă. Plus câteva floricele vesele. Treptele deteriorate care duceau pe verandă fuseseră reparate și apăruseră două scaune noi – unele ieftine, probabil luate de la Walmartul din Presque Isle, dar deloc urâțele.

Interiorul cabanei era curat și plăcut. Soba strălucea de curățenie, iar geamul de la ușița ei fusese spălat de funingine. Străluceau și ferestrele, masa cea mare și podeaua din scânduri de pin, care lăsa impresia că fusese dată și cu ceară, nu doar spălată. Frigiderul era din nou scos din priză și avea ușa deschisă; și din nou era gol și din nou în el nu era decât o cutie cu bicarbonat de sodiu. Probabil una nouă.

Era extrem de limpede că văduva lui Moș Bill făcuse o treabă excelentă.

Doar pe blatul de lângă chiuvetă mai erau semne că el fusese aici în octombrie: felinarul, bidonul cu combustibil pentru el, o pungă cu dropsuri de tuse, câteva pliculețe cu prafuri împotriva durerilor de cap, jumătate de sticlă din siropul de tuse de la Dr. King și ceasul lui de mână.

În cămin nu mai era urmă de cenușă. Și fusese umplut cu bucăți mari de stejar, așa că Drew a presupus că Tânărul Jackie fie chemase pe cineva să curețe hornul, fie îl curățase el singur. Foarte bine și frumos, numai că acum era august și era caniculă, deci nu trebuia să facă focul. S-a dus totuși până la el, s-a așezat în genunchi și și-a răsucit capul ca să se uite în gâtlejul negru al hornului.

— Ești acolo? a strigat el.

Fără să-și dea deloc seama ce face.

— Dacă da, coboară la mine. Vreau să-ți spun ceva.

Firește că n-a primit niciun răspuns. Și-a repetat a o suta mia oară că nu fusese niciun șobolan. Numai că nu era adevărat.

Așchia nu voia să iasă. Șobolanul se înțepenise în mintea lui. Numai că ăsta nu era tot adevărul. Nu?

Cele două lăzi rămăseseră în dreapta și în stânga căminului care strălucea de curățenie. Una cu surcele, cealaltă cu jucării – cu jucăriile lăsate aici de propriii copii și de copiii familiilor cărora le închiriase Lucy cabana vreme de câțiva ani. A pus mâna pe lada care îl interesa și a răsturnat-o. A crezut în primul moment că n-o să găsească șobolanul de pluș și l-a săgetat un junghi de panică – complet irațional, dar perfect real. Apoi l-a văzut cum se rostogolește în gura căminului, rămânându-i afară doar fundul din cârpă și coada lungă și subțire. Ce jucărie urâtă!

— Credeai c-ai să te poți ascunde, nu? l-a întrebat Drew. Cu mine nu-ți merge, domnule.

L-a luat și l-a aruncat în chiuvetă.

— Ai ceva de spus? Ai de dat vreo explicație? Poate vrei să te scuzi? Nu? Care sunt ultimele tale cuvinte? Că înainte ai fost destul de guraliv.

Șobolanul de pluș nu avea nimic de spus, așa că Drew a turnat

peste el din combustibilul păstrat pentru felinar și i-a dat foc. Când din jucărie n-a mai rămas decât o mână de cenușă fumegândă, cu miros scârbos, a dat drumul la apă și a stins-o. Sub chiuvetă erau câteva pungi de hârtie. Cu o spatulă, Drew a luat cenușa și a vârât-o într-una din ele. A ieșit, s-a dus pe malul pârâului Godfrey, a aruncat punga în el și s-a uitat la ea cum plutește în aval. Apoi s-a așezat pe țărm și s-a bucurat de ziua calmă, toridă și superbă.

Când a început să apună soarele, a intrat înapoi în cabană și și-a făcut două sandviciuri cu salam. Au ieșit cam seci – ar fi trebuit să-și ia și un borcan cu muștar sau cu maioneză –, dar avea bere și așa îi alunecau mai ușor pe gât dumicații. Așezat confortabil într-un fotoliu vechi, a băut trei cutii și a citit dintr-un roman al lui Ed McBain despre Secția 87 de poliție.

S-a gândit să bea și a patra bere, dar și-a zis că mai bine s-ar abține. Nu voia să-l apuce mahmureala, pentru că intenționa să plece cât mai devreme a doua zi. Își încheiase socotelile cu locul acesta. La fel cum și le încheiase și cu scrisul de narațiuni lungi. Nu trebuia decât să termine ce mai avea de făcut cu acest singur roman al lui. Cel pentru care plătiseră cu viața prietenul lui și soția acestuia.

— Nu cred, și-a zis el, în timp ce urca spre dormitor.

În capătul scării, s-a uitat în jos la încăperea vastă, unde își începuse cartea și unde – la un moment dat – crezuse că o să moară.

— Am mințit. Cred.

S-a dezbrăcat și s-a culcat. Berile l-au adormit imediat.

39

Drew s-a trezit în toiul nopții. Luna plină de august umplea dormitorul cu lumina ei argintie. Șobolanul stătea pe pieptul lui și îl privea cu ochii lui negri și bulbucați.

— Salut, Drew!

Nici acum nu și-a mișcat gura, dar vocea tot din el venea. În timpul discuției precedente, Drew fusese bolnav și avusese febră, dar încă ținea foarte bine minte vocea aceea.

— Dă-te jos de pe mine, a șoptit el.

Voia să-l lovească (să *tragă un bulan în șobolan* – ca să rimeze un

pic), dar nu mai avea pic de vlagă în trup.

— Ei, ei, de ce te porți așa? M-ai chemat și eu am venit. Nu așa se întâmplă în poveștile de genul ăsta? Spune-mi ce vrei de la mine.

— Vreau să știu de ce ai făcut-o.

Șobolanul s-a ridicat pe picioarele din spate și și-a lipit lăbuțele rozalii de pieptul acoperit cu blană.

— Pentru că tu mi-ai cerut-o. A fost dorința ta, ai uitat?

— A fost o *înțelegere*.

— Of, voi, profesorii de facultate aveți o fixație cu semantica.

— În înțelegere era vorba doar despre *Al,* a insistat Drew. Doar despre *el.* Pentru că el ar fi murit oricum de cancer pancreatic.

— Nu-mi amintesc să te fi auzit pomenind ceva despre vreun cancer pancreatic, a zis șobolanul. Mă înșel cumva?

— Nu, dar am presupus...

Șobolanul și-a frecat lăbuțele de bot, de parcă s-ar fi spălat, s-a răsucit de două ori – scârboasă senzație îi dădeau labele alea care se mișcau pe pieptul lui, chiar dacă era acoperit cu pătură –, după care s-a uitat din nou la Drew.

— Așa te păcălești cu dorințele care se împlinesc prin vrăji, a spus el. Sunt înșelătoare. Contractul are o mulțime de clauze scrise cu litere foarte mici. Ți se explică asta în basmele cele mai reușite. Credeam că ne-am înțeles.

— Bine, dar Nadine Stamper n-a intrat în discuție! N-a făcut niciodată parte din... din acordul nostru!

— Dar nici n-am stabilit vreodată că *nu* ar face parte din el, i-a replicat șobolanul pe un ton cam țâfnos.

Visez, și-a spus Drew. *E doar un alt vis, nu se poate altfel. În care dintre realitățile posibile, chiar ți din cele mai puțin posibile, i-ar da un șobolan unui om lecții de drept civil?*

Parcă se simțea mai în putere, însă nu a făcut nicio mișcare. Nu, nu încă. Atunci când o va face, va fi ceva brusc și neașteptat; și nu s-ar mulțumi doar să-l lovească pe șobolan. Voia să-l *prindă* și să-l *strângă* și să-l *stoarcă.* Sigur că șobolanul se va zbate, va chiăi și aproape sigur că-l va mușca, dar Drew îl va strânge cu putere până când îi va plesni burta și îi vor ieși mațele și pe gură, și pe cur.

— În regulă, s-ar putea să ai dreptate. Dar nu înțeleg. Nu mi-am

dorit decât să termin cartea și tu ai stricat totul.

— Ce să-ți povestesc... a zis șobolanul și și-a dus iar labele la bot.

Lui Drew i-a venit să-l pocnească, dar nu. Încă nu. Trebuia neapărat să afle.

— Du-te naibii! Aș fi putut să te omor cu lopata aia, dar n-am făcut-o. Aș fi putut să te las în furtună, dar n-am făcut-o. Te-am băgat în casă și te-am pus lângă sobă, ca să-ți fie cald. Și atunci de ce m-ai răsplătit omorând doi oameni nevinovați și privându-mă de bucuria de a termina singurul roman pe care-l voi scrie vreodată?

Șobolanul a căzut pe gânduri.

— Păi, a spus el în cele din urmă, dacă mi-e permis să modific puțin morala unei povești de demult, știai că sunt șobolan atunci când m-ai băgat în casă[151].

Drew s-a repezit. S-a mișcat fulgerător, dar n-a strâns între degete decât aerul. Șobolanul a luat-o la fugă pe podea, dar, înainte să ajungă lângă perete, s-a întors cu fața la Drew. În lumina lunii părea că-i rânjește.

— De altfel, nu tu ai terminat romanul. N-ai fi putut *niciodată* să-l termini. Eu l-am terminat.

În plintă era o gaură. Șobolanul a intrat în ea. Drew a mai apucat să-i vadă doar coada. Apoi n-a mai văzut nimic.

A rămas întins pe pat, cu ochii în tavan. *Mâine-dimineață o să-mi spun că și ăsta a fost un vis.* Și exact asta a făcut. Șobolanii nu vorbesc și șobolanii nu-ți îndeplinesc dorințele. Al păcălise cancerul doar ca să-și găsească sfârșitul într-un accident de mașină – oribilă ironie a sorții, dar nu prea ieșită din comun. Mare păcat că murise și soția lui împreună cu el, dar nici această tragedie nu era una neobișnuită.

S-a dus acasă. A intrat în locuința lor nefiresc de tăcută. A urcat în birou. A deschis fișierul în care era manuscrisul corectat al romanului *Râul Amărăciunii* și s-a pregătit să se apuce de treabă. Se întâmplaseră mai multe lucruri, unele în lumea reală și altele doar în mintea lui, iar lucrurile acestea nu mai puteau fi schimbate. El trebuia să țină minte doar că supraviețuise. Își va iubi soția și copiii cât de

[151] Probabil este o referire la legenda indienilor cherokee „Băiatul și șarpele cu clopoței", în care protagonistul spune: „Doar știai că sunt șarpe atunci când m-ai băgat în casă" (n. tr.).

mult va fi el în stare, va fi un profesor cât de bun va putea, va duce o viață cât mai frumoasă și va intra bucuros în rândul scriitorilor care nu au publicat decât o singură carte. Serios acum, când te gândești mai bine, chiar că nu avea de ce să se plângă.

Serios acum, când te gândești mai bine, totul va fi cât se poate de șobolan.

NOTA AUTORULUI

Când mama (sau vreuna dintre cele patru mătuși ale mele) vedea câte o doamnă împingând un cărucior, începea uneori să murmure niște versuri probabil învățate de la mama *lor:* „De unde ai venit, copil frumos? De nicăieri ai apărut aici." Câteodată îmi vine și mie în minte poezioara asta fără rimă atunci când sunt întrebat de unde mi-a venit ideea pentru o povestire sau alta. De obicei, nu știu ce să răspund, chestie care mă face să mă simt stânjenit și puțin cam rușinat. (Precis că e vorba despre un complex de inferioritate dobândit în copilărie.) Uneori răspund cinstit („Habar n-am"); dar, în alte ocazii, pur și simplu inventez cine știe ce aiureli, ca să-i dau celui care m-a întrebat o explicație cât de cât rațională despre cauză și efect și astfel să-i satisfac curiozitatea. În rândurile de mai jos voi încerca să fiu sincer. (Păi, ce altceva *aș putea* să vă spun, nu?)

Se poate să fi văzut în copilărie un film – cel mai probabil unul din seria celor de groază produse de American International Pictures, la care mă duceam cu prietenul meu Chris Chesley; și trebuia să facem autostopul ca să ajungem la cinematograful Ritz din Lewiston) – despre un tip atât de speriat de ideea că va fi înmormântat de viu, încât a cerut să i se pună un telefon alături de el în criptă. Sau poate am văzut chestia asta într-unul dintre episoadele de la *Alfred Hitchcock prezintă.* În orice caz, ideea cu un telefon care sună în groapa unui mort a avut ecou în mintea mea de copil cu extrem de multă imaginație. Mulți ani după aceea, după decesul neașteptat al unui bun prieten, l-am sunat pe mobil doar ca să-i mai aud vocea o ultimă dată. Însă, în loc să mă aline, mi-a dat fiori. N-am mai făcut asta niciodată, însă apelul acela, împreună cu amintirea din copilărie a unui film sau serial, au reprezentat germenele pentru „Telefonul domnului Harrigan".

Poveștile o apucă încotro au ele chef să se ducă, iar partea amuzantă a acesteia (din punctul meu de vedere, firește) a fost întoarcerea în niște vremuri când telefoanele mobile, în general, și iPhone-urile, în mod special, erau niște noutăți în viețile noastre și nici nu ne dădeam bine seama de toate consecințele lor viitoare. În timp ce m-am documentat, l-am rugat pe Jake Lockwood – IT-istul cu

care colaborez – să-mi cumpere de pe eBay un iPhone din prima generație și să mi-l pună în funcțiune. Îl țin lângă mine atunci când scriu. (Trebuie să stea mereu în priză, pentru că cineva l-a scăpat mai demult pe jos și i-a stricat butonul de închis/deschis.) Pot să-l folosesc ca să intru pe internet, pot să citesc buletinele de la bursă și să aflu cum va fi vremea. Însă nu pot să dau telefoane, pentru că e în rețeaua 2G, iar tehnologia asta e antică și de demult, încă de pe vremea casetelor video.

Habar n-am cum mi-a venit ideea din „Viața lui Chuck". Nu știu decât că, într-o zi, m-am gândit brusc la un panou publicitar pe care să scrie „Îți mulțumim, Chuck!", lângă poza tipului și chestia aia cu 39 DE ANI MINUNAȚI. Cred că am scris povestirea ca să pot înțelege eu însumi ce mesaj voia să transmită panoul acela. Dar nici de asta nu-s prea sigur. Nu pot să spun decât că am simțit mereu că fiecare dintre noi – de la regii și prinții din povești și până la amărâții care spală vasele la cârciumi și fetele care schimbă așternuturile în camerele din motelurile de pe marginea autostrăzii – merită să audă aceste cuvinte.

Pe când locuiam în Boston, am văzut din întâmplare un tip care bătea la tobe pe Boylston Street. Oamenii treceau indiferenți pe lângă el și erau doar câteva monede în coșulețul din fața lui (nu, nu era o Pălărie Magică). M-am întrebat cum ar fi dacă cineva, un domn Afacerist – de exemplu, s-ar opri în fața lui și s-ar apuca să danseze, cam la fel cum a făcut Christopher Walken în clipul ăla genial realizat după cântecul „Weapon of Choice", al lui Fatboy Slim. Iar atunci legătura cu Chuck Krantz – prototipul omului de afaceri – s-a făcut cât se poate de firesc. L-am băgat în povestire și l-am lăsat să danseze. Mie îmi place la nebunie dansul, îmi place că descătușează sufletul și inima omului. Am fost foarte fericit cât timp am scris povestirea aceasta.

După ce am scris două capitole despre Chuck, mi-am dorit să scriu și un al treilea, care să se împletească cu celelalte într-o narațiune unitară. „Sunt complex, în mine coexistă o mulțime de universuri" a fost scrisă la un an distanță de primele două. Cititorul va trebui să decidă dacă toate cele trei acte – prezentate în ordine inversă, aidoma unui film pe care-l vezi de la sfârșit spre început – au vreo semnificație pentru el sau nu.

Acum voi sări la „Șobolanul”. N-am nici cea mai vagă idee de unde s-a născut povestirea asta. Știu doar că mie mi s-a părut un fel de poveste de groază și mi-a dat ocazia de a scrie puțin despre misterele imaginației și despre felul în care acestea ajung să fie puse în cuvinte. Trebuie să precizez că acea conferință a lui Jonathan Franzen despre care vorbește Drew este una inventată.

Am lăsat pentru la urmă povestirea „Un strop de sânge”. Cel puțin zece ani m-am gândit la subiectul ei. Încă de când am început să observ că anumiți corespondenți de știri apar mult prea repede în locurile unde s-au petrecut tragedii de-a dreptul îngrozitoare: avioane prăbușite, crime în masă, atentate teroriste, moartea unor persoane celebre. Aceste reportaje sunt aproape mereu difuzate înaintea oricăror altor știri locale sau naționale, iar toată lumea din domeniu cunoaște vorba: „Un strop de sânge crește audiența”. Povestirea a rămas nescrisă atât de mult timp pentru că aveam nevoie de cineva care să o ia pe urmele acelei creaturi supranaturale deghizate în corespondent TV, care se hrănește cu sânge nevinovat. Pur și simplu nu-mi dădeam seama cine ar putea fi persoana aceea. Și apoi, în noiembrie 2018, am realizat că răspunsul fusese evident în tot acel timp: păi, cine altcineva să fie? Holly Gibney, firește.

O iubesc pe Holly. Asta-i tot. Trebuia să fie doar un personaj secundar în *Mr. Mercedes,* o figurantă mai ciudățică și atât. Dar uite că mi-a furat inima (și mai că mi-a furat și cartea). Vreau mereu să știu ce mai face și cum o mai duce. Când revin la ea, mă simt nespus de ușurat să văd că încă își ia pastilele de Lexapro și că nu mai fumează. Și, v-o spun cu toată sinceritatea, că am vrut să aflu și cum de s-a întâmplat să ajungă așa cum este acum și mi-am zis că aș putea să-i investighez puțin trecutul... sigur, în măsura în care avea oarece legătură cu povestea din capul meu. Acesta este primul recital al lui Holly și eu sper că am reușit s-o pun în valoare. Îi mulțumesc lui Alan Wilson, specialist în funcționarea ascensoarelor, care mi-a explicat cu răbdare cum anume merg lifturile moderne, acționate prin intermediul computerelor și care ar fi cele mai frecvente defecțiuni ale lor. Evident că am preluat toate aceste informații și (hm!) le-am denaturat puțin (mai mult). Prin urmare, dacă tu, cititorule, ești expert în ascensoare și știi toate chestiile astea și ți se pare că sunt

greșit prezentate, atunci pe mine să dai vina – și pe exigențele povestirii –, nu pe Alan Wilson.

Regretatul Russ Dorr m-a ajutat să scriu „Telefonul domnului Harrigan”. A fost ultima noastră colaborare. Mi-e tare dor de el. Trebuie să-i mulțumesc și lui Chuck Verrill, agentul meu (căruia cel mai mult i-a plăcut „Șobolanul”), și întregii echipe de la editura Scribner – lui Nan Graham, Susan Moldow, Roz Lippel, Katie Rizzo, Jaya Miceli, Katherine Monaghan, Catherine Reidy și tuturor celorlalți. Multe mulțumiri lui Chris Lotts, agentul meu pentru drepturile de publicare în străinătate. Mulțumiri și lui Rand Holston, de la Paradigm Agency din Los Angeles, care se ocupă de filme și de apariții TV. Multe mulțumiri și toată dragostea mea copiilor mei, nepoților mei și soției mele, Tabitha. Te iubesc, draga mea.

Și nu în ultimul rând, vreau să-ți mulțumesc *ție,* Cititorul meu statornic, pentru că m-ai însoțit și în această călătorie.

STEPHEN KING
13 martie 2019

ARMADA // science-fiction / fantasy / thriller

Bestseller *The New York Times*

O nouă culegere de povestiri extraordinare de la inegalabilul maestru povestitor

„**UN STROP DE SÂNGE** crește audiența" e deviza reporterilor TV. Iar o bombă plasată într-o școală devine, firește, o știre de top. Pe care Holly Gibney (cu care cititorii au făcut cunoștință în seria BILL HODGES și în romanul *Străinul*) o urmărește exact când investighează primul ei caz: dispariția unui câine. Iar tânăra cu ambiții profesionale mai mărețe de-atât descoperă că totuși ceva nu e în regulă cu reporterul care a ajuns primul la locul exploziei.

În **TELEFONUL DOMNULUI HARRIGAN** destinele a doi bărbați se leagă improbabil printr-un bilet de loterie și un telefon mobil. O serie întreagă de accidente formează o legătură inexplicabilă, de-a dreptul tulburătoare.

VIAȚA LUI CHUCK începe cu sfârșitul și, într-o cronologie inversă, ne face martorii unor momente tandre, intime din viața omului care moare în primele pagini.

Iar în **ȘOBOLANUL**, un scriitor în căutarea inspirației face un pact cu diavolul, sacrificând ce are mai drag pe lume pentru ambiție.

„O nouă lovitură de maestru!"
Kirkus Reviews

„King își iubește personajele, iar grija cu care le dezvoltă îl face părtaș pe cititor la experiențele lor profund tulburătoare. O colecție excelentă și măiestria pe care o așteaptă cititorii de la King."
Publishers Weekly

ISBN 978-606-43-1295-2

ARMADA powered by NEMIRA
amc
vertical project